AMANDA QUICK

AMANTA

PROLOG

— Ultima dumitale amantă face senzaţie la Londra, Masters. Societatea o găseşte încântătoare. Charles Trescott, aşezat în faţa şemineului, sorbi o înghiţitură de brandy şi-şi privi gazda cu ochi mici, şireţi. Şi, întrucât te-ai găsit tocmai acum să-ţi pierzi vremea aici, la ţară, din motive numai de dumneata cunoscute, şi asta în plin sezon monden, cred că cel mai bine ar fi să te pun la curent cu ceea ce se mai petrece prin oraş.

— Probabil că ai ce povesti, din moment ce te-ai abătut din drum numai ca să-mi aduci ultimele noutăţi.

— Am considerat că este datoria mea s-o fac, pentru că numele dumitale este pe buzele tuturor. Şi ştiu cât de mult te afectează asta.

Trescott, un individ plictisit şi desfrânat, la cei numai treizeci de ani pe care îi avea, îi aruncă o privire din care se puteau înţelege multe.

— Te înşeli, Trescott. Nu-mi pasă câtuşi de puţin ce se vorbeşte-n societate despre mine.

Trescott fu dezamăgit, dar nu lăsă să se vadă. Mai făcu o încercare copilărească de a-l provoca.

— Mă întreb şi eu, ca toată lumea, de altfel de ce îi permiţi să continue această atitudine sfidătoare? Toată lumea te cunoaşte şi ştie că întotdeauna ai cerut amantelor dumitale multă discreţie. Am crezut că discreţia face parte din regulile pe care le impui.

Marcus Valerius Cloud, conte de Masters, răsuci între mâinile lui mari şi aspre paharul de cristal plin cu brandy. Apoi, privi lumina reflectată de flăcările ce păreau prizonierele sticlei tăiate în muchii. Cu câteva luni în urmă începuse să studieze proprietăţile reflecţiei luminii. Făcea chiar şi experienţe cu prisme şi oglinzi. Acestea îi treziseră interesul pentru telescoape. Astronomia se dovedise un domeniu atât de interesant, încât Masters părăsise Londra, tocmai când sezonul era în toi şi se dedicase experienţelor pe care le efectua la unul dintre domeniile sale. Aici, la Yorkshire, noaptea, cerul era atât de senin, atât de diferit de cerul încărcat de fum de la oraş, şi care îl împiedica să folosească telescopul pe care îl îndrăgea atât de mult.

Aşa fusese de mic. Îşi petrecuse copilăria pe domeniul Yorkshire, şi se dovedise puternic atras de problemele de natură mecanică, tehnică şi în

general de ştiinţă. Cerceta arcurile de la trăsuri ori ceasurile, cutiile muzicale şi stelele, fusese pasionat de descoperiri, invenţii şi dominat de nevoia de a înţelege legile după care toate acestea funcţionau. Lui Marcus îi plăceau regulile precise, în special cele impuse de el. Chiar avea un set de norme, elaborat cu câţiva ani în urmă de la care nu se abătea niciodată. Erau, de fapt, nişte reguli foarte simple şi corecte.

Nu te recăsători.

Nu discuta niciodată despre trecut.

Nu-ţi justifica faptele în faţa nimănui.

Nu da înapoi în faţa unei hotărâri şi nu ţi-o schimba.

Nu te încurca niciodată cu virgine, sau cu nevestele altora.

Marcus îşi ridică privirile care, pe moment, se concentraseră asupra paharului cu brandy. De fapt, el nu-l luase niciodată în serios pe Trescott. Îl considera un reprezentant tipic al ticăloşilor din lumea bună, care îşi permiteau să-i desconsidere pe cei care nu aveau prea multă experienţă de viaţă, sau care se aflau pe o treaptă socială inferioară.

— Bine, spune-mi ce a făcut doamna respectivă pentru a provoca aceste comentarii, zise Marcus, pe un ton dezinteresat.

Trescott îl privi maliţios.

— Se vorbeşte că ea a fost cea care te-a părăsit, iar acum aleargă după un alt amant. Toată Londra fierbe pe tema asta.

— Chiar aşa?

— Doamna Bright a venit în oraş, de vreo două săptămâni şi s-a şi pus pe treabă. Până acum, nimeni n-a crezut că dumneata ai fi de acord cu asemenea comentarii. Crezi că fac bine reputaţiei dumitale?

Marcus zâmbi, dar nu răspunse.

Nesatisfăcut de reacţia lui Marcus; Trescott încercă o altă stratagemă.

— Ştii bine că lumea te consideră cel mai misterios şi poate cel mai imprevizibil om din Londra.

— Trescott, ar trebui să ştii, până la vârsta asta, că misterul şi pericolele, ca şi frumuseţea, se reflectă numai în ochii privitorului.

— Tot ce se spune despre tine justifică convingerea că îţi place să dai naştere la legende, Masters. Este firesc că orice femeie care îndrăzneşte să te respingă se autocondamnă la comentarii şi speculaţii.

— Sigur.

Trescott îl privi cu ochii micşoraţi de curiozitate.

— Recunosc că doamna respectivă este o femeie deosebită chiar şi pentru dumneata, domnule. Unde ai descoperit văduva asta încântătoare?

— O cunoşti, aşadar?

— Desigur, chicoti Trescott, ca un ţap bătrân. Doamna Bright poate fi văzută oriunde. Nici o serată, nici un bal nu pot fi reuşite fără ea. Este, fără îndoială, cea mai fascinantă femeie din societate, din toate cele care s-au perindat pe aici.

— Şi tu o găseşti la fel de încântătoare, Trescott?

— Desigur. Toată lumea gândeşte la fel despre ea. Este supranumită doamna Starlight1.

— Chiar aşa?
Trescott ridică din umeri.
— Şi asta nu pentru că ar fi vreo frumuseţe. Dar ce-ţi mai spun eu toate astea, le ştii deja. Femeia asta are ceva anume care atrage privirile. Cred că apelativul care i s-a dat, vine şi de la felul în care se îmbracă.
— A, da, celebrele ei rochii.
Trescott rânji cu răutate.
— Imaginează-ţi-o pe cea mai recentă amantă a unui renumit lord, îmbrăcându-se toată în albul cel mai pur, de parcă ar fi cea mai inocentă virgină. Este strigător la cer.
Marcus se opri, renunţând să tot răsucească paharul în mâini. Apoi, îl privi pe Trescott.
— Tot în alb se îmbracă, deci?
— Nu poartă nici o altă culoare, îl asigură Trescott. Este originală. Apropo, careta aceea a ei albă, pe care orice femeie din oraş o invidiază, cred că te-a costat ceva bani. Aş putea şti cât ai dat pe ea?
— Nu-mi amintesc acum, zise Marcus privind flăcările din şemineu.
— Mă faci să cred că ai copleşit-o cu atâtea daruri, încât careta şi caii aceia albi, superbi, nu înseamnă nimic?
— Nu mă prea interesează aceste probleme.
Trescott mormăi înfundat:
— Cred că trebuie să fie foarte plăcut să fii bogat precum Cresus. Fără a avea intenţia să te supăr, domnule, văd că femeia asta te-a cam jupuit de bani, înainte de a începe să caute pe altul.
— Dar este ştiut că văduvele moştenesc sume destul de mari de la soţii lor decedaţi.
— Se vorbeşte că răposatul domn Bright era destul de bătrân şi locuia retras, pe undeva, prin Devon, insistă Trescott, ţintuindu-l pe Marcus cu privirea lui iscoditoare. Poate că i-o fi lăsat el ceva bani, dar lumea crede că sumele cele mai mari provin de la dumneata, Masters.
— Ei, ştii cum este. Un bărbat trebuie să plătească pentru plăcerile lui.
Trescott zâmbi nesatisfăcut şi hotărî să încerce ultima lovitură.
— Cum te simţi, oare, când ştii că ai fost deposedat de bani, apoi înşelat, iar fosta ta amantă îşi caută un nou iubit?
— Este o senzaţie cam greu de explicat, Trescott.
— Îţi jur, nu este nici un bărbat din lumea bună care să nu vrea să-ţi ia locul în budoarul ei.
— Adevărat?
— În special cei din grupul dumitale, cei cu care joci uneori cărţi, nu se dezlipesc de ea toată noaptea, continuă Trescott. Lartmore, Darrow, Ellis şi Judson se adună ciorchine în jurul ei. Şi mai sunt şi alţii, ca Hoyt, care nu ştiu ce să mai facă s-o amuze, şi astfel să poată fi acceptaţi să-i ţină companie.
— Sunt bărbaţi care se pretează la orice, pentru a fi la modă.
— Apropo de modernism, adăugă Trescott. A reuşit să atragă o mulţime de doamne în preajma ei prin cunoştinţele sale despre antichităţi. Ştii cum

este astăzi; fiecare doamnă din societate doreşte să-şi redecoreze casa în stil clasic. Fiecare vrea un decor autentic.

— Antichităţi, zici, repetă Marcus încet.

— Doamna Bright este foarte bine informată în acest domeniu; se pare că petrece câte un an întreg prin Italia căutând antichităţi. Trescott clătină din cap. Trebuie să recunosc, totuşi, că pe mine nu mă atrag femeile care au pasiuni intelectuale.

— Mi se pare normal, date fiind preocupările dumitale.

Trescott se făcu a nu observa insinuarea.

— Vrei să spui că tot comportamentul ei revoltător nu te deranjează?

— Îl găsesc… Marcus făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit… interesant.

— Interesant? Asta este tot ce poţi să spui? La naiba, omule, amanta dumitale te umileşte în faţa întregii societăţi din Londra.

— Poate că nu este tot ce aş avea de spus, ci este, cu siguranţă, numai ce vreau să spun. Ai terminat cu ştirile, Trescott?

Acesta se încruntă.

— Da. Cred că am spus suficient.

— Ai dreptate. De altfel, parcă te şi grăbeai. Curând se va întuneca, iar cel mai apropiat han este la ceva depărtare.

Trescott strânse din buze. Dacă se aşteptase cumva la o invitaţie pentru a rămâne la Cloud Hall, avea tot dreptul să se simtă dezamăgit. Se ridică.

— Noapte bună, Masters. Cred că ţi-am dat o temă de reflecţie pentru noaptea asta. Mă bucur că nu sunt în pielea ta. Nu este prea plăcut ca fosta amantă să se distreze pe socoteala ta.

Trescott se întoarse şi ieşi din bibliotecă. Marcus aşteptă până se închise uşa în urma lui. Apoi se ridică şi se apropie de fereastră. Cerul se vedea limpede, fără nori; predominau culorile pastelate ale unei zile de primăvară. Aşadar, iată o noapte tocmai bună să priveşti stelele prin telescop. Se hotărâse să petreacă restul lunii la Yorkshire. Dar, după discuţia cu Trescott, se gândi să renunţe la această idee şi să se întoarcă la Londra. Curiozitatea, o forţă care pentru el era la fel de puternică ca şi dorinţa sexuală, îi era deplin stârnită. De fapt, în pofida bârfelor ce se vehiculau în societate, el nu avea o amantă. Nu mai avusese de vreo patru luni. Se despărţise de ultima lui amantă, o văduvă foarte frumoasă, de vreo treizeci de ani, cu câtva timp în urmă. Ruptura dintre ei apăruse când doamna se convinsese că Marcus nu avea nici cea mai mică intenţie de a se recăsători, aşa încât încântătoarea văduvă se hotărâse să recurgă la stratageme mai concrete.

Marcus nu se putea să nu se gândească la misterioasa doamnă Bright. De fapt, îl intriga îndrăzneala acesteia.

Orice femeie care ar fi avut curajul să pretindă că este amanta lui, în cele mai înalte cercuri ale societăţii, trebuia să fie o femeie foarte interesantă. Tot atât de interesantă ca şi stelele lui.

CAPITOLUL 1

Contele de Masters trăia, era cât se poate de viu.

Iphiginia Bright aproape că leşină, pentru prima oară în viaţa ei, când îl văzu intrând în sala de bal. Simţi că totul începe să se învârtească cu ea. Nu se aştepta să descopere în acea seară, şi nici în oricare alta, că Masters nu murise.

Şocul îi produse acea stare de ameţeală, care cuprindea şi o anumită doză de bucurie. Deşi nu-l cunoscuse niciodată, ea petrecuse câteva seri învăţând tot ce se putea învăţa despre obiceiurile lui, cu mult timp înainte de a-şi juca, în societate, rolul de amantă a lui.

Cel mai uluitor lucru ce-l descoperise cu acel prilej era faptul că se apropia foarte mult de idealul ei de bărbat: el putea fi bărbatul pe care ea să-l iubească aşa cum nu mai iubise pe nimeni. Era, pur şi simplu, bărbatul potrivit. Crezuse că el o să rămână pentru totdeauna un vis. Dar, iată-l în carne şi oase. Iar când va afla cine este ea şi ce a făcut, o va dispreţui.

— Dumnezeule, nu pot să-mi cred ochilor, murmură lordul Ellis. Masters este aici.

Iphiginia îl privi cu teamă pe acel bărbat înalt, puternic, care cobora arogant scara acoperită cu covorul albastru. O parte din ea era impresionată să descopere că era exact aşa cum şi-l imaginase: afişând o mândrie rece, cu tenul şi părul închise la culoare, degaja forţă şi lăsa impresia că trăieşte după reguli rigide pe care singur şi le impune. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Aparent, nici celor din jur.

Sala de bal, îngheţă, pur şi simplu. Mulţimea tăcuse dintr-o dată. Iphiginiei i se păru că toţi cei de acolo fuseseră cuprinşi ca într-o picătură uriaşă de chihlimbar, care s-a solidificat instantaneu şi i-a făcut prizonieri. Nici măcar luminile lumânărilor acelea imense din candelabre nu mai pâlpâiau, în acel moment. Apoi, chihlimbarul păru să se lichefieze deodată, eliberând acele creaturi. O dată eliberate, acestea îşi reluară mişcările, ce păreau ale unor insecte strălucitoare. Aripile lor tremurau, instantaneu; ochii, cu multe faţete, le erau luminaţi de aşteptare. Iphiginia ştia ce aşteptau toţi aceia. Se aştepta o scenă care să le alimenteze bârfa o lungă bucată de vreme. Surprinderea care se citea pe feţele tuturor se datora faptului că nimeni nu se aştepta ca Masters să apară. Se presupunea că se află în afara Londrei, la moşiile lui. În mod sigur, nimeni nu se aşteptase ca el să apară în sala de bal, să ceară socoteală fostei lui amante. Dar Iphiginia şi cei apropiaţi ei chiar crezuseră în moartea contelui. Aşa li se spusese în acea misivă de ameninţare, în care mai scria clar că mătuşa Iphiginiei, Zoe, lady Guthrie, urma să moară şi ea, dacă nu satisfăcea cererile şantajistului.

Iar acum, toată lumea îl putea vedea pe Masters în carne şi oase, ba mai mult, el părea ca întotdeauna perfect sănătos. Radia aceeaşi vitalitate, de pasăre de pradă. Desigur, era evident acum, pentru toată lumea, că şantajistul minţise şi profitase de absenţa lui Masters pentru a o îngrozi pe Zoe. Oscilând între euforie şi disperare, Iphiginia îl văzu pe Masters venind spre ea şi realiză că planurile ei, cu atâta grijă întocmite, se năruiau în haos. Se simţea ameninţată de un alt fel de dezastru, unul care avea s-o afecteze nu numai pe ea, ci şi pe cei dragi ei. Masters nu va fi prea încântat să afle că

are o amantă pe care n-o cunoştea. O amantă care lăsase impresia că se află în căutarea unui alt bărbat, cu care să-l înlocuiască. Desigur, el o va demasca repede. O va da de gol, făcând-o de ruşine şi supunând-o oprobriului societăţii.

Inima Iphiginiei începu să bată şi mai tare, pe măsură ce la urechi îi ajungeau frânturi din conversaţiile care se purtau cu voce scăzută între diversele grupuri de domni.

— Masters a ştiut întotdeauna să se stăpânească foarte bine, zise deşiratul lord Lartmore, cel cu paloarea aceea cadaverică şi care, ridicând paharul de şampanie îl sorbise dintr-o înghiţitură. Nu m-am gândit că o să apară într-o sală de bal unde se află şi doamna Starlight. Este prea umilitor.

— De ce, mie mi se pare chiar interesant, interveni Darrow, un domn între două vârste, care purta un costum nu prea bine croit ce lăsa să i se vadă burta cam mare.

Herbert Hoyt se aplecă spre Iphiginia, de parcă ar fi vrut s-o protejeze. Ochii lui, în care de obicei strălucea o veselie fără motiv evident, acum erau vădit tulburaţi:

— Cred că poate deveni cam periculos. Nu degeaba generalii au inventat acea stratagemă a retragerii. Nu crezi c-ar trebui s-o foloseşti? Eu sunt aici, pot să te ajut, la nevoie.

Iphiginia se luptă cu propriile ei porniri. De fapt, îi era greu să şi respire. Aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. Pe undeva, se strecurase o greşeală. Mâna ei, care se afla pe manşeta lui Herbert, începu să tremure uşor.

— Nu fi ridicol, domnule Hoyt. Masters nu este genul care să facă scene şi care să dea celorlalţi motiv de comentarii.

— Eu n-aş conta pe asta.

Herbert văzu cum lumea se dădea la o parte, făcându-i loc lui Masters. Nimeni nu ştia ce va face el în secunda următoare. Omul acesta este o enigmă. Iphiginia roşi. În pofida situaţiei disperate în care se afla, simţea nevoia de a-l apăra pe conte.

— Masters nu este o enigmă. Îi place însă să i se respecte intimitatea. Mi se pare normal.

— Păi, n-ai fost chiar tu aceea care ai râs pe socoteala lui şi i-ai expus în mod public intimitatea? În mod sigur n-o să-ţi mulţumească pentru asta.

Herbert avea, din nefericire, multă dreptate în ceea ce spunea. Iphiginia îi aruncă o privire care trăda nesiguranţa în care se zbătea în acele momente. Desigur, Herbert cunoştea mai bine decât ea societatea londoneză. În ultimii doi ani se numărase printre cei ce o alcătuiau. De când îl cunoscuse, cu vreo două săptămâni în urmă, ea învăţase să-i preţuiască sfaturile. Herbert îi cunoştea pe toţi cei pe care era indicat să-i cunoască; cunoştea toate nuanţele de comportament ale celor din lumea bună, de la simpla insinuare, până la insulta directă. În termenii rangurilor sociale, Herbert nu avea nici o valoare, dar putea fi considerat ca unul dintre acei bărbaţi galanţi, cu o vârstă incertă, care ştiau să devină indispensabili gazdelor şi, în general, mamelor. Bărbaţii ca Herbert se ofereau să danseze cu felele pe care nu le invita nimeni, sau să bârfească la o ceaşcă cu ceai cu

doamnele mai în vârstă. Aduceau şampanie doamnelor ai căror soţi erau în alte încăperi, jucând cărţi, şi ştiau să discute cu tinerele care abia îşi făceau intrarea în înalta societate. Pe scurt, erau foarte folositori la baluri şi serate şi de aceea primeau mereu invitaţii.

Herbert avea vreo treizeci de ani. Nu arăta rău, avea trăsături plăcute, dar era cam scund, iar obrajii îi erau mereu roşii. Ochii îi erau albaştri, dar binevoitori, şi avea un mod foarte plăcut de a se comporta, într-o manieră total inofensivă. Părul lui castaniu, care începuse să se cam rărească pe alocuri, era aranjat după ultima modă. Jacheta cea galbenă, care părea un pic cam strâmtă în talie, era şi ea după cerinţele modei.

Iphiginiei îi plăcea Herbert. Era printre puţinii care nu se arătau interesaţi să ia ceea ce îi aparţinuse lui Masters. Astfel, şi ea se simţea mai destinsă alături de el. De asemenea, era destul de bine informat în probleme de artă sau de arhitectură, de aceea ea îi respecta sfaturile. Dar, până şi Herbert, care nu se pierdea niciodată cu firea şi găsea mereu rezolvare pentru orice problemă, părea cam încurcat în această seară. Nu ştia cum să preîntâmpine catastrofa care se anunţa. Iphiginia îşi desfăcu evantaiul alb de dantelă, încercând să aprecieze corect situaţia şi să contracareze orice iniţiativă a lui Masters. Numai cu inteligenţă putea scăpa onorabil din situaţia în care se afla. De aceea, îşi spuse ca situaţia nu era deocamdată pierdută, întrucât, la capitolul inteligenţă, stătea destul de bine.

— Masters este fără îndoială un domn, un bărbat de lume. Şi tocmai asta îl va face să se reţină, să nu creeze probleme pentru niciunul dintre noi.

— Aşa să fie, draga mea, zise Herbert ridicând uşor din sprâncene. Te asigur că nu este necesar să relatezi amănunţit discuţia pe care o vei avea cu Masters. Toată lumea ştie prea bine ce fel de legătură există între voi.

— Adevărat?

Iphiginia îşi reluă acel aer uşor represiv pe care îl folosea ori de câte ori partenerii de discuţie deveneau prea insistenţi în ceea ce-l privea pe conte. De obicei, ea nu folosea acest ton cu Herbert, şi asta pentru că el era destul de discret. De fapt nu se putea plânge de presupunerile pe care le făcuseră Herbert şi ceilalţi, privind natura relaţiilor ei cu Masters. Societatea ajunsese la concluzia la care voise ea să ajungă. Aceste presupuneri şi concluzii făceau parte din planul ei de a pătrunde în cercul de cunoştinţe al lui Masters. Iar planul funcţionase perfect până acum.

— Indiferent de natura relaţiilor dumitale cu Masters, spuse Herbert, se pune o singură întrebare „ce se va întâmpla de acum înainte?” Ne-ai lăsat să înţelegem că drumurile voastre s-au despărţit. Dar prezenţa lui aici pare a indica altceva.

Iphiginia ignoră tonul vădit interogator al vocii lui. Îi era greu să-i dea un răspuns, pentru că nici ea nu-l avea, Fiindu-i imposibil să mai inventeze altceva în mijlocul acestei crize, Iphiginia se hotărî să facă singurul lucru posibil: se crampona de povestea pe care o crease, când se hotărâse să înceapă această aventură.

— Masters ştie că relaţia noastră s-a sfârşit, dacă nu-şi cere scuze pentru cearta pe care el singur a început-o, spuse ea.

— Când vorbim despre Masters, nimic nu este imposibil, zise Herbert. Dar, în acest caz, cred că trebuie să facem excepţie. Ei bine, să recunoaştem că nimeni din această încăpere nu şi-l poate imagina pe conte cerând scuze unei doamne care l-a umilit în faţa societăţii.

Iphiginia era îngrozită.

— Dar eu n-am făcut aşa ceva, domnule Hoyt.

— Nu?

Iphiginia începu să-şi facă vânt cu evantaiul. Dintr-o dată simţea că se înăbuşă.

— Eu n-am făcut altceva decât să accentuez faptul că nu mai suntem în relaţii apropiate.

— Şi asta numai din vina lui.

— Da, asta aşa este, zise Iphiginia respirând adânc. A fost numai vina lui. Dar n-am avut intenţia să-l umilesc în faţa prietenilor săi.

Herbert o privi ciudat.

— Draga mea, hai să fim cinstiţi unul cu celălalt. Până acum, ai susţinut că te-ai certat violent cu Masters şi că cearta asta a pus capăt prieteniei voastre. Să nu-mi spui că nu te-ai gândit niciodată să te răzbuni puţin pe el. Toată lumea crede că nu aştepţi decât prilejul să-l înlocuieşti.

— Nu-i aşa, spuse Iphiginia, încercând să-şi controleze vocea. Este adevărat că domnul conte îmi datorează scuze, dar n-am făcut nimic deosebit pentru a le obţine. De altfel, nu poţi obţine scuze de la morţi.

— Indiferent de intenţiile pe care le-ai avut, tu m-ai asigurat că ai fost cea care a întrerupt relaţia. Lumea se miră chiar că ai avut curajul acesta.

Iphiginia avusese, desigur, intenţia să ajungă repede subiectul predilect de discuţie al saloanelor, dar nu-i putea explica asta lui Herbert.

— În ceea ce priveşte acea mică neînţelegere…

— Neînţelegere? Herbert o privi înduioşat. În ultimele două săptămâni, nu ne-am putut hotărî dacă să te tratăm ca pe cea mai curajoasă doamnă din Londra, sau ca pe o simplă candidată pentru Bediam.

— Şi eu îmi pun aceeaşi problemă, zise Iphiginia. Numai o nebună putea să se pună într-o asemenea situaţie.

— Ştiai că tot oraşul de-abia aşteaptă să vadă cum va reacţiona Masters, la iniţiativele dumitale, care au, totuşi, o tentă de răzbunare?

— Ţi-am mai spus, domnule Hoyt, că nu mă interesează răzbunarea. Între noi a fost o mică neînţelegere, atât. Aştept scuze, nimic mai mult.

— Deci, acum recunoşti că a fost numai o neînţelegere? Până acum o numeai ceartă în toată regula.

— Orice discuţie de acest fel capătă proporţii, când intervine şi bârfa, nu crezi?

— În mod sigur, draga mea. Herbert o bătu încet pe mână, înţelegător. Nu-ţi fie teamă. O să-ţi fiu alături, în cazul în care Masters îşi pierde buna-cuviinţă.

— Mă simt mult mai sigură dacă am protecţia ta.

Dar nu se simţea mai liniştită. Masters înviase din morţi şi Iphiginiei îi era greu să dea ochii cu el. Reacţia lui Herbert la această situaţie confirma tot

ce aflase Iphiginia până în acel moment despre controversatul conte. Societatea îi considera periculos şi capabil de reacţii neprevăzute. Se vorbea despre un duel care avusese loc cu câţiva ani în urmă, în care contele fusese la un pas de a-şi ucide adversarul. Ba, mai mult chiar, se mai vorbea că tot el ar putea fi răspunzător de uciderea asociatului său, Lynton Spalding. În mod ciudat, după moartea acestuia contelui îi revenise şi partea din investiţii a asociatului său. Şi, nu numai acest fond comun îi rămăsese lui Masters după moartea lui Spalding. Se mai bârfea şi despre relaţia amoroasă pe care contele o avusese cu văduva acestuia, Hannah, care ar fi continuat, se spunea, şi după căsătoria acesteia cu lordul Sands. Nimeni nu ştia ce se întâmplase în realitate, pentru că Masters nu vorbea niciodată despre astfel de lucruri. Nu suporta să se discute despre trecutul lui şi nu-i plăcea să-şi motiveze acţiunile. Prefera discreţia totală.

De aceea, era clar că Masters nu era omul care să tolereze umilinţa de nici un fel. Iphiginia îşi aminti că se mai aflase cândva în situaţii limită. Recentul an petrecut în străinătate alături de verişoara ei, Amelia, an în care vizitaseră locurile vechi şi ruinele din Italia, nu se încheiase fără incidente, îşi aminti acea nefericită întâlnire cu hoţul de stradă din Roma şi o alta cu un bandit în timpul călătoriei spre Pompei. Cu toate acestea, Iphiginia era conştientă că nu se confruntase niciodată cu un om a cărui reputaţie să aibă asemenea proporţii ca cea a contelui.

Important era să rămână calmă şi să nu-şi piardă cumpătul. Avea de a face cu un adversar periculos şi foarte inteligent. De aceea ea spera că bărbatul nu va alege calea confruntării directe. Din ceea ce ştia despre el, era aproape sigură că nu va lăsa emoţiile să-i domine acţiunile. Iphiginia îl văzu pe Herbert încruntându-se. Apoi auzi un pocnet. Privi în jos şi observă că i se rupseseră spiţele evantaiului. În acel moment, se iscă un freamăt în sală. Un râset nervos de femeie se frânse brusc, nefiresc. Bărbaţii se retrăgeau lăsând în mijlocul sălii un spaţiu liber. Chiar şi Herbert se dădu câţiva paşi înapoi. Iphiginia se trezi singură în mijlocul sălii de bal, care cu numai câteva minute în urmă părea ticsită. În faţa ei apăru Marcus, conte de Masters. Şi pentru că până atunci privise în jos, la evantaiul care i se rupsese, îi observă mai întâi mâinile. Era singurul din încăpere care nu purta mănuşi, într-o lume în care frumuseţea şi eleganţa mâinilor erau atent cultivate şi preţuite, Marcus avea mâini de războinic. Mari şi puternice, ele erau mâinile unui om care răzbătuse singur în viaţă. Iphiginia îşi aminti că el îşi cucerise titlul de nobleţe cu numai cinci ani în urmă; îl moştenise în urma unui faliment. El nu se născuse nici bogat şi nici puternic. Le obţinuse prin muncă şi le transformase în atribute ale persoanei sale. Iphiginia îşi ridică privirea de la mâinile lui musculoase. Marcus avea genul de figură care părea cioplită în piatră, figură care de obicei se putea întâlni încrustată pe monedele de aur. Părea figura unui cuceritor, îndrăzneaţă şi dură. Ochii lui de jar care străluceau de o vie inteligenţă o urmăriră. Părul îi era închis la culoare, aproape negru. Se putea vedea spre mijlocul frunţii o şuviţă argintie, care aluneca spre spate. Iphiginia îi întâlni privirea. Se simţi privită de ochii aceia atât de vii şi era atât de conştientă de interesul pe care îl stârnea, încât părea să conştientizeze

dureros acest moment; ceva care mocnise în adâncul ființei ei săptămâni întregi reușise să iasă la suprafață, să irumpă. El era bărbatul de care se îndrăgostise, dar pe care nu sperase că-l va cunoaște vreodată. Era întocmai cum îl visase ea. Iphiginia știa că toți cei din față așteptau reacția lui.

— Domnule, murmură Iphiginia, atât de încet, încât numai el să poată auzi. Sunt atât de fericită că trăiți.

Apoi, după ce murmură câteva cuvinte de mulțumire proniei cerești pentru faptul că el era bine, sănătos, când observă că vorbele ei își fac efectul scontat în fața contelui, ea simulă un leșin din cele mai grațioase. Marcus o prinse înainte ca ea să atingă podeaua.

— Foarte inteligent regizat, doamnă Bright, șopti el, numai pentru urechile ei. Mă întreb însă cum te vei descurca în continuare.

Iphiginia nu îndrăznea să deschidă ochii. Se simțea parcă trasă de o forță nevăzută la pieptul lui. Brațele lui erau puternice și solide. Se simțea ciudat de bine în preajma lui. Mirosul degajat de trupul lui îi stârnea senzații puternice și o încânta plăcerea senzuală, neașteptată pe care i-o provoca vecinătatea lui.

Nu mai cunoscuse asemenea senzații. Își ridică genele numai atât încât să poată vedea că dantelele rochiei ei albe de mătase acopereau din greșeală mâneca hainei lui. Marcus o conduse, traversând sala de bal, spre ieșire.

— Vă rog să faceți loc, le ceru el, celor care îi stăteau în cale. Prietena mea are nevoie de aer.

Lumea se grăbea să le facă loc. Murmure de surprindere și fel de fel de speculații urmară ieșirii Iphiginiei din sala de bal. Marcus o scoase din conac. Fără să se oprească, el coborî scările din fața intrării, unde aștepta o trăsură neagră, cu doi armăsari, de asemenea negri. Ușa trăsurii fu deschisă de un lacheu, îmbrăcat într-o livrea neagră, iar Marcus o așeză pe Iphiginia în trăsură. Apoi ușa fu închisă și trăsura cea neagră porni în noapte pe străzile Londrei.

CAPITOLUL 2

— Cred că vreți să-mi puneți câteva întrebări, domnule.

— Da, am multe nedumeriri.

Marcus se așeză mai bine. O urmări pe Iphiginia, care stătea cam înțepată, după ce își aranjase o pană albă de la pălărie și faldurile rochiei.

— Vă voi răspunde cu toată plăcerea, imediat ce mi le veți adresa, spuse ea. Dar, încă de la început, aș vrea să vă mulțumesc pentru gentilețea de a nu mă fi demascat. Sunt pe deplin conștientă că v-am pus într-o situație dificilă.

— Deloc, doamnă Bright. Vă asigur că jocul dumneavoastră mi s-a părut de-a dreptul fermecător.

Ea avu curajul să-i și zâmbească. Marcus fu surprins. În acel moment realiză cum reușise tânăra doamnă să capteze atenția tuturor, și asta fără prea mari eforturi.

— Am știut că veți marșa la jocul meu, până în clipa când veți afla pe ce se bazează, spuse Iphiginia, țintuindu-l cu ochii ei vii, de culoarea chihlimbarului, în care strălucea o umbră de satisfacție. Eram sigură de asta!

Ştiam că sunteţi prea inteligent, prea perspicace, cu multă stăpânire de sine, aşadar era de aşteptat să nu întreprindeţi nimic compromiţător până când nu veţi şti despre ce este vorba.

— Apreciez încrederea pe care mi-o arătaţi. Oricum, vă asigur că am destulă inteligenţă pentru a nu mă lăsa dus de nas de măgulirile dumneavoastră.

Ea clipi de câteva ori, surprinsă.

— Nu vă flatam, domnule. Exact aşa gândesc despre dumneavoastră. V-am studiat cu atenţie şi am ajuns la concluzia că sunteţi o persoană deosebit de inteligentă.

Marcus o privi surprins, fiindu-i aproape imposibil să mai adauge ceva.

— Îmi admiraţi inteligenţa?

— Da, spuse ea, cu vădit entuziasm. Am citit toate articolele pe care le-aţi publicat în Anuarul Ştiinţific şi Tehnic şi am fost impresionată. M-a fascinat articolul despre potenţialul maşinilor cu abur, ca să nu mai vorbim despre cel destinat maşinilor de treierat, la fel de bine documentat.

— Pe naiba! Nu avea cum să vă intereseze pe dumneavoastră un asemenea subiect.

Ea roşi.

— Mărturisesc că nu sunt prea bine informată în problemele tehnice ori în cele mecanice. Pe mine mă pasionează antichităţile, ador clasicul, căruia îi dedic tot timpul meu.

— Înţeleg.

— Dar vă pot spune, cu multă plăcere, că am înţeles; majoritatea problemelor tehnice şi mecanice, pe care le-aţi prezentat în articolele dumneavoastră. Aveţi un stil foarte clar şi limpede, domnule.

— Mulţumesc. Marcus se gândi că se cam pripise când afirmase că nu-l impresionează măgulirile ei. Pe moment, era captivat. Nu întâlnise până acum o femeie care să-l complimenteze pentru scrierile lui ştiinţifice şi tehnice şi, mai ales, pentru inteligenţa lui.

— Aţi mai scris şi ceva foarte instructiv în legătură cu tehnicile noi folosite în construcţii, ceea ce de asemenea mi s-a părut foarte interesant, continuă Iphiginia.

Apoi, se lansă în enumerarea punctelor de bază ale articolului. Marcus o asculta, nu fără oarecare mirare. Se aşeză mai bine pe pernele de catifea neagră ale trăsurii, îşi încrucişă braţele şi studie trăsăturile Iphiginiei aşa cum se profilau în lumina aruncată de lampa din trăsură.

Această Iphiginia Bright nu confirma niciuna dintre aşteptările lui legate de noua sa „amantă” din sala de bal Fenwicks. Charles Trescott greşise amarnic atunci când îi spusese că această văduvă aventurieră arbora o falsă castitate şi puritate, cu atitudinea ei atât de virginală. Fu surprins să constate că Iphiginia Bright reuşea să se impună ca o persoană de sine stătătoare, o doamnă într-adevăr virtuoasă, precum doamnele de odinioară. Era surprins. Această impresie nu era creată numai de înfăţişarea ei, de rochia ei albă, ca şi de restul accesoriilor. Puritatea emana din adâncul acestei fiinţe. Ceva din făptura ei, glasul ei limpede, spontaneitatea, privirea pătrunzătoare, nasul

puţin obraznic, părul de culoarea mierii, buzele pline, toate acestea o ajutau să pară o întruchipare a virtuţii. Era uluitoare câteodată, subtilă alteori. Deşi nu era o frumuseţe, era cea mai interesantă femeie pe care Marcus o întâlnise.

Iphiginia degaja un aer de senzualitate pe care n-o, sublinia prin îmbrăcăminte. Rochia ei avea o croială surprinzător de simplă; „o altă dovadă de inteligenţă” – se gândi Marcus. Imaginaţia unui bărbat era o armă destul de puternică, pe care ea ştia s-o strunească şi s-o folosească în favoarea ei.

Curbele sânilor ei mici, delicaţi şi rotunzi, nu depăşeau corsajul rochiei. Erau discret acoperiţi cu o dantelă albă, de mătase. Asemenea sânii nu trebuiau striviţi cu cruzime, remarcă, în gând, Marcus. Fuseseră modelaţi pentru cunoscătorii de lucruri fine, cu degete delicate, de artist. Absent, îşi fixă privirea asupra degetelor lui, mari, ciolănoase; faptul că el avea mâini mari, de fermier nu însemna că nu ştia să se bucure de lucrurile fine şi delicate. Iphiginia era mai degrabă micuţă şi fragilă. Într-un anumit punct rochia ei se îngusta pe o talie foarte subţire; mătasea se curba, apoi, peste coapsele rotunde. Nu era de mirare că stârnise atenţia întregului oraş, gândi Marcus, iar acum, se bucura şi de atenţia lui. Se simţea atras de această misterioasă doamnă Bright, mai mult decât de oricare altă femeie. Deodată, realiză că era o atracţie fizică, o dorinţă dureroasă de a o atinge. De fapt, nu era surprins de ceea ce simţea. De mai bine de patru luni nu mai avusese relaţii intime cu vreo femeie, iar imaginea Iphiginiei îl urmărise obsedant în ultimele zile. Nu-şi putuse lua gândul de la această femeie, pe tot drumul spre Londra. Ajunsese la concluzia că, dacă tot era hotărât să-şi găsească o nouă amantă, nu putea alege ceva mai bun decât această femeie interesantă, Iphiginia Bright.

— Îmi cer scuze, domnule, spuse Iphiginia, vădit jenată de comentariile cam prea lungi pe care le făcuse la adresa articolelor publicate de el. Cred că v-am plictisit, deja. Ştiu că vă cunoaşteţi mai bine decât mine articolele despre fundaţiile realizate din cherestea.

— Poate că ar fi mai bine să revenim la ceea ce ne interesează mai mult, zise Marcus, cu blândeţe. Dar, mai întâi, va trebui să-mi spuneţi adresa, ca să-i spun vizitiului unde să ne ducă.

Iphiginia îşi drese glasul.

— Adresa mea?

— Da, normal, intenţionez să vă conduc acasă, doar!

— Doriţi să faceţi acest lucru?

— Aşa ar trebui. După rolul pe care l-aţi jucat în faţa societăţii, este firesc ca eu să vă conduc acasă, după bal, spuse Marcus.

— Dar…

— Este firesc să procedez astfel, accentuă Marcus. Lumea se va mira dacă aş renunţa la acest privilegiu.

— Deci, dumneavoastră consideraţi normal să mă conduceţi?

— Absolut normal.

— Oh! Iphiginia îşi muşcă buzele, încurcată. Apoi, se hotărî. Foarte bine. Locuiesc în Morning Rose Square, numărul 5.

Marcus preciză numaidecât:
— Cartierul Morning Rose Square s-a ridicat de curând, nu? Arhitectul a făcut o lucrare grozavă, combinând elementele clasice cu un design plăcut şi adecvat stilul englezesc. Casele acestea sunt bine construite şi s-au vândut repede, din câte ştiu.
Iphiginia fu surprinsă.
— Şi despre aceste construcţii ştiţi multe.
— Acest proiect mi-a stârnit curiozitatea pentru că a permis proprietarilor obţinerea de mari beneficii. Marcus se întrerupse puţin pentru a ciocăni în gemuleţul vizitiului. Multe alte investiţii de acest gen au fost mai puţin norocoase. Ştiu multe persoane care s-au implicat în astfel de aranjamente financiare şi apoi au dat faliment. Vizitiul deschise gemuleţul.
— Vă rog, domnule?
— Mergem în Morning Rose Square, Dinks. La numărul 5.
— Foarte bine, domnule. Dinks, vizitiul, lăsă trapa la loc.
— Poate că totuşi ar trebui să vă explicaţi comportamentul, doamnă Bright.
— Da, desigur, zise Iphiginia, îndreptându-şi umerii. De unde să încep? Mai întâi, lăsaţi-mă să vă spun cât de fericită şi uşurată sunt că trăiţi, domnule.
El o privi printre gene.
— Aţi mai menţionat aşa ceva la bal, la Fenwicks. Aveaţi vreo îndoială?
— O, da. Am avut multe motive să cred că aţi fost asasinat.
— Asasinat? El o privi perplex, de parcă descoperise că se afla alături de o nebună.
— Da, domnule, asasinat. Tocmai de aceea am decis să fac toată înscenarea, asta, pozând în amanta dumneavoastră.
— Şi cine ar fi fost interesat să mă ucidă? întrebă Marcus rece. Vreun intim de-al dumneavoastră?
Ea îl privi şocată.
— Nu, domnule, cum puteţi gândi aşa? Oh, dar este atât de complicat totul! Vă asigur că nu am acest gen de prieteni, care să recurgă la crimă.
— Mă simt mai liniştit după ce mi-aţi spus asta.
— Mătuşa mea, Zoe, este cam exagerată, iar verişoara Amelia cam sinistră uneori, dar vă asigur că niciuna dintre ele n-ar recurge la crimă.
— Vă cred, doamnă Bright.
Ea oftă.
— Bănuiesc că nu prea înţelegeţi situaţia, dacă nu cunoaşteţi datele problemei.
— Fac tot posibilul să le aflu. Poate că şi inteligenţa, pe care mi-aţi lăudat-o înainte, mă va ajuta să fac faţă situaţiei.
Ea îl privi şi zâmbi aprobator.
— Vă descurcaţi foarte bine, domnule, dată fiind situaţia.
— Da, încep să cred şi eu asta.
Ea râse uşor, sarcastic.

— Ah, da. Atunci, să continuăm povestirea. Noi am crezut că aţi fost ucis de cel care vă şantajează.

— Cine mă şantajează? Situaţia asta devine tot mai absurdă. Despre ce şantaj vorbiţi?

Iphiginia făcu o pauză.

— Vreţi să spuneţi că nu sunteţi şantajat, domnule?

Întrebarea ei începu să-l irite.

— Arăt eu a persoană care s-ar lăsa şantajată, doamnă Bright?

— Nu, domnule. Şi tocmai de aceea am crezut că v-au ucis: pentru că aţi refuzat să plătiţi.

— Continuaţi, doamnă Bright, spuse Marcus pe un ton ceva mai aspru. Probabil că mai aveţi multe de spus, până să clarificaţi situaţia.

— Mătuşa mea a primit o scrisoare de la un ticălos, care ne informa că aţi fost asasinat, asta pentru a o înspăimânta şi a o face să plătească. Scrisoarea preciza că nu va trece mult şi toată lumea va afla că nu sunteţi la vreuna dintre moşiile dumneavoastră, ci aţi fost ucis.

— Dumnezeule, exclamă el.

— Dacă vă amintiţi, aţi dispărut din societate în toiul „Sezonului”, domnule, ceea ce este cu totul neobişnuit.

— Am fost la conacul meu din Yorkshire, răspunse Marcus. În nici un caz n-am zăcut în vreun mormânt fără nume. Ceea ce-mi spuneţi este ridicol şi m-am săturat de acest joc! Vreau adevărul şi asta înainte de a ajunge la Morning Rose Square.

Ea se încruntă.

— Domnule, încerc să vă prezint adevărul. Nu este cazul să deveniţi nervos. Şi vă mai rog să nu mă mai întrerupeţi. După cum v-am mai spus, mătuşa mea avea toate motivele să creadă că aţi fost ucis şi că, dacă nu va plăti suma cerută, va păţi la fel.

— Şi l-a plătit pe şantajist? întrebă Marcus.

— Sigur că da. Era speriată de moarte. Eu am aflat toate acestea chiar a doua zi după ce ea a plătit banii. Tocmai sosisem de la Londra, după ce am petrecut un an pe continent însoţită de verişoara mea Amelia. Am ajuns la mătuşa Zoe şi am aflat ce se întâmplase. Imediat am urzit un plan pentru a-l demasca pe şantajist.

Marcus era tot mai intrigat.

— Aţi sperat să-l descoperiţi, pretinzând că sunteţi amanta mea?

— Exact. Iphiginia îi acordă încă unul dintre zâmbetele ei luminoase. La vremea aceea, credeam că urmăresc nu numai un şantajist, ci un netrebnic, capabil să ucidă. Vă imaginaţi cât de îngrijorată am fost.

— Dar eu sunt cât se poate de viu, doamnă Bright.

— Da, acum pot să constat asta, spuse ea, cu răbdare. Dar asta sporeşte starea de confuzie, nu?

— Nu într-atât încât s-o facă de nerezolvat.

— Aşadar, domnule, am devenit în ochii lumii amanta dumneavoastră ca să pot intra în contact cu cercurile dumneavoastră de cunoştinţe. Planul

meu a fost să fac, discret cercetări, pentru a-l depista pe cel care v-ar fi putut ucide.

— Foarte înţelept din partea dumneavoastră, doamnă.

— Trebuie să admiteţi, însă, că nu aş fi avut cum să vă răzbun, domnule.

— Sunt de-a dreptul măgulit de atenţia dumneavoastră, doamnă.

Iphiginia deschise ochii mari, profund dezamăgită.

— N-aş vrea să par lipsită de sentimente, domnule, dar trebuie să vă amintesc că la acea dată nici nu vă cunoşteam. Nici măcar nu avusesem ocazia să aflu prea multe despre dumneavoastră.

— Ceea ce ar explica lipsa de sentimente, presupun.

— Dar nu sentimentele mi-au lipsit, domnule, replică ea, precipitat. Ba, din contră, vă asigur că am regretat ceea ce vi s-a întâmplat. Ezită un moment, apoi avu un acces de sinceritate. Sigur că am regretat, aşa cum aş fi regretat moartea oricărui alt apropiat.

Marcus încercă să-şi reţină un zâmbet.

— Vă sunt recunoscător pentru compasiunea de care aţi dat dovadă. Sunt mulţi aceia cărora nu le-ar fi părut rău să audă de moartea mea, fie şi numai ca simplă informaţie.

— O, nu! Sunt sigură că societatea ar fi fost îngrozită dacă ar fi auzit că aţi fost ucis.

— Vă sfătuiesc să nu contaţi pe asta. Dar ce naiba aţi crezut că veţi putea afla, ca amantă a mea?

Iphiginia se aplecă în faţă. Era de-a dreptul entuziasmată!

— Am presupus că cel care ne şantaja era cineva din anturajul dumneavoastră, domnule. Cineva care putea să vă ştie secretele, ca să vă şantajeze mai apoi cu ele.

Marcus ridică din sprâncene.

— Să presupun că aceeaşi persoană deţine şi un secret al mătuşii dumneavoastră? Aşa aţi gândit?

— Cât de perspicace sunteţi, domnule. Exact aşa am gândit. Dar, am mers un pas mai departe. Am presupus că acela care cunoştea secretele dumneavoastră şi ale mătuşii mele trebuie să fi ştiut şi de planurile dumneavoastră de a părăsi oraşul luna aceasta. Iphiginia făcu o pauză de parcă ar fi aşteptat intervenţia lui. Ultima scrisoare de ameninţare a sosit chiar în ziua în care aţi dispărut din oraş.

Marcus se arătă tot mai interesat. Pe moment, se simţi tentat să renunţe la ceea ce l-ar fi îndemnat bunul-simţ să facă.

— Şi, deci, v-aţi gândit că nu sunt prea mulţi cei care să mă cunoască atât pe mine, cât şi pe mătuşa dumneavoastră?

— Aşa am gândit. Iphiginia îl privi cu vădită admiraţie. Aveţi o judecată foarte rapidă şi sănătoasă, domnule, exact cum am presupus.

De astă dată, Marcus refuză să se lase flatat de complimentele ei. Aşa că preferă să treacă peste aceste comentarii.

— Deci, aţi pozat în amanta mea pentru a vă putea înfiltra în cercul meu de prieteni.

— Era singurul lucru pe care îl puteam face, date fiind condiţiile, deşi trebuie să admit că am fost oarecum descurajată de ceea ce trebuia să fac.

— Nu mi se pare verosimil, doamnă Bright, zise Marcus sec. Nu pot să cred că există ceva sau cineva care să te descumpănească pe dumneata.

— În general, presupunerea dumitale este corectă, domnule, răspunse Iphiginia, fără a se arăta lezată de insinuarea lui. Dar, în acest caz, eram conştientă că nu era uşor să corespund aşteptărilor.

— Ce aşteptări, doamnă?

— Ştiţi foarte bine ce vreau să spun, domnule. Din câte am aflat, fostele dumitale amante au fost femei foarte frumoase, care au avut şi ceva fler. Ochii Iphiginiei se luminară dintr-o dată. Erau nişte femei aşa deosebite, cum spune lumea?

— Lumea?

— Mătuşa mea Zoe este la curent cu toate bârfele din societate. Nu mi-a fost greu deloc să aflu detalii despre fostele dumitale iubiri.

— Acest gen de amănunte îl poate face pe un bărbat să-şi piardă somnul şi apetitul.

Iphiginia îl privi încurcată.

— Nu eram sigură că mă voi ridica la înălţimea predecesoarelor mele, domnule.

Marcus o privi, remarcând încă o dată, dacă mai era nevoie, înfăţişarea ei feciorelnică, inocentă. Găsi că nu era cazul să-i spună că lumea exagera numărul amantelor sale precum şi calităţile lor.

— Şi de aceea v-aţi hotărât să luaţi societatea prin surprindere şi să creaţi un nou set de imagini.

— Am vrut să creez o impresie atât de şocantă, încât prietenii şi cunoştinţele dumitale, folosindu-şi propria imaginaţie, să mă transforme într-o persoană cât mai misterioasă şi mai îndrăzneaţă.

— Complimente, doamnă Bright. Ai reuşit pe deplin.

— Până aici, mica mea decepţie a lucrat în favoarea mea, admise ea, nu fără oarecare mândrie.

Deşi această femeie face totul pentru ca să pară modestă, nu reuşeşte deloc să mă convingă, îşi zise Marcus, în sinea sa.

— Sunt foarte impresionat, doamnă; încep chiar să mă tem de ceea ce îmi spuneţi.

Iphiginia sesiză tonul ironic. Ca atare, lăsă orice mândrie la o parte şi îşi exprimă nemulţumirea.

— Înţeleg că în ochii dumneavoastră am eşuat complet, în rolul pe care mi l-am asumat.

— N-aş spune asta.

Iphiginia îşi concentră privirea asupra rochiei albe de mătase. Pometţii obrajilor i se colorară deodată.

— Ştiu că nu sunt genul de femeie pe care îl agreaţi, domnule.

— Dragă doamnă Bright, niciodată nu mi-au plăcut femeile obişnuite. Le-am preferat pe cele care produc, încă de la început, o impresie puternică.

— Sunteţi sigur că vreţi să mă conduceţi acasă? îl întrebă ea, privindu-l atent.

— După cum bine ştiţi, un gentleman este obligat să-şi conducă iubita, după o seară petrecută împreună. Mai ales în situaţia dumneavoastră, ar fi ciudat dacă n-aş face-o.

— Da, aveţi dreptate.

— Dacă aţi fi o tânără necăsătorită şi care îşi caută un soţ ar fi o situaţie diferită. El o privi foarte atent. Dar sunteţi văduvă, nu?

— Feriţi-vă de ridicol, domnule, spuse ea întorcând capul spre geamul trăsurii, de unde se vedeau defilând străzile întunecate. Sigur că sunt văduvă, ce altceva aş putea fi?

Nici o tânără inocentă sau vreo celibatară care vrea să-şi păstreze reputaţia nu s-ar angaja la o asemenea mascaradă, gândi Marcus.

— Chiar dacă n-aţi fi intrat în rolul de amantă a mea, tot aş fi cedat imboldului şi v-aş fi condus, doamnă.

— Dar…

— Văduvele din înalta societate sunt cele mai privilegiate femei, nu-i aşa? Sunt independente financiar, au scăpat de pisălogeala unui soţ gelos, şi pot lega orice prietenie, cu condiţia să facă totul cu discreţie.

— Domnule, îmi este şi mie foarte clar că o văduvă are mai multă libertate decât o femeie necăsătorită. Să nu mai insistăm asupra acestui lucru. Important este că…

— Da? Ce este important, doamnă?

Iphiginia îşi întoarse brusc capul spre el, înfruntându-l.

— Important este că am depus eforturi pentru a-mi crea o imagine. Iar acum, postura în care mă aflu este cel puţin derutantă.

— Aşa mi s-a spus.

— Domnule, până în seara asta, n-am permis nici unui bărbat să mă conducă acasă.

— A, înţeleg, zise el, arătându-se dintr-o dată măgulit îmi place ce-mi spuneţi.

— Am păstrat acest obicei atunci când am jucat rolul de amantă a dumneavoastră.

— A, da, celebra doamnă Starlight.

Iphiginia râse dispreţuitor.

— Poftim?

— Vi se spune doamna „Lumină de Stea”, Cea Intangibilă. Sunteţi considerată precum steaua aceea, care la miezul nopţii ademeneşte prin strălucirea ei, pentru ca, mai apoi, să rămână tot acolo, departe, continuând să-mi caute un înlocuitor în pat.

Iphiginia deschise gura, o închise la loc, apoi o mai deschise o dată. Când putu să vorbească, într-un târziu, vocea ei nu mai avea volum, de parcă ar fi alergat pe o distanţă mare şi i-ar fi trebuit timp ca să-şi tragă sufletul.

— Lumea se grăbeşte să-i eticheteze pe oameni, domnule. Dar acest apelativ care mi s-a atribuit este cam exagerat. Cu toate acestea…

— Cred că vi se potriveşte apelativul, doamnă.

Ea păru puţin dezorientată.
— Aşa credeţi?
Marcus avu o mică satisfacţie. În acest joc de-a şoarecele şi pisica, el trebuia să joace rolul pisicii.
— Da. Doamnă Bright, postura vă avantajează. Ştiţi că de curând, am încheiat un studiu asupra stelelor îndepărtate, care au un comportament derutant. Au diferite metode de a capta lumina. Dar dacă bărbatul este deştept, le poate culege cu mâna şi păstra în palmă, fără probleme.
— Nu înţeleg ce spuneţi, domnule.
— Sunt convins că nu înţelegeţi, încă. Dar, în curând, veţi pricepe totul. Între timp, va trebui să-mi permiteţi să păstrez o doză de mister, doamnă, sunt renumit pentru asta.
Ea îl privi nedumerită.
— Sunteţi şi veţi fi un bărbat dificil, domnule!
— Vom vedea.
— De asta m-am temut. Acum vă rog să-mi spuneţi dacă v-a deranjat tot ce am întreprins.
— Nu vă puteţi da seama singură?
— Nu, domnule, nu pot. Se spune că sunteţi un om profund. Încep să realizez ce vor să spună ceilalţi prin aceste cuvinte. Chiar şi după ce m-am străduit să vă studiez comportamentul, cred că mai sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre dumneavoastră.
— Ar trebui să vă fiu recunoscător pentru această afirmaţie, doamnă.
— Nu este nevoie de sarcasmul dumitale, domnule, răspunse ea vădit deranjată.
Cu toată lumina difuză a lămpii din trăsură, Marcus îşi dădu seama că, deşi încearcă să facă faţă situaţiei, de fapt ea este îngrijorată. Iphiginia încerca să pară foarte categorică şi sigură. Ochii ei mari, verzi, priveau pe geamul trăsurii. Marcus îşi închipui că ea încerca să recunoască locurile, să verifice dacă era dusă acasă. Îşi încleştase mâna pe evantaiul cel alb, Marcus simţea o uşoară satisfacţie, observând că Iphiginia se simţea în largul ei şi încerca să afişeze o atitudine studiată. Nu voia s-o compătimească. Având în vedere ce făcuse şi ce urma să mai facă, femeia merita să fie lăsată să sufere puţin. Ea făcuse tot posibilul ca numele lor să fie disecate atât dimineaţa, la micul dejun în toate familiile din Londra, cât şi seara, la fiecare club din St. James.
— Vă felicit din nou, doamnă Bright. Marcus îşi înclină capul batjocoritor. Nu ştiu dacă o alta ar fi putut păcăli societatea, aşa cum aţi făcut dumneavoastră, pozând în amantă a mea.
Iphiginia îşi muşcă buzele.
— Mulţumesc, domnule.
— Luaţi-o ca pe un compliment, doamnă.
Marcus îşi rememora clipa în care o văzuse prima oară, în sala de bal de la Fenwicks. Prin felul în care arăta, Iphiginia le eclipsa pe toate celelalte femei din sala de bal, le făcea să pară ori prea împopoţonate, ori prea dezbrăcate sau prea stridente. Cu toate că frecventa societatea de mult timp

şi putea recunoaşte uşor o femeie cu bun-gust, Marcus nu putea spune ce anume făcea ea pentru a părea atât de potrivit îmbrăcată. Totuşi, impresia pe care ea reuşea s-o creeze nu ţinea de îmbrăcăminte, ci de eleganţa cu care ştia s-o poarte.

— Aţi avut o idee excelentă să vă îmbrăcaţi în alb imaculat, continuă Marcus. Puţin exagerat, dar ideea este excelentă, albul vă prinde de minune.

Ea ezită o clipă, neştiind dacă este luată în zeflemea. Apoi, zâmbi:

— Unul dintre motivele care m-au determinat să aleg această culoare a fost să creez un contrast cu negrul pe care îl afişaţi dumneavoastră. Iphiginia arătă spre pereţii trăsurii negre cu încrustaţii de abanos. Acum constat că lumea are dreptate.

— Aţi pornit de la presupunerea că voi fi atras de opusul meu?

Iphiginia tăcu.

— Eu nu cred în teoria asta. Cred că acei care se aseamănă sunt atraşi unul spre celălalt; nu poţi fi atras de opusul tău. Dar societatea ajunge, de cele mai multe ori, la concluzii greşite când se lasă convinsă de cineva ca dumneavoastră.

— Mătuşa Zoe se temea că planul meu va da greş, dar eu am asigurat-o că este singura cale.

— A, da. Planul dumitale de a-l prinde pe şantajist. Uitasem de el.

Ea îl privi şi se îmbujoră din nou.

— Văd că nu prea credeţi ce vă spun, domnule. Am ştiut că sunteţi un om foarte inteligent şi că lumea vă consideră şi foarte arogant, dar n-am crezut că sunteţi atât de încăpăţânat.

El ignoră remarca Iphiginiei.

— Mai povestiţi-mi despre mătuşa dumneavoastră, Zoe.

— Ce aţi mai vrea să ştiţi?

— Sunt multe doamne cu acest nume în societate. Care dintre ele este mătuşa dumneavoastră?

Iphiginia se încruntă.

— Vorbeam despre lady Guthrie. Trebuie să vă previn că noi am convenit să păstrăm secretul asupra relaţiei noastre de rudenie. Eu am considerat că-mi va fi mai uşor să-mi duc planul la bun sfârşit dacă nimeni nu va şti despre legătura dintre noi. Dacă lumea ar fi ştiut că sunt nepoata ei, s-ar fi putut interesa de multe lucruri, în ceea ce mă priveşte.

— Desigur, murmură Marcus. Era esenţial să rămâneţi un mister pentru toată lumea.

— Da, era o condiţie importantă, domnule. O singură întrebare ar fi dat naştere la următoarea şi aş fi fost demascată înainte să-mi ating scopul. Oricum, ticălosul acela care ameninţa şi-ar fi dat seama că nu sunt amanta dumneavoastră.

— Înţeleg.

— Lumea ne consideră, pe mine şi pe Zoe, prietene, nimic mai mult. Aceasta explică faptul că suntem văzute mereu împreună.

Marcus făcu imediat o listă cu cei care se aflau în cercul lui de cunoştinţe. Avea o memorie excelentă. De aceea era convins că n-o cunoaşte pe această Zoe, lady Guthrie.

— Îmi amintesc că un oarecare domn Guthrie obişnuia să frecventeze cluburile la care merg şi eu. Cred că a murit acum un an.

— Mătuşa Zoe este văduva lui.

— Cred că nu am avut plăcuta ocazie s-o cunosc.

— Nu. Tocmai acesta este lucrul cel mai curios, zise Iphiginia. Şi mătuşa Zoe mi-a spus că nu i-aţi fost prezentat. V-a văzut de la distanţă la baluri, iar soţul ei v-a menţionat numele de câteva ori.

— Şi cel care vă şantaja susţinea că suntem amândoi pe lista lui de victime?

— Da. Destul de ciudat, nu credeţi?

— Este mai mult decât ciudat, trebuie să recunosc.

— Domnule, vă jur că nu este glumă. Acest nemernic există cu adevărat şi îmi ameninţă mătuşa. Eu cred că este o legătură între cercurile dumneavoastră şi cele ale mătuşii mele.

— Observ că uitaţi un singur lucru, doamnă Bright, spuse Marcus calm. Eu nu am fost şantajat.

Ea pufni cu superioritate.

— Sunteţi sigur, domnule?

— Un asemenea lucru nu se poate uita uşor, doamnă.

Iphiginia îşi strânse buzele dispreţuitor.

— Presupun că nu. Dar de ce amintea acest nemernic numele dumneavoastră când îmi ameninţa mătuşa?

Fu rândul lui Marcus să-şi întoarcă privirile spre geamul trăsurii.

— Dacă într-adevăr s-a făcut vreo referire la mine, n-a avut decât scopul de a o intimida pe mătuşa dumneavoastră şi de a o face să plătească.

— S-a făcut referire, domnule, fiţi sigur de asta.

— Spuneţi-mi, cât de departe aţi ajuns cu investigaţiile dumneavoastră?

— Am tăcut ceva progrese, zise ea, convinsă. Am reuşit să cercetez birourile domnilor Darrow şi Judson.

— Ce aţi făcut?

Ea ridică uşor capul şi îl privi curioasă.

— Am spus că am avut prilejul să cercetez birourile domnilor Darrow şi Judson. Am profitat de nişte invitaţii pe care le-am primit la seratele lor. Am reuşit să mă strecor în birourile lor şi să le cercetez.

Marcus o privi atent şi văzu că ea nu părea să glumească.

— Chiar v-aţi pierdut minţile, doamnă? Nu-mi vine să cred că aţi recurs la aşa ceva. În primul rând, ce v-a determinat să cercetaţi birourile lor? Ce vă aşteptaţi să descoperiţi acolo?

— Ceară neagră şi un sigiliu cu pasărea phoenix, spuse ea. Acestea sunt imprimate pe scrisorile primite de mătuşa mea.

— La naiba! Preţ de câteva secunde Marcus tăcu, prea năucit pentru a mai putea să gândească limpede. În cele din urmă îşi adună gândurile şi

reveni asupra discuţiei. Ceara neagră nu este ceva neobişnuit, eu însumi o folosesc.

— Ştiu asta, dar dacă dumneavoastră folosiţi ceara neagră pentru toată corespondenţa, alţii o folosesc numai pentru anunţurile funerare. Şi sigiliul cu phoenix este destul de neobişnuit. Înclin să cred că un şantajist de rând foloseşte foiţa pentru a-şi sigila scrisorile.

— Aveţi şi o statistică a şantajiştilor, doamnă?

— Vorbesc serios. Ceara neagră şi sigiliul cu phoenix ar fi o dovadă puternică împotriva celui ce a trimis scrisoarea.

— Deci, deja aveţi şi dovezi.

Lui Marcus i se părea cam ciudat. Doamna minţea, asta era clar, exact aşa cum presupusese de la început. Apoi, îşi spuse că el însuşi minţea din când în când şi o făcea cu mult talent. Oricum, această Iphiginia Bright putea să-i dea lecţii.

— Din nefericire, nu mi s-a ivit ocazia să cercetez şi birourile altora.

— La cine vă referiţi?

— La cei cu care jucaţi cărţi, de obicei.

— Şi chiar aveţi intenţia să percheziţionaţi birourile tuturor celor cu care joc eu cărţi? Marcus aştepta să vadă cu câtă dibăcie îşi urzise ea toată această minciună.

— Nu, numai pe cele ale celor care au jucat cărţi atât cu dumneavoastră, cât şi cu lordul Guthrie, spuse Iphiginia crispată. Întinse o mână de parcă ar fi vrut să ilustreze o galerie cu figuri celebre: Lartmore, Darrow, Pettigrew şi Judson. Ei sunt cei patru bărbaţi care au fost în anturajul dumneavoastră şi al mătuşii mele.

— Aceştia au jucat cărţi atât cu mine, cât şi cu Guthrie?

Iphiginia oftă.

— Ei sunt singura legătură între cercul dumitale şi cel al mătuşii mele. Am ajuns la concluzia că una dintre persoanele care îl cunoşteau pe lordul Guthrie aflase secretul mătuşii Zoe. Poate îl ştia de la vreun servitor. Aceeaşi persoană ştie multe şi despre dumneavoastră.

— Despre mine nu ştie nimeni nici un secret. După cum v-am mai spus, eu nu am fost şantajat.

— Poate că nu, dar mişelul acela a ştiut că veţi pleca din oraş, pentru o perioadă mai lungă.

— Bine, dar n-am făcut un secret din asta.

— Nu? Iphiginia îl privi provocator. De fapt, tot ce faceţi dumneavoastră este, pentru cei din jur, un secret. Haideţi să ne gândim puţin. Câţi dintre amicii dumneavoastră ştiau că vreţi să părăsiţi oraşul?

— Destui, spuse Marcus. Asociaţii mei, servitorii mei.

— Şi niciunul dintre cei cu care aţi jucat whist înainte de a pleca din Londra?

— Pe naiba, zise Marcus, cu admiraţie. Femeia era într-adevăr inteligentă. Dar chiar m-aţi studiat, doamnă, nu glumă.

— Da, domnule, am făcut-o. Şi mi-a plăcut să fac acest lucru. Am descoperit, printre altele, că aţi jucat cărţi cu Lartmore, Pettigrew, Darrow şi Judson, la un club, chiar înainte de a părăsi Londra.

— Iar lady Guthrie a confirmat că aceştia au jucat cărţi şi cu răposatul ei soţ.

— Nu numai atât, zise Iphiginia, cu mare satisfacţie. Au jucat cu el aproape douăzeci de ani. Cifra aceasta este foarte importantă pentru că secretul datează de acum optsprezece ani.

Marcus zâmbi.

— Strălucită descoperire, doamnă Bright. Strălucită. Aţi creat o poveste uimitoare pentru a vă explica acest comportament ciudat. Sunt copleşit de admiraţie faţă de inventivitatea şi originalitatea dumneavoastră.

Faţa Iphiginiei se lungi.

— Continuaţi să credeţi că eu aş fi pus la cale totul?

— Da, doamnă, insist. Marcus ridică o mână. Dar asta nu trebuie să vă oprească. Vă asigur că-mi place ceea ce faceţi. Sunteţi o actriţă captivantă, de un excepţional talent. Mă simt privilegiat să deţin şi eu un rol minor în spectacolul dumneavoastră.

În ochii Iphiginiei se putea citi uimirea, dar şi speranţa.

— Nu mă credeţi, asta este cert, dar nici nu sunteţi supărat pe mine?

— Dacă aş vrea să fiu sincer, ar trebui să vă spun că nu ştiu ce simt faţă de toată povestea asta. Mai reflectez.

— Înţeleg, murmură ea. De obicei, aveţi nevoie de mult timp pentru a vă hotărî cum să vă comportaţi?

El zâmbi.

— Vorbiţi ca o guvernantă severă care aşteaptă răspuns de la un elev mai încet la minte. Iar eu vă răspund că m-am obişnuit să nu revin asupra hotărârilor mele, o dată ce le-am luat. Dar mai trebuie să ştiţi că adun toate elementele necesare înainte de a lua o decizie.

Iphiginia se lumină la faţă.

— Cunosc bine regulile după care acţionaţi, domnule. Să înţeleg că nu v-aţi pronunţat încă în acest caz?

— Sigur.

— Este o mare uşurare pentru mine, domnule. Îi zâmbi plină de speranţă. Am încredere în inteligenţa dumneavoastră, domnule. Ştiu că o dată ce veţi considera că eu spun adevărul, mă veţi sprijini în eforturile mele de a-l descoperi pe şantajist.

Marcus sesiză că trăsura se opreşte.

— Să fiţi sigură, doamnă Bright, că voi avea plăcerea de a afla tot ce trebuie ştiut în legătură cu această afacere.

— Desigur, domnule. Ea respiră uşurată.

— Ştiţi, zise Marcus, observând că vizitiul deschisese portiera trăsurii, nu cred că a avut cineva vreodată curiozitatea de a mă studia. Vi s-a părut că sunt interesant?

— Desigur, domnule. Ochii Iphiginiei străluceau de bucurie, când îi dădu mâna să coboare din trăsură. M-am bucurat de fiecare informaţie, ca de ruinele de la Pompei.

— Mă bucur să aflu că mă comparaţi cu o ruină, zise Marcus când îi întinse mâna spre a o sprijini să coboare. Apoi, i se adresă lui Dinks: O să întârzii puţin.

Dinks, care îşi cunoştea de multă vreme stăpânul, dădu din cap, cu un aer complice.

— Desigur, domnule. Aştept.

Iphiginia îi aruncă o privire grăbită lui Marcus, apoi începu să urce treptele de la numărul cinci, Morning Rose Square.

— Ce-aţi vrut să spuneţi? Nu veţi întârzia deloc.

— Cum aşa, draga mea? Dar trebuie să mă inviţi la un pahar de lichior, zise Marcus privind lămpile noi, cu gaz, care fuseseră instalate în faţa fiecărei case de pe stradă.

— Vreţi să intraţi? întrebă Iphiginia foarte surprinsă. Nu fiţi ridicol, domnule. Nu am intenţia să vă poftesc în casă la o asemenea oră.

— Avem multe de discutat, doamnă Bright, şi nu găsesc un loc mai potrivit pentru aceasta. Marcus ridică mâna pentru a atinge clopoţelul de la uşă, care era făcut din alamă şi ornamentat în stil clasic.

— Nu, aşteptaţi, nu sunaţi, zise ea grăbită. I-am lăsat instrucţiuni menajerei să nu mă aştepte. Am eu cheia.

Marcus întinse mâna după cheie. Ea ezită, apoi i-o întinse. El o lua fără nici un cuvânt şi descuie uşa.

Iphiginia intră repede, înaintea lui, în holul întunecat. Luă o lumânare care se afla pe o măsuţă, o aprinse repede şi îi lumină chipul.

— Domnule, nu se cade să intraţi.

El pusese deja un picior în prag şi îi zâmbea.

— Dacă vreţi ca jocul dumneavoastră cu societatea să poată continua nestingherit, spuse el, cu blândeţe, va trebui să mă lăsaţi să petrec puţin timp aici, în noaptea aceasta. Toată lumea se aşteaptă la asta, doamnă.

— Se aşteaptă, spuneţi? zise ea, plină de speranţă. Vreţi să spuneţi că o să mă lăsaţi să joc mai departe rolul de amantă a dumneavoastră?

— De ce nu? zise Marcus, care trecuse pragul şi se întorsese să închidă uşa. Nu vă puteţi continua cercetările dacă eu vă dau de gol. Dacă sunteţi demascată, veţi fi repudiată de societate şi nu veţi mai avea cum să reveniţi în cadrul ei.

— Este foarte adevărat, domnule, spuse ea. Nici nu ştiţi cât de recunoscătoare vă sunt. Deşi nu mă credeţi încă, aş vrea să ştiţi cât apreciez felul admirabil în care v-aţi purtat, îmi confirmaţi tot ce am auzit despre dumneavoastră.

— Perfect, doamnă Bright. Sunt dispus să mai accept înscenarea asta, cel puţin o vreme, până când voi primi răspuns la toate întrebările mele. Aceasta este biblioteca, întrebă el, intrând, la întâmplare, pe o uşă din stânga holului.

— Da. Sunteţi foarte generos, domnule, remarcă Iphiginia, însoţindu-l.

— Ştiu, zise Marcus, care nu vedea decât nişte umbre conturându-se în faţa lui. Se îndreptă spre locul unde presupunea că se află şemineul.

— Dar, dacă nu sunteţi implicat, nu aveţi nici o obligaţie să mă ajutaţi în cercetările mele.

— Cu câţiva ani în urmă am hotărât să nu mai fac nimic din obligaţie. Mi se pare lipsit de sens. Cu toate acestea, ocazional, mă mai implic în unele situaţii, din curiozitate… Marcus se opri pentru că se împiedicase de un obiect contondent.

— Fiţi atent, domnule, îi spuse Iphiginia ridicând lumânarea, încăperea este supraaglomerată în acest moment.

— Văd.

Lumânarea arunca lumini care păreau că dansează în încăperea plină de măşti sepulcrale, urne şi vaze imense. Mobila era şi mai ciudată. Scaunele aveau picioarele terminate cu gheare, iar braţele, cu capete de grifoni, erau orientate spre ferestre. O sofa mare, în stil elen, tapisată cu catifea verde, cu ciucurii aurii, era aşezată în faţa şemineului. Măsuţele care se aflau de o parte şi de alta a sofalei erau decorate cu capete de lei şi sfincşi. În lumina aceea difuză, încăperea avea un aer păgân şi senzual.

— V-am mai spus, domnule, că eu şi verişoara mea tocmai ne-am întors dintr-un turneu de pe continent. Am achiziţionat multe antichităţi cu acest prilej.

Privirile lui Marcus se opriră asupra unei bucăţi de marmură, stil hessian. Când Iphiginia ridică lumânarea, putu să vadă o statuie care înfăţişa un personaj mitologic înaripat.

— Ce naiba este asta?

— Am cumpărat-o dintr-un magazin de antichităţi de la Roma, spuse Iphiginia şi aşeză lumânarea pe un birou. Se auzi un zgomot ciudat când aprinse lampa. Este fascinant, nu? Am cumpărat multe lucruri interesante din acel magazin. Îmi place în mod deosebit acest centurion roman.

Centurionul era gol, cu excepţia căştii, săbiei şi scutului.

— Se pare că aţi adus toate ruinele în biblioteca dumneavoastră!

— Da, sunt mulţumită de rezultatele pe care le-am obţinut, spuse Iphiginia uitându-se satisfăcută în jur. Îşi puse apoi mâna pe braţul gol al centurionului. Excită simţurile şi stimulează facultăţile intelectuale. Sunteţi de acord?

Marcus nu-şi putea lua ochii de la degetele ei, care alunecau peste muşchii de marmură ai statuii. Simţi în mod dramatic efectele pe care le avu gestul ei, asupra potenţei sale. Spre deosebire de centurion, el nu era de piatră.

— Ce vreţi să faceţi cu toate acestea, doamnă Bright?

Ea se aplecă spre statuie şi îşi aşeză cotul pe umărul centurionului, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

— Nu ştiu încă. Le mai studiez şi apoi voi lua o hotărâre.

— Le studiaţi? Marcus îi urmări poalele fustei, care se lipiseră de coapsele centurionului. Încercă să-şi imagineze cât de mătăsoasă era pielea ei.

— Am intenţia să realizez un manual despre motivele vechi, care să poată fi folosit ca ghid pentru decoraţiile interioare şi cele exterioare, se confesă ea. Ochii îi străluceau de entuziasm.

Fără să-şi dea seama de efectul pe care îl avea gestul ei asupra lui Marcus, ea îşi lipi coapsa de statuie.

— Înţeleg.

Marcus se simţi fremătând. Încercă să se stăpânească, îşi slăbi nodul cravatei şi trase adânc aer în piept. În această mişcare, simţi parfumul de trandafiri pe care îl emana trupul ei. Simţurile lui o luară razna.

— Este în mare parte greşit şi neadecvat modul cum se foloseşte astăzi materialul preluat din arheologie.

— Am observat.

— A, deci aţi remarcat şi dumneavoastră? Ea îl privi cu mai mult interes.

— Da. Privirile lui alunecau spre curbura uşor delicată a coapselor ei, acolo unde se lipeau de statuie. Marcus simţea că-şi va pierde foarte curând controlul.

— Manualul meu este inspirat dintr-o observaţie atentă şi va cuprinde schiţe ale tuturor statuilor şi ruinelor, schiţe pe care le-am făcut chiar eu. Iphiginia făcu un gest graţios cu mâna spre obiectele de artă care decorau încăperea. În acest fel, oamenii de cultură şi de bun gust care vor dori să-şi decoreze casele în stil vechi, vor fi siguri că arhitecţii şi decoratorii respectă versiunea originală a stilului clasic pe care l-au ales: grecesc, roman, egiptean sau etrusc.

— Este un proiect interesant, doamnă Bright.

— Da, este. De-abia aştept să-l încep. Mi-am petrecut ultimul an adunând aceste piese şi sunt tare nerăbdătoare să încep catalogul.

— Mi se pare firesc. Marcus îi observa culoarea pielii şi se întrebă ce gust avea. Se îndreptă spre ea.

— Dar, mai întâi, spuse Iphiginia plecând de lângă centurion, trebuie să rezolv problema mătuşii mele. Nu vă deranjează că pozez în amanta dumneavoastră?

— Cred că-mi va crea probleme foarte mari, spuse Marcus şi îi apucă umerii goi, cu mâinile lui mari. Pielea ei era moale şi caldă, părea că se mulează perfect pe mâinile lui aspre. Ea nu se retrase. Părea cucerită de gestul lui.

— Marcus, adică, domnule? Iphiginia îşi trecu limba peste buze. N-aş vrea să fiu o problemă pentru dumneavoastră. Vocea ei nu mai era aceeaşi. Ochii îi păreau vârtejuri adânci, într-o mare fără fund.

— Sunt gata să mă pun la dispoziţia dumneavoastră, doamnă Bright.

— Sunteţi foarte amabil, domnule. Aş putea să vă întreb de ce doriţi atât de mult să-mi fiţi de folos, dacă nu credeţi ceea ce vă spun despre şantaj?

— Întâmplarea face să am nevoie de o nouă amantă.

Îşi apropie gura de a ei şi o sărută cu pasiune, de parcă, de când o văzuse prima oară în sala de bal de la Fenwicks, nu şi-ar fi dorit nimic altceva.

CAPITOLUL 3

Iphiginia fu atât de surprinsă de reacţia lui, încât nici nu mai ştiu cum să reacţioneze.

Poate că, dacă centurionul de marmură s-ar fi trezit la viaţă şi ar fi luat-o în braţe, n-ar fi fost atât de şocată. Sărutul lui Marcus o făcu să rămână inertă, timp de câteva secunde. Marcus o săruta. Mâinile lui puternice se odihneau pe umerii ei goi, trimiţându-i fiori în tot trupul. Bărbatul la care ea visase de atâta timp, pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine şi să-l admire, acel bărbat care apăruse în viaţa ei de o lună încoace o săruta chiar în biblioteca ei. Din ziua în care revenise la Londra, Marcus îi acaparase toate gândurile. Petrecuse atâtea zile studiindu-l, pentru ca, mai apoi, să poată pretinde că este femeia cu care el îşi împarte dragostea. Adunase informaţii pe toate căile, din relatări amicale şi din bârfe. Citise absolut tot ce publicase el. Petrecuse zile întregi punând cap la cap toate detaliile pentru a-l înţelege cât mai bine şi pentru a-l face să pară mai real. În tot acest timp, îşi crease propriile-i visuri, pe care nu le împărtăşise nimănui, nici măcar Ameliei sau mătuşii Zoe. Cu o seară în urmă, analizându-se, îşi spusese că nu este genul de femeie care să fie capabilă de o mare pasiune sau să inspire dragoste înflăcărată unui bărbat. Se împăcase, în cele din urmă, cu această idee. Îşi spusese că ea este o femeie practică, prea raţională, pentru a se lăsa ademenită în mrejele dragostei. Cu toate acestea, plăsmuise visuri legate de Marcus. La vremea respectivă i se păruseră inofensive, pentru că îl ştia mort. Dar în seara aceasta, el apăruse brusc din lumea visului şi intrase direct în viaţa ei. Şi era mult mai interesant şi mai fascinant în realitate decât fusese în visurile ei.

— Eşti o femeie remarcabilă, Iphiginia. Nu ai nimic din ceea ce aş fi crezut eu că ai avea. Vocea lui Marcus era atât de încărcată de senzualitate. Eşti exact ce îmi doream.

Ea nu-i mai putu răspunde fiind cuprinsă de un tremur din cap până în picioare. El continua s-o sărute tot mai insistent, braţele lui o înlănţuiau, iar palmele lui mari îi mângâiau umerii goi. Ea îşi întredeschise buzele. El îi răspunse cu un sărut arzător. Starea de confuzie, când el o luase prin surprindere, se consumase, lăsând-o pe Iphiginia extrem de caldă şi plină de reacţii. Inima îi bătea puternic. Era o senzaţie extraordinară. Un geamăt uşor îi scăpă, ceea ce îl făcu pe Marcus şi mai dornic. Mâinile lui o cuprinseră mai tare. Fu o altă senzaţie care îi străbătu tot trupul. Ea se depărtă uşor şi îl apucă de capătul cravatei.

— Este surprinzător, domnule.

— Este, într-adevăr. Îi sărută obrajii şi vârful nasului. Şi aş vrea să ştii că nu sunt mai puţin surprins decât tine.

— Domnule…

— Mă numesc Marcus.

— Oh, Marcus!

Devorată de pasiune, Iphiginia dădu drumul cravatei şi îşi încolăci braţele de gâtul lui. Se lipit de el. Sânii ei erau striviţi de pieptul lui puternic. Iphiginia simţi cât de excitat era Marcus. Degetele lui îi mângâiară delicat gâtul. Ea lăsă să-i scape un strigăt uşor. Simţi imediat reacţia puternică a trupului lui. Îşi lăsă capul pe spate şi Marcus începu să-i sărute gâtul.

— Oh, Doamne, Marcus! Iphiginia îşi încleştă degetele în părul lui. Se simţea biruită de dorinţă, nu mai putea raţiona.

— Cred că ai fi o amantă grozavă, draga mea, zise Marcus şi făcu un pas spre sofaua în stil elen, în nuanţe de verde cu garnitură galbenă. O trase pe Iphiginia după el.

O bucată de marmură trosni sub cizma lui.

— La naiba!

— O, dragul meu, zise Iphiginia, încercând să opună rezistenţă. Fiţi atent, domnule, vă puteţi răni.

— Da, nu este exclus, dar merită să te răneşti în asemenea condiţii, zise Marcus, care se întindea deja pe sofa.

Păstrându-şi un picior pe podea, o trase pe Iphiginia deasupra lui. Iphiginia îi simţi trupul puternic, musculos şi rămase prinsă între coapsele lui. Fustele ei vaporoase fluturară în aer o clipă, de parcă ar fi vrut să protesteze. Apoi capitulară, aşezându-se peste picioarele lui. Căldura pe care o emana trupul lui Marcus ameninţa s-o ardă pe Iphiginia. Ea nu mai cunoscuse senzaţii atât de intense. Marcus îi prinsese faţa în mâini şi o trăgea spre el, sărutând-o.

Vraja fu întreruptă de o exclamaţie de groază, care se auzi de undeva, de lângă uşă.

— Iphiginia, ce se întâmplă acolo?

Năucită de senzaţii, Iphiginia încercă să-şi ridice capul. Amelia?

— Dă-i drumul, imediat, mişelule. Mă auzi? Dă-i drumul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Amelia, stai puţin. Aşteaptă. Iphiginia se ridică şi întoarse capul spre uşă. O văzu pe Amelia îmbrăcată în capot, cu părul despletit, năpustindu-se spre uşă.

— Amelia, nu se întâmplă nimic rău aici, zise Iphiginia. Amelia se opri din drum, dar apucă un cleşte care se afla lângă şemineu. Îl ridică deasupra capului şi i se adresă lui Marcus:

— Dă-i drumul, mişelule, sau îţi zbor creierii. Jur că o voi face.

Cu o mişcare scurtă, dar eficientă, Marcus o împinse pe Iphiginia în spatele său, se trase spre marginea sofalei şi se ridică în picioare. Apucă cleştele din mâna Ameliei, înainte ca aceasta să-şi pună în aplecare planul. Amelia privea scena cu ochii plini de groază.

— Amelia, calmează-te. Iphiginia reuşi să se ridice, trecu de Marcus şi fugi spre verişoara ei. O îmbrăţişă pe femeia care rămăsese dezorientată. Calmează-te, verişoară. Nu se întâmplă nimic rău, îţi jur.

Amelia ridică ochii spre Iphiginia, fără a mai înţelege nimic. Apoi se întoarse spre Marcus.

— Cine este el? Ce caută aici? Am ştiut că planul ăsta al tău este primejdios, că îţi va aduce numai necazuri. Mai curând sau mai târziu, el va profita de tine.

Iphiginia încercă s-o calmeze.

— Amelia, vreau să ţi-l prezint pe contele de Masters. Domnule, aceasta este verişoara mea Amelia Farley.

Marcus ridică din sprâncene şi puse vătraiul deoparte.

— Este o adevărată plăcere să vă cunosc, sunt convins!

Amelia îl privea, continuând să fie şocată.

— Dar ştiam că aţi murit.

— Mi s-a mai spus. Marcus încercă să schiţeze un zâmbet. Dar, după cum vedeţi, sunt încă viu.

Amelia se adresă Iphiginiei.

— Deci, nemernicul acela nu l-a ucis?

— Se pare că nu. Iphiginia îşi aranja ţinuta roşind. Observă că o pană din corsaj zăcea la picioarele lui Marcus.

— Poţi să te linişteşti, vezi că nu ai de-a face cu un criminal!

Amelia continua să-l privească pe Marcus cu suspiciune.

— Nu sunt sigură de asta. De fapt, ce se petrece aici?

— Bună întrebare! În mod sigur, eu nu sunt o fantasmă. Marcus se aplecă şi culese pana albă de la picioarele sale. I-o întinse Iphiginiei. Mi-ar face plăcere să vă ajut să răspundeţi la toate întrebările, doamnă Bright, dar este destul de târziu şi, întrucât lucrurile au luat o altă întorsătură, cred că ar fi mai bine să plec.

— Da, desigur, domnule, zise Iphiginia luând pana din mâna lui. Dar aş vrea să vă întreb dacă aţi vorbit serios când aţi spus că pot continua să joc rolul de amantă a dumneavoastră?

— Nu-mi retrag afirmaţia, doamnă Bright. Ochii lui Marcus străluceau în lumina difuză a lămpii. Voi face tot posibilul să vă ajut să vă creaţi o imagine cât mai aproape de cea reală.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, zise Iphiginia plină de recunoştinţă. Oare curiozitatea vă face să-mi îngăduiţi asta, sau o faceţi din galanterie?

— Am impresia că nu galanteria mă face să fiu de partea dumneavoastră, doamnă.

— Atunci, poate natura dumneavoastră intelectuală, zise ea satisfăcută.

El o privi uşor amuzat şi porni spre uşă.

— Mă cunoaşteţi atât de bine, doamnă.

— Mi se pare normal, domnule, interveni Amelia, vă studiază de atâta vreme.

— Sunt onorat, zise Marcus, ieşind în hol. Acolo se opri cu ochii aţintiţi asupra Iphiginiei. Încuiaţi bine uşa după ce plec, doamnă.

Iphiginia zâmbi.

— Desigur, domnule.

Marcus ieşi afară în întuneric şi închise uşa în urma lui.

În bibliotecă se lăsă liniştea, întreruptă după câteva minute de zgomotul făcut de roţile trăsurii.

Amelia se întoarse spre Iphiginia. Deşi acum se putea controla, ochii ei negri mai păstrau urme ale stării de teamă pe care de-abia o depăşise. Ea avea douăzeci şi şase de ani, cu un an mai puţin decât Iphiginia. Era mult mai frumoasă decât aceasta, cu trăsături frumos modelate, cu părul castaniu care îi acoperea umerii şi nişte ochi minunaţi. Dar toate acestea erau umbrite de aerul auster pe care îl degaja.

— Am crezut că vrea să te forţeze, şopti Amelia.

— Ştiu că aşa ai crezut. Te-am înţeles. Dar, de fapt, ne sărutam, Amelia.

Iphiginia era singura persoană căreia Amelia îi încredinţase detaliile experienţei amare prin care trecuse pe când avea numai optsprezece ani şi era guvernantă. Mama Ameliei murise la naşterea fetei. Ea fusese crescută de tatăl ei, un om sărac, dar care îi dăduse o educaţie solidă. La moartea lui, pensia, şi aşa mică, din care trăiseră încetase subit. Fiind forţată să se descurce singură, Amelia făcu ceea ce multe alte fete sărace, dar educate, ca ea, făceau – se angajase ca guvernantă. Din nefericire fusese violată de unul dintre prietenii stăpânului casei, un individ pe nume Dodgson. Alarmată, stăpâna casei reuşise să pătrundă în camera respectivă, însă după ce fapta se consumase. Desigur, se scandalizase. Reacţia ei imediată fusese s-o concedieze pe Amelia. Acest viol nu numai că o costase pe Amelia, care şi aşa era săracă, poziţia pe care abia o câştigase, dar îi făcuse imposibilă altă angajare, agenţia respectivă refuzând să-i mai ofere un alt post. Şeful agenţiei o informase că nu mai era suficient de respectabilă pentru a lucra în cadrul firmei, care avea numai clienţi de vază şi ca atare le oferea numai persoane cu înaltă ţinută morală. Iphiginia ştia că rănile provocate Ameliei de oroarea acelei nopţi se vindecaseră la suprafaţă, dar cicatricele nu se închiseseră.

— I-ai permis să te sărute? Amelia înclină mirată din cap. Dar este doar un străin pentru tine. Iar după câte ştiu, este un străin mort.

— Ştiu. Iphiginia se aşeză într-un scaun în stil roman. Se uită la pana pe care o avea în mână. Nu este un străin, eu nu-l simt ca pe un străin. Ştii ce am simţit când l-am văzut în sala de bal de la Fenwicks?

— Ce? întrebă Amelia.

Iphiginia zâmbi.

— Am constatat că arăta exact aşa cum îl ştiam, cum mi l-am închipuit.

— Prostii. Ai petrecut prea mult timp studiindu-i felul de a fi.

— Într-adevăr.

Amelia o privi cam nedumerită.

— Şi a apărut aşa, din senin, la bal?

— Da. Şi nu ştia nimic despre şantaj; spunea că nu se poate considera victimă pentru că nu a fost niciodată şantajat.

— Dumnezeule! Şi a crezut versiunea ta?

— Nu, bineînţeles că nu. A auzit toate zvonurile lansate de mine. Aş putea spune chiar că împreună am aplanat cearta la care toţi se aşteptau.

— Mă întreb de ce a marşat la asta, zise Amelia intrigată.

— Masters este un individ inteligent şi, ca orice persoană cu o inteligenţă deosebită, este şi foarte curios. A luat o hotărâre foarte înţeleaptă, aceea de a nu mă demasca până ce nu descopăr ceea ce vreau.

Amelia o privi fără a crede tot ce i se spunea.

— Desigur, un om cu intelectul lui trebuie să fie şi raţional. Nu este genul care să tragă pripit concluziile, zise Iphiginia.

— Ceea ce susţii nu are sens, o contrazise Amelia. Nu-mi place cum gândeşti. Să nu crezi că este atât de cooperant numai din curiozitate.

— Şi ce alt motiv ar avea?

— Nu m-ar mira dacă ar urmări să te facă amanta lui şi în realitate.

Iphiginia îşi ţinu respiraţia.

— O, nu prea cred că asta intenţionează.

— Ba să fii sigură de asta, zise Amelia şi îi aruncă una dintre privirile ei care îngheţau pe oricine. Nu te-ai gândit la aspectul ăsta când te-ai lansat într-o asemenea aventură? De ce naiba n-a murit individul ăsta, aşa cum s-a spus?

— A fost plecat la una dintre moşiile sale şi s-a întors în oraş numai pentru că a auzit despre mine..

— Deci scrisoarea pe care a primit-o mătuşa Zoe şi în care se pretindea că Masters a murit pentru că n-a vrut să plătească suma cerută a fost doar o înscenare, pentru a o înspăimânta.

— Aşa se pare. Totul este atât de ciudat, Amelia.

— Da, şi mie mi s-a părul ciudat tot planul ăsta, încă de la început.

— Ştiu că n-ai fost de acord cu el, zise Iphiginia. Dar mi se părea că totul mergea bine.

— Asta până când Masters s-a întors din morţi. Unii oameni nu prea au bun-simţ. Ce vei face acum?

— Nu am de ales, trebuie să continuu să pozez în amantă a lui. Iphiginia îşi duse un deget înmănuşat la buze. Planul meu iniţial este foarte bun. Dacă mi se află adevărata identitate, voi fi respinsă de societatea lui.

— Ceea ce nu ar fi chiar o pierdere, dacă îmi ceri părerea, mormăi Amelia.

— Nu sunt de acord cu tine. Ca misterioasa doamnă Bright, amanta contelui de Masters, pot intra oriunde şi pot vorbi cu oricine.

— Dar n-ar fi mai onorabil să faci asta ca domnişoara Bright, celibatară, femeie educată, fondatoare a Academiei pentru Domnişoare? Aşa vei avea ocazia să pătrunzi în cercuri mai înalte, nu crezi?

Iphiginia bătu în retragere.

— Mă tem că ai dreptate. Este adevărat că am destui bani datorită averii moştenite şi investiţiilor mele.

— Vrei să spui datorită cunoştinţelor tale de arhitectură şi iscusinţei domnului Manwaring, ca om de afaceri, o corectă ea.

— Şi dibăciei tale în chestiunile financiare, adăugă Iphiginia. Nu-ţi subestima calităţile.

— Bine, dar nu despre asta vorbeam.

Iphiginia zâmbi.

— După cum începusem să-ţi spun, indiferent de banii; pe care îi am, ca domnişoară Bright nu aş avea legăturile sociale pentru a mă introduce în cercurile lui Masters.

— Şi eşti încă convinsă că acela care vă şantajează face parte din lumea contelui şi a mătuşii tale?

Iphiginia netezi pana cea albă.

— Sunt sigură de asta. Este clar că oricine ar fi, ştie multe despre planurile contelui pentru acest sezon. De aceea a putut să planifice expedierea ameninţării către mătuşa Zoe, exact când a trebuit.

— Da, ştiu, dar…

— Şi el ştie acest secret din trecutul lui Zoe. Singura legătură dintre Masters şi mătuşa Zoe o constituiau bărbaţii care au jucat cărţi cu Guthrie, şi care joacă acum cu Masters.

— Dar nici Guthrie nu ştia secretul lui Zoe.

— Guthrie era beat tot timpul şi de aceea pierdea mereu la cărţi, ca să nu mai vorbim că nu ştia nici ce se petrecea sub nasul lui. Dar cineva care i-a fost apropiat ar fi putut intui ce i s-a petrecut între Zoe şi lordul Otis şi a făcut legătura cu data naşterii lui Maryanne.

— Şi a început s-o şantajeze după 18 ani?

— Da. Şi nu uita că zvonurile despre faptul că Maryanne ar fi fiica lordului Otis şi nu a lui Guthrie nu prea au avut importanţă până când ducele de Sheffield i-a cerut acesteia mâna, acum câteva luni.

Iphiginia nu intenţiona să intre în amănunte. Ştiau amândouă că dacă s-ar fi iscat un scandal legat de numele lui Maryanne, Sheffield şi-ar fi retras cererea.

Familia Sheffield avea un foarte bun renume. De aceea, ei se cam îndoiau că această alianţă a moştenitorului lor cu Maryanne era o căsătorie potrivită. Sigur, fata avea recomandări bune, dar nu şi avere. Un Sheffield ar fi trebuit să ia o fată cu o poziţie socială mai bună. Alianţa lui cu Maryannc era ceea ce se numea o căsătorie din dragoste, ceea ce în ochii societăţii era un motiv destul de frivol pentru a încheia o căsătorie.

— Nu ştiu ce este de făcut, Iphiginia, spuse Amelia, după câteva momente. Tot ce ai plănuit tu a fost periculos chiar de la început, când s-a zvonit că Masters este mort. Dar acum, ştiind că el trăieşte, lucrurile se complică.

— Ai dreptate. Iphiginia se uita la centurionul gol. Trebuie să-ţi mărturisesc totuşi, Amelia, eu mă bucur că Masters trăieşte.

— Se vede asta, zise Amelia puţin descumpănită. Te-ai îndrăgostit de el de când ai început să-i studiezi viaţa şi obiceiurile.

Iphiginia simţi că roşeşte.

— Exagerezi, Amelia.

— Te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Te cunosc mai bine decât mătuşa Zoe sau decât sora ta. Nu te-am văzut reacţionând aşa faţă de nici un alt bărbat. Nici măcar faţă de Richard Hampton.

Iphiginia făcu o strâmbătură la auzul acestui nume, care era al soţului surorii ei.

— Te asigur că pe Richard nu l-am considerat niciodată la fel de… făcu o pauză pentru că nu găsea cuvântul potrivit, „la fel de interesant” ca pe lordul Masters.

— Nici măcar când îţi făcea ţie curte?

— Richard nu mi-a făcut curte niciodată, spuse Iphiginia brusc. Eu i-am interpretat greşit intenţiile. Totul s-a dovedit o neînţelegere. Apoi, greşeala a fost reparată. Iphiginia îşi aminti că motivul discordiei fusese sora ei, Corina, pe care, de fapt, o iubea Richard.

— N-ai fost singura care a interpretat greşit vizitele lui atât de dese, spuse Amelia. Toţi au făcut greşeala asta. Eu mai cred şi acum că el pe tine te alesese, la început, dacă vrei să ştii adevărul. Apoi, şi-a schimbat hotărârea, când a văzut ce frumoasă se făcuse Corina.

— Nu este drept, Amelia. Richard nu este un uşuratic.

— Nu fi prea sigură de asta. Şi trebuie să-ţi mai spun ceva. El n-ar fi cerut-o niciodată pe Corina, dacă tu nu ai fi renunţat la partea ta de moştenire în favoarea ei. Părinţii lui nu şi-ar fi dat niciodată acordul dacă n-ar fi fost siguri de banii pe care îi aducea ea în această căsnicie.

— Aici ai dreptate, zise Iphiginia, strâmbând din nas a dispreţ. Nici ei nu-i plăcuseră părinţii lui Richard.

Iphiginia îl cunoştea de mult pe Richard. Erau de o seamă, Familiile Hampton şi Bright fuseseră vecine la Devon-Deepford. Moşierul Hampton şi soţia lui nu văzuseră niciodată cu ochi buni familia Iphiginiei. Oamenii cu înclinaţii artistice erau consideraţi întotdeauna suspecţi în acele localităţi mici, unde regulile de comportare sunt atât de rigide şi închistate. După ce depăşi şocul morţii părinţilor, Iphiginia se trezi singură, cu o soră de nouă ani de care trebuia să aibă grijă. Din nefericire, familia Bright nu prea le lăsase o moştenire în adevăratul sens al cuvântului. Mama Iphiginiei nu câştigase prea mult din pictura ei, iar tatăl, un arhitect foarte bun, nu avusese simţul comercial necesar pentru a transforma proiectele sale în realitate şi în bani. Costurile neaşteptat de ridicate ale construcţiilor, lipsa de experienţă în alegerea asociaţilor, precum şi tot felul de alte probleme care se iveau în construirea caselor au făcut ca profitul familiei Bright să fie foarte mic. Pe de altă parte, părinţii Iphiginiei fuseseră interesaţi mai mult de cultivarea spiritului şi făcuseră vizite frecvente la ruinele din Egipt, din Italia şi Grecia. Ei călătoriseră mult, fără a ţine seama de războaiele care izbucneau în diferite puncte ale continentului. De obicei, Iphiginia şi sora ei îşi însoţeau părinţii în călătoriile lor. În ultima lor călătorie, însă, le lăsaseră pe cele două fiice acasă. Vestea despre moartea lor pe mare fusese o adevărată lovitură pentru cele două fete. Fiind deodată pusă în situaţia de a se întreţine singură şi de a-şi îngriji sora, pe Corina, Iphiginia luă o hotărâre. Adună toţi banii pe care îi obţinu din vânzarea tablourilor mamei şi a catalogului realizat de tatăl lor şi folosi aceşti bani pentru a deschide acea Academie pentru Domnişoare, care se dovedi un succes. Richard o ajutase pe Iphiginia convingându-l pe tatăl lui să-i închirieze o casă potrivită pentru localul Academiei; de asemenea, el intervenise pentru ca suma reprezentând chiria să fie modică. Mai făcuse şi alte acte de acest fel. O convinsese pe mama lui să recomande Academia

domnişoarelor din lumea bună. Iphiginia gândea că îi va fi mereu recunoscătoare lui Richard şi va avea întotdeauna sentimente frumoase faţă de el. Deşi Richard era un tânăr chipeş, cu o fire plăcută, ea ştia că nu i-ar fi fost o soţie bună, iar el se pare că înţelesese mai repede decât Iphiginia acest lucru. Adevărul era că ei nu i-ar fi plăcut să-şi închidă viaţa în Deepford. Nu realizase pe atunci că îşi reprimase în mod voit natura ei exuberantă, aventuroasă, raţională, până când nu părăsise localitatea, cu un an în urmă. Se simţise de parcă ar fi crescut mult timp ca un cocon, iar acum ar fi prins deodată aripi. Iphiginia descoperi că moştenise sensibilitatea artistică a părinţilor ei. De aceea, dacă ar fi devenit soţia unui moşier de ţară, ar fi avut numai dezamăgiri. Sora ei era altă fire, ea se simţea foarte bine în atmosfera din Deepford. Corina îi plăcea şi pe viitorii ei socri.

— Iphiginia?

Iphiginia îşi reveni din scurta ei reverie.

— Da?

— Sunt îngrijorată de ceea ce se întâmplă.

— Ce vrei să spui?

— Situaţia este periculoasă.

— Prostii. Vom descoperi cine ne şantajează şi apoi totul va fi bine.

— Nu vorbeam despre asta, zise Amelia. Mă gândeam la situaţia ta. Mi se pare riscant să pozezi în văduvă. Uite ce ţi s-a înâmplat în seara asta.

Iphiginiei îi ardeau obrajii.

— Amelia, a fost doar un sărut.

Amelia o urmărea speriată.

— Pentru deplina ta siguranţă, cred că este mai bine să nu mai ajungi în asemenea situaţii şi ipostaze. Masters nu este un moşier de ţară pe care să-l pui la punct cu o vorbă. Este un tip puternic, care obţine ce vrea.

— Este totuşi un domn, protestă Iphiginia.

— Bărbaţii ca el pun ochii pe cineva şi apoi nu le mai pasă ce se întâmplă cu acea persoană.

Iphiginia nu ştiu ce să-i mai răspundă. Ştia că Amelia vorbeşte dintr-o experienţă dureroasă. Va trebui să nu mai uite că, de fapt, că nu era doamna Bright, o văduvă exotică, misterioasă, amanta contelui Masters. Era domnişoara Bright, educată, specialistă în design clasic. Şi avea de rezolvat problema unui şantaj.

Este o femeie fascinantă, se gândea Marcus, o dată ajuns pe treptele casei sale. Inteligentă, pasională şi atât de diferită de celelalte femei. O va transforma într-o amantă interesantă pentru restul sezonului, poate şi după aceea, dacă va avea noroc. Marcus era plin de speranţă. Se simţea atât de bine să ştie că avea o relaţie stabilă, cu o femeie inteligentă. O femeie care îi accepta regulile, care să nu-l piseze cu căsătoria, să nu-l tachineze şi să nu-l irite cu scene emoţionale enervante. O femeie care să-i înţeleagă pornirile intelectuale. O femeie care să nu caute mereu să-i distragă atenţia de la cartea pe care o studia, sau de la vreun proiect în lucru. O femeie cu care să aibă ce vorbi şi după consumarea celor câteva momente de pasiune.
Lovelace îi deschise uşa.

— Bănuiesc că aţi petrecut o seară plăcută, domnule.

— O seară interesantă, Lovelace, spuse Marcus şi-şi scoase haina pe care i-o dădu majordomului, împreună cu pălăria. Figura lui Lovelace, care era mereu impasibilă, ca o mască egipteană, înregistră o schimbare.

— Mă bucur să aud asta, domnule. De obicei, nu vă întoarceţi atât de entuziasmat de la întâlnirile dumneavoastră.

— Ai dreptate, Lovelace, seara asta a fost deosebită. Marcus se îndreptă spre bibliotecă. Zgomotul cizmelor lui se auzi pe marmură. Poţi să te duci la culcare. Am eu grijă de lămpi.

— Mulţumesc, domnule, zise Lovelace cu delicateţe. Mai am ceva să vă spun.

— Ce anume?

— A venit fratele dumneavoastră mai devreme. A plecat acum o oră. Cred că s-a dus la club.

— Bennet e aici, la Londra? se încruntă Marcus. Ştiam că, este în Scoţia, cu prietenii.

— Da, domnule!

— Bine, o să vorbesc cu el dimineaţă. Marcus se îndreptă spre bibliotecă. Noapte bună, Lovelace.

— Noapte bună, domnule.

Lovelace închise uşa. Marcus se îndreptă spre o măsuţă, dintr-un colţ al încăperii. Brandy-ul franţuzesc, care se afla într-un vas de cristal, avea străluciri de chihlimbar. Marcus îşi turnă un pahar şi se aşeză confortabil într-un balansoar. Mirosi aromele pe care le exala băutura din pahar şi se gândi la noua lui legătură. De astă dată era atât de plin de speranţe, de aşteptări. Nu era la fel de entuziasmat la fiecare nouă legătură. De obicei se temea de partea cea mai neplăcută, ce intervine la sfârşitul unei relaţii sentimentale. Se gândea, plictisit, câte investiţii, câte eforturi şi cât timp îi era necesar să stabilească o nouă legătură. Niciodată nu putea să pornească cu entuziasm de la început, pentru că vedea lucrurile prin prisma sfârşitului, care era cam acelaşi, de fiecare dată. De aceea îşi permitea să lungească pe cât mai mult intervalul dintre două iubiri, până când ceda sub presiunea nevoilor fiziologice.

Era dificil, pentru că Marcus era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, iar nevoile sale erau pe măsură. Ori de câte ori se afla într-o dispoziţie melancolică, se gândea cum va fi când pasiunea se va fi stins şi când va putea să abandoneze lumea saloanelor şi intrigile romantice şi să-se dedice satisfacţiilor intelectuale. Acest gând îl făcu să-şi spună că după ce i se întâmplase chiar în acea seară, era clar că nu va scăpa foarte curând de această pasiune. Dorinţa nesatisfăcută din acea seară îl marca încă. Dar, de astă dată, nu se temea că va trebui să-şi seducă în continuare partenera. De fapt, era prima dată când de-abia aştepta să se poată manifesta liber. Instinctul îi spunea că lucrurile vor fi altfel cu Iphiginia. Şi, pentru că se aflau la început, nici nu putea să prevadă cum se va termina relaţia lor. Era prima dată când începea o legătură amoroasă fără să se gândească cum şi când se va termina. Aceasta îi era de ajuns, pentru moment. Marcus luă o înghiţitură

de brandy încercând să-şi imagineze ce plăceri şi surprize îi va oferi această iubire. Apoi, se întrebă cât va mai dura povestea cu prinderea şantajistului. Îşi zise că doamna merita o notă maximă pentru inventivitate. Găsise un mod strălucit de a-şi face loc în societate, la cele mai înalte niveluri. Desigur, ea mizase pe faptul că Marcus va rămâne departe de Londra toată luna, timp în care ar fi pozat într-o amantă bogată. Sau poate că nu intenţionase să-i atragă decât lui atenţia prin tot ce făcuse. Acest ultim gând era cel mai măgulitor pentru el. Marcus răsuci uşor paharul în mână. Desigur, o va lăsa să continue cât va dori cu ideea şantajului. Nu-l deranja deloc, ba era chiar amuzant, la un moment dat. Dar, între timp, el va avea alte jocuri, mult mai interesante cu Iphiginia Bright. Deodată, o senzaţie neplăcută, de umezeală îl făcu pe Marcus să-şi întrerupă gândurile atât de plăcute pentru a se concentra asupra hainei pe care o purta. Văzu o pată întunecată, care se contura pe materialul acesteia, destul de costisitor. Îşi scoase haina şi căută în buzunar, găsi un obiect metalic, pe care îl scoase şi îl privi cu dispreţ. Era evident că acest ultim proiect al lui pentru un stilou cu rezervor hidraulic, care să poată fi păstrat în buzunar, mai trebuia perfecţionat. Era a treia haină pe care o strica în ultimele două săptămâni.

CAPITOLUL 4

Marcus tocmai servea micul dejun, când Bennet dădu buzna în încăpere.

— Bună dimineaţa, Marcus.

— Bună dimineaţa. Lovelace mi-a spus că te-ai întors la Londra. Nu te aşteptam, spuse Marcus privindu-şi fratele. La naiba, ce-ai făcut cu părul tău?

— Nimic. Trăsăturile frumoase ale lui Bennet se schimonosiră dispreţuitor. Apoi se îndreptă spre servanta pe care se afla micul dejun. Pieptănătura asta este la modă.

— Numai la Byron şi la cei din cercul lui, zise Marcus observând buclele fratelui său. Părul negru al lui Bennet avea firul drept, ca şi al lui Marcus. Valetul tău trebuie să aibă grijă cu aparatul de frizat; s-ar putea să-ţi ia foc capul.

— Ce amuzant, zise Bennet. Brioşe avem?

— Cred că sunt acolo, pe ultima tavă. Marcus îşi aduse tava pe care şi-o încărcase cu mâncarea pentru micul dejun, apoi se aşeză la masă. Am crezut c-o să petreci bine acolo, în Scoţia, cu Harry şi familia lui. Bennet se concentrase asupra tăvii cu brioşe.

— Şi eu am crezut c-o să stai toată luna la Yorkshire.

— Mi-am schimbat planurile.

— La fel am făcut şi eu.

Marcus se încruntă.

— S-a întâmplat ceva care te-a făcut să-ţi modifici programul?

— Nu. Bennet îşi concentrase intenţionat atenţia asupra tăvii cu brioşe.

Marcus îl privi şi avu un sentiment ciudat. Bennet îi ascundea ceva, se întâmplase ceva. Marcus îl crescuse singur pe Bennet de la moartea mamei lor, cu optsprezece ani în urmă. George Cloud, tatăl lor, trăia la acea vreme, dar nu îl interesase soarta fiului cel mic, după cum nu-l interesase nici cea a

fiului său mai mare. George prefera să se ocupe de ogarii lui, de vânătoare şi să piardă vremea cu prietenii la băutură. Nu mai avea cine să se ocupe de Bennet, aşa că Marcus îşi asumă şi răspunderea asta, tot aşa cum, la o vârstă fragedă, îşi asumase răspunderea gospodăririi fermei părinteşti. Profiturile obţinute de la fermă crescuseră mult, datorită îmbunătăţirilor făcute de Marcus ca urmare a experimentării de unelte noi, pluguri, îngrăşăminte şi rase noi de animale. George folosise o bună parte din profiturile fermei, pentru a cumpăra ogari şi caii cei mai buni pentru cursele cu obstacole. Când mama lui Marcus sugerase timid că acesta ar trebui să studieze la Oxford sau la Cambridge, George; respinsese imediat ideea. Nici nu se gândea să se renunţe la veniturile pe care i le aducea cel mai bun fermier din ţinut şi drept mulţumire, din când în când, George îl bătea pe spate şi îi spunea că se mândreşte cu un asemenea fiu; faţă de Bennet, rareori manifesta asemenea afecţiune. Cloud observa adesea că, din fericire, amândoi feciorii îi moşteniseră constituţia robustă şi nu uita să menţioneze că o sănătate şubredă, ca a doamnei Cloud, era o adevărată pacoste. De fapt, aici se termina orice implicare a lui, în viaţa familiei.

Mama lui Marcus, o femeie mereu suferindă, deşi nu acuza decât melancolie şi oboseală, contractă o răceală puternică în anul în care Marcus împlinea optsprezece ani. Muri în câteva ore. Marcus şi fratele lui de numai doi ani o vegheaseră. Tatăl lor era plecat la vânătoare de vulpi. Cloud a mai trăit un an după moartea soţiei, dedicându-se exclusiv vânătorii şi nu simţi pierderea. Dar, la 11 luni după ce soţia pe care o neglijase îi murise de aprindere la plămâni, el reuşi să-şi rupă gâtul cu un armăsar care eşuă la o cursă cu obstacole, în dimineaţa în care vicarul veni să-i anunţe decesul tatălui. Marcus era pe câmp cu oamenii lui, ocupat cu studierea eficienţei unor îmbunătăţiri aduse maşinii de recoltat. Îşi mai amintea încă senzaţia de detaşare pe care o încerca în timp ce vicarul murmura condoleanţe. Cu un an înainte, el plânsese de unul singur la moartea mamei, dar în dimineaţa în care îi murise tatăl nu vărsă nici o lacrimă. Resimţea în afară de detaşare şi o uşoară senzaţie de mânie pe care nu o înţelesese la vremea aceea şi tocmai din această cauză căută să o îngroape undeva, în adâncul sufletului, unde rămăsese reprimată. Micul Bennet nu simţi lipsa tatălui. Îşi concentra atenţia şi afecţiunea asupra singurei persoane pe care o avea mereu în preajmă, fratele său mai mare.

Marcus renunţă la amintiri şi-l urmări pe Bennet care se îndrepta spre masă.

— Eu şi cu Harry ne-am cam plicitisit în Scoţia, începu Bennet. Ne-am hotărât să ne întoarcem la Londra pentru „sezon”.

— Înţeleg. Marcus ungea o felie de pâine cu gem. Altădată spuneai că „sezonul” este plictisitor.

— Ei, asta a fost anul trecut.

— Da, desigur.

Anul trecut, Bennet împlinise nouăsprezece ani. Tocmai se întorsese de la Oxford, plin de entuziasmul specific tinereţii faţă de politică şi de poezie. Nu-l atrăsese frivolitatea sezonului de distracţii specific saloanelor londoneze.

Marcus îl recomandase într-un club de tineri pasionaţi de noii poeţi şi de cele mai recente speculaţii politice, iar Bennet păruse satisfăcut.

Marcus remarcase cu satisfacţie că Bennet nu era genul care să se lase furat de distracţiile superficiale ale clasei lui. Oxfordul îl marcase. Marcus nici nu-l trimisese pe Bennet la Oxford propriu-zis pentru învăţătură. Instruirea solidă o primise acasă, cu ajutorul unui profesor excelent şi al bibliotecii lor.

Pe atunci tinerii nu mergeau la Oxford sau la Cambridge numai ca să înveţe. Se duceau acolo ca să obţină acea etichetă socială şi să intre în legătură cu alţi tineri, cu care să facă afaceri tot restul vieţii. Se mai ducea acolo şi pentru a cunoaşte vlăstarele celor mai bune familii, dintre care îşi puteau, eventual, alege şi viitoarea soţie. Marcus hotărâse să ofere alte perspective fratelui său, încât acesta să nu rămână un moşier naiv ca el, care nu ştia nimic în afara hotarelor moşiei sale. El plătise scump faptul că nu era un om de lume; nu voia ca şi Bennet să suporte asemenea situaţie penibilă. Un bărbat trebuia să aibă cui să-i împărtăşească visurile, iluziile, pentru ca să nu devină o victimă a propriei sale singurătăţi.

Marcus luă o felie de pâine prăjită:

— Unde ai fost aseară?

— Am fost cu Harry la club, zise Bennet, vag. Apoi Harry a sugerat că ar fi mai bine să mergem la o serată.

— La care aţi fost?

— Nu-mi amintesc. Cred că am ajuns şi la balul Broadmore. Apoi am trecut şi pe la Fosters.

— Te-ai distrat?

Bennet întâlni o secundă privirea lui Marcus, apoi o evită. Ridică din umeri.

— E un fel de a spune.

— Bennet, te rog, nu mai fi atât de evaziv. Dacă s-a întâmplat ceva, te rog să-mi spui.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise Bennet. Cel puţin nu mi s-a întâmplat mie.

— Ce naiba vrei să spui?

— Bine, Marcus, o să fiu mai direct. Am înţeles că te-ai dat în spectacol aseară.

— Ce înţelegi prin asta?

— Pe naiba. Peste tot nu se vorbeşte decât despre felul în care ţi-ai purtat amanta pe braţe, la Fenwicks. Toată lumea te-a comentat.

— A, asta era problema. Marcus strânse mânerul cuţitului Apoi începu să taie cu atenţie exagerată un crenvurşt de pe farfurie. Şi te-ai simţit ruşinat din cauza mea?

— Marcus, tu ai de gând să-ţi petreci tot restul vieţii şocând societatea cu bizareriile tale?

— Deci, te-am făcut de râs. Marcus luă o bucată de crenvurşt şi începu s-o mestece. Nu pune la inimă, Bennet, „societatea” a văzut şi lucruri mai rele.

— Dar nu ăsta este scopul, nu? zise Bennet, ungându-şi o felie de pâine cu unt. Problema este că un om de vârsta ta ar trebui să se comporte cu mai multă maturitate, nu crezi?

Marcus fu pe punctul de a se îneca.

— Un om de vârsta mea, zici?

— Da, ai treizeci şi şase de ani. Ar fi trebuit să te recăsătoreşti cu mult timp în urmă şi să te preocupe problema moştenitorilor.

— Pe naiba. De când a ajuns să te preocupe problema urmaşilor mei? Ştii prea bine că am hotărât să nu mă mai recăsătoresc.

— Dar cu obligaţiile pe care le ai faţă de titlu, cum rămâne?

— Titlul îţi va reveni ţie.

— Eu nu mi-l doresc, Marcus. Este al tău, de drept, şi va trebui să revină urmaşilor tăi, spuse Bennet posomorât. Ar trebui să te preocupe mai mult propriile-ţi probleme şi responsabilităţi.

— Înţeleg că ceea ce am făcut aseară te-a afectat, spuse Marcus, sec.

— Trebuie să recunoşti că nu este prea măgulitor să ai un frate de treizeci şi şase de ani care este necăsătorit, are titlul de conte, dar nu se sinchiseşte că nu are cui să-l lase.

— N-aş fi singurul.

— Dar este prima oară când te comporţi într-o asemenea manieră într-o sală de bal.

Marcus ridică din sprâncene.

— De unde ştii? Tu n-ai avut timp de petrecut în societate.

— Domnişoara Dorchester mi-a spus, îi replică Bennet vădit deranjat.

Marcus ciuli urechile.

— Juliana Dorchester?

— Am avut prilejul să dansez cu ea la bal, aseară.

— Înţeleg.

— Ori de câte ori spui „înţeleg”, pe acest ton, ştiu că nu eşti de acord cu ceva. Dar, te previn că n-ar trebui să spui nimic neplăcut despre domnişoara Dorchester, Marcus. Este o tânără frumoasă, rafinată şi sensibilă, care nu s-ar lăsa niciodată implicată într-un scandal.

— Acesta este deja al doilea sezon al domnişoarei Dorchester, spuse Marcus. De data asta, trebuie să-şi găsească un soţ, pentru că familia Dorchester nu-şi mai poate permite al treilea sezon pentru ea. Mă înţelegi, Bennet?

— Încerci să mă ţii departe de ea? N-o să-ţi meargă. Eu o văd ca pe o fiinţă deosebită şi-i voi fi mereu recunoscător că m-a acceptat seara trecută.

— Fără îndoială, mulţumeşte şi acum stelei ei norocoase că ai observat-o. Va căuta să reapară şi în seara asta, oriunde te-ai duce.

— La naiba, ea nu este genul care să pună la cale aşa ceva. Este prea inocentă, încântătoare şi are o fire prea deschisă, ca să se ocupe cu asemenea lucruri.

— Să fii sigur că, în acest moment, numai la asta îi stă mintea. Ai încredere în vorbele mele.

— De unde ştii asta?

— Este fiica lui Dorchester şi eu îl cunosc bine. Este într-o situaţie disperată şi trebuie s-o mărite pe Juliana pentru bani pe de altă parte, mama ei încearcă să obţină un titlu de nobleţe în familie. Marcus îndreptă vârful furculiţei spre Bennet şi îl privi printre gene: eşti cea mai bună partidă pe lista celor necăsătoriţi. Eşti bogat şi toată lumea se aşteaptă să moşteneşti titlul. Ar trebui să fii mai prudent.

Bennet aruncă şervetul.

— Nu ai dreptate, eşti revoltător. Domnişoara Dorchester nu este genul de fată care să vâneze bani şi titluri.

— Dacă nu crezi, eşti mult mai naiv decât mi-am închipuit.

— Nu sunt naiv. Dar nu sunt un om rece şi rigid, Marcus. Şi în nici un caz nu mă expun cu femei nesăbuite ca doamna Bright a ta.

— Te rog să vorbeşti cu respect despre doamna Bright, sau să nu-i mai pomeneşti numele, ai înţeles?

— Dar este amanta ta.

— Este o foarte bună prietenă.

— Toată lumea ştie ce înseamnă asta. Nu ştiu de ce te-ai legat de domnişoara Dorchester. Doamna Bright a ta ar trebui să ia lecţii măcar în probleme vestimentare, dacă îmi ceri părerea.

Marcus puse nervos ceaşca de cafea jos.

— Nu-ţi cer părerea.

Uşa de la camera de zi se deschise şi apăru Lovelace. Se înclină. Cu o mână înmănuşată, ducea o tavă de argint.

— Aveţi un mesaj, domnule. Abia a sosit.

Marcus se încruntă când luă biletul şi îl citi.

M, Trebuie să te văd imediat. Este foarte urgent. În parc.

Ora 10, la fântână.

A ta, H.

Marcus îl privi pe Lovelace.

— Te rog să pui şaua pe Zeus şi să-l aduci la 9:30. Cred că voi călări în parc în dimineaţa asta.

— Prea bine, domnule.

Lovelace părăsi încăperea.

— Cine ţi-a trimis biletul? întrebă Bennet.

— O prietenă.

— Doamna Bright, nu?

— Nu, nu este de la doamna Bright.

Bennet se încruntă.

— Niciodată nu te-ai ambalat atât de tare din cauza vreunei amante.

— Ea este prietena mea, spuse Marcus, aruncând pe masă şervetul. Nu uita asta, Bennet.

La zece fără zece minute, Marcus încălecă pe Zeus, armăsarul lui cel negru şi plecă spre parc. O luă pe aleea care ducea în centrul parcului, unde era o zonă mai împădurită şi nu prea trecea nimeni pe acolo. Hannah, lady Sands, îl aştepta într-o trăsură mică, închisă. Era îmbrăcată într-o rochie

maro. Gulerul înalt al rochiei îi accentua gâtul lung şi subţire. Faţa ei frumoasă era acoperită de voaleta unei pălării maro.

— Marcus! Mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit. Îşi ridică voaleta şi îl privi cu ochi nerăbdători. Nu mai sunt eu însămi de câteva zile. În dimineaţa asta, când am aflat că te-ai întors, ţi-am şi trimis biletul. Mi-a fost teamă că n-o să fii liber.

— Ştii că întotdeauna voi fi liber pentru tine, Hannah. Marcus observă că trăsăturile ei delicate erau foarte tensionate, iar ochii îi erau umbriţi.

Hannah avea douăzeci şi nouă de ani şi era măritată cu lordul Sands, un tip bogat şi plăcut, căruia îi dăruise de curând un fiu. Cu şapte ani în urmă ea rămăsese văduvă. Noua ei căsătorie, care avusese loc cu trei ani în urmă, părea a fi una fericită, Marcus se bucurase pentru ea şi crezuse că zilele ei rele se terminaseră, dar iată, nu era aşa, pentru că el recunoscuse acea privire hăituită a ochilor ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt şantajată, şopti ea. De astă dată i se citea disperarea pe figură. O, Marcus, cineva ştie totul.

Marcus nu schiţă nici un gest.

— Este imposibil.

— Nu, Marcus, din păcate, nu este. Ochii ei se umplură de lacrimi. Dumnezeule, omul acela ştie totul, mă înţelegi? Ştie cum a murit Spalding. Ştie că l-am omorât.

— Hannah, revino-ţi. Vrei să spui că a pretins cineva bani de la tine, în schimbul tăcerii?

— Da, mi-a cerut cinci mii de lire. I-am plătit deja. Am amanetat câteva lucruri.

— La naiba!

— Cred c-o să-mi mai ceară bani, în continuare.

— Da, aşa va face, spuse Marcus, lovindu-şi cizma cu cravaşa. Va mai pretinde bani.

— Mi-e teamă, Marcus.

— Hannah, ascultă-mă cu atenţie. Când ţi-a cerut bani prima oară?

— Acum şase zile. Ţi-aş fi trimis un mesaj, dar nu ştiam pe unde te afli. Ştiam că ai plecat din oraş pentru câtva timp.

— Am fost la Cloud Hall.

— Eram disperată. N-am dormit de câteva nopţi. Sands este îngrijorat, mă tot întreabă ce s-a întâmplat. Îmi spune să chem un doctor. Ce mă sfătuieşti?

— Nu face nimic, deocamdată, zise Marcus cu blândeţe. Mă ocup eu de el.

— Dar ce poţi tu să faci? Marcus, m-ai auzit? Persoana asta ştie că eu… sunt o asasină.

— Taci, Hannah. Calmează-te, nu l-ai omorât tu pe Lynton Spalding. Ai fost în legitimă apărare. Nu uita asta.

— N-o să mă creadă nimeni. Ce-o să spună Sands când va afla?

— Cred că o să fie mai înţelegător decât îţi închipui, spuse Marcus.

Nu era prima oară când Marcus încerca s-o convingă pe Hannah să-i spună soţului ei adevărul despre moartea primului ei soţ. Dar Hannah refuzase cu încăpăţânare.

— Nu îndrăznesc să-i spun, Marcus, nu va accepta ideea că este însurat cu o femeie care şi-a ucis un soţ. Tu ai accepta asta, dacă ai fi în locul lui?

Marcus ridică din umeri.

— Dacă ar şti felul în care te maltrata Spalding, te-ar felicita că ocheşti atât de bine.

Hannah îl privi iar cu ochii aceia hăituiţi.

— Te rog, te implor, nu am chef de glume acum.

— Nu glumesc, dar ăsta este adevărul. Cred că-ţi subestimezi soţul.

— Îl cunosc mai bine decât tine. Mă consideră o sfântă. Nu-i pot spune adevărul.

— Se pare că şi cel care te şantajează ştie asta, observă Marcus. Mi se pare interesant.

— Ce vei face?

— Cred că o să am o discuţie cu cineva care ştie mai multe despre asta, în orice caz mai mult decât mi-am închipuit eu.

— Ce tot spui, se alarmă Hannah. Marcus, nu trebuie să afle nimeni!

— Nu te îngrijora. Nu-ţi voi dezvălui secretul. Dar vreau să capăt răspuns la câteva întrebări pe care le-am neglijat aseară.

— Nu înţeleg.

— M-am pripit. Am făcut ceea ce rareori fac: am sărit direct la concluzii. Marcus îl potoli pe Zeus, care dădea semne de nerăbdare. La început am avut impresia că mi s-au prezentat poveşti pentru copii.

— Nu înţeleg, ce spui?

— Nimic. Este o poveste mai lungă, pe care nu am timp să ţi-o spun acum. Dar să fii sigură că o să mă ocup de problema ta. Şi te rog să nu mai dai nici un ban fără să mă consulţi mai întâi.

— Bine. Hannah îşi aşeză mâinile elegante una peste alta. Mă simt mai bine că am putut vorbi cu tine. Simţeam că-mi pierd minţile.

— Se va rezolva, îţi promit.

Hannah zâmbi.

— Aşa mi-ai spus şi în noaptea în care m-ai ajutat să scap de cadavrul lui Spalding.

— Şi n-am avut dreptate?

Ea îl privi ciudat.

— Ai păstrat secretul, dar te-a costat prea mult. Ştii că se vorbeşte că tu l-ai fi ucis pe Spalding, cu sânge rece, ca să preiei tot capitalul.

Marcus zâmbi.

— Nimeni n-a putut să dovedească vinovăţia mea în ceea ce priveşte moartea lui Spalding, până la urmă s-a spus că l-a ucis vreo patrulă. Iar bârfele nu mă deranjează, sunt obişnuit cu ele.

Gura lui Hannah se arcui uşor.

— Câteodată cred că pe tine nu te deranjează nimic. Apoi ezită. Am citit ziarele de dimineaţă. Scria ceva despre ce ţi s-a întâmplat la Fenwicks, aseară.

— Da?

Hannah îl privi întrebătoare.

— Hai, Marcus, spune adevărul. Noi suntem prieteni vechi. Tu ai încredere în mine. Amândoi ştim că tu nu eşti genul de bărbat pe care să-l cucerească orice femeie. Este adevărat că ai scos-o pe doamna Bright pe braţe din sala de bal?

— Leşinase.

— Dar tu nu te-ai încurcat niciodată cu femei care fac scene, Marcus. Şi ai cerut totdeauna discreţie de la amantele tale.

— Doamna Bright nu este amanta mea, spuse Marcus, rece. Este o foarte bună prietenă. A leşinat şi am dus-o afară, la aer, ca să-şi revină. Asta a fost tot.

Hannah oftă.

— Eşti foarte ciudat astăzi. Apoi îşi lăsă voalul pe faţă. Scuză-mi indiscreţia. Legătura cu doamna Bright este problema ta.

— Desigur.

— Trebuie să plec, acum, Marcus. I-am spus lui Sands că merg la cumpărături.

Marcus îşi îndulci glasul.

— Încearcă să nu-ţi mai faci probleme, Hannah. Am eu grijă de tot.

— Mulţumesc, Marcus. Ea îi mai zâmbi o dată, la fel trist, sunt fericită că pot conta pe tine, ca prieten. Apoi făcu un semn şi trăsura porni.

Marcus rămase cu ochii aţintiţi în urma ei, apoi întoarse calul şi porni spre intrarea parcului.

— Se zvonea că a murit, se lamentă Zoe, lady Guthrie. De ce nu este adevărat?

— Taci, mătuşă Zoe, spuse Iphiginia, aruncând priviri grăbite în încăperea în care se aflau – magazinul de decoraţiuni interioare Homby şi Smith. Din fericire, nu era nimeni în jur ca să-i audă văicăreala. Nu pot spune de ce, dar e un semn bun, nu?

— Mă faci să nu mai înţeleg nimic, zise Zoe.

Amelia, îmbrăcată ca de obicei, într-o rochie simplă, o aprobă.

— Mătuşa are dreptate. Toată povestea este încurcată. Nu-mi place deloc cum evoluează.

— Vă rog să vorbiţi mai încet, amândouă. V-ar putea auzi cineva. Iphiginia se uită încă o dată în jur.

Proprietarii magazinului se aflau în ultima încăpere. Smith era un domn scund şi cam plinuţ, îmbrăcat după moda vremii, cu o vestă roz şi pantaloni cu o croială modernă, Homby, era exact opusul lui: înalt, slab şi chel, purta o vestă imprimată, care contrasta cu haina stacojie. Homby privea de-a lungul magazinului la locul în care cele trei femei consultau un catalog. De-abia aştepta ca ele să schiţeze cel mai mic gest şi să se năpustească asupra lor cu

toate informaţiile pe care le deţinea. Fusese deja respins de două ori, dar Iphiginia ştia că el va mai face şi a treia încercare de a-şi oferi sprijinul.

Pereţii încăperii erau plini de desene, ce ofereau sugestii pentru decorarea caselor, aşa cum erau cerinţele modei. Pe mijlocul încăperii erau expuse mese, scaune şi alte piese moderne de mobilier, precum şi cataloage. Iphiginia, Zoe şi Amelia pretindeau că studiază un model de bibliotecă şi de hol, în care să-şi expună statuile. Dar motivul real al întâlnirii lor la Homby şi Smith era să discute problema şantajului.

— Este clar acum că şantajistul a minţit în legătură cu Masters, spuse Iphiginia. Nu voia decât să te sperie, mătuşă Zoe, ca să-i dai banii.

— Păi, a reuşit, i-am dat cinci mii de lire, şopti Zoe. Este deja prea mult. De-abia am reuşit să-mi revin după toţi acei ani în care Guthrie a risipit pe cai şi pe femei, când, ce să vezi? Apare acest şantaj şi-mi ia tot ce am agonisit.

— Înţeleg, mătuşă. O să-l găsim şi o să-l oprim, îţi promit, murmură Iphiginia.

Ea ţinea mult la mătuşa Zoe şi avea cele mai bune intenţii de a face tot ceea ce trebuia ca s-o scape de şantaj. La cei patruzeci şi cinci de ani ai ei, Zoe era o femeie energică, pasionată de teatru. Părul ei, odinioară asemănător cu cel al Iphiginiei, avea acum multe fire argintii. Dar îşi păstrase acelaşi profil frumos, pe care îl aveau toate femeile din familia lor.

Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă; Zoe fusese nu numai foarte frumoasă, dar şi bogată. Moştenise o dotă foarte mare, care îl atrăsese pe lordul Guthrie. Când se aflase că el este aproape falit, era de-acum prea târziu; Zoe era deja căsătorită cu el şi, în calitate de soţ, el îi administra veniturile. După ce şi-a asigurat astfel o sursă sigură de venituri, Guthrie şi-a pierdut total interesul faţă de soţie. Din fericire, nu fusese complet idiot încât să facă praf toată averea lui Zoe, deşi îşi vârâse adânc mâinile în banii ei. Începuse să facă incursiuni în capitală, dar un atac de cord fatal le pusese capăt. După cum Zoe îi mărturisise Iphiginiei, până şi în acest ultim act Guthrie o umilise. Murise într-o casă de toleranţă. Zoe îşi spunea adesea că singurul lucru bun care rezultase din această căsătorie fusese frumoasa ei fiică, Maryanne. De aceea era atât de încântată de recenta cerere în căsătorie a distinsului şi bogatului Shetfield.

În anii nefericiţi ai mariajului cu Guthrie, Zoe găsise alinare într-o legătură cu lordul Otis. Acesta îi rămăsese devotat şi nu se căsătorise niciodată. Faptul că el era tatăl lui Maryanne constituise un secret bine păzit, dar acum, iată-l descoperit, cine ştie cum, de cel care o şantaja. Maryanne, care era o tânără încântătoare, ţinea mult la Otis. Îl trata ca pe un unchi, iar acesta îi făcuse şi zestrea. După moartea soţului ei, Zoe, ca şi alte multe văduve din lumea bună, de altfel, îşi revenise destul de repede. Primul lucru pe care îl făcuse a fost să strângă ce-i mai rămăsese din moştenire şi să investească totul într-un proiect al Iphiginiei, care se materializase în construcţiile din Morning Rose Square. Când începuseră să obţină beneficii, ea îi fixase o dotă destul de mare lui Maryanne. Apoi s-a preocupat să-i îmbunătăţească garderoba, completând-o cu toalete noi, moderne şi elegante, lucrate de croitorese franţuzoaice. Când totul fusese gata,

Maryanne a fost lansată în societate. Cererea în căsătorie din partea lui Sheffield venise după primul bal al lui Maryanne.

Zoe strânse din buze, aparent preocupată de studierea ilustraţiilor din catalog, pentru bibliotecă şi hol:

— Otis spune că o să mai primesc scrisori de ameninţare şi cereri de bani, foarte curând. Spune că şantajiştii sunt ca lipitorile. De obicei, revin de mai multe ori cu cererile lor până îşi secătuiesc victimele.

Iphiginia se cutremură.

— Ce analogic! Dar, din câte am auzit şi eu, el are dreptate. Apoi se concentră asupra unui alt catalog, cu gândul la problemele ei. Din păcate, Masters ia totul în glumă.

— Eşti convinsă că nu te-a crezut? o întrebă Zoe.

— Mi-a spus clar, el crede că eu am inventat totul pentru a avea o justificare.

Zoe se cutremură.

— Ce dezastru! Totuşi, aproape că nu-mi vine să cred că te-a lăsat să continui şi să pozezi ca amantă a lui.

— A fost de acord şi, pentru asta, trebuie să-i fiu recunoscătoare. Astfel, voi putea să cercetez şi birourile celorlalţi suspecţi.

— Nu ştiu ce mă face să cred că este o pierdere de timp, spuse Zoe. Până acum n-ai aflat nimic.

Iphiginia începu să bată cu degetul înmănuşat în catalog.

— Eu sunt de altă părere. I-am eliminat pe Darrow şi Judson de pe listă!

Zoe oftă.

— Nu ştiu, dar nu mi se pare semnificativ.

— Deocamdată nu avem altă pistă, spuse Iphiginia, care zărise cu colţul ochiului cum se apropia ceva purpuriu de ele.

— O, bună ziua, domnule Homby. Ne mai uităm încă la catalog.

— A, desigur. Homby, care nu rezista tentaţiei de a-şi încuraja potenţialii clienţi, se apropie şi mai mult. Vă pot ajuta cu ceva? Le privi cu un zâmbet mieros pe cele trei doamne.

Iphiginia improviză repede.

— Ce decor neobişnuit pentru un şemineu, domnule Homby.

Homby se înclină.

— Este o copie perfectă după ruinele unui mormânt, doamnă. Va conferi bibliotecii dumneavoastră un aspect serios, potrivit unei astfel de încăperi.

— Înţeleg, spuse Iphiginia.

— Foarte interesant, zise şi Zoe, care se uita tot mai atent la ilustraţii. Dar ce sunt aceste creaturi ciudate pe care se sprijină lampa?

— Sunt sfincşi, doamnă. Sunt foarte apreciaţi şi la modă. Se potrivesc atât de bine cu tapetul cu hieroglife.

— Da, sigur.

Amelia se încruntă.

— Ce sunt draperiile acelea care atârnă din tavan, domnule Homby?

— Corturi turceşti, doamnă. Creează o atmosferă care sigur vă va uimi toţi invitaţii, doamnă.

— Cu siguranţă, murmură Iphiginia. Apoi studie imaginile de aproape.

— Încăperea are şi o colecţie de vase vechi.

— Toate sunt copii după vase în stil etrusc. Sunt foarte moderne.

Iphiginia se hotărî să se abţină de la a comenta că acele vaze nu erau nicidecum în stil etrusc, poate semănau la stil, doar cu vesta lui.

— Dar cărţile unde le puneţi, domnule?

— Cărţile? întrebă acesta, dezorientat.

— Da, cărţile, aceasta este o bibliotecă, nu? spuse Iphiginia.

Homby arboră un aer de superioritate.

— Doamna cred că s-a gândit la faptul că oamenii de azi nu prea folosesc bibliotecile pentru a citi.

Iphiginia reuşi să zâmbească.

— Sigur. Nu ştiu ce mi-a venit să pomenesc despre cărţi.

— Aveţi dreptate, doamnă, spuse Homby. Tocmai pentru a evita aceste greşeli şi abateri de la bunul gust lumea apelează la Homby şi Smith.

Amelia se încruntă.

— Domnule Homby, cred că nu prea sunteţi conştient de faptul că doamna Bright este expertă în probleme de cultură antică şi decoraţiuni.

Homby făcu ochii mari.

— O, n-am ştiut. Scuzaţi-mă, doamnă.

Iphiginia făcu un gest larg cu mâna, la scuzele lui.

— Nu este nici o problemă, domnule, nu aveaţi de unde să ştiţi.

Experienţa ei în materie de antichităţi fusese elementul cel mai autentic şi de folos al întregii înscenări pusă la cale.

Zoe contribuise şi ea la răspândirea ştirii că misterioasa doamna Bright avea titlul de expert în stilul antic, ultima modă în decoraţiunile interioare.

Prezenţa Iphiginiei fusese un succes la fiecare bal şi nu-i lipseau persoanele cu care să discute probleme de decor. O casă decorată modern era la fel de indispensabilă, ca şi o rochiei modernă.

Înainte ca Homby să continue cu scuzele, se auzi zgomotul clopoţelului de la intrare. O femeie scundă, de vârstă medie năvăli în magazin. Era o adevărată apariţie, înfăşurată în metri întregi de muselină albă; rochia era tivită cu şpenţer alb, şi asortată cu o pălărie mare, brodată, cu flori albe. Mai avea o umbreluţă şi un evantai la fel de alb.

— O, ce arătare, şopti Zoe, uitându-se îngrozită la noua venită. Lady Pettigrew arată ca un uriaş bulgăre de zăpadă.

— Nu e vina ei, şopti Iphiginia.

Amelia ridică din sprâncene.

— Cu siguranţă că este. Poate că nu ştiţi ce poartă, dar acesta este noul stil „Lady Starlight”. Multe doamne l-au abordat.

— Oh, doamnă Bright, se auzi vocea lui lady Pettigrew. Mi s-a părut că vă văd trăsura în stradă. Ce noroc am avut. Voiam să vă vorbesc. Aveţi un minut liber?

— Bună dimineaţa, lady Pettigrew, spuse Iphiginia, care o întâlnise pe dolofana şi excentrica lady Pettigrew la diverse baluri. Îi era dragă această lady Pettigrew. Permiteţi-mi să vă prezint prietenei mele, lady Guthrie, şi verişoarei mele Amelia Farley.

— Sunt încântată, spuse lady Pettigrew, zâmbindu-le. Presupun că sunteţi aici pentru a beneficia de oficiile doamnei Bright, în probleme de design clasic şi modă. Asta aştept şi eu de la dânsa.

— De fapt, am rugat-o pe doamna Bright să ne sfătuiască cum să folosim cu mai mult efect vazele, spuse Zoe.

Lady Pettigrew se înclină entuziasmată.

— Toată lumea ştie că doamna Bright este o autoritate în domeniu. Şi eu aş vrea s-o consult în legătură cu Templul Vestalei.

Această informaţie trezi interesul Iphiginiei.

— Construiţi un templu în stil antic, lady Pettigrew?

— De fapt, am deja unul, spuse aceasta, nu fără mândrie. Este o ruină minunată, aşezată lângă o grotă pe terenurile noastre din Hampshire.

— Ce vechime are? întrebă Iphiginia.

— A fost ridicată cu 30 de ani în urmă de tatăl lui Pettigrew. Dar eu nu sunt sigură că stilul este pur. Aş vrea s-o restaurez.

În pofida grijilor ei, Iphiginia fu imediat captivată de perspectiva restaurării, ruinei Pettigrew.

— Din întâmplare, am făcut măsurători şi schiţe ale ruinelor unui templu autentic al vestalei, când am fost în Italia. Aş fi fericită să le compar cu ruinele dumneavoastră, lady Pettigrew. Aş putea să vă ofer sugestii despre felul în care veţi putea obţine o copie cât mai perfectă.

— Minunat, minunat. Voi da o petrecere săptămâna viitoare. Vă voi trimite o invitaţie. Moşia noastră este la distanţă de o zi de Londra.

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă. De-abia aştept să vin. Era o ocazie perfectă, se gândi Iphiginia. Ar avea prilejul să scotocească prin biblioteca lordului ca să vadă dacă are ceară neagră şi sigiliu cu phoenix. În acelaşi timp, putea vedea Templul Vestalei. Împuşca doi iepuri dintr-un foc.

Deodată, clopoţeii de la intrare zvâcniră atât de puternic încât unul dintre ei se desprinse şi căzu pe podea. Se întoarseră toate spre uşa care se deschisese. Marcus intrase în sala de expoziţie a magazinului. Era îmbrăcat în costum de călărie cu jachetă neagră şi pantalon pană. Nu purta nimic pe cap; iar părul lui negru fusese răvăşit de vânt. Ochii lui se fixară imediat asupra Iphiginiei. Porni spre ea ca un elefant uriaş printre exemplarele de mobilă şi draperii.

Iphiginia sesiză imediat că ceva nu era în regulă. Acesta nu era bărbatul acela amuzant care o sărutase cu o seară înainte, gândi ea.

Lady Pettigrew întrerupse liniştea tensionată care se aşternuse de la intrarea lui Marcus. Îl întâmpină binevoitoare:

— Masters! exclamă ea. Ce bine îmi pare că te văd! Tocmai discutam cu amica dumitale, doamna Bright.

— Adevărat? zise Marcus, fără a-şi lua ochii de la Iphiginia. Şi eu vreau să discut cu ea.

Iphiginia clipi des, când îi auzi glasul. Văzu cum ochii Ameliei se îngustară.

Lady Pettigrew îi zâmbi lui Marcus şi îi aruncă o privire atotştiutoare.

— Am invitat-o să ia parte la o petrecere care va avea loc la casa noastră de la ţară, săptămâna viitoare. Crezi că ai putea veni şi dumneata? Ştiu că nu-ţi prea plac petrecerile de genul acesta…

— Nu, nu-mi plac.

— Dar poate te-ar interesa petrecerea asta în mod deosebit, zise lady Pettigrew şi îşi arcui o sprânceană. Sunt sigură că dumneata şi doamna Bright v-aţi putea bucura de acest sejur. Aţi avea discreţie totală.

Iphiginiei îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă ce voia să spună lady Pettigrew, prin „discreţie”. Când înţelese, se îmbujoră. Lady Pettigrew îi explica lui Marcus că el şi amanta lui se puteau bucura în linişte de intimitate.

Marcus îşi mută privirile de la figura Iphiginiei la cea de bulgăre, a lui lady Pettigrew.

— Sunteţi foarte amabilă, lady Pettigrew. Primesc cu plăcere invitaţia.

Lady Pettigrew se arătă satisfăcută, ca şi când ar fi avut un mare succes.

— Sunt încântată să vă aud răspunsul, domnul meu. De-abia aştept ca doamna Bright să examineze Templul Vestalei. Vreau să-mi spună ce părere are despre exactitatea arheologică a ruinelor.

Marcus o privea pe lady Pettigrew de parcă aceasta ar fi fost ea însăşi o curiozitate arheologică.

— Templul Vestalei?

— Sunteţi, desigur, familiarizat cu stilul, domnule, spuse Iphiginia. Există unul autentic la Tivoli. Are o structură circulară minunată. Vestalele virgine întreţineau acolo focul sacru.

— Virginele, spuse Marcus, nu m-au interesat niciodată.

CAPITOLUL 5

— O voi conduce eu pe doamna Bright acasă, spuse Marcus însoţindu-le la ieşirea din magazin pe Iphiginia, Zoe şi pe Amelia. Avem ceva de discutat.

Zoe şi Amelia se priviră una pe alta, apoi se uitară spre Iphiginia.

— Nu vă faceţi griji, spuse ea repede. Luaţi trăsura mea. Ne vedem mai târziu.

— Eşti sigură? Amelia îi aruncă o privire de gheaţă lui Marcus.

— Da, Amelia. Tonul pe care îl folosea Marcus o impresionă neplăcut pe Iphiginia, ca şi pe Amelia şi pe Zoe, dar se gândi că nu era bine să facă nici un fel de scene în locul în care se aflau, în Pall Mall.

— Prea bine, zise Zoe, privindu-l stingherită pe Marcus, apoi i se adresă Ameliei: Hai să mergem.

Marcus le urmări pe cele două femei care se îndreptau spre trăsura albă a Iphiginiei. Era micuţă, cu ornamentaţii aurii şi între hăţuri fremătau două iepe, tot albe. De asemenea, coamele animalelor erau împodobite cu pene albe. Harnaşamentul strălucea în lumina soarelui de primăvară. Vizitiul purta şi el livrea albă cu butoni aurii.

— E trăsura ta, presupun, remarcă Marcus.
— Cum aţi ghicit, domnule?
— Arată de parcă s-ar fi întrupat dintr-un basm.
— Este exact ce mi-am dorit. După cum mi-a fost descris echipajul dumneavoastră, am înţeles că arată de parcă ar fi condus de un spirit al întunericului şi mi-am dorit ceva în total contrast.
— Un spirit al întunericului, zici? Atunci trăsura dumitale te face să semeni cumva cu o zână din poveşti?
— Te asigur, domnule, că nu sunt vreo prinţesă din poveşti.
— Cred că trebuie să mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Marcus îi oferi braţul şi o luară de-a lungul străzii spre zona mai aglomerată unde se făceau plimbări sau cumpărături. Am şi aşa destule probleme pe cap.
Iphiginia îi atrase atenţia asupra pasului grăbit pe care-l impunea.
— Dacă vreţi să discutaţi cu mine problemele care vă frământă, ceea ce presupun că intenţionaţi să faceţi, va trebui să încetiniţi pasul, domnule. Nu am intenţia să merg la galop pe lângă dumneavoastră, mai ales pe Pall Mall.
Marcus pufni dispreţuitor, dar încetini pasul.
— Gata, hai să terminăm cu prostiile. Cine eşti dumneata, doamnă Bright, şi ce dracu' vrei să faci?
— Pardon? Iphiginia se prefăcu preocupată să deschidă umbrela. Nu înţeleg de ce îmi vorbiţi pe tonul ăsta, domnule? V-am explicat deja totul aseară şi păreaţi să fiţi de acord.
— Aseară, spuse Marcus, am crezut că jucaţi un joc inteligent pentru a putea pătrunde în societate.
— Ştiu că asta aţi crezut.
— Azi-dimineaţă mi s-a confirmat că sunteţi implicată în orice altceva, dar nu într-o farsă amuzantă. Aş vrea să-mi precizaţi ce vreţi să faceţi.
Iphiginia încercă să-şi păstreze calmul.
— V-am mai spus, domnule, încerc să descopăr pe cel care o şantajează pe mătuşa mea. Nimic nu s-a schimbat de ieri până azi. Ce vi s-a întâmplat de dimineaţă, de sunteţi atât de indispus? vorbiţi de parcă aţi fi avut vedenii.
— Nu sunt indispus. Sunt de-a dreptul furios.
— Oh!
El îi aruncă o privire de gheaţă.
— Asta este tot ce aţi avut de spus în apărarea dumneavoastră?
Iphiginia nu răspunse imediat.
— Dacă nu vă deranjează, domnule, aş vrea să-mi spuneţi ce vi s-a întâmplat de sunteţi atât de nervos?
El ezită, reflectând cât i-ar fi putut încredinţa din secretul lui.
— Tocmai am aflat că o prietenă a mea este şi ea şantajată.
Iphiginia îl privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă.
— Dumnezeule, mai este şi altcineva şantajat? Foarte interesante noutăţi aduceţi, domnule.
— Aşa consideraţi?

— Domnule, nu vă înţeleg sarcasmul. Aveţi dreptate să fiţi alarmat că o prietenă a dumneavoastră este victima aceluiaşi şantaj, dar de ce sunteţi supărat pe mine?

— Vă sugerez să vă construiţi o ipoteză rezonabilă pentru a explica mânia mea.

— Pardon?

— Încercaţi să ghiciţi, doamnă Bright. Încercaţi măcar.

Iphiginia rămase consternată. Acum, contele nu mai era sarcastic, era de-a dreptul grosolan. Încercă să arboreze o atitudine nonşalantă când văzu trei tineri care o priveau şi folosi umbreluţa drept paravan.

— Masters, sunteţi ridicol. De ce sunteţi supărat pe mine?

— Pentru că am ajuns la concluzia că dumneata eşti cea care şantajează.

— Poftim? Ce vrei să spui? Iphiginia se opri. Îşi eliberă braţul din strânsoare şi se întoarse cu faţa spre el. Ai mers cam departe, domnule! Drept cine mă iei?

— Eşti o aventurieră isteaţă, care a întrecut orice măsură, zise Marcus pe un ton mai blând, dar încărcat de sensuri. Seara trecută am luat toată mascarada dumitale ca pe un amuzament.

— Domnule, vă rog!

— Ba, eram dispus să continuu această şaradă. Trebuie să recunosc că eşti una dintre cele mai interesante femei din câte am întâlnit. Cu toate acestea, în dimineaţa asta, când am aflat adevărul, situaţia nu mi s-a mai părut deloc amuzantă.

— Situaţia nu vi s-a mai părut amuzantă? Ce afirmaţii faceţi, domnule! Cred că nu ştiţi despre ce vorbiţi! Nu am de gând să mai ascult acuzaţiile dumneavoastră nefondate, domnule. Iphiginia vru să se întoarcă. Auzi râsul tinerilor care urmăriseră scena.

Marcus o prinse de braţ.

— Nu te grăbi, mai am câteva întrebări, Iphiginia.

— În schimb eu am altceva mai bun de făcut decât să ascult insultele dumitale, domnule.

— De exemplu?

— Aş putea să-l descopăr în acest timp pe autorul şantajului, spuse Iphiginia printre dinţi. Daţi-mi drumul, domnule, dacă nu vreţi să ţip şi să vă fac de râs.

— Ascultă, doamnă, nu ne aflăm la Drury Lane. Lasă teatrul! Marcus o răsuci cu forţa spre el. Sau poate vrei ca detaliile acestei scene să facă înconjurul oraşului?

— Nu mă interesează. Deja tot oraşul vorbeşte despre noi doi.

— Ar trebui să mă crezi când îţi spun că bârfa se poate înrăutăţi. Dacă continui să te cerţi cu mine în mijlocul unei străzi atât de intens circulate, asta vei obţine.

Iphiginia roşi.

— Mă ameninţi, Marcus?

— Dacă nici măcar nu încerci să salvezi aparenţele, nici eu nu voi continua să mă port ca un domn. Îţi jur că dacă refuzi să mă asculţi până la capăt te voi purta pe sus până într-un loc unde să putem discuta liniştiţi.

Iphiginia clocotea:

— Nu vei îndrăzni!

— Vrei să faci un pariu cu mine, Iphiginia? o întrebă el calm. Seara trecută te-am scos pe braţe din sala de bal de la Fenwicks, sub pretext că ai leşinat. Să nu crezi că nu am curajul să te ridic acum, ca pe un sac cu cărbuni.

Iphiginia enumeră rapid toate posibilităţile. Era conştientă de privirile care se întorseseră asupra lor. Multe urechi erau ciulite în încercarea de a surprinde schimbul de cuvinte dintre Masters şi amanta sa. Se vedea clar, după felul în care îşi încleştase maxilarul şi după linia gurii, că Masters se afla într-o dispoziţie nu tocmai bună. Aparent, era dispus să rişte o ceartă umilitoare, spre deliciul celor care îşi făceau cumpărăturile pe Pall Mall, dacă Iphiginia nu se conforma dorinţelor lui.

— Prea bine, domnule. Ea îi zâmbi forţat şi îşi aşeză mâna pe braţul lui. Dacă insistaţi să jucaţi rolul duhului rău, aşa să fie.

— În sfârşit ai luat o hotărâre înţeleaptă. De multe ori m-am aflat în postura duhului rău şi m-am obişnuit cu rolul.

— Nu mă îndoiesc. Aş vrea să vă spun, domnule, că pe Continent n-am avut ocazia să mă confrunt cu asemenea comportament lipsit de cavalerism. Până şi hoţul pe care l-am întâlniti pe o stradă din Roma, avea maniere mai alese.

— Poate că într-o zi o să am ocazia să iau nişte lecţii de la el. Se spune că o călătorie de acest gen te ajută să-ţi lărgeşti orizonturile. Haideţi să mergem, am atras destul atenţia. Marcus o strânse şi mai tare de braţ. Apoi porniră pe Pall Mall.

— Toată lumea se uită la noi!

— Ar fi trebuit să te obişnuieşti cu asta, de acum. Spune-mi de ce n-ar trebui să te consider pe dumneata vinovată de şantaj?

— Mai întâi spune-mi dumneata ce te determină să crezi că eu l-am organizat?

Marcus o privi insistent.

— Eşti o femeie neobişnuit de isteaţă. M-ai studiat îndeaproape şi ai reuşit să păcăleşti oraşul, că ai fi amanta mea.

— Oricine putea face asta.

— Ceea ce ai făcut dumneata mă îndreptăţeşte să cred că ai fi putut săpa în trecutul oricărei persoane şi la fiecare să găseşti câte ceva cu care mai apoi să-l şantajezi.

Iphiginia îşi înăbuşea cu greu mânia.

— Ceva de genul cu care este şantajată prietena dumitale!

— Da.

— N-aş face asta niciodată. Iphiginia simţea că se înăbuşă de mânie. Marcus nu dispunea de argumente pentru concluziile sale. Cu toate astea, ea se simţea lezată.

— Dacă m-ai cunoaşte mai bine, domnule, n-ai face asemenea afirmaţii.

— A, deci, nu te cunosc prea bine? Sau „nu atât de bine precum mă cunoşti dumneata”? Ei, tocmai asta a început să mă irite, doamnă.

— Nu ştiu cum să te conving de nevinovăţia mea sau poate ar fi mai bine să n-o mai fac deloc.

— Atunci, chiar că vom avea probleme, draga mea.

Marcus salută o cunoştinţă, care se afla la intrarea într-un magazin de tutun. Iphiginia se arătă interesată de nişte mănuşi care erau expuse într-o vitrină. Simţea aţintită asupra ei privirea curioasă a bărbatului din faţa magazinului de tutun. Alte câteva perechi de ochi o sfredeleau din diferite părţi ale străzii. Nu puteai sta de vorbă în linişte, cu cineva, în aces oraş. Anonimatul era imposibil, mai ales pentru o femeie care îşi legase numele de cel al contelui de Masters. Era la fel de rău ca la Deepford, se gândi Iphiginia, dar cel puţin aici, la Londra, nu era nevoită să asculte predicile vicarului, sau ale viitoarelor ei cumnate. Trebuia să le asculte doar pe ale lui Marcus.

— Cred că daţi prea mare amploare problemei, zise Iphiginia. Şi asta mă face să vă consider un bărbat dificil.

— Oricât de neplăcută este această problemă, să fiţi sigură că până la rezolvarea ei o să petrecem mult timp împreună.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Până nu mă conving că nu sunteţi implicată în şantaj, intenţionez să vă ţin sub observaţie strictă. Marcus îi zâmbi, dar fără urmă de amuzament. Vă voi urmări pas cu pas. Ce norocos sunt că aţi ales postura de amantă a mea. Este o scuză perfectă pentru a mă afla mereu în preajma dumneavoastră.

Iphiginia se burzului:

— Şi dacă mă hotărăsc să nu mai continuu jocul?

— Este cam târziu să te răzgândeşti, spuse Marcus, înclinând din cap. Eşti prea implicată în rolul pe care ai ţinut cu tot dinadinsul să-l joci.

— În acest caz, vă previn, domnule, că intenţionez să-mi continuu cercetările. Sunt hotărâtă să descopăr identitatea celui care ne şantajează.

— Ce coincidenţă stranie. Şi eu am acelaşi scop.

Iphiginia îl privi lung:

— Deci vom continua în acelaşi fel?

— Da. Marcus salută o doamnă în vârstă care ieşea dintr-o librărie.

— Doamnă Osworth!

— Masters!

Iphiginia o recunoscu pe doamna cu ochii ca nişte mărgele, pe care o mai întâlnise la câteva serate. Reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Bună ziua, doamnă Osworth.

— Bună ziua, doamnă Bright. Apoi doamna Osworth se întoarse către Marcus. Ce zi frumoasă, domnule, nu vi se pare?

— Ba da, zise Marcus.

— Vă văd diseară pe amândoi la balul Lartmore? întrebă doamna Osworth.

— Nu cred, zise Marcus.
— Eu sper să vin, spuse Iphiginia scurt.
Cu coada ochiului văzu cum Masters îşi strâmba buzele a dezaprobare. De aceea, găsi potrivit să-i zâmbească doamnei!
— Am auzit că lordul Lartmore are o colecţie de statui.
— Da, are… spuse doamna Osworth. Ştiu de la soţul meu, eu nu am văzut-o. Nu mă prea interesează statuile. O draga mea, te rog să mă scuzi, mă grăbesc.
— Da, desigur, zise Iphiginia.
— Am o întâlnire la Agenţia Wycherley pentru că vreau să angajez o doamnă de companie. Am neapărată nevoie de o însoţitoare, cred că ştii.
— Nu, n-am ştiut, doamnă.
— Ultima a fost cam uşuratică – a fugit acum două luni cu un tânăr fără nici un fel de poziţie socială. Poţi să-ţi imaginezi? După tot ce am făcut pentru ea, nerecunoscătoarea. De astă dată voi angaja pe cineva mai în vârstă. Şi, desigur, o persoană mai puţin arătoasă. Ne vedem diseară, draga mea.
— La revedere, doamnă Osworth, zise Iphiginia.
Marcus nu mai spuse nimic până când se îndepărtară de doamna Osworth.
— De ce vrei să mergi la balul Lartmore? Este atât de plictisitor.
— Crede-mă că am cel puţin două motive, spuse Iphiginia. Primul este de a vedea colecţia de statui a lordului.
— Numai cunoştinţele apropiate au văzut-o şi, desigur, cei pe care el îi consideră cunoscători.
— Sper c-o să mi-o arate şi mie.
— Nu cred că te va interesa. Este alcătuită din imitaţii de proastă calitate.
— Iphiginia aproape că uită supărarea.
— Ai văzut colecţia, Marcus?
— Da, şi te rog să ai încredere în mine. Un om cu formaţia ta intelectuală nu poate fi interesat de statuile lui Lartmore.
— Ce dezamăgire, de-abia aşteptam să-i văd antichităţile.
— Nu-ţi pierde vremea. Care este cel de al doilea motiv?
— Să-mi continuu cercetările, desigur. Numele lui este pe lista posibililor şantajişti. Şi dumneata ai jucat cu Lartmore, înainte de a pleca la Yorkshire.
Marcus o privi intrigat.
— Dar ştiu că mi-ai cercetat toate acţiunile, n-ai glumit!
— Ţi-am spus că te-am urmărit îndeaproape.
— Lartmore nu este capabil de şantaj.
— De unde ştii?
— Este extrem de bogat. Nu are motive să recurgă la şantaj.
— Dar poate că în ultimul timp nu i-au mai mers afacerile, poate că a avut pierderi.

— Nu, nu cred, spuse Marcus. Oricum, eu intenţionez să cinez la club diseară. După aceea voi juca, desigur, cărţi. Poţi afla multe la acest joc de cărţi. O să aflu dacă sunt probleme în situaţia lui financiară.

Iphiginia strânse din buze.

— Aş vrea să pot juca şi eu cărţi, la cluburile de bărbaţii. Acolo poţi afla multe.

— Nici să nu te gândeşti la asta, spuse Marcus. Este imposibil pentru o femeie să pătrundă în aceste cercuri. Ne întâlnim la Richardson, pe la 11. O să-ţi spun ce am aflat.

— Încerci să mă convingi să nu merg la balul Lartmore.

— Doamnă Bright, dacă tot ne-am înţeles asupra acestui punct, aş vrea să reţii că îţi pretind să nu mergi la balul Lartmore.

— Hm! Domnul meu, aş mai avea câteva întrebări.

— Da?

— Ai putea să-mi spui cu ce este şantajată prietena dumitale?

— Nu, nu pot, zise brusc Marcus. Sper că nu vrei să-ţi divulg un secret.

— Nu, bineînţeles. Dar am crezut că dacă aş cunoaşte natura secretului prietenei dumitale aş putea să-l compar cu informaţiile care sunt folosite împotriva mătuşii mele. Nu cred că nu există asemănări.

Marcus o privi intrigat. Nu-i putea destăinui secretul lui Hannah.

— Cred că nici dumneata nu-mi poţi preciza natura secretului cu care este şantajată lady Guthrie.

— Nu.

— Atunci, chiar mă întreb dacă ea este şantajată cu adevărat.

Iphiginia îi zâmbi.

— Nu te poţi aştepta să-ţi încredinţez secretele mele, când dumneata nu eşti pregătit să mi le încredinţezi pe ale dumitale.

Mâinile puternice ale lui Marcus se încleştară de braţul ei.

— Faptul că nu ai încredere în mine ne îngreunează munca.

— Aşa este, fu Iphiginia de acord.

— Şi lipsa ta de încredere va avea acelaşi efect. De aceea, sugerez că ar trebui să ne cunoaştem mai bine, doamnă Bright.

— Şi ce propui în acest scop, domnule?

— Pentru început, ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat cu răposatul domn Bright.

— Poftim?

Marcus ridică din sprâncene.

— Mă refeream la soţul dumitale.

— A, el.

— Din câte văd, nu-l prea regreţi.

— El n-ar fi vrut asta, spuse Iphiginia, vădit încercată. Apoi îşi dădu seama că în faţa ei se află un adversar şi că se impunea să fie pregătită în orice moment. El obişnuia să-mi spună că omul trebuie să lase la o parte evenimentele triste şi să se bucure de clipele fericite. Desigur, este valabil după perioada de doliu.

— Desigur. Şi a existat o asemenea perioadă, după decesul lui?

— Da, una rezonabilă, dacă avem în vedere împrejurările. Domnul Bright era mult mai în vârstă decât mine, murmură Iphiginia.

— Înţeleg.

— Dar, a avut o viaţă plină şi activă.

— Îmi imaginez că a devenit mult mai activ după căsătoria cu dumneata.

Iphiginia încercă să schimbe subiectul.

— N-aş vrea să mai discutăm despre asta. Sunt sigură că mă înţelegeţi, domnule. Este prea dureros.

— Desigur, înţeleg, zise Marcus.

— Chiar vă rog. Probabil că nici dumneavoastră nu vă face plăcere să vorbiţi despre trecut.

— Da, doamnă Bright, asta este una dintre regulile pe care eu le cer respectate.

— Mie nu-mi prea plac regulile, dar cred că pe aceasta o adopt şi eu, spuse Iphiginia observând o plăcuţă care reprezenta un semn fixat la colţul străzii Pall Mall. O, priviţi acolo este muzeul Doctor Hardstaff. Chiar ieri, domnul Hoyt mi-a vorbit despre acest aşezământ.

— Nu-mi imaginez în ce scop a făcut aceasta.

— Discuţia a pornit de la tratamentul pe care l-a urmat lordul Thornton la acest doctor Hardstaff, spuse Iphiginia privind semnul.

MUZEUL DOCTOR HARDSTAFF – AL ZEIŢEI CARE VEGHEAZĂ ASUPRA VIGORII MASCULINE.

ÎNVĂŢAŢI SECRETUL PUTERILOR REVIGORANTE ALE ZEIŢEI

— Pe mine mă pasionează antichităţile, spuse ea, întorcând capul să privească, deşi Marcus nu era dispus să se oprească din mers. Ea se încruntă.

— Nu ştiu care zeiţă antică s-a ocupat de problema vigorii masculine.

— Mă surprinzi, doamnă. Am crezut că ştii toate răspunsurile, la orice problemă.

Puţin după ora zece, în acea seară, Marcus părăsi clubul după o partidă de cărţi. Deşi câştigase, era uşor indispus, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când juca whist.

De astă dată victoria chiar nu-l bucura deloc. Nu simţise nici o provocare să joace cu nişte oameni care erau atât de beţi încât de-abia mai ţineau cărţile. Dar nemulţumirea lui nu avea nici o legătură cu jocul de cărţi. Se simţea atât de neliniştit de când se întâlnise cu Hannah în parc. Senzaţia devenise mai puternică după discuţia cu Iphiginia. Logica îi spunea că nu poate avea încredere în ea, dar dorinţa de a o avea nu mai ţinea seama de nimic. O dorea.

Marcus se uită la ceas şi-şi spuse că venise timpul s-o caute pe Iphiginia la balul Richardson. Se întrebă ce făcuse ea toată seara. Îşi continuase ceea ce numea ea „cercetări” sau mai descoperise şi alţi posibili şantajişti? Îi fu milă de decedatul domn Bright. Oricare bărbat căsătorit cu Iphiginia ar fi îmbătrânit înainte de vreme.

— Eram convins că o să te găsesc aici, Masters.

Marcus privi peste umăr. Avu nevoie de mult control de sine ca să nu înjure când îl văzu pe Edward, lord Sands, soţul lui Hannah.

Marcus se gândise adesea că, în alte împrejurări, s-ar fi înţeles bine cu Sands. Avea sentimente frumoase faţă de el. Sands era un tip integru. Era genul de bărbat pe care oricine şi l-ar fi dorit alături pe un eventual câmp de luptă. Era bărbatul cu care i-ar fi convenit să facă afaceri. Dar Marcus ştia că nu există posibilitatea unei prietenii între el şi Sands, mai ales atâta timp cât Hannah, cu secretul ei, îi despărţea.

— Bună seara, Sands, se înclină Marcus politicos. Ce te aduce pe aici? Nu prea te-am văzut prin aceste locuri.

— Am venit special pentru tine. Trăsăturile plăcute ale lui Sands deveniseră rigide, arătau de parcă ar fi fost sculptate în piatră.

Marcus nu fu surprins. Oricum, spera să poată evita confruntarea.

— Cu ce te pot ajuta?

Mâinile înmănuşate ale lui Sands se încleştau.

— Te rog s-o laşi în pace pe Hannah. Ştiu că v-aţi întâlnit dimineaţă în parc. Nu-mi convine asta.

— Hannah e o veche prietenă a mea, zise Marcus cu blândeţe. Ştii asta.

— Ascultă-mă, Masters, şi fă-o cu atenţie. Ce s-a întâmplat între voi doi, înainte ca eu să fiu soţul ei, este treaba voastră. Dar ea m-a ales pe mine. În faţa lui Dumnezeu este soţia mea şi n-o să-ţi permit să mai ai legături cu ea, ai înţeles?

— Dacă m-ai cunoaşte, ai ştii că trăiesc după nişte principii, printre care şi cel care îmi interzice să profit de inocente şi de nevestele altora. Şi nu-mi încalc niciodată principiile.

— Am auzit despre regulile tale, spuse Sands, tăios. Se mai bârfeşte că te-ai obişnuit să ai relaţii cu cele mai interesante văduve din oraş. Dar, se mai spune că Hannah este singura excepţie.

— Ar trebui să ştii mai bine decât bârfitorii că eu şi Hannah nu suntem decât prieteni.

— Dacă mai aud că te întâlneşti cu soţia mea, te voi provoca, îţi jur. Nu glumesc, Masters, nu voi da greş, sunt un bun ochitor.

— Te cred, spuse Marcus calm.

— Am auzit că, odată, aproape ai ucis un om pe câmpul de luptă, dar asta nu mă sperie.

— Nu am intenţia să mă lupt cu dumneata, Sands.

— Atunci stai departe de Hannah.

— Ţi-a spus Hannah că m-am întâlnit cu ea dimineaţă?

— N-a trebuit să-mi spună ea. Am aflat de la o cunoştinţă căreia i-a spus altcineva că v-a văzut dimineaţă în parc.

Marcus ridică din umeri.

— Îţi dau cuvântul meu că nu îi fac curte doamnei tale. Şi dacă tot apleci urechea la bârfe, ar trebui să ştii că acum îmi dedic tot timpul unei văduve încântătoare, doamna Bright.

— Am auzit despre aşa-numita lady Starlight. Pare a fi genul tău. Dacă eşti un tip deştept, concentrează-te asupra ei.

— Asta şi vreau să fac, zise Marcus, privind la ceas. Te rog să mă scuzi, dar mă duc s-o caut pe această doamnă. Ne vom întâlni la bal, la Richardson. Noapte bună, Sands.

Marcus înclină capul cu respect şi plecă. Iphiginia îi complicase viaţa, se gândi Marcus, îndreptându-se spre trăsură. Acum, pe deasupra, mai era şi vânat de un soţ gelos.

După o jumătate de oră, Marcus cobora treptele casei Richardson. Nu o mai privea pe Iphiginia ca pe o sursă de neplăceri. Acum era de-a dreptul furios. Nu-şi imaginase că ea îi va ignora instrucţiunile de a-l întâlni la Richardson. Marcus nu suporta să nu i se asculte ordinele. Dar nu asta era cel mai rău lucru. Ceea ce îl supăra mai tare era o vagă bănuială că Iphiginia se dusese la casa Lartmore.

Marcus ezită când fu să se urce în trăsură. Străzile Londrei erau pline cu vehicule de tot felul. Era miezul nopţii, în plin sezon de baluri şi toţi oamenii de vază erau în mişcare, roiau de la un bal la altul. Vizitiului i-ar fi trebuit patruzeci şi cinci de minute să ajungă la casa Lartmore.

— O să merg pe jos, îi spuse el lui Dinks. Să vii acolo după mine.

— Da, domnule, zise Dinks. Aveţi grijă. Într-o noapte ca asta circulă tot felul de oameni pe străzi.

— O să fiu atent.

Marcus trecu grăbit pe străzile aglomerate. Acestea erau luminate de lămpi cu gaz, instalate de curând în această zonă a oraşului. Trecu pe lângă grupurile de indivizi beţi, care se deplasau spre St. James, la jocurile de noroc, pe lângă filfizoni care se duceau să ia cu asalt teatrul şi tineri care, consumaţi de plictiseală byroniană, porneau în căutarea unei aventuri. Marcus speră ca Bennet să nu se afle printre aceştia din urmă. Ici şi colo, prostituatele îmbiau trecătorii, din gangurile întunecate. Un individ îmbrăcat în pantaloni bufanţi şi purtând şapcă îl studie cu interes, observând hainele scumpe ale lui Marcus, dar nu făcu nici o încercare, ci rămase la adăpostul unei alei. După vreo cincisprezece minute, Marcus urca treptele conacului Lartmore. Valetul, care se afla în holul de la intrare, se înclină şi nici nu-i ceru invitaţia. Marcus se îndreptă direct spre balconul de deasupra sălii de bal, atât de aglomerate. El se sprijini cu ambele mâini de bară şi se concentră asupra mulţimii, căutând a descoperi o figură anumită, îmbrăcată într-un alb imaculat.

— Cred c-o s-o găseşti în galeria cu statui, Masters. Lartmore a invitat-o acolo, ca să-i arate antichităţile. Herbert Hoyt începu să chicotească. Eu nu mi-aş face probleme din asta. M-a asigurat că se poate descurca cu Lartmore.

Marcus se întoarse să studieze figura amuzată a lui Herbert. Nu-l ştia prea bine, dar cunoştea acest gen de bărbat. Hoyt era un tip inofensiv.

— De unde ştii tu unde se află doamna Bright acum?

Herbert îşi propti piciorul de bară, apoi luă o înghiţitură din paharul cu şampanie pe care îl ţinea în mână.

— Ştiu, pentru că am fost cu ea când i-a cerut lui Lartmore să-i arate galeria.

— Înţeleg.

— Doamna Bright este expertă în statui antice şi arhitectură, după cum prea bine ştii.
— Da, ştiu asta.
— Am purtat cu dânsa numeroase discuţii pe tema arhitecturii vechi. Mi-a împrumutat chiar un exemplu din Ilustraţii ale antichităţilor, a lui Grayson. Aţi citit-o, domnule?
— Nu, n-am citit-o. Pe Marcus îl deranja să discute cu un alt bărbat care îi vorbea despre prietenia lui cu Iphiginia, chiar dacă era un tip inofensiv, ca Hoyt.
— Scuză-mă, spuse Marcus.
Herbert îl privi parcă scuzându-se.
— Am încercat să-i sugerez că nu are ce vedea în colecţia lui Lartmore, dar n-a vrut să mă asculte. Din câte ştiu, este imposibil s-o opreşti pe doamna Bright, când şi-a propus ceva.
— Da, asta cam aşa este, spuse Marcus, lăsând un alt bărbat să treacă pe lângă ei.
— Vă felicit, domnule. Doamna Bright este o doamnă încântătoare. Şi mie îmi plac femeile care lasă impresia că sunt cu totul altceva decât în realitate.
Marcus se opri şi se întoarse.
— Ce naiba vrei să spui, Hoyt?
Herbert ridică o mână şi îşi înghiţi şampania în grabă.
— Scuze, n-am avut deloc intenţia să vă ofensez. Mă refeream la misterul în care se învăluie ea. Asta îi conferă un aer special.
— Doamna Bright este un mister numai pentru unii, spuse Marcus cu blândeţe, pentru mine ea este o carte deschisă. Ne înţelegem prea bine.
— Da, se vede, remarcă mirat Herbert. Pe dumneata nu te surprinde interesul ei faţă de colecţia lui Lartmore, pe mine m-a surprins, trebuie să recunosc.
Indiferent dacă acest Herbert Hoyt era inofensiv sau nu, Marcus simţea nevoia să-l arunce peste balustradă. Apoi îşi dădu seama că ar fi fost un act inutil. Hoyt nu afirmase nimic neobişnuit: la fel ar fi gândit oricine ar fi auzit că pe Iphiginia o interesa colecţia lui Lartmore.
Marcus se îndepărtă fără nici un cuvânt. Acum ştia unde s-o găsească pe Iphiginia. Colecţia de statui erotice a lui Lartmore era renumită printre bărbaţii oraşului.

CAPITOLUL 6

— Aceasta se numeşte „Extaz”. Observaţi curbele frumos modelate ale trupului femeii, doamnă Bright! Lordul Lartmore mângâie cu mâinile lui osoase sânii mari ai statuii. Numai anticii investeau atâta muncă într-o asemenea lucrare. Apoi, cu aceeaşi figură transpusă, atinse unul dintre sfârcurile statuii. Ce păcat că artiştii de astăzi nu mai au aceeaşi vitalitate!
Iphiginia trase adânc aer în piept impunându-şi să privească, în continuare, statuia. Se lupta cu propriile ei reacţii care erau, bineînţeles, de revoltă. Ea cunoştea foarte bine toate lucrările sculptorilor clasici. Nu exista niciuna asemănătoare celor din galeria Lartmore. Iphiginia nu era revoltată

de faptul că statuia cu sânii prea mari, pe care îi mângâia lasciv Lartmore, era un nud, văzuse multe nuduri. Pe ea o impresionă neplăcut poziţia statuii. Aceasta reprezenta o femeie aşezată călare pe trupul unui bărbat, care sta întins. Coapsele îi erau larg desfăcute, accentuând despicătura feselor. Spatele îi era arcuit, capul lăsat pe spate, ochii închişi, iar gura, întredeschisă, exprima o stare de agonie.

Figura masculină părea să sufere aceleaşi chinuri, în încercarea de a-şi împinge cât mai mult bazinul în afară. Era evident că bărbăţia lui era adânc îngropată în femeia de marmură.

— Foarte neobişnuit, zise Iphiginia, cam fără glas. Spera ca în lumina lămpii să nu se remarce că se înroşise la faţă.

— Şi foarte provocator pentru simţuri, nu credeţi? Lartmore îşi întinse mâna fleşcăită spre statuie. În lumina lămpii, Iphiginia văzu cum îi luceau ochii în cap. Colecţia mea este alcătuită din lucrări mai neobişnuite, după cum veţi vedea şi în continuare. Sunt foarte atent la fiecare piesă pe care o colecţionez, vreau să aibă reale sensibilităţi.

Iphiginia se întreba dacă ar fi cazul să-i spună că niciuna dintre statuile lui nu avea nimic din stilul clasic. Încercă să studieze alte statui din preajmă cu cât mai multă obiectivitate. Nu era o sarcină prea uşoară. În lumina lămpii apărea o încăpere plină de statui de piatră şi de marmură, care, aparent, aveau un singur element comun: reprezentau femei şi bărbaţi surprinşi în poziţii intime, dar şi neobişnuite. O femeie cam plinuţă stătea în coate şi genunchi, cu fesele arcuite. Un bărbat era aşezat între coapsele ei, pe care le apucase cu două mâini.

— Aceasta se numeşte „Pasiune descătuşată”, zise Lartmore. Este statuia mea preferată.

— Adevărat. Iphiginia nu găsi nimic altceva de spus.

— Acolo vedeţi ceea ce se numeşte „Încântare”.

Iphiginia zări o femeie aşezată pe stâncă. Un bărbat era ghemuit între picioarele ei, larg desfăcute. Faţa îi era îngropată între coapsele pline ale statuii.

— Da.

— Iar aceasta se numeşte „Elixirul vieţii”, zise Lartmore, atingând un picior al statuii şi zâmbindu-i Iphiginiei.

Ea se încruntă când văzu personajele. La început, Iphiginia crezu că femeia se ruga. Dar apoi roşi, când observă că nudul avea o bucată din bărbăţia de marmură, în gură.

— Dumnezeule! şopti Iphiginia.

— Îmi plac mult ultimele mele achiziţii, zise Lartmore şi o trase spre un colţ al galeriei unde fuseseră aduse de curând o serie de sculpturi. Lartmore se aplecă asupra lor, cu mândrie. Aş vrea să cunosc părerea dumneavoastră, doamnă Bright. Se vorbeşte că sunteţi expertă în clasicism.

Iphiginia se simţi ceva mai uşurată. Aceste statuete păreau mai elaborate decât celelalte; şi erau, cel puţin, îmbrăcate. Relaxându-se, Iphiginia făcu un pas înainte ca să le vadă mai bine. Prima dintre ele reprezenta o tânără stând pe o bancă. Lângă ea era aşezat un bărbat. Păreau

angajaţi într-o conversaţie. Apoi, Iphiginia observă că mâna bărbatului era sub fusta femeii.

— Cum se numeşte piesa asta? întrebă Iphiginia uimită.

— Întreaga serie se numeşte „Ruperea vălului virginei”. Veţi putea observa, pe măsură ce priviţi statuile din colecţie, că femeia şi bărbatul ajung tot mai intimi, până când ultima reprezintă fapta deja comisă. Amuzant, nu?

Iphiginia aruncă o privire piezişă. Ea observă că ochii decoloraţi ai lui Lartmore o priveau ciudat. Până şi chelia i se acoperise de sudoare. Pe măsură ce ea privea piesele, el se apropia tot mai mult. Trupul lui cadaveric ajunsese să-i atingă fustele. Era clar că nu mai trebuia să zăbovească. Chiar dacă nu voia ea să recunoască, Marcus avusese dreptate. Greşise când se hotărâse să vină în această galerie. Trebuia să existe o altă cale de a pătrunde în biroul lui Lartmore. Iphiginia îşi drese glasul.

— Mi-aţi cerut opinia despre colecţie, domnule. Tot ce vă pot spune este că sunt nişte imitaţii de proastă calitate.

— Scumpă doamnă Bright, cum puteţi face o asemenea afirmaţie? Lartmore luă un aer ofensat.

— Şi, ca să fiu foarte sinceră, vă voi spune că nici stilul nu este clasic. Nu văd nici o asemănare cu stilul roman, elen sau etrusc.

— Doamnă Bright, cred că vă înşelaţi!

— Nu, domnule, nu mă înşel. Vă asigur că am examinat multe statui clasice şi niciuna nu seamănă cu ceea ce aveţi dumneavoastră.

Lartmore îşi duse o mână la piept, ca într-un gest de mare dezamăgire.

— Sunt dezolat, doamnă.

Făcu un pas spre Iphiginia.

— Sper că n-aţi plătit prea mult pentru ele, spuse ea, făcând un pas lateral pentru a-l evita pe Lartmore. Dacă aţi făcut-o, aţi fost păcălit.

— Doamnă Bright, permiteţi-mi să vă arăt şi restul colecţiei, zise Lartmore, întinzând o mână spre ea.

— Din nefericire, nu mai pot zăbovi aici, zise Iphiginia reuşind să-i evite mâna.

— Dar insist, doamnă, spuse Lartmore, cu mâinile întinse spre ea.

Iphiginia îşi ridică poalele rochiei şi porni grăbită. Ocoli statuia bărbatului aşezat în genunchi în spatele femeii, trecu de un alt cuplu care făcea dragoste pe un piedestal şi se poticni de ceva mare, nemişcat, care stătea în calea ei. Figura bărbatului nu era din piatră, dar era la fel de dură ca a statuilor din galerie.

— Marcus! Reacţia ei fu mai mult instinctivă. Îi zâmbi fericită şi se agăţă de el, pentru a-şi regăsi echilibrul. Nici nu ştiţi cât de fericită sunt că vă văd, domnule.

— Te-am căutat, doamnă Bright. Marcus nu se uita la ea. Privirea lui era aţintită asupra lui Lartmore. Din câte îmi amintesc, trebuia să ne întâlnim la Richardson.

— Da, într-acolo m-aş fi îndreptat imediat ce plecam de aici, spuse Iphiginia, ducându-şi mâinile la cap, pentru a verifica dacă trandafirii albi

erau la locul lor. Lordul Lartmore s-a oferit să-mi arate galeria de statui, de aceea am întârziat.

— Din păcate!

Iphiginia sesiză ameninţarea din vocea lui. Ea se grăbi să rezolve situaţia care ameninţa cu o nouă dispută jenantă.

— Eu sunt gata de plecare, deci, nu văd pentru ce am mai zăbovi.

— Plecăm imediat, spuse Marcus. Mai am o problemă de rezolvat.

Lartmore încercă să se apere.

— Masters, te asigur că nu s-a petrecut nimic reprobabil aici. Am vrut să aflu opinia doamnei Bright despre galeria mea. Nimic mai mult.

— Nimic mai mult? repetă Marcus.

— Nimic mai mult. Ţintuit de privirea tăioasă a lui Marcus, Lartmore părea şi mai descărnat şi mai cadaveric, îşi slăbi cravata cu un deget. Tocmai terminasem turul galeriei, Masters. O conduceam pe doamna Bright în sala de bal.

— N-o să mai faceţi asemenea tururi, spuse Marcus.

— Nu, desigur, zise Lartmore, întorcându-se disperat spre Iphiginia.

— I-am spus lordului Lartmore care este părerea mea despre colecţia sa de statui, zise Iphiginia rece. Este de o calitate îndoielnică. Nu are nimic din sensibilitatea anticilor.

— Fascinant de-a dreptul, zise Masters. Cred că îţi aminteşti ce ţi-am spus despre galerie şi n-ar fi trebuit să te mai intereseze.

— Este adevărat, domnule, dar eu prefer să ajung singură la nişte concluzii.

— Poate că ar fi bine să ţii seama de sfaturi, atunci când îţi sunt oferite.

Iphiginia se încruntă, dar nu zise nimic. Ceva anume o făcea să nu-i spună tocmai acum că ea nu prea accepta sfaturi de la nimeni. Îi ajunseseră cele pe care trebuise să le primească la Deepford.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, zise Lartmore şi îşi căută loc să se strecoare printre două statui care, ca toate celelalte din galeria lui, înfăţişau două persoane făcând dragoste. Trebuie să mă întorc la musafirii mei.

Iphiginia urmări retragerea lui Lartmore. După ce acesta dispăru, ea se întoarse să-l înfrunte pe Marcus.

— Nu-mi amintesc să mi se fi oferit sfatul, domnule. Mai precis, mi-a fost impus. Ba, mi s-a dat o comandă.

Marcus făcu un pas spre ea. Trăsăturile lui dure erau luminate de lampă.

— Nu dumneata ai ales să pozezi în amanta mea?

Iphiginia clipi repede şi făcu un pas înapoi.

— Da, la început a fost ideea mea. Cu toate acestea…

— Hai să lămurim lucrurile. Atâta timp cât pozezi în amanta mea în faţa întregului oraş, ar trebui să-ţi joci rolul cum trebuie.

Alarmată de tonul lui, Iphiginia mai dădu un pas înapoi.

— Domnule, trebuie să înţelegeţi că eu joc numai un rol. Sunt amanta dumneavoastră numai cu numele.

— Dacă vrei să-ţi îngădui să continui acest joc, trebuie să-mi urmezi sfaturile.

Ea ridică uşor bărbia.

— Adică ordinele, domnule. Piciorul ei se sprijini de o statuie rece, de marmură care reprezenta două figuri ce se zvârcoleau în chinurile dragostei. Nu sunt obişnuită să ascult sfaturile vreunui bărbat, domnule.

— Am înţeles asta. Răposatul domn Bright te-a cam lăsat să faci ce vrei. Dar dacă îţi închipui că eu o să te las să mă faci de râs în faţa societăţii, te înşeli, doamnă.

Iphiginia încerca să pară chiar afectată de spusele lui.

— Domnule, este adevărat că uneori v-am pus într-o lumină proastă, dar n-am avut nicicând intenţia de a vă umili.

— Asta numai pentru că aţi pornit de la supoziţia că am fost ucis.

— Da, în parte este adevărat. Dar oricum…

— Seara trecută, îndrăzneala dumitale mi s-a părut amuzantă. În seara asta ai cam exagerat şi ideea nu mă mai amuză deloc.

Iphiginia pierdu orice sentiment de vinovăţie. Mânia îi luase locul.

— N-am făcut toate astea ca să vă amuz, domnule.

Marcus veni ameninţător spre ea.

— Până când nu se va termina toată şarada asta, doamnă, veţi juca rolul aşa cum consider eu.

— Aşa cum vrei dumneata? Iphiginia nu mai avea unde să se retragă. Marcus o făcuse prizonieră cu braţele.

— Eu sunt creierul acţiunii, doamnă. Dacă nu aş fi fost eu, nu aveai ce interpreta. Am dreptate?

— Da, asta ar fi un argument, dar…

— Eu îţi prezint argumentele. Am creat acest rol, de aceea eu voi decide. Marcus o sărută.

Iphiginia simţi că, fără să vrea, începe să geamă uşor. Îşi încleştă mâinile în umerii lui, trăgându-l spre ea. Simţea greutatea trupului lui mare, care o strivea de statuie. Ca şi în seara precedentă, se simţi năpădită de senzaţii noi, ce izbucneau ca o ploaie caldă de vară şi-i răscoleau toate simţurile. Îl auzi gemând; un geamăt profund, care venea din adâncurile lui. El se aplecă mai mult spre Iphiginia. Trupul lui era dur, ca şi cel al statuii, dar atât de fierbinte… Iphiginia îşi aminti că ar fi trebuit să joace un rol. Dar, dintr-o dată, totul devenise atât de real. Se cutremură şi îl strânse mai tare spre ea, ca şi noaptea trecută. Îi putea simţi fiecare părticică a trupului, strâns lipit de al ei. Era atât de bun, atât de puternic. Iphiginia se simţi invadată de o dorinţă profundă, care o uimi prin intensitatea ei. Realiză că toată viaţa tânjise după această senzaţie.

Marcus îi eliberă gura. Ochii lui străluceau de dorinţă.

— Vrei să mă scoţi din minţi, nu? Marcus îşi trecu degetele prin părul ei elegant coafat, apoi îi dădu încet capul pe spate. Începu să-i sărute încet gâtul.

Iphiginia tremura sub asaltul lui senzual. Apoi, deodată, începu să-l sărute cu o ardoare pe care nu o recunoştea. Îl simţea, îl atingea. Îi plăcea

senzaţia pe care i-o oferea pielea lui. Mirosul lui îi umplu nările. Forţa mâinilor lui o înfiora.

— Marcus.

— Ţi-am spus aseară că am nevoie de o amantă reală.

Marcus îşi aşeză mâinile pe mijlocul ei, începând să coboare spre coapse. O strângea încet. Când ea începu să geamă, palmele lui coborâră încet spre poalele rochiei pe care le ridică până spre coapse. Iphiginia simţea răceala marmurei pe care îşi sprijinea piciorul. Deschise ochii, confuză şi dezorientată.

— Eu nu…

— Taci. Marcus îi acoperi gura cu sărutări, înăbuşindu-i astfel protestul. O sprijini mai bine de statuia din spatele ei. Apoi îşi strecură mâna de-a lungul piciorului, trecu de portjartier şi ajunse la coapsa goală.

Iphiginia simţi atingerea lui pe fiecare milimetru de piele.

Spre surprinderea ei, Marcus se opri.

— Atingerea mea te deranjează, cumva? Crezi că am mâinile prea aspre, doamnă?

— Nu, reuşi ea să răspundă. Se agăţă şi mai mult de el. Îmi plac mâinile dumitale, domnule. Apoi îl sărută. Sunt atât de… de… nu-şi mai găsea cuvintele.

— Atât de? Marcus îşi strecură palma spre interiorul coapselor ei.

Iphiginia respiră adânc şi îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Mâinile tale sunt atât de excitante, domnule, şopti ea.

Marcus se relaxă imediat.

— Mă bucur să te aud spunând asta. Apoi o sărută pe ureche. Degetele i se încleştară de piciorul ei.

Iphiginia nu mai putea respira. Cu nici un bărbat ea nu mai ajunsese la asemenea atingeri. Era asediată de senzaţii pe care le experimenta pentru prima oară. Îşi aminti deodată că Marcus o credea o văduvă experimentată, nicidecum o inocentă. Nu trebuia să lase să se vadă că nu mai făcuse dragoste până acum.

— Domnule, cred că nu este nici timpul, nici locul potrivit pentru ceea ce facem. Oricând poate să apară cineva.

Cu toate acestea, Iphiginia n-ar fi vrut ca el să se oprească. Nu voia decât ca el să se mişte mai încet. Ea nu-i putea explica de ce avea nevoie de timp pentru a se acomoda cu pasiunea lui.

— Calmează-te, Iphiginia. Suntem singuri în încăpere. N-o să mai intre nimeni aici. Fără a o preveni, Marcus îi ridică un picior şi i-l puse peste braţul statuii. Fustele i se ridicară şi rămase aproape goală. Mâinile lui Marcus se îndreptară spre locul umed dintre picioarele ei.

Iphiginia era tot mai surprinsă.

— Domnule!

Marcus o săruta neîncetat. Apoi o mângâie.

Iphiginia îngheţă. Mâinile ei se înfipseră în umerii lui Marcus. Ea era o văduvă experimentată, o femeie de lume…

— Dumnezeule, ce senzaţie, şopti Marcus. Părea mulţumit, dar şi puţin speriat. Întotdeauna reacţionezi atât de repede?

Iphiginia încercă să evite răspunsul. Îşi ţinu faţa ascunsă: la pieptul lui şi se mulţumi să dea doar din cap.

— Nu? Răposatul domn Bright nu-ţi producea astfel de senzaţii?

Iphiginia nu-şi putea înălţa capul. Încercă să răspundă, dar de-abia reuşi să îngaime un „nu”.

Marcus îşi introduse încet un deget între pliurile moi şi fierbinţi ale feminităţii ei.

— Dar iubiţii tăi? Tot aşa de repede reacţionezi şi la atingerea lor?

Iphiginia nu se mai putu abţine. Îşi înfipse adânc unghiile în haina lui Marcus, încât fu şi ea surprinsă că nu-i făcuse găuri în material.

— Nu-mi răspunzi, Iphiginia? Marcus atinse un punct extrem de sensibil.

— Nu, reuşi ca să şoptească. Nu, domnule. Eu nu…

— Ai avut mulţi iubiţi, Iphiginia?

Ea nu se mai putea controla.

— Mulţi? Ce? întrebă ea. O, Dumnezeule, el îi făcea ceva special, ceva nemaipomenit în acel loc. Îl atingea uşor, apoi îl presa cu degetul. Toată partea de jos a trupului ei începu să ardă.

— Ai avut mulţi amanţi de când ţi-a murit soţul?

Marcus îşi introdusese încet degetul în feminitatea ei.

— Nu, o, nu.

— Aşa se explică faptul că eşti atât de pornită. O atinse din nou cu degetul. Şi eşti şi foarte strâmtă. Îmi vei fi mai potrivită decât o pereche nouă de pantaloni.

Iphiginia ştia că dacă el n-ar fi susţinut-o, s-ar fi prăbuşit la podea.

— O, Cerule! şopti ea.

Niciodată nu se abandonase în voia simţurilor, ca acum. Îi era foarte clar că se afla pe punctul de a ceda total sensibilităţilor necontrolate, pe care lumea spunea că le moştenise ea de la părinţi. În anii petrecuţi la Deepford, lumea o prevenise că avea în sânge o sensibilitate deosebită pe care era bine să o ţină mereu sub control. Dar până nu apăruse Marcus în viaţa ei nu înţelesese la ce s-ar putea referi ceilalţi şi nu avea habar de înclinaţiile de care ar fi trebuit să se ferească.

— Mă bucur că n-ai avut prea mulţi amanţi de la moartea soţului tău, spuse Marcus, muşcând-o de lobul urechii. Nu-mi plac femeile lipsite de experienţă, dar le prefer, oricum, pe cele care o fac cu discernământ.

— Eu am ştiut să aleg, domnule.

— Ceva îmi spune că răposatul domn Bright nu te solicita prea mult.

— O, nu. Ea simţi că nu mai poate respira, când Marcus începu s-o atingă mai repede. Nu mă solicita. Era un domn foarte potolit.

— Ce păcat, spuse Marcus, forţând-o şi mai tare. Te asigur că n-o să fac aceeaşi greşeală.

Iphiginia lăsă să-i scape un strigăt. Tot trupul ei păru că se încleştează de mâna lui Marcus. Se agăţă mai tare de el şi îşi îngropă faţa în umărul lui,

de parcă ar fi vrut să se ascundă de senzaţia inexplicabilă pe care i-o provocase el.

— Dumnezeule, şopti Marcus, simţind-o cum tremură în braţele lui. Aşa simţi când atingi lumina unei stele.

Iphiginia nu putea articula nici un cuvânt. Făcea eforturi să şi respire. Râsul lui Marcus era străbătut de satisfacţie masculină, îşi retrase mâna dintre picioarele ei şi începu să se descheie la pantaloni. Iphiginia nu ştia ce vrea să facă. Era prea uimită de tremurul ameţitor al eliberării, care slăbea încet, încet din intensitate.

— A fost ceva surprinzător, domnule.

— Da. Remarcabil. Şi va fi şi mai interesant când voi fi înăuntru, data vitoare.

— Înăuntru? Iphiginia se străduia să înţeleagă ce spunea el.

— Nu te îngrijora, doamnă, am adus desigur şi un prezervativ. Franţuzesc, desigur. Ei le fac pe cele mai bune, nu? Acesta a fost realizat conform cerinţelor mele. După ce am studiat subiectul destul de aprofundat, m-am gândit că pot să modific modelul original, încât…

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, nu este momentul acum!

Marcus încuviinţă.

— Scuză-mă. Nu este nici locul, nici momentul pentru o asemenea discuţie tehnică, nu? Uneori interesul meu pentru problemele ştiinţifice şi tehnice ajunge să primeze. Te rog să fi sigură că o să am grijă de tine.

Iphiginia rămăsese fără cuvinte. Ea auzise de prezervative. O contesă, italiancă de origine, încântătoare făptură după cum şi-o amintea Iphiginia, i le descrisese ei şi Ameliei, pe când luau împreună ceaiul. Erau făcute din intestine de oaie şi se fixau cu nişte aţe mici, roşii. Se auzi, deodată, un zgomot. Urmă chicotul unei femei; aceasta era însoţită de un bărbat beat.

— La dracu'! zise Marcus, încheindu-şi repede pantalonii.

— Ce se întâmplă?

— Nu mai suntem singuri. Marcus îi lăsă jos fustele şi i le aranjă.

— A venit cineva? În această încăpere?

— Da. Te simţi bine? El o privi oarecum îngrijorat.

— Da, desigur. Iphiginia se simţea ciudat de bine, aproape că nu-i păsa că ar putea fi descoperită într-o a omenea postură. Dar, deodată, îşi aminti pentru ce îl încurajase pe lordul Lartmore s-o aducă în galeria cu statui. Ezită o secundă, apoi aruncă o privire spre capătul galeriei.

— Nu mai este nevoie să te ascunzi, zise Marcus amuzat. Nu se remarcă nimic neobişnuit. Îşi trecu degetele peste curbura umărului ei gol şi îi zâmbi. Nici nu se vede că de curând ai imitat aceste statui.

— Dar am venit aici cu un scop.

Marcus se schimbă la faţă.

— Da, şi nu vreau să pierd prilejul. Poate nu se va mai ivi o altă ocazie. Pe aici, domnule, să ne grăbim. Râsetele celor doi care se aflau în aceeaşi galerie se auzeau tot mai tare. Nou-veniţii se opriseră să examineze primele statui.

— Ce naiba urmăreşti, Iphiginia?

— Mai este o uşă la capătul holului. Lartmore mi-a spus că dă în biblioteca sa.

— De ce dracu'?. Zise Marcus, apoi realiză ridicolul situaţiei. Nu putem duce la îndeplinire planul tău ridicol în seara asta.

— Dar nu voi mai avea altă ocazie.

— La naiba, Iphiginia. Asta este o prostie. Hai să plecăm de aici şi să terminăm ce am început.

Ea roşi şi îl privi surprinsă.

— Vrei să spui că mai aveam ceva de făcut?

Marcus făcu o grimasă.

— Pe mine nu mă amuză deloc, doamnă, sufăr teribil.

— Nu se vede, domnule. Pe aici. Iphiginia îl apucă de mână şi îl conduse spre grămada de statui.

— Cred c-o să regret asta.

— Nu te prosti. Ea găsi uşa tocmai când celălalt cuplu izbucnea din nou în hohote de râs.

— Am ajuns, şopti Iphiginia. Răsuci cheia şi apăsă pe clanţă. Biblioteca lui Lartmore era mică – de fapt era mai mult un birou, cufundat în întuneric. Lumina lunii era însă suficientă pentru a se putea vedea lumânarea de care aveau nevoie. Se auzi vocea unui bărbat din galeria cu statui.

— Ţi-am spus să stai exact ca statuia asta, ca statuia, repeta el.

— La naiba, şopti Marcus, nu ne putem întoarce pe acolo.

O împinse pe Iphiginia în bibliotecă, intră şi el apoi închise repede uşa, făcând să se întrerupă gemetele femeii din galeria cu statui.

— E-n ordine, Marcus. Ei nu ştiu că suntem aici.

Marcus se întoarse.

— Foarte bine, doamnă. Am reuşit să intrăm. Acum, ce facem?

— Vreau să mă uit repede în biroul lui Lartmore. Iphiginia aprinse lumânarea şi o ridică.

Faţa lui Marcus era întunecată.

— Cauţi ceară neagră şi sigiliul cu phoenix, Iphiginia, sau vrei să şterpeleşti ceva de valoare?

Ea îl privi uluită de o asemenea acuzaţie.

— Nu gândeşti prea frumos despre mine, domnule.

— Trebuie să admit că situaţia în care ne aflăm nu mă inspiră la altceva.

— Iar dumneata, desigur, eşti grăbit să mă studiezi.

— Dată fiind asocierea noastră, cred că am dreptul să-ţi studiez faptele.

— Eşti gata să faci dragoste cu mine, dar nu ai încredere în ceea ce-ţi spun?

— Iphiginia!

— Nu contează, domnule. Iphiginia ridică bărbia în sus! N-am venit aici să fur argintăria nimănui. Îmi continuu cercetările doar.

— Eu ţi-am spus că Lartmore nu se ocupă de şantaje.

— Da, îmi amintesc asta, dar am şi eu dreptul la propriile-mi opinii. Iphiginia inspectă biroul căutând vasul pentru ceară. Îl descoperi imediat.

— Înţeleg. Marcus se sprijini de colţul biroului, cu braţele încrucişate. O urmări cum studiază sigiliul şi urmele de cerneală roşie. Întotdeauna nesocoteşti părerile celorlalţi, doamnă?

— Am fost constrânsă mulţi ani să dau ascultare părerilor altora, domnule. Ba a trebuit să mă şi supun lor. Dar acum sunt o femeie independentă.

— O femeie independentă, zici?

— Da. La naiba! Sigiliul e o floare, nu un phoenix. Marcus privi sigiliul fără interes.

— Ce te aşteptai să găseşti? Numai un nebun şi-ar folosi sigiliul şi ceara pe care le ştie toată lumea pe o scrisoare de şantaj. Ar fi imediat demascat. Iphiginia îl privi încruntată. El avea dreptate. Dar ea nu voia să admită acest lucru. Marcus era şi aşa prea arogant.

— Mi s-a mai întâmplat să aflu că şantajiştii au două sigilii, unui fiind folosit doar pentru şantaj, îl informă ea. Ar putea avea şi două vase pentru ceară, unul pentru corespondenţa obişnuită şi altul pentru scrisorile de şantaj.

— Şi?

— Şi acum sper să găsesc cel de-al doilea sigiliu, pe care, bineînţeles, îl ţine ascuns sau să descopăr urme de ceară neagră în vasul pentru cea roşie.

— A, da! Marcus o privi cu respect. Nu cred că are două vase pentru ceară.

— Eu cred că are. Chiar dacă ar folosi două culori, nu le-ar topi în acelaşi vas. Iphiginia examină vasul de ceară de pe biroul lui Lartmore. Văzu numai urme de ceară roşie.

— Ei? întreb Marcus.

— Nu văd urme de ceară neagră.

— Ţi-am mai spus. Lartmore poate că are idiosincraziile lui, dar nu este şantajist.

Iphiginia lăsă vasul la loc.

— Nimănui nu-i place o persoană care spune mereu că are dreptate.

El o privi încruntat.

— O să am grijă de asta.

— Chiar te rog s-o faci.

Marcus o studie atent.

— Mai urmăreşti şi altceva în afară de ceara şi sigiliul cu pasărea phoenix?

— Nu! Ea îl privi nemulţumită. Şi chiar dacă aş urmări şi altceva nu ţi-aş spune pentru că nu ai încredere în mine.

— Este tot mai evident că asocierea noastră va fi ceva ciudat, doamnă Bright.

— Mie mi se pare foarte simplu.

— Adevărat?

— Da, spuse Iphiginia rece. Suntem uniţi printr-un interes comun: amândoi vrem să descoperim identitatea celui care ne şantajează, deşi cred că în cazul dumitale umbli după dovezi pentru a mă scoate pe mine vinovată.

— Ba nu, Iphiginia. Pe noi ne leagă altceva decât descoperirea şantajistului.

Ea îl privi ciudat, dar continuă să tragă sertarele de la birou.

— Ce anume?

— Pasiunea, draga mea. Pasiunea pură, nestăvilită. Sau ai uitat deja ce s-a întâmplat în galeria cu statui?

Ea roşi.

— Nu am uitat. A fost o experienţă foarte interesantă.

— Mulţumesc. El îşi înclină capul într-o atitudine batjocoritoare.

— Cu toate astea, mă gândesc că ar fi mai bine să evit asemenea experienţe pe viitor.

Ochii lui Marcus sclipiră.

— Ce te face să crezi c-o să le poţi evita?

— Veţi descoperi, domnule, că sunt o femeie foarte puternică. De obicei, realizez tot ce-mi doresc şi îmi propun să fac. Ea stinse lumânarea. Hai să plecăm. Nu este nimic interesant pe aici.

— Nu sunt de acord. Vocea lui Marcus suna provocator, îi prinse uşor braţul. Mi-ai trezit din plin interesul, doamnă Bright. Şi eu, ca şi dumneata, realizez tot ce-mi propun.

CAPITOLUL 7

Trecuseră două zile de la această întâmplare şi Iphiginia se afla în biblioteca ei, aşezată la birou, studiind un proiect pe care îl terminase deja pentru primul nivel al unei locuinţe. Desenul făcea parte dintr-o serie ce alcătuia proiectul ei şi al Ameliei. Ansamblul avea să se numească Bright Place, în amintirea părinţilor ei. Numele proiectului era cunoscut deocamdată numai de rudele ei şi de contabilul firmei lor, Adam Manwaring. Până nu se termina problema şantajului, Amelia nu voia ca denumirea proiectului să fie cunoscută. Se temea de zvonuri. În cel mai bun caz, ar fi fost luată cu asalt la petreceri de către cei dornici să investească. Dar, mai rău decât asta, ar fi fost să înceapă a se pune întrebări cu privire la trecutul ei.

Casele din Bright Place se deosebeau de celelalte locuinţe din oraşele englezeşti. Şi asta pentru că ea nu apelase la clementele clasice de design. Iphiginia şi-ar fi dorit să realizeze o combinaţie reuşită între clasic şi modern. O preocupau mult atât interioarele, cât şi elementele de design exterior. Se străduia să găsească o soluţie de a îmbina stilul englezesc şi specificul climatului local. Calitatea materialelor folosite era excelentă.

În problemele de design, ea împrumutase unele dintre teoriile lui Marcus, privind fundaţiile. Nu voia să rămână sclava tradiţiei clasice, aşa cum fusese tatăl ei. Dar nici nu se putea elibera total, permiţându-şi impulsuri artistice extreme pe care le moştenise de la mama ei. De aceea îşi propusese să creeze o îmbinare de elemente clasice şi moderne. Pornise de la ceea ce o învăţase tatăl ei: perspectiva, detaliile arhitecturale, elementele clasice. Dar strecurase şi elemente mai îndrăzneţe, pe care le preluase de la mama ei. Secretul succesului obţinut cu Morning Rose Square provenea tocmai din faptul că ea ţinuse seama ca tot ceea ce crease să reziste condiţiilor de climă din zonă. Era hotărâtă să nu facă şi ea greşelile pe care le făcuseră mulţi alţi

arhitecţi. Îşi dădea seama că nu era bine să construiască în Anglia clădiri care erau potrivite climei blânde din Grecia sau de la Roma. Cumpărătorii aveau nevoie de case în care să se simtă bine şi pe vremea rece şi umedă a iernilor locale. Privi cu un ochi critic ultimul desen. Toate încăperile aveau pereţii foarte înalţi şi ferestrele bine proporţionate. Aceste elemente le preluase de la tatăl ei. El fusese pasionat de tradiţia paladină. Noul ei proiect încorpora caractere clasice, dar şi scări graţioase, uşoare, aerisite, care nu aveau nimic comun cu tradiţia antică, în care predominau elementele masive, greoaie. Instinctul ei artistic îi spunea că aceste îmbinări vor avea succes. Lăsă stiloul deoparte şi privi pe fereastră. De obicei, când lucra, putea să se concentreze asupra proiectelor, iar ideile se conturau foarte clar şi organizat. Adeseori, când nu avea în lucru ceva care să o preseze, îi plăcea să facă schiţe de biblioteci sau de birouri. În dimineaţa aceasta, nu-i ieşea nimic ca lumea. Gândurile îi erau destul de confuze. Tot aşa fusese şi cu o dimineaţă înainte. De fapt, nu voia să admită că lipsa de concentrare se menţinea de când Marcus intrase în sala de bal de la Fenwicks şi o purtase pe braţe, în noapte. Se sprijini cu cotul de birou şi-şi odihni bărbia în palme. Se confruntase cu multe probleme în viaţă, începând cu creşterea Corinei şi chiar cu situaţiile dificile cărora ea şi Amelia trebuiseră să le facă faţă în călătoria lor pe Continent. Dar nu întâlnise pe nimeni ca Marcus şi problemele pe care i le crease el. Simţea că îi ia foc tot trupul ori de câte ori îşi amintea de atingerile lui în galeria cu statui erotice a lui Lartmore. Se întreba dacă şi Marcus se gândea la acea întâlnire sau dacă pentru el era ceva obişnuit, care nu-l marcase în nici un fel. El nu mai deschisese discuţia pe această temă în ultimele două zile. Devenise un gentleman perfect, după ce o transformase într-o păpuşă tremurândă, în braţele lui. Poate refuză să mai facă dragoste cu o femeie în care nu mai avea încredere.

Îşi spuse că nu trebuia să-l mai lase s-o atingă niciodată în acel loc. Dacă el ar fi dat dovadă de respect şi încredere în ca, dacă ar fi iubit-o cât de cât, lucrurile s-ar mai fi schimbat. De fapt, nici nu-i cerea prea mult, pentru că ea îl iubea. Era de aşteptat ca şi el să-şi dovedească participarea sentimentală.

Din nefericire, ea era convinsă că Marcus nu-şi dădea seama că era iubit. Experienţa lui de viaţă îl făcuse prea suspicios, cinic şi prea stăpân pe sine pentru a ceda uşor în faţa dragostei. Era mereu la pândă şi nu se lăsa pradă nici unei emoţii care l-ar fi putut face vulnerabil. Ea nici nu aflase prea multe despre trecutul lui şi nu ştia ce anume îi formase temperamentul, dar nici nu putea să nu observe realitatea. Marcus era sever marcat de ceva din viaţa lui de până la ea. Ar fi vrut să fie mai înţelegătoare, dar o putea face doar până la un punct. Era chiar dispusă să-i acorde unele circumstanţe. Dar dacă el credea că ea o să-l accepte ca iubit, în timp ce el arăta aceeaşi lipsă de încredere, se înşela. Iphiginia se întreba dacă şi el oare gândeşte la fel. Oricum, trebuia să recunoască faptul că era un bărbat inteligent; poate că tocmai de aceea nu mai făcuse presiuni asupra ei. Era genul de bărbat care îşi planifica fiecare pas. Deodată, uşa bibliotecii se deschise.

— Iphiginia?

Amelia, care se îmbrăcase într-o rochie gri-închis, cu guler înalt, care o făcea să pară mult mai matură pentru cei douăzeci şi şase de ani pe care îi avea, intră în încăpere anunţând că doamna Shaw va aduce ceaiul.

— Da, aş vrea şi eu o ceaşcă. Încerc să-mi adun gândurile până la sosirea domnului Manwaring.

— Va veni în curând, spuse Amelia, uitându-se la ceas; este o persoană punctuală. Apropo, am făcut o listă cu văduvele şi celibatarii care ar dori să investească în noul proiect.

— Sunt tot aceia care fac parte şi din grupul de investitori de la Morning Rose Square?

— Cei mai mulţi, da, dar mai sunt şi persoane noi. Domnişoarele Sanders şi Crest. Le-am cunoscut la muzeu, săptămâna trecută. Sunt doamne de companie, care au reuşit să pună un ban deoparte.

— Excelent. Iphiginia îşi aminti ceva. Am întâlnit-o ieri pe doamna Osworth, la Pall Mall. Mi-a spus că are o întâlnire fixată la Agenţia Wycherley, ca să angajeze o nouă doamnă de companie.

Amelia făcu o grimasă.

— Nu mă surprinde. Agenţia Wycherley oferă personal familiilor mai înstărite, cum este Osworth. În exclusivitate.

— Am crezut că numele ăsta îţi spune ceva. Asta a fost agenţia care te-a angajat şi pe tine, nu?

— Da. Amelia se încruntă. Ei se ocupă de problemele de acest gen de foarte mult timp.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Iphiginia îşi ridică privirile.

— Ce este, doamnă Shaw?

Doamna Shaw, o femeie solidă, deschise uşa.

— Domnul Manwaring doreşte să vă vorbească, doamnă Bright.

— Pofteşte-l înăuntru.

Doamna Shaw se dădu la o parte pentru a-i face loc vizitatorului. Iphiginia şi Amelia îl întâmpinară cu zâmbete.

— Nu v-am auzit trăsura, domnule Manwaring, zise Ihpginia.

— Este o zi minunată, aşa că am preferat să vin pe jos.

Adam Manwaring le zâmbi celor două femei. Privirea lui zăbovi mai mult asupra Ameliei, care îl atrăgea în mod evident.

Adam era un tânăr onest, serios, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani. Era fiul cel mai mic al unui moşier de ţară care avea ceva pământuri în nord. Fără a mai aştepta să moştenească averea tatălui, Adam se hotărâse să-şi croiască singur drumul în viaţă. Avea cunoştinţe solide de contabilitate şi asta îl ajutase să devină secretar şi contabil. De trei ani era angajatul Ameliei şi al Iphiginiei. Le era foarte devotat. Recunoştinţa pe care o manifesta faţă de cele două femei se datora faptului că ele îl angajaseră tocmai când pierduse orice speranţă că va mai găsi un serviciu bun; tinereţea şi lipsa de relaţii îi făcuseră dificilă găsirea unei slujbe. Dar recunoştinţa lui Adam se împletea acum şi cu cointeresarea materială: economisise nişte bani, pe care îi investise în proiectul Morning Rose Square. Cu un an în urmă, avusese un profit destul de mare, împreună cu toţi ceilalţi investitori.

Deşi Iphiginia avea încredere în Adam, nu-i dezvăluise nimic din planurile ei legate de aflarea celui ce îi şantaja. De asemenea, Adam primise instrucţiuni să nu-i dezvăluie identitatea faţă de ceilalţi şi el presupunea că ea voise să-şi păstreze anonimatul ca să nu fie luată cu asalt de potenţialii investitori la petrecerile la care mergea.

Adam nu lua parte la viaţa socială şi nu agrea bârfa. Ştia să acorde importanţa cuvenită fiecărui rang social şi ceea ce era mai important, cunoştea destul de bine majoritatea afacerilor care se derulau.

— Ia loc, te rog, domnule Manwaring, spuse Iphiginia pretinzând că nu observă roşeaţa din obrajii lui şi felul în care întârzia cu privirea asupra Ameliei. Iphiginia nu voia să-i atragă atenţia verişoarei sale asupra tânărului. Dar, oare, ea nu vedea cât de potrivit era Adam pentru ea? Iphiginia îşi dăduse, numaidecât seama, de când îl văzuse prima oară pe Adam, cu câteva săptămâni în urmă, că cei doi se potriveau (până atunci, tranzacţiile lor se derulaseră prin intermediul poştei). Figura deschisă, onestă a lui Adam făcea să se vadă foarte uşor că făcuse o pasiune pentru Amelia, deşi nu îşi mărturisise sentimentele.

— Cum merg lucrurile cu Bright Place? îl întrebă Iphiginia când Adam se aşeză la birou.

— Sunt încântat să vă spun că planurile preliminarii sunt definitivate, spuse Adam, cu ochii strălucind de bucurie. Se aplecă asupra hârtiilor pe care le întinsese pe biroul Iphiginiei. Am făcut aranjamentele finale pentru asigurarea proprietăţii. De asemenea, am încheiat un contract cu acelaşi constructor pe care l-am folosit la Morning Rose Square. A rămas să completăm lista investitorilor.

— Am făcut eu o listă preliminară cu cei interesaţi, spuse Amelia.

— Excelent. Obrajii lui Adam se colorară şi mai mult. Sunt tot cei pe care îi ştim, nu?

— Da, s-au mai adăugat şi două nume noi.

Adam o privea cu admiraţie.

— Foarte bine. Apropo, a început să se ducă vestea despre această afacere, acum când am şi asigurat investiţia. Am fost chestionat de câţiva domni foarte bogaţi, care au auzit de profiturile obţinute la Morning Rose Square. S-au arătat interesaţi de acest nou proiect.

Iphiginia îl privi cu atenţie.

— Aceştia ştiu că domnişoara Farley şi cu mine suntem principalii acţionari?

— Nu, nu ştiu, o asigură. Adam. Ştiţi că n-aş îndrăzni să vă nesocotesc indicaţiile în privinţa anonimatului. Le-am explicat tuturor că acele două persoane care conduc afacerea preferă să rămână anonime.

Iphiginia se relaxă.

— Bine. Nu vreau să mă asalteze tot felul de investitori la balurile pe care le frecventez. Mi se pare neplăcut.

— Desigur, spuse Adam.

Amelia lovi uşor cu stiloul în teancul de hârtie de scris din faţa ei.

— Cine sunt domnii care vor să investească în proiectul nostru?

— Am adus numele lor, spuse şi puse pe biroul Iphiginiei foaia de hârtie pe care erau notate. Iată-i: Matthews, Conklin, Jenerette, Dodgson…

Amelia îngheţă. Iphiginia îl fixă pe Adam:

— Dodgson aţi spus?

Adam o privi uimit.

— Da, domnul Anthony Dodgson. Se spune că e cam încurcat în nişte afaceri şi ar vrea să investească ce mai are în ceva serios. Îl cunoaşteţi?

— Nu, răspunse Iphiginia fără a se uita la Amelia care se albise la faţă. Nu l-am cunoscut niciodată. Dar am auzit câte ceva despre el. Nu este omul cu care am vrea să ne asociem, nu, domnişoară Farley?

— Nu. Vocea Ameliei de-abia se auzea. Încercă să tragă aer în piept şi spuse din nou: nu, în mod sigur, nu.

Iphiginia îl privi din nou pe Adam:

— Îl veţi informa pe Dodgson că nu este primit în afacerea noastră. O să ne mai gândim şi la ceilalţi de pe listă, dar eu prefer să nu aducem oameni bogaţi în această afacere. Aceştia nu se gândesc decât să-ţi preia afacerea, dacă este profitabilă. Ne descurcăm bine şi fără ei.

— Prea bine, spuse Adam şi privi figura chinuită a Ameliei. Apoi se întoarse către Iphiginia cu un aer îngrijorat.

Pot să vă întreb de ce doriţi să-l excludeţi pe Dodgson? S-ar putea să-mi ceară nişte explicaţii.

Iphiginia îşi făcu de lucru cu aranjarea unui material ce făcea parte din proiectul Bright Place şi pe care îl avea ea în faţă.

— Îl puteţi informa pe domnul Dodgson că majoritatea celor care au investit sunt văduve sau celibatari.

— Asta i-am spus deja, zise Adam.

— Atunci, aminteşte-i, te rog domnului Dodgson că multe dintre acestea au fost nevoite să lucreze ca guvernante sau doamne de companie, iar domnia sa are o reputaţie cam pătată şi un comportament necorespunzător şi de aceea nu dorim să-l avem printre noi.

— Înţeleg, zise Adam, n-am ştiut că individul este un ticălos. O să-mi facă mare plăcere să-i comunic că membrii consiliului de conducere nu vor să-l accepte în rândul lor.

Amelia răsuflă uşurată. Încă îi mai tremura hârtia în mână.

— Am hotărât deci, spuse Iphiginia şi se aplecă deasupra hârtiilor ei. Să trecem la treabă, atunci.

Marcus trase faetonul cel negru în faţa casei Iphiginiei, al cărei frontispiciu era decorat cu nişte flori stilizate. Dădu hăţurile vizitiului şi sări pe caldarâm.

— Mă întorc imediat.

— Prea bine, domnule. Acesta încercă să liniştească armăsarii.

Uşa casei se deschise chiar când Marcus punea piciorul pe trepte. Ieşi un bărbat îmbrăcat sobru, cu o figură serioasă.

— Scuze. Bărbatul se opri când îl văzu pe Marcus. Clipi o dată sau de două ori, în lumina soarelui. Apoi, privirea i se opri asupra faetonului negru, gravat în aur pe partea din faţă.

— Domnule. Îşi înclină capul politicos şi dispăru.

Marcus se opri cu un picior pe treapta de sus. Se întoarse ca să-l urmărească pe cel care plecase. Strânse din dinţi. La naiba! îşi spuse el. Nu era gelozie ceea ce simţea el acum. Nu-şi permisese niciodată să fie gelos. Dar ceva neplăcut simţise când se întâlni pe trepte cu celălalt bărbat. Era o reacţie normală, îşi spuse Marcus. Oricare bărbat în situaţia lui ar fi fost deranjat. Asta presupunând că se mai afla vreun altul în tot oraşul, care să fie în situaţia lui. Dar nu, el avea o poziţie unică, foarte ciudată. Era singurul bărbat din Anglia care avea o amantă doar cu numele. Marcus îşi scoase absent mănuşile din piele de York. Nu purta mănuşi decât la călărie sau când conducea. De altfel, prefera să ignore canoanele modei. Refuza să-şi ascundă mâinile mari şi aspre.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? întrebă intendenta.

Marcus se întoarse încet cu faţa spre ea.

— Te rog, comunică-i doamnei Bright că Masters doreşte s-o vadă.

— Desigur, domnule, vă rog, poftiţi. Doamna Bright este în biblioteca.

Marcus se uită la uşa închisă, din stânga lui.

— De fapt, nu mai are sens să mă anunţi, mă duc singur.

— Dar, domnule…

Marcus o ignoră. Deschise uşa de bilbiotecii şi intră. Îmbrăcată cu o rochie de muselină albă, cu bonetă de mătase tot albă, Iphiginia era aşezată la birou. Verişoara ei stătea de cealaltă parte. Ambele femei îl priviră surprinse.

— A, Masters, dumneata erai. Ochii Iphiginiei se aprinseră dintr-o dată. Apoi figura ei începu să exprime o oarecare panică. Strecură în grabă câteva dintre hârtiile care se aflau pe birou sub un catalog mare. Am auzit zgomotul trăsurii pe stradă, dar nu m-am gândit că erai dumneata. Nu te aşteptam înainte de ora unu.

— Bună ziua, doamnelor, spuse Marcus şi înaintă spre birou. Din păcate, era prea târziu, nu mai avu ocazia să vadă schiţele ascunse de Iphiginia. M-am gândit că ar fi mai bine să vin mai devreme, ca să avem mai mult timp, la muzeu.

— Da, desigur. Iphiginia o privi pe Amelia. Eşti amabilă să-i ţii de urât domnului până mă duc sus să-mi schimb boneta?

— Desigur, murmură Amelia.

Iphiginia se ridică şi părăsi încăperea. Marcus şi Amelia se evaluară reciproc, din priviri. Nu avea rost să umble cu subtilităţi, se decise Marcus. Femeia nu-l plăcea deloc.

— Cine era domnul care a plecat tocmai când am sosit eu?

— Domnul Manwaring.

— Da? Nu-l cunosc.

— Nu frecventează cercurile dumneavoastră, domnule.

Amelia îi aruncă o privire care părea să spună multe, dar nimic de bine.

— Doriţi un ceai, domnule?

— Nu, mulţumesc. Părea grăbit.

— Cine, domnule?

— Domnul Manwaring.
— Adevărat? Amelia luă un teanc de hârtii şi îl aşeză în alt loc. Poate că avea vreo întâlnire de afaceri.
— Pare secretar sau finanţist.
Amelia ezită.
— Fără îndoială, este exact ceea ce pare, este finanţist. Sunteţi sigur că nu doriţi un ceai, domnule?
— Nu, mulţumesc.
Marcus începu să citească titlurile câtorva volume din bibliotecă. Se aflau acolo lucrări cunoscute şi reeditate din arhitectura clasică: Edificiile antice din Roma, a lui Desgodetz, Arhitectura veche restaurată şi îmbunătăţită, a lui Langley, alături de Mobila casei şi decoraţiunile lui Hope, precum şi Arta de a ridica o construcţie durabilă, a lui Halfpenny. De când locuiţi cu verişoara dumneavoastră, domnişoară Farley?
— De vreo cinci ani, spuse Amelia cu atenţie, cântărindu-şi fiecare cuvânt.
— Aţi locuit cu ea şi pe vremea când trăia soţul ei? întrebă Marcus.
— Da. Şi atunci.
— Nu-mi amintesc să fi cunoscut vreo familie cu numele de Bright, spuse Marcus, mimând un efort de memorie. Cred că erau din Lake District.
Amelia se încruntă.
— Sigur nu există nici o legătură, domnule. Soţul doamnei Bright n-a avut rude la Lake District.
— Poate că era înrudit cu familia Bright din Yorkshire.
— Nu, îi replică Amelia, cu blândeţe. Erau din Devon.
— A, ştiu câţiva Bright din Devon. Locuiau lângă Plymouth.
— Atunci nu au nici o legătură cu subiectul discuţiei, domnule, îi explică Amelia.
— Poate că erau din Bamstaple.
— Nu, erau din Deepford, spuse Amelia repede. O localitate destul de mică.
— Atunci nu-i cunosc, conchise Marcus.
Amelia răsuflă uşurată.
— Familia Bright din Deepford era o familie destul de restrânsă. Domnul Bright a fost ultimul descendent.
— Din păcate. N-a avut moştenitori?
— Nu.
— Vă place Londra, domnişoară Farley?
— O găsesc interesantă. Amelia nu-şi dorea decât schimbarea subiectului. Oricum, te poţi instrui aici, la Londra.
— Este total deosebită de oraşele de provincie.
— Într-adevăr.
— Înţeleg că dumneavoastră şi doamna Bright nu prea veneaţi la Londra pe vremea răposatului domn Bright?
— Domnul Bright era infirm. Nu-i plăcea să călătorească.

— Înţeleg, zise Marcus. Îşi dădu seama că în acest fel nu ajungea la nimic interesant în discuţia cu Amelia. Se gândi să încerce altceva. Parcă aş bea totuşi un ceai, zise el.

Amelia sări să-i îndeplinească dorinţa.

— Îi spun imediat doamnei Shaw să vă aducă un ceai proaspăt.

Se lăsă liniştea peste toată biblioteca, iar cei doi rămaseră să aştepte ceaiul doamnei Shaw. Când acesta sosi, Marcus luă o ceaşcă, o ridică şi făcu câţiva paşi spre biroul Iphiginiei. Se prefăcu interesat de vremea însorită de afară.

— Ce zi frumoasă pentru o plimbare, zise el vărsând intenţionat o cantitate de ceai peste ziarul Morning Post care se afla pe birou.

— O, Dumnezeule, zise Amelia.

— La naiba, sunt atât de neîndemânatic.

Amelia sări în picioare.

— O să se strice lemnul biroului.

— Chemaţi îngrijitoarea, îi ordonă Marcus, pe un ton pe care îl folosea numai atunci când voia să fie ascultat.

Se părea că tonul său dădea rezultatele scontate. Numai cu Iphiginia dăduse greş, se gândi el cu amărăciune. Numai ea nu-i asculta ordinele.

— Mă duc s-o chem pe doamna Shaw, zise Amelia năpustindu-se spre uşă.

Marcus scoase o batistă din buzunar şi începu să şteargă ceaiul vărsat.

— Nu se strică lemnul, dacă vă grăbiţi.

— Sper că nu, zise Amelia şi îi aruncă o privire dojenitoare. Iphiginiei îi place mult acest birou. Tatăl ei l-a proiectat. Apoi, Amelia deschise uşa. Doamnă Shaw, vă rog să veniţi repede! S-a vărsat nişte ceai.

Marcus ridică marginea catalogului şi se uită aşa, ca din întâmplare peste grămada de schiţe care fusese ascunsă în grabă de Iphiginia. Se afla în faţa unui proiect care prezenta un nou cartier. Cuvintele Bright Place erau inscripţionate sub desen. Lăsă catalogul peste schiţe tocmai când apăru Amelia.

— Vine doamna Shaw imediat, spuse Amelia.

— Cred că am reuşit să şterg în bună parte ceaiul vărsat. Ziarul a absorbit restul.

Marcus îşi împături batista pătată de ceai.

Doamna Shaw dădu buzna în încăpere. Ducea o cârpă într-o mână.

— Unde s-a vărsat ceaiul?

— Aici, zise Marcus depărtându-se de birou. Este numai vina mea. Dar cred că am şters.

Iphiginia apăru în cadrul uşii. Purta o pelerină albă peste rochia albă de muselină. Avea o pălărie de pai într-o mână şi un şorţ în cealaltă. Se încruntă când văzu scena.

— Ce s-a întâmplat?

Marcus se uită la ea. Arăta la fel de imaculată şi de pură ca un fulg de nea abia căzut. Ce păcat că inocenţa era uneori înşelătoare. Marcus îşi reveni numaidecât.

— S-a produs un mic dezastru. Am vărsat nişte ceai, dar nu s-a întâmplat nimic cu biroul dumitale.

— Mă bucur să aud asta, zise Iphiginia punându-şi boneta şi legându-i panglicile. Apoi, zâmbi fericită. Plecăm, domnule? De-abia aştept să văd colecţia de vase greceşti.

— Ce faci cu şorţul? La ce-ţi foloseşte?

Iphiginia îi spuse:

— Albul este o culoare care serveşte perfect unor scopuri, dar prezintă şi multe dezavantaje.

După jumătate de oră, Marcus se afla cu Iphiginia în muzeul întunecat, care arăta ca un vast mormânt. Încăperea cu pereţii înalţi, era plină de statui sparte, de bucăţi de piatră, ruine. Moliile dansau în lumina celor câteva raze de soare care se strecurau prin ferestrele de sus.

Iphiginia, cu şorţul pus în faţă, se simţea în elementul ei printre bucăţile de piatră, prin atmosfera aceea de mormânt, cu o veselie care nu avea nici o legătură cu tot ceea ce îi înconjura. Entuziasmul ei este contagios, gândi Marcus. Deşi făcuse studii despre stilul clasic în construcţii, antichităţile nu prezentaseră interes deosebit pentru el. Era un om modern. El prefera să-şi concentreze atenţia asupra astronomiei şi a maşinilor cu abur. De astă dată, însă, i se trezi interesul faţă de problemele arheologice. O urmări pe Iphiginia care studia un şir de vase vechi. Este atât de frumoasă când e absorbită în contemplaţie! îşi spuse el. Poate că era la fel de frumoasă ca şi în seara în care se aflase în braţele lui, în galeria Lartmore. Dacă n-ar fi ştiut că este văduva doamnă Bright, el ar fi crezut că era pentru prima oară când un bărbat îi producea asemenea senzaţii. Deodată, se simţi cuprins de dorinţă. Era într-o postură jenantă; aceste impulsuri îl cuprindeau tot mai des în ultima vreme. De fiecare dată, erau tot mai puternice. Dimineaţa se trezea cu gândul la Iphiginia, iar trupul lui reacţiona imediat. De astă dată era cuprins de aceeaşi dorinţă numai urmărind-o pe Iphiginia cum se mişca printre exponatele muzeului. Acea senzaţie devenise de-a dreptul chinuitoare; dorinţa lui se amplifica, devenind de nesuportat. Nu mai pot amâna, se gândi. Trebuie să fac dragoste cu ea, cât mai repede. Altfel, devin un candidat al azilului de nebuni Bediam. Încercă să-şi distragă atenţia şi se concentră asupra unui vas pentru care Iphiginia manifesta interes.

— Crezi că este etrusc?

— Nu, este un vas grecesc, fără îndoială. Iphiginia îşi mută atenţia asupra unui alt rând de vase acoperite de praf. Formidabile, nu crezi? Ce forme perfecte, ce armonii, ce combinaţii de exprimare spirituală în forma şi în ornamentaţia lor!

— Sunt impresionante, într-adevăr, fu Marcus de acord. Ochii îi erau aţintiţi asupra curburii sânilor ei.

Ea întoarse capul brusc şi-i observă privirea. Se înroşi.

— Ai găsit ceva care să te intereseze, domnule?

— La vasele greceşti?

— Desigur, despre ele vorbeam, nu?

Marcus se aşeză pe o grămadă de pietre vechi, cu braţele încrucişate, contemplând un vas grecesc.

— Am găsit multe lucruri interesante, dar asta nu este îndeajuns, doamnă Bright.

Ea zâmbi aprobator, de parcă el ar fi fost vreun student precoce.

— Este felul dumitale de a tânji mereu după mai mult, domnule? Pasiunile intelectuale sunt greu de satisfăcut, nu?

— Aşa este. Din nefericire, nu toate pasiunile pot fi satisfăcute. Unele necesită timpul şi locul potrivit.

Barclay, contabilul cel solid, cu ochelari, pe care îl angajase Marcus, intră în biblioteca acestuia, înainte de ora patru. De-abia mai respira. Sudoarea îi curgea pe chelie.

— M-aţi chemat, domnule?

— Da, zise Marcus, ridicând ochii de pe calculele pe care le făcea. Mulţumesc că ai venit atât de repede.

— Este datoria mea domnule, spuse Barclay recunoscător şi-şi scoase o batistă cu care îşi uscă fruntea. Ştiţi că sunt mereu gata să vă servesc. Ce doriţi să fac?

— Două lucruri. Primul: aş vrea să-mi afli tot ce poţi despre un proiect care se numeşte Bright Place. Nu ştiu mare lucru despre el, deocamdată, dar s-ar putea să fie de viitor.

— Este vorba despre o proprietate de aici, din Londra?

— Nu sunt sigur. Ar putea fi şi în Bath. Marcus îşi aminti desenele pe care le văzuse pe biroul Iphiginiei. Ar putea fi în oricare din aceste două locuri, deşi, dacă mă gândesc mai bine, ar putea fi în oricare alt oraş mai mare. Desenele pe care le-am văzut erau pentru clădiri mari, care se pot construi, numai în oraşe.

— Înţeleg, zise Barclay oftând, apoi îşi aranjă ochelarii şi începu să-şi noteze ce aflase.

— În al doilea rând, aş vrea să-mi afli cât mai multe despre un domn Bright.

Barclay ridică ochii surprins. Încercă să-şi dreagă glasul.

— Acest domn a murit cumva?

— Da.

— Este soţul defunct al doamnei Iphiginia Bright de la Morning Rose Square?

Marcus zâmbi, nu fără oarecare maliţie:

— Unul dintre lucrurile care mi te fac atât de indispensabil, Barclay, este faptul că te afli la curent cu cele mai recente bârfe.

Barclay se făcu că nu pricepe. Apoi îl privi puţin cu dezinteres:

— Doriţi să aflu tot ce pot despre un om care a murit, domnule?

— Exact, zise Marcus, lăsându-se pe spate şi rezemându-se confortabil. Apoi luă ultimul prototip de stilou pe care îl realizase şi îl examină cu grijă. Nu se vedea nici o urmă de cerneală. Îl privi mulţumit. Desigur, te rog s-o faci cu discreţie.

— Este de la sine înţeles, domnule. Barclay îşi mai şterse fruntea încă o dată. Şi de unde sugeraţi să adun informaţiile despre defunctul domn Bright?

— Cred că ar fi bine s-o faci la Devon.

— Devon este o localitate mare, domnule. Nu-mi puteţi spune ceva mai precis?

— Încearcă la Deepford.

CAPITOLUL 8

Iphiginia intră în camera de zi a lui Zoe la trei şi zece. Amelia era cu ea.

— Am venit cât am putut de repede, zise Iphiginia către mătuşa ei, care stătea întinsă pe o canapea acoperită cu catifea, în stil roman. Apoi, îl văzu pe lordul Otis, care bea un pahar cu brandy.

— Mulţumesc Cerului că ai venit, zise Zoe, cu vocea ei care avea inflexiuni de tragedie greacă.

Otis era un om scund, solid, cu păr alb şi sprâncene stufoase. Le aruncă priviri disperate Ameliei şi Iphiginiei.

— Dezastru!

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Iphiginia desfăcându-şi fundele bonetei albe. În bilet spuneai că s-a întâmplat ceva îngrozitor, mătuşă.

— Am primit o altă cerere de la şantajist, spuse Zoe. Luă o foaie împăturită pe care i-o dădu Iphiginiei. Citeşte-o.

Iphiginia luă biletul. Examină sigiliul rupt, care bineînţeles avea phoenixul imprimat, şi începu să citească.

Doamnă, Dacă vreţi să păstrez în continuare tăcerea asupra secretului dumneavoastră, vă rog să aduceţi cinci mii lire, la mormântul construit pentru doamna Eaton, la cimitirul Reeding. Veniţi la ora douăsprezece. Banii vor trebui depuşi pe piatra din centrul monumentului. Veniţi singură, doamnă, sau, în caz contrar voi dubla preţul.

Al dumneavoastră, Phoenix.

Amelia se aşeză pe un scaun.

— Deci, am avut dreptate. Prima scrisoare a fost doar un început.

— V-am spus eu că aşa se va întâmpla, murmură Otis. Traversă încăperea şi se duse spre Zoe, încercând s-o îmbărbăteze. Şantajiştii vor tot mai mulţi bani. Sunt nişte bestii şi acesta este modul lor de a proceda.

— Ce mă fac? se văită Zoe. M-am descurcat cu prima plată şi poate mă voi descurca şi cu a doua, dar acest şantajist este destul de şiret, iar eu nu pot să plătesc tăcerea individului ăsta toată viaţa. Mai curând sau mai târziu voi fi secătuită.

— O să-l prindem pe mişel, zise Otis. Şi când o să-l prind, o să-i rup gâtul.

Zoe ridică o mână pentru a-l mângâia pe Otis. Apoi se uită la Iphiginia.

— Ai mai descoperit ceva?

Iphiginia se aşeză pe un scaun ale cărui braţe se terminau cu gheare.

— Am eliminat deja trei dintre cei care jucau cărţi cu Guthrie acum optsprezece ani, şi care au fost şi în anturajul lui Masters.

— Care? întrebă Otis.

— Lartmore, Judson şi Darrow. Am intrat în birourile lor şi le-am examinat ceara şi sigiliile. Niciunul nu foloseşte ceară neagră. N-am găsit nici sigiliul cu pasărea phoenix.

— Poate le ţin ascunse, spuse Amelia.

— Da, este posibil, zise Iphiginia. Marcus a făcut şi el această observaţie. Dar eu le-am percheziţionat birourile cu atenţie. Oricum, nu avem de ales şi trebuie să continuăm cercetările. Ceara neagră şi phoenixul sunt singurele dovezi pe care le avem deocamdată.

— Până acum n-am făcut nici un pas înainte, se văicări Zoe şi se lăsă pe spate cu un gest teatral. Sunt pierdută. Ce să mă fac?

— Nu exagera, draga mea. Otis o bătu încet pe umăr. O să găsim o ieşire.

Iphiginia împături biletul şi se mai uită o dată la sigiliu.

— Mă întreb dacă şi prietena lui Masters a primit acelaşi gen de mesaj.

Amelia se încruntă.

— Bine pusă problema.

— Nu ştiu nimic despre genul de ameninţări pe care le-a primit prietena lui Masters, spuse Zoe, dar pot să-ţi spun că trebuie să acţionăm imediat. Scrisoarea menţiona că banii trebuie depuşi la miezul nopţii.

— În cimitir, la miezul nopţii? se miră Iphiginia. Cam melodramatic! Se pare că individul a citit nuvelele gotice ale doamnei Radcliffe.

— Şi asta este posibil; oricum, este un individ ciudat, care are asemenea bucurii macabre, spuse Zoe.

— Da.

Iphiginia luase deja o hotărâre.

— O să duc eu banii de data asta.

Zoe, Amelia şi Otis o priviră înmărmuriţi.

— Nu, nici vorbă, spuse Zoe. Otis se va ocupa de problema aceasta, ca şi data trecută.

— Nu te poţi expune la o asemenea primejdie, Iphiginia, spuse Amelia.

— Au dreptate, hotărî Otis. O să mă ocup eu de predarea banilor.

Iphiginia ridică o mână, cerând să se facă linişte.

— Scrisoarea cere în mod special ca banii să fie aduşi de Zoe. Asta înseamnă că ticălosul va urmări scena de undeva, din apropiere. El se aşteaptă să vadă o femeie. Dacă nu, data viitoare va cere zece mii.

— Zece mii de lire! spuse Zoe gata să leşine.

Otis îi aduse sărurile.

— Iată-le, draga mea.

— Mulţumesc, spuse Zoe şi duse flaconul la nas.

Otis i se adresă Iphiginiei:

— Atunci, nici tu nu poţi preda banii. Poate că şantajistul îţi va recunoaşte careta şi o să se întrebe ce cauţi noapte într-un cimitir.

— Nu-ţi face probleme din cauza mea, spuse Iphiginia reflectând. O să închiriez o trăsură şi o să-l plătesc pe birjar ca să mă aştepte. O să-mi pun o pelerină cu glugă, care să-mi ascundă trăsăturile. Dacă şantajistul mă vede, o să creadă că sunt Zoe.

— Dar, Iphiginia, spuse Zoe îngrozită, trebuie să te duci într-un cimitir, pentru numele lui Dumnezeu. Şi asta, la miezul nopţii.

— După un an petrecut printre ruinele Italiei, m-am obişnuit cu atmosfera.

— Dar un cimitir nu este acelaşi lucru cu o vizită la Pompei, şopti Amelia. Zoe are dreptate, este prea periculos.

— Nu-ţi îngădui să te duci singură, spuse Otis, încercând să câştige autoritate în faţa femeilor din încăpere.

— Prostii, zise Iphiginia. Nu există nici un pericol. Nici un şantajist nu omoară persoana care îi aduce banii. Ar fi ca şi cum ar ucide găina cu ouăle de aur.

Zoe era şi mai abătută.

— Crimă… Dumnezeule! Am crezut că am eliminat cel puţin posibilitatea ca şantajistul să fie şi ucigaş.

— A fost un joc stupid de cuvinte, zise Iphiginia repede. Am vrut sa spun că nu văd ce ar avea şantajistul cu mine.

— Vin şi eu cu tine, zise Amelia.

Otis interveni şi el:

— Vin şi eu.

— Şi eu ar trebui să vin, zise Zoe.

— Nu, nu, nu, spuse Iphiginia. Este imposibil, Şantajistul ne vede pe toţi trei şi îţi va cere şi mai mulţi bani. Trebuie să acţionăm conform instrucţiunilor.

Amelia se încruntă:

— De ce eşti atât de hotărâtă să duci tu banii de data asta, Iphiginia?

— Sper să mai descopăr ceva prin această experienţă, recunoscu ea.

Zoe făcu ochii mari.

— Să nu-mi spui c-o să aştepţi acolo până vine individul şi ia banii. Nu-ţi pot îngădui să faci asta, te expui prea mult.

— Nu, sigur că nu, zise Iphiginia. N-aş face ceva prostesc.

Dar chiar asta intenţiona să facă. Vizita la cimitir din acea noapte trebuia s-o ajute să descopere identitatea mişelului.

La ora douăsprezece fără zece, trăsura închiriată de Iphiginia se opri în faţa cimitirului Reeding. Iphiginia, îmbrăcată într-o mantie lungă, cenuşie, cu glugă, privi pe geamul trăsurii. Deasupra mormintelor pluteau nori de ceaţă. Lumina de la felinarul trăsurii răzbătea prin ceaţă, dar pe o porţiune scurtă. Iphiginia se înfioră când luă sacoşa cu bani şi o lanternă şi se pregăti să coboare. Nu putea exista un loc mai rău decât acesta, se gândi ea, deschizând portiera trăsurii. Era un loc ales special pentru a înspăimânta o victimă: Iphiginia se întreba dacă individul fusese atât de deştept încât să programeze şi ceaţa, ca să creeze această atmosferă sumbră. Coborî din trăsură, luă lanterna şi i se adresă birjarului:

— Mă întorc foarte repede, te rog să mă aştepţi.

Faţa acestuia nu se vedea, era acoperită de borul pălăriei.

— Da nu vi se pare o oră cam nepotrivită ca să vă rugaţi la mormântul răposatei, doamnă?

— Aşa i-am promis, zise Iphiginia. Şi nu pot să nu îndeplinesc ultima rugăminte a bietei femei.

— Acum, oricum nu mai ştie dacă vă ţineţi cuvântul sau nu. Dar dacă vreţi, duceţi-vă. Vă aştept aici.

— Mulţumesc.

Iphiginia porni spre poarta cimitirului. Nu ştia ce să facă dacă era închisă. Dar nu avu probleme, poarta era deschisă.

Iphiginia păşi în cimitir. Ţinea sus lanterna şi încerca să vadă în ceaţă. Lumina cădea doar pe primul rând de morminte. Iphiginia înaintă, citind numele scrise pe morminte.

JOHN GEORGE BRINDLE, DE TREI ANI ŞI O LUNĂ.

MARY ALICE HARVEY SOŢIE IUBITĂ ŞI MAMĂ.

EDWARD SHIPLEY, N. 1785, M. 1815. UN BRAV SOLDAT. UN BUN PRIETEN.

Iphiginia simţi atmosfera apăsătoare ca o greutate fizică, începu să tremure. Amelia avusese dreptate. Era o experienţă cu totul diferită faţă de vizita printre ruinele din Pompei. Dar ea nu avusese de ales. Iphiginia ştia că Zoe n-ar fi rezistat nici două minute în acest decor; imaginaţia i-ar fi fost depăşită de realitate. N-ar fi fost capabilă să ducă banii, ceea ce l-ar fi făcut pe nemernicul acela să mărească suma pretinsă.

Intrarea spre ceea ce arăta ca o grotă de piatră se întrezărea prin ceaţă, chiar în faţa Iphiginiei. Porţile de fier erau deschise. Un interior întunecat o aştepta.

Iphiginia îşi ţinu respiraţia şi ridică lanterna deasupra capului. Îşi spuse că nu era ea genul care să aibă fobii sau sensibilităţi melodramatice, şi totuşi simţea că ceea ce face este prea mult chiar şi pentru ea. Lumina lanternei o ajută să vadă numele gravat în piatră:

ELIZABETII EATON, N. 1771, M. 1817.

VIAŢA I-A FOST GREA, ODIHNEASCĂ-SE ACUM ÎN PACE.

Iphiginia ezita în faţa mormântului. Lanterna lumina doar ceva mai în faţă. Acest mormânt emana un aer rece şi umed. Pulsul i se acceleră, încât avu senzaţia că totul se învălmăşeşte; stomacul începu s-o doară. Dorinţa de a se întoarce şi de a o rupe la fugă spre trăsura care o aştepta devenea tot mai irezistibilă. Strângând în mână banii, trase aer în piept şi făcu câţiva paşi. Parcă intrase într-o peşteră; întunericul era atât de profund, încât până şi lumina lanternei părea că slăbeşte în intensitate. Iphiginia îşi dădu seama că acela care construise mormântul nu economisise banii. Pereţii de piatră erau încărcaţi de gravuri care redau o îngemănare de rădăcini de viţă şi cărţi deschise. Iphiginia ridică lanterna şi citi cuvintele care îi erau gravate pe una dintre cărţile cioplite.

Drumul răzbunării cunoaşte multe meandre.

Dar este sigur şi te duce la izbândă.

În acel moment se auzi un scrâşnet puternic făcut de porţile de la intrarea în cavou. Iphiginia se întoarse repede şi nu-şi putu reţine un strigăt de groază.

— Nuuuu!

Scăpă geanta cu bani şi alergă spre intrare. Era prea târziu. O persoană îmbrăcată într-o pelerină apăru o secundă, prin ceaţă. Porţile se închiseseră. Se auzi zgomotul făcut de o cheie care se răsucea în broască. Iphiginia încercă să-şi învingă teama şi alergă spre poartă.

— Aşteaptă! Te rog, aşteaptă! Am rămas aici.

Ajunse la poarta de la intrare închisă tocmai la timp pentru a vedea cum persoana cu pelerină dispare în ceaţă.

Apucă barele de fier şi începu să le zgâlţâie cu toată puterea.

Era în zadar. Se afla acolo, închisă pe vecie, în grota aceea funebră. Deschise gura vrând să strige după ajutor. Era sigură că vizitiul care o adusese o va auzi. Dar, chiar atunci, auzi zgomotul roţilor trăsurii şi copitele cailor pe asfalt. Trăsura pleca.

— Ajutor! striga Iphiginia cât putu de tare, dar, din cauza ceţei, părea că vorbele nu-i mai ieşeau din gură. Sunt aici în grotă! Te rog, ajută-mă!

Nu se mai auzi nici un zgomot. Ceaţa părea că se îngroaşă la porţile mormântului de parcă se pregătea să invadeze şi interiorul. Iphiginia se simţi cuprinsă de mânie.

— La naiba!

Atunci observă un petic de hârtie care se afla la picioarele ei. Se aplecă şi îl ridică. Lumina lanternei o ajută să vadă că era sigilat cu ceară neagră.

Ai fost avertizată. Data viitoare, dacă te mai amesteci, vei primi pedeapsa capitală.

— La naiba! zise Iphiginia din nou, uitându-se la lampa pe care o ţinea în mână. Se întrebă cât avea să mai dureze. Apoi, se gândi la Marcus şi speră ca el să-i observe lipsa de la balul Sheltenham.

Marcus străbătea cu paşi mari biblioteca Iphiginiei, când auzi, în sfârşit, uşa deschizându-se. Se întoarse şi o văzu pe Amelia. Purta o bonetă de noapte şi un halat de casă. Faţa îi era deosebit de palidă şi se vedea că era îngrijorată.

— Unde naiba este Iphiginia, domnişoară Farley? Şi, înainte de a-mi răspunde, aş vrea să ştii că nu-mi arde minciuni. Iphiginia trebuia să fie la ora unu la balul Sheltenham. Acum este deja ora două

— Domnule, deşi nu vă plac prea tare, ţin să vă spun că este pentru prima oară când mă bucur că vă văd. Amelia închise uşa şi intră în încăpere. Se uită la ceasul din perete. Stau în aceasta stare de îngrijorare de la ora douăsprezece

— Îngrijorare? Din ce cauză? Marcus îşi încleştă degetele de marginea de marmură a şemineului. Senzaţia pe care începuse s-o resimtă cu vreo oră în urmă pusese stăpânire pe el. Ceva nu era în regulă.

— Sunt foarte îngrijorată din cauza Iphiginiei, domnule.

— Ce-a mai făcut, de data asta? Dacă vrei să-mi spui că i-a mai venit vreo idee să cerceteze biroul cuiva, căutând ceară şi sigiliu, îţi declar că n-o să mai răspund de faptele mele. M-am săturat de nesocotinţa ci.

Amelia îşi încleştă mâinile şi îl privi cu ochii ei trişti.

— Este la cimitirul Reeding, domnule.

Marcus rămase fără replică.

— La cimitir? La ora asta? Pentru numele lui Dumnezeu ce caută acolo?

— Lady Guthrie a mai primit o scrisoare de şantaj.

— La dracu'!

— I se cerea să lase banii într-un cavou din cimitirul Reeding. Iphiginia s-a hotărât să meargă acolo, în locul ei.

Marcus se simţea de parcă ar fi făcut un pas în gol, de pe o stâncă. Pe moment, îl cuprinse teama, apoi mânia.

— Cum de a îndrăznit să facă asta fără să-mi spună?

— Iphiginia ştia că nu aveţi încredere în ea. De ce v-ar fi încredinţat acest secret?

— De data asta a cam sărit peste cal, zise Marcus, îndreptându-se spre uşă.

— Domnule, unde plecaţi?

— Unde aş putea să plec? La cimitirul Reeding.

— Vă mulţumesc din suflet, zise Amelia, eram atât de îngrijorată.

— Fără mulţumiri, domnişoară. Mă îndoiesc că Iphiginia se va bucura să mă vadă. În starea de acum, cred că sunt la fel de amuzant ca şi stafiile din cimitir.

Porţile cimitirului Reeding erau deschise. Mormintele şi monumentele funerare abia se vedeau în ceaţă. Marcus coborî din trăsură cu lanterna într-o mână şi cu pistolul în cealaltă. I se adresă lui Dinks:

— Să mă aştepţi aici.

— Da, domnule. Nu aveţi nevoie de ajutor?

— Ai grijă să nu iasă nimeni. Dacă încearcă cineva să iasă înainte să mă întorc eu, opreşte-l.

— Sigur, domnule. Dinks îşi scoase pistolul pe care îl ţinea ascuns printre sculele trăsurii. Am eu grijă de asta, domnule.

Marcus intră în cimitir şi privi împrejur. Ceaţa era atât de deasă încât nu se putea vedea decât până la primul rând de morminte. Marcus privi în jos unde i se păru că vede o lumină care răzbătea prin iarbă, printre pietre. Descoperi că tocmai trecuse cineva pe acolo, întrucât firele de iarbă ude nu-şi reveniseră încă. Îi era imposibil să afle dacă persoana intrase sau ieşise din cimitir. Marcus merse înainte, urmărind firele de iarbă culcate. Trecu de nişte morminte mai mici, căutând un cavou care să se remarce. Deodată, din ceaţă se ivi ceva care arăta ca o grotă. Presimţirea rea se accentuă; paşii pe care îi urmărise duceau până la intrarea unde se aflau nişte porţi de fier. O dâră de lumină care răzbătea din interiorul monumentului indica prezenţa unei lămpi:

— Iphiginia! începu el să strige.

Marcus se apropie de porţile cavoului şi descoperi că erau încuiate. Lăsă lampa pe pământ, dar nu şi pistolul. Începu să scuture porţile de fier cu furie şi cu forţa unui animal înlănţuit. Porţile grele se zguduiau fără să se deschidă însă.

— Iphiginia eşti acolo? Pentru Dumnezeu, răspunde!

— Marcus! Lumina se apropie de el. Se auziră paşi pe dalele de piatră. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit.

— La naiba! zise el, urmărind cum apare Iphiginia din capătul cel mai întunecat. O să-l omor pe cel care a făcut asta, îţi jur!

Iphiginia se năpusti spre porţile de fier. Apoi se opri. Pelerina cea mare şi greoaie o făcu să se împiedice. Ochii ei păreau imenşi, văzuţi de sub glugă. Marcus simţi că i se accelerează pulsul când văzu trăsăturile ei dragi schimonosite de groază. Gura îi tremura. Respira atât de repede. Era evident că groaza pusese stăpânire pe ea şi că încerca din răsputeri să se controleze. Marcus ştia că numai voinţa ei de fier şi curajul o ajutaseră. Fu cuprins dintr-o dată de admiraţie pentru ea.

— Am văzut lumina. Vocea Iphiginiei tremura, dar reuşea să-şi controleze vorbele. Se apucă de barele porţii. M-am rugat la Dumnezeu să fii tu, dar nu eram sigură, aşa că am stat ascunsă.

Marcus introduse mâna printre barele porţii şi îi prinse bărbia.

— Mă duc după vizitiul meu. Cred că are sculele necesare pentru ca să spargem lacătul. Stai aici. Mă întorc imediat.

Iphiginia încercă să glumească:

— Nici n-aş avea unde să plec.

— Nu, zise Marcus îndurerat şi nici nu cred c-o să mai ieşi vreodată noaptea fără mine.

Îi trebui aproape un sfert de oră lui Marcus ca să spargă lacătul. Când în sfârşit reuşi, îi preda dalta şi ciocanul lui Dinks.

— Uite, ia-le.

— Da, domnule.

Dinks primi sculele.

Marcus deschise porţile şi i se aruncă în braţe.

— Marcus.

Fu cuprins de o mare satisfacţie. O îmbrăţişă şi o ţinu aşa, până când se opri din tremurat.

— La naiba, Iphiginia. Să nu mai faci asta niciodată, îi şopti el.

Apoi, îl privi pe Dinks peste capul ei şi-l spuse:

— Haide să plecăm.

— Eu n-am nimic împotrivă, domnule, spuse Dinks, n-aş putea spune că mă dau în vânt după asemenea excursii, în cimitir, la trei noaptea.

Iphiginia ridică încet capul şi îl privi pe Marcus, apoi pe Dinks.

— Vă mulţumesc amândurora, şopti ea. N-o să uit niciodată prin ce-am trecut.

— Staţi liniştită, doamnă, zise Dinks, ridicându-şi încet pălăria. Sunt în serviciul domnului conte de peste zece ani. Nici noi n-am mai trecut prin aşa ceva.

— Haideţi! Marcus o sprijini de braţ pe Iphiginia. Ai pierdut prea mult timp în locul ăsta blestemat. O conduse printre pietrele funerare, ieşiră pe porţile cimitirului şi, urcând în trăsură, îi spuse lui Dinks: Mergem la nr. 5, pe Morning Rose Square.

— Prea bine, domnule.

Marcus urcă în trăsură şi se aşeză faţă în faţă cu Iphiginia. Trase perdelele şi se lăsă pe spate pentru a studia figura Iphiginiei. Ochii ei erau

încă speriaţi, dar în rest arăta destul de bine, dacă avea în vedere prin ce trecuse. Un moment el îşi permise să savureze sentimentele pe care le încercase când, cu câteva minute în urmă, ea îi aterizase în braţe. Apoi îşi arătă supărarea.

— Iphiginia, ceea ce ai făcut în seara asta constituie o aventură inutilă, nesăbuită, poate şi cea mai periculoasă din câte îmi amintesc. Te consideri o femeie inteligentă. Poţi să-mi spui dacă ai gândit vreun pic la ceea ce ai hotărât să faci?

— Marcus…

— La naiba, ce ai vrut să faci?

Ea începu să clipească des.

— Domnule, aşa ţi-ai certat toate amantele?

— Nu, doamnă, spuse el printre dinţi. Dar nici n-am avut vreo amantă ca dumneata.

Iphiginia îşi reţinu un zâmbet. Încet, îi reapăru lumina din ochi.

— Vrei să spui că niciodată n-ai mai avut o amantă numai cu numele?

— Nu. Şi dacă avem în vedere că în realitate nu-mi eşti amantă, ce aş mai putea spune!. Dumnezeule, Iphiginia, prin ce-am trecut în seara asta! Cum ai reuşit să rămâi încuiată în mormântul ăla?

— Presupun că ai vorbit cu Amelia?

— Sigur, domnişoara Farley mi-a spus unde te pot găsi.

— Atunci, cred că ţi-a mai spus şi despre instrucţiunile din scrisoare. Scria foarte clar că banii trebuiau depuşi în interiorul monumentului.

— Da.

— După ce am intrat, a venit cineva după mine şi a închis porţile, zise Iphiginia încet.

Marcus se înfioră. Apoi, se aplecă spre ea.

— Ai văzut cine era?

— Nu. Persoana purta pelerină cu glugă, ca şi mine. Nu i-am văzut faţa. Nici măcar nu ştiu dacă era femeie sau bărbat. Iphiginia umblă în buzunarul pelerinei. Dar a lăsat asta.

Marcus luă biletul din mâna ei şi citi repede:

— Este o ameninţare.

— Da. El sau ea ştia clar că eu nu sunt mătuşa Zoe.

— Atunci, acest mişel ştie prea multe.

Marcus împături biletul. Îşi ridică privirea spre ea şi o întrebă:

— Cu banii ce-ai făcut?

Iphiginia făcu ochii mari:

— Doamne, i-am lăsat acolo!

— La naiba! Marcus se ridică şi deschise uşiţa spre vizitiu. Întoarce-te, Dinks. Mergem înapoi, la cimitir. Repede.

Dinks ridică din umeri:

— Bine, domnule!.

Iphiginia se încruntă:

— Crezi c-o să ajungem la timp ca să-l prindem când ia banii?

— Nu cred. Norocul nu prea m-a ajutat în ultima vreme.

Marcus sări din trăsură când ajunseră la porţile cimitirului. Alergă direct spre mormântul de piatră. Iphiginia alerga în urma lui, cu poalele pelerinei ridicate. Ajunseseră prea târziu. În scurta perioadă de timp care trecuse de când plecaseră ei de la cimitir, cineva se grăbise să ia banii. Iphiginia rămase privind ceaţa care înconjura mormântul doamnei Eaton.

— Cred că ne-a urmărit tot timpul, şopti ea. A aşteptat, bucurându-se de mârşăvia pe care a pus-o la cale; tot timpul cât am fost închisă, ieşindu-mi din minţi, a stat aici.

— Ştia c-o să te salveze cineva, zise Marcus încet. Dar cum a ştiut asta?

Iphiginia îşi trase pelerina.

— Aveţi dreptate, domnule. Oricine ar fi, ştie prea multe despre noi.

CAPITOLUL 9

Marcus, sprijinit de marginea şemineului din biblioteca Iphiginiei, schiţa un plan al cercetărilor.

— O să începem cu monumentul funerar. Locul a fost ales cu multă grijă. Ar putea să existe o legătură între acest loc şi şantajist.

— Poate. Iphiginia aşeză ceaşca de ceai pe farfurioară. Sau poate a ales acel loc pentru că era mai îndepărtat şi a urmărit să creeze o impresie neplăcută celei care aducea banii. Să ştii că nu s-a înşelat, recunoscu ea, cuprinsă de un fior.

Amelia rămăsese cu privirea aţintită spre focul pe care îl aprinsese Marcus.

— Oricine ar fi, este un sadic, pentru că îi place să bage spaima în oameni; mai întâi cu ameninţări, iar acum cu stafii şi morminte. Dar ce legătură ar putea fi între şantaj şi mormântul doamnei Eaton?

— Nu ştiu, zise Marcus. Ar trebui să facem câteva cercetări.

— Sunt de acord, spuse Iphiginia.

Marcus o privi. El tot mai considera că totul era pus la cale de cineva care voia s-o sperie pe Iphiginia. Strânse din pumni. Încercă să-şi înfrâneze mânia care îl cuprinsese şi să fie mai raţional, gândindu-se la ea. Era mulţumit să constate că ea nu era şocată, după orele petrecute în cimitir. Se întreba dacă vreo altă femeie ar fi ieşit tot atât de bine, după o astfel de experienţă. Nici vreun bărbat nu s-ar fi descurcat mai bine. Această „amantă numai cu numele” avea mare curaj, se gândi el. Oricum, când va reuşi să prindă persoana care o închisese acolo pe Iphiginia, va avea o mare plăcere s-o răzbune.

— Cum intenţionaţi să procedaţi, domnule? întrebă Amelia.

Marcus se aştepta la această întrebare.

— La început, trebuie să descoperim cine a fost doamna Eaton şi apoi să vedem cine i-a ridicat un astfel de mormânt.

— Contabilul nostru, domnul Manwaring, se poate ocupa de asta, zise Iphiginia.

Marcus îşi aminti de bărbatul pe care îl văzuse plecând din casa aceasta, cu o zi înainte. Acest Manwaring avea liber acces în casa ei, se gândi Marcus.

— O să-l pun eu pe contabilul meu să se intereseze de treaba asta, zise el, apoi se opri pentru că îşi aminti ceva. La naiba! zise el. Nu este posibil. Cel puţin, nu imediat.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă Iphiginia.

— Barclay este plecat din oraş, cu treburi. Marcus începu să bată cu degetele în marmură. Nu avea cum să le explice faptul că-l trimisese pe Barclay la Devon să se informeze despre trecutul Iphiginiei. Dar nu va lipsi mult. O să-i spun să rezolve problema când vine.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să-l rugăm pe domnul Manwaring să se ocupe de asta? întrebă Iphiginia. El se pricepe să obţină informaţii, ce zici, Amelia?

— Da, spuse aceasta. Ştie s-o facă.

— Nu, zise Marcus, încruntat. Barclay poate s-o facă mai bine. Îşi mută privirea de la Iphiginia la Amelia şi înapoi. De când l-aţi angajat pe Manwaring?

— De trei ani, spuse Iphiginia. Îşi face treaba destul de bine. De ce întrebaţi, domnule?

Marcus ridică din umeri.

— Nu am un motiv anume. Dar mă gândeam că un contabil ştie multe despre viaţa celui care l-a angajat. Nu-l suspectaţi de implicare în şantaj?

— Este exclus, zise Amelia, cu multă convingere. Manwaring este un domn. Are un caracter deosebit. Nu ar face aşa ceva.

— Amelia are dreptate. Sprâncenele fine ale Iphiginiei se arcuiră. Manwaring este un domn decent.

Marcus consideră că nu era cazul să le explice celor două că unii bărbaţi păreau de onoare, dar de fapt nu ştiau cum să-şi mai ascundă lipsa de integritate.

— Foarte bine, zise Marcus, este contabilul vostru. Vă accept şi eu punctul de vedere.

— Aşa şi trebuie, şopti Iphiginia.

— Oricum, continuă Marcus, chiar dacă el ar fi fost cel ce o şantaja pe lady Guthrie, nu văd cum putea să afle secretul prietenei mele.

— Nu este nici o legătură, domnule, zise Iphiginia zâmbindu-i atât de dulce cum numai ea ştia s-o facă. Domnule, această nouă suspiciune legată de Manwaring te va determina oare să mă scoţi pe mine de pe lista suspecţilor?

— Presupun că este posibil ca tu să fi organizat totul pentru a mă face să cred că eşti nevinovată, deşi eu nu pot să cred.

Iphiginiei îi pieri zâmbetul.

— Mulţumesc foarte mult, domnule. Dar nu vrei să te gândeşti că şi eu aş putea interpreta evenimentele în aşa fel încât să te scot vinovat?

Asta îl irită.

— Nu fi ridicolă, Iphiginia.

— Ce ţi se pare ridicol, domnule? îl provocă ea. Şi dumneata ai putea fi şantajistul, este clar.

Ea vorbea cu multă seriozitate. Marcus era uimit. Ştia că felul lui de a fi stârnise multe bârfe în ultimii ani. Mai ales cele legate de duce şi de moartea lui Spalding. Dar nimeni nu făcuse asemenea speculaţii în faţa lui. Nimeni nu îndrăznise.

— Eşti ori foarte prostuţă, ori prea îndrăzneaţă, Iphiginia. Oricum, ai mers prea departe.

— Sau n-am ajuns încă prea departe, zise ea.

Amelia o privi insistent.

— Iphiginia, eu nu cred că toate cercetările astea vor duce undeva.

— Din contră, zise Iphiginia, ţintuindu-l pe Marcus cu privirea. Aş vrea să stabilim ceva. Haideţi să revedem evenimentele. Ni s-a spus că sunteţi un om dur, domnule, şi că sunteţi extrem de inteligent. Este normal să fi aflat multe secrete de-a lungul anilor.

— Ajunge, Iphiginia, o preveni el.

Ea reacţionă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Dumneata, domnule, puteai trimite scrisorile de şantaj, sau poate ai fost cel care, îmbrăcat în pelerină, m-a încuiat în monumentul funerar.

Marcus era furios.

— Doamnă, cred că mă insulţi.

— Şi dumneata, de asemenea, m-ai insultat în ultimele zile.

— Acţiunile dumitale au fost ciudate chiar de la început. Te-ai erijat în amanta mea, te-ai strecurat în birourile unor persoane pentru a le cerceta. Ai fost în galeria Lartmore. Ai dat buzna în cimitir cu cinci mii de lire, care au dispărut.

— Te rog, domnule, zise Amelia, aşa nu ajungem nicăieri.

— O, ba da, zise Iphiginia. Numai aşa va înţelege domnul conte că şi acţiunile lui pot părea la fel de ciudate ca ale mele.

Marcus pufni dispreţuitor:

— La naiba, nu sunt eu şantajistul.

— Nici n-am crezut vreodată că eşti, spuse Iphiginia, am glumit, doar.

Marcus se depărtă de şemineu. Traversă încăperea spre Iphiginia, care stătea pe o sofa stil grecesc şi se opri în faţa ei.

— Au fost unii care au murit pentru mai puţin.

— Poate, dar nu cred că au murit de mâna dumitale, domnule. Eşti prea inteligent ca să faci provocări de acest gen.

— Crezi că onoarea unui bărbat este ceva minor?

— Nu, sigur că nu. Şi nici cea a unei femei. Dar omul nu-şi poate apăra onoarea numai pe câmpul de luptă, nu? Adevărul nu se poate restabili împuşcând pe cineva.

Marcus se apleacă sprijinindu-şi un braţ pe spătarul sofalei, iar pe celălalt de marginea ei. Iphiginia deveni astfel prizoniera lui.

— Nici nu-ţi dai seama cât de binevenit poate fi un glonţ care să liniştească toate bârfele.

— Mă îndoiesc. Eu cred că nu le poate linişti, ci doar le face să continue pe ascuns. Dar cui îi pasă de bârfe? Noi doi avem privilegiul de a fi imuni la bârfe, aşa este, domnule?

— Există limite pentru orice, Iphiginia, iar tu ai atins limitele indulgenţei mele. „O amantă numai cu numele” nu poate merge mai departe.

— De unde ştiţi, domnule? Tocmai aţi recunoscut că n-aţi mai avut amante numai cu numele.

Amelia ridică o mână.

— Cred că ar fi mai potrivit să încheiaţi această discuţie, până nu se transformă în ceartă.

Marcus o privi.

— Aveţi dreptate, domnişoară Farley. Vă mulţumesc pentru nota de raţiune pe care aţi adus-o conversaţiei noastre.

— Nu aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi, domnule.

Marcus se ridică şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la probleme mai importante. Tocmai mi-a venit o altă idee.

Iphiginia se aşeză şi-şi aranja fustele ca o pisică ce-şi linge blana, după ce a fost puţin smotocită.

— Ce idee aveţi, domnule?

— Mă gândeam la afirmaţia de la care a pornit discuţia noastră.

— De la ideea că un contabil poate obţine multe informaţii despre viaţa persoanei pe care o serveşte? zise Iphiginia şi îl privi curioasă. Şi ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Cred că aceşti bărbaţi nu sunt singurii care au acces la informaţii de acest gen. Mai sunt şi alte persoane în casele oamenilor care prin diferite împrejurări ajung să le cunoască secretele.

Amelia îl privi cu atenţie:

— Vă referiţi la servitori? Nu cred că acest şantaj este pus la cale de o servitoare.

— De acord, zise Iphiginia. Acest şantajist se simte în societate ca la el acasă. Nu uita, domnule, că a ştiut de planurile dumitale de a sta o lună la conac.

— Iar sigiliul cu phoenix denotă o oarecare familiaritate cu temele clasice, adăugă Amelia. Un servitor nu poate face asemenea asociaţii.

— Scrisorile sunt scrise de o mână fină, educată, interveni Iphiginia. Încă de la început am căzut de acord că scrisul bine format şi limbajul scrisorilor denotă o persoană educată.

Marcus o privi.

— O guvernantă sau o doamnă de companie n-ar putea scrie aşa ceva?

Iphiginia şi Amelia îl priviră uimite.

— Dumnezeule, şopti Amelia. Domnul conte are dreptate, Iphiginia. Guvernantele şi doamnele de companie ocupă un loc aparte între încăperile stăpânilor şi ale slugilor. Sunt la fel de bine educate ca şi stăpânii, dar nu se fac văzute întotdeauna.

Iphiginia întrevăzu şi alte posibilităţi.

— Şi deşi nu se duc la serate şi baluri, au acces la cele mai delicate amănunte din viaţa stăpânilor. Aud şi văd tot felul de lucruri.

Marcus se încruntă:

— Deci trebuie să căutăm o femeie care să ştie secretele a cel puţin două case.
— Cineva care a lucrat la mătuşa Zoe cândva şi apoi în casa prietenei dumitale.
Marcus ezită, neştiind cât ar trebui să divulge din secretul lui Hannah, fără a-i înşela încrederea.
— Prietena mea este şantajată pentru ceva ce s-a întâmplat acum şapte ani. Mi-aţi spus că secretul mătuşii este de acum optsprezece ani.
— Da. Iphiginia îşi trecu mâna peste braţul sofalei. Este o teorie interesantă, domnule, dar nu cred că voi descoperi vreo persoană care a lucrat în ambele case.
— Dar merită să cercetăm, spuse Marcus. Ipoteza mea este mai reală decât a ta. Nu cred că ceea ce ai întreprins scotocind prin birourile acelea a avut vreun rost.
Iphiginia îl privi insistent.
— Nu sunt de acord, domnule. Teoria mea este mult mai rezonabilă şi mai logică decât a dumitale. Şi mai aduce şi dovezi. Am stabilit că există un cerc de persoane care fac parte atât din sfera dumitale cât şi din cea a lordului Guthrie. Teoria dumitale se bazează doar pe elemente conjuncturale.
— Poate că n-am dovedit nimic, încă, zise Marcus, dar vei vedea că teoria mea va aduce mai multe elemente noi decât a dumitale.
— Nu este adevărat. În plus, aş vrea să scot în evidenţă că…
Amelia ridică o mână şi ceru să se facă tăcere.
— Vă rog încă o dată, nu puteţi renunţa la aceste aroganţe inutile? Nu ne aduc nimic bun.
Marcus zâmbi.
— Domnişoară Farley, dumneata eşti vocea bunului-simţ. Este clar că Iphiginia nu poate gândi limpede în seara asta. Mi se pare normal, dacă ne gândim prin ce a trecut.
— Nu ai dreptate, sări Iphiginia. Gândesc la fel de clar ca şi dumneata, Masters.
— Trebuie să admiţi totuşi că suntem pregătiţi în domenii diferite, spuse Marcus politicos. Dumneata excelezi în antichităţi şi în clasicism, un subiect care nu are nimic comun cu ceea ce vrem să rezolvăm. Pe de altă parte, eu am preocupări ştiinţifice şi tehnice, de aceea am fost obişnuit să gândesc mai complet şi mai logic decât dumneata.
Iphiginia sări de pe sofa.
— Ce arogant eşti, domnule.
— Vă rog, îi imploră Amelia. Dacă nu încetaţi această ceartă stupidă, nu vom ajunge la nici un rezultat.
— Sunt de acord, zise Marcus. Deci, o să procedăm logic. După cum am mai spus, o să-i cer lui Barclay să facă cercetări asupra mormântului din cimitirul Reeding, imediat ce revine în oraş. Între timp, dumneata întreabă-ţi mătuşa dacă a avut vreo doamnă de companie care să-i fi ştiut secretul. Eu voi pune aceeaşi întrebare prietenei mele.
— Mda, mormăi Iphiginia.

Marcus îi evită privirea îmbufnată.
— O să vedem ce rezultate obţinem. Dar, între timp, cred că ar fi indicat să te scot din Londra câteva zile, doamnă.
— Nici vorbă, spuse Iphiginia. De ce să plec din Londra? Am atâtea de făcut aici.
Marcus dădu din cap.
— Acest şantajist devine tot mai periculos. Ceea ce a făcut în seara asta dovedeşte că-ţi poate face mult rău.
— Dar nu mi-a făcut nici un rău până acum. M-a speriat doar.
— Domnul are dreptate, zise Amelia şi îşi strânse mâinile în poală. Scrisoarea spune clar că a fost numai un avertisment, Iphiginia. Cine ştie la ce se mai pretează individul?
— În mod sigur mai urmează şi altele, insistă Marcus. Cred că ar fi bine să am eu grijă de Iphiginia până vom face cercetările de rigoare.
— Prostii, zise Iphiginia.
Amelia o ignoră. Îl privi pe Marcus.
— Şi cum propuneţi să aveţi grijă de ea, domnule?
Marcus îşi ordonă în gând posibilităţile.
— Poate că Iphiginia ar vrea să se întoarcă acasă, o perioadă.
— Nici vorbă nu poate fi, domnule. Imposibil. Nu mă întorc şi gata.
Marcus remarcă vehemenţa din glasul ei. Era interesant de ştiut ce aflase Barclay la Devon.
— În acest caz, cred că vom accepta invitaţia lui lady Pettigrew şi vom petrece câteva zile la moşia ei din Hampshire.
Iphiginia păru că agreează propunerea.
— Asta mi-ar da prilejul să scotocesc prin biroul lui Pettigrew, zise ea.
Marcus îşi înăbuşi o înjurătură.
— O să mă ocup eu de asta. Dumneata vei examina Templul Vestalei, aşa cum i-ai promis lui lady Pettigrew.
— Eşti sigur că poţi verifica aşa cum trebuie biblioteca lui Pettigrew? întrebă Iphiginia.
— Să sperăm că o să mă descurc. Am văzut cum i-ai scotocit biroul lui Lartmore. Cum aş putea să dau greş când am avut un asemenea exemplu?
Iphiginia îşi muşcă buzele.
— Foarte bine, domnule, vom merge la Hampshire.
Marcus oftă uşurat. Cel puţin Iphiginia avea să se afle în siguranţă sub privirile lui. Când se vor întoarce la Londra, puteau să discute cu Barclay, să vadă ce a aflat. Marcus intenţiona să-l facă să investigheze tot ceea ce era legat de mormântul doamnei Eaton. Ceva îi spunea că există o legătură între şantaj şi acest mormânt. Avea o intuiţie puternică în legătură cu aceasta. Se hotărî să se ocupe îndeaproape de problemă, până la rezolvarea ei. Acest şantajist începuse să-l cam supere, mersese prea departe ameninţând-o pe Iphiginia. Nu se va opri până ce nu-l va găsi.
Peste trei zile, Marcus se afla în biblioteca Pettigrew şi studia cu interes titlurile: Cicero, Virgil, Newton, Legăturile filosofice ale societăţii regale.

— Te felicit pentru această colecţie extrem de variată şi completă, Pettigrew. N-am crezut că ai atâtea preocupări.

Pettigrew era o persoană căreia nu-i plăcea societatea, era un tip retras şi un introvertit, spre deosebire de doamna sa.

— Un bărbat mai trebuie să citească şi altceva pe lângă ziare, dacă nu vrea să-i putrezească mintea.

— Bine spus. Marcus luă un volum din Legăturile filosofice ale societăţii regale şi îl răsfoi. Te deranjează să mi-l împrumuţi?

— Deloc. Pettigrew turnă nişte vin într-un pahar. Te superi dacă te întreb cât timp veţi sta aici?

Marcus încercă să ignore lipsa de ospitalitate a lui Pettigrew. Observase încă de la sosire că petrecerea era numai a doamnei Pettigrew. Soţul ei, care era un tip retras, fugea de musafiri.

— Cred c-o să rămânem aici doar câteva zile. Soţia dumitale a rugat-o pe doamna Bright să-i spună care este părerea ei despre Templul Vestalei. Fără îndoială, îi vor trebui câteva zile ca să facă măsurători şi să le compare cu originalul din Italia.

— Dar acest Templu este un original, conchise Pettigrew, dând paharul peste cap. Nu văd de ce ne-ar trebui părerea doamnei Bright. Apoi îl privi pe Marcus. Nu vă supăraţi, domnule. Am înţeles că doamna Bright vă este bună prietenă.

— Da, este, zise Marcus, examinând conţinutul Legăturilor filosofice ale societăţii regale. Volumul era apărut cu un an înainte. Descoperi un articol al său cuprinzând observaţii astronomice. Desigur, Marcus citise acest număr din Legăturile filosofice, înainte de a-şi fi primit propriu-i exemplar. Dar trecuse peste ultimul număr editat de Societate. În urmă cu vreo nouă luni nu-l prea interesau problemele de astronomie; pe vremea aceea se interesa doar de proprietăţile luminii şi ale suprafeţelor care o reflectau, nu şi de stele.

— O cunoaşteţi de mult?

— Pe cine? Pe doamna Bright? Marcus îşi ridică privirile din carte. Nu, n-o cunosc de prea multă vreme.

— Înţeleg. Este o femeie aparte.

— Da, este deosebită. Am descoperit că avem pasiuni comune.

Pettigrew se încruntă şi îl privi confuz:

— Doar nu vă interesează şi pe dumneavoastră antichităţile?

— Ba da, au început să prezinte ceva interes pentru mine. Marcus închise Legăturile filosofice. Apropo, valetul meu a uitat să-mi ia hârtie de scris. Aţi putea să-mi împrumutaţi câteva foi? Am de scris nişte scrisori.

— Poftim? O, da cum să nu! Poftiţi, zise Pettigrew şi îi arătă biroul. Serviţi-vă.

— Mi-ar trebui şi nişte ceară. Sper că nu vă supăraţi?

— O găsiţi acolo, lângă globul pământesc.

— Sunteţi foarte amabil.

— Vă puteţi folosi de biroul meu pentru a vă scrie corespondenţa. Pettigrew oftă. Numai Dumnezeu ştie când o să am ocazia să-l mai folosesc, cu atâta lume pe-aici. Nu ştiu de ce îi place nevesti-mii să aducă atâta lume

aici, când poate folosi casa din Londra. I-am spus că dacă vrea să se distreze, s-o facă acolo.

— Are şi dânsa dreptul de a se mândri cu Templul Vestalei.

— Ar fi ceva deosebit dacă ar exista şi câteva virgine cu care să se laude, dar în zilele noastre sunt la fel de rare ca unicornii sau ca păsările phoenix, nu?

Marcus se uita la pajiştea din faţa ferestrei.

— Aţi spus phoenix?

— Ştiţi, mă refer la acea pasăre mitologică, aceea care renaşte din propria-i cenuşă.

— Am pierdut interesul faţă de creaturile mitologice în acelaşi timp când l-am pierdut şi pe cel faţă de virgine, spuse Marcus.

— Ce seară plăcută! zise Iphiginia privind cerul.

Îl trase pe Marcus spre terasă, sub pretextul de a admira liniştea serii de vară, înainte de a se culca. De fapt, voia să afle dacă el avea noutăţi despre biroul domnului Pettigrew. Era nerăbdătoare să discute cu el între patru ochi, deoarece peste zi nu avusese ocazia.

Dar, o dată ce îl avu doar pentru ea, vegheaţi numai de stele, nu mai fu atât de nerăbdătoare să discute despre ceea ce aflase el. Îşi dădu seama că de fapt îşi dorea să se bucure împreună cu el de linişte şi singurătate. Era aproape miezul nopţii. După o seară petrecută la jocul de cărţi, majoritatea musafirilor se culcaseră. Deşi în oraş se aflau în plin sezon, aici, la ţară, nu prea erau baluri şi serate care să ţină musafirii până dimineaţa. Retragerea la ţară pentru câteva zile era cel mai bun mod de fortificare după viaţa trepidantă de la oraş. O briză blândă stârnea frunzele copacilor din apropiere. Mirosul florilor plutea în aer. Iphiginia trase aer adânc în piept, savurând mirosul nopţii.

— Este atât de limpede şi de clar, spuse Marcus, care se sprijinea de balustrada sculptată. Ochii îi erau aţintiţi spre cer. Aş da orice să fiu la moşia mea din Yorkshire, acum.

— De ce îţi doreşti asta atât de mult?

— Pentru că acolo am telescopul.

— Telescopul? Te interesează astronomia?

— Da.

Iphiginia fu intrigată de descoperire. Oricât de multe lucruri aflase despre acest om, el îi oferea alte şi alte secrete neexplorate.

— N-am ştiut asta, domnule.

Marcus făcu o grimasă:

— Chiar ai crezut că ai aflat totul despre mine, în cercetările tale, când ţi-ai studiat rolul de amantă?

— Nu, dragul meu. Iphiginia simţi că se îmbujorează. Dar am crezut că am cercetat destul de aprofundat preocupările dumitale, trecute şi prezente.

— Nu-ţi face probleme, zise Marcus, continuând să privească cerul. Ai scăpat din vedere această pasiune a mea pentru că este destul de nouă. Mai întâi am început să studiez caracteristicile luminii şi oglinzile.

Iphiginia lăsă deoparte întrebările despre ceara şi sigiliul cu phoenix. Era mult mai interesată să afle lucruri noi despre iubitul ei.

— Şi cum ai ajuns pasionat de astronomie?

— Foarte uşor, zise Marcus privind-o înainte de a contempla iar cerul. Pentru a studia stelele trebuie să cunoşti proprietăţile luminii, iar oglinzile pot fi folosite pentru a concentra lumina în aşa fel încât să se poată vedea la mare distanţă, în cer.

— Te referi la oglinzile care se folosesc la telescoape?

— Da. Aceste oglinzi pot concentra lumina în aşa fel încât să poată fi studiată. Tocmai am lucrat la un astfel de proiect. Apoi el o privi, ezitând. Am proiectat o instalaţie care îmi permite studiul luminii.

— Cum funcţionează?

— Cu o prismă şi un telescop mic, spuse el cu o mină tristă. Iartă-mă. Cred că te plictisesc, pe tine te interesează antichităţile.

— Nu, absolut deloc, îl asigură ea. După cum ştii, anticii erau preocupaţi de studierea cerului. Este adevărat că stelele şi unele planete poartă numele eroilor antichităţii?

— Adevărat.

— Spune-mi ce vrei să afli prin studiul luminii?

— Nu sunt încă sigur, zise Marcus ridicând din umeri. Dar ceea ce a scris William Herschel, acum câţiva ani, mi-a trezit interesul.

— Despre ce este vorba?

Marcus îi luă mâna şi o conduse spre treptele de piatră care coborau în grădină:

— El a arătat că, de fapt, atunci când ne uităm la stele, ne uităm la trecutul nostru.

— Nu înţeleg.

— După toate calculele, pentru ca lumina stelelor să ajungă la noi are nevoie de mii de ani.

— Da, desigur. Înţeleg ce vrei să spui. Lumina pe care o vedem a fost emisă cu mult timp în urmă, şopti Iphiginia. Nu mi-am pus niciodată problema în acest fel. Ce informaţie interesantă.

— Şi mie mi se pare, zise Marcus zâmbindu-i. Dar am aflat că nu sunt prea mulţi cei interesaţi de acest subiect.

— Înţeleg.

Iphiginia trăia un moment de fericire. Se simţea atât de bine pentru că el o ţinea de mână. Era parcă legată de Marcus atât fizic cât şi psihic. Iar el nu mai vedea în ea pe autoarea şantajului.

— Mi s-a spus adesea că sunt plictisitoare, domnule.

— Nu pot să cred asta.

— Dar ăsta este adevărul. Am fost forţată să duc o viaţă foarte retrasă până anul trecut.

— Datorită vârstei şi infirmităţii soţului tău, nu?

— Mda, domnul Bright nu prea ieşea mult în lume.

— Şi de aceea nici tu.

— Nu.

— Spune-mi ceva, Iphiginia, zise Marcus cu blândeţe. I-ai fost credincioasă soţului tău?

Iphiginia simţi că nu mai are aer şi se împiedică de o piatră acoperită cu iarbă.

— Ce întrebare ridicolă, domnule.

El o linişti.

— Ce ţi se pare atât de ciudat la întrebarea mea? Ai fost destul de mult în societate ca să ştii că soţiile credincioase sunt rare.

— Din câte am observat eu, numărul soţiilor necredincioase este depăşit doar de cel al soţilor necredincioşi, îi replică ea.

— Cred că ai dreptate.

O dată ce câştigase în conversaţie şi reuşise să schimbe subiectul, Iphiginia deveni mai îndrăzneaţă.

— Aţi fost un soţ credincios, domnule?

Marcus făcu o pauză.

— Nu-mi place să discut trecutul meu. În special despre căsnicie.

Iphiginia deveni dintr-o dată rigidă.

— Da, desigur. Cum de am ignorat celebrele dumneavoastră reguli? Spuneţi-mi, domnule, vă place să trăiţi conform acestora?

— Mi-au fost de folos până acum.

— Viaţa este scurtă, îi şopti Iphiginia. Cred că prea multe reguli pot face existenţa anostă.

— Eu le folosesc pentru a-mi păstra intimitatea.

— Dar cel care trăieşte după aceste reguli pierde atât de mult din viaţă, protestă Iphiginia.

— Eu nu trăiesc după regulile societăţii, Iphiginia, trăiesc după regulile mele.

Conacul rămăsese mult în urmă. Se apropiaseră de o zonă cu grădini unde vegetaţia era bogată. Când Iphiginia privi peste umăr, realiză că nu se mai vede deloc casa. Noaptea era luminată doar de stele şi de lună.

— Parcă am fi singuri pe lume, zise ea.

— Ce senzaţie plăcută, spuse Marcus, privind în jur. Ce este aici?

Iphiginia văzu coloanele înalte, elegante, ale Templului Vestalei.

— Acestea sunt ruinele. Am terminat în după-amiaza asta măsurătorile, în timp ce tu erai în biroul lui Pettigrew. Apropo, ce ai descoperit?

— Pettigrew foloseşte ceara roşie. Nu exista nici o urmă de ceară neagră, iar sigiliul lui avea un cerb.

— Ce dezamăgire! Ai controlat totul cu atenţie?

— Da. Crede-mă. Pettigrew nu este cel care şantajează. Marcus se îndreptă spre o structură circulară. Acest templu este o copie a celui din Tivoli?

Iphiginia oftă cu regret când auzi că Pettigrew trebuie eliminat de pe lista suspecţilor. Îşi concentră privirile asupra ruinelor. Luna îşi arunca lumina prin acoperişul deschis, împrumutându-le un aer mistic pe care acestea nu-l aveau în timpul zilei.

— Este o copie reuşită, zise ea. Îţi dă acea senzaţie de frumos, pe care o găseşti numai la original. Observă ce proporţii au coloanele; cercul în care sunt construite este realizat prin măsurători atât de precise!

— Într-adevăr.

Iphiginia îşi dădu seama că Marcus o privea pe ea, nu templul. Ochii lui străluceau în întuneric. Inflexiunile calde ale vocii lui o făcură să se simtă ca şi când s-ar fi topit în interior. Trase aer în piept şi încercă să pară o erudită care face o remarcă obişnuită:

— Poţi să-ţi şi imaginezi virginele vestale care păzeau focul sacru într-un asemenea cadru.

— Ai o imaginaţie mult mai vie decât a mea. Marcus o conduse printre două coloane înalte. Se opriră în centru şi priviră în jur cu interes. Nu îmi pot imagina virgine pe aici, dar cadrul mă inspiră.

Iphiginia simţi că i se usucă gura:

— Adevărat?

— Da. El îi cuprinse faţa cu palmele. Denumirea de lady Starlight ţi se potriveşte perfect, Iphiginia. Ai fost născută pentru a păşi pe o lumină de stea.

Ea se simţi străbătută de fiori:

Am fost născută ca să te iubesc pe tine, gândi ea. O cuprinse deodată o tristeţe fără seamăn. Nu-i va putea adresa aceste cuvinte niciodată, pentru că el nu voia să le audă.

— Ţi-a plăcut să te erijezi în amanta mea, Iphiginia?

— O, da. Enorm de mult. Am fost în centrul atenţiei; de fapt, când se va termina, o să-mi pară chiar rău.

— Oare?

— Ei, poate nu foarte rău, admise ea. Nu este prea plăcut să te simţi privită de atâţia ochi deodată. Dar trebuie să recunosc că a fost o mare aventură. La fel de interesantă ca şi călătoria în Italia..

Marcus ridică din sprâncene:

— La fel de interesantă? Sunt dezamăgit, doamnă, să aud că faceţi asemenea comparaţii.

Iphiginia fu îngrozită la gândul că l-a insultat fără să vrea.

— N-am avut intenţia să vă jignesc, domnule. De fapt, rolul mi s-a părut foarte interesant.

— Dar nu la fel de interesant ca ruinele din Pompei?

— Ei, ruinele din Pompei sunt de neegalat, domnule, conchise ea. Puţine lucruri de pe faţa pământului se pot compara cu ele.

— Da, presupun că aşa este. Dar permite-mi acum să adaug o notă de interes aventurii dumitale.

O sărută. Iphiginia nu ştia dacă era lumina lunii sau căldura trupului lui Marcus, care o puse pe jar.

CAPITOLUL 10

Era locul potrivit, timpul potrivit şi era cu bărbatul potrivit.

Iphiginia descoperi cu stupoare că totul îi era favorabil. Era ca şi cum tot ce făcuse ea de când lăsase în urmă viaţa aceea simplă şi plictisitoare din Deepford nu fusese decât în scopul de a pregăti acest moment.

Era liberă. Nu mai avea obligaţii faţă de sora ei, nu mai trebuia să se supună normelor vieţii dintr-o localitate mică, nu mai trebuia să se ferească de privirile iscoditoare ale vecinilor.

În ultimul an, ea încercase să-şi revină, să ducă o viaţă, normală şi era liberă să iubească. Trebuia să profite de această ocazie, îşi spusese. Cât despre consecinţe, avea să se gândească mai târziu la ele.

Aceasta era cea mai mare aventură a vieţii ei şi se temuse de multe ori că nu va avea niciodată ocazia s-o experimenteze.

Se ridică pe vârfuri şi îşi încolăci braţele de gâtul lui Marcus. El fu străbătut de fiori. Gemu şi o sărută cu şi mai multă pasiune. O strânse la pieptul lui, strivindu-i buzele. Iphiginia ofta încet şi se sprijini tot mai mult de el, cu toate simţurile-i care o luaseră razna.

— Iubita mea doamnă Starlight. Marcus îşi strecură o mână în decolteul ei. Îi dădu la o parte şalul alb, lăsându-i umerii goi. Nici nu ştii cât tânjesc după atingerea ta.

— Da, te rog atinge-mă, Marcus, te rog. Ca din întâmplare, Iphiginia îşi lipi buzele de mâna lui. Simţi şalul cel moale de caşmir căzându-i la picioare. Era răscolită de felul în care o atingea el, era răscolită şi de lumina aceea difuză a lunii, care o predispunea la visare. Nimic nu mai părea real şi simţurile ei nu fuseseră niciodată mai vii. Mâinile lui căutau locul în care se încheia rochia Iphiginiei. Ea se simţi şocată în momentul în care Marcus găsi nasturii, îi desfăcu unul câte unul şi începu să-i lase corsajul în jos. Acum, sânii ei erau goi, expuşi mângâierilor lui.

— Sunt atât de frumoşi! şopti Marcus, acoperindu-i cu sărutări.

Iphiginia îşi simţi sânii atât de sensibili la atingerea lui fierbinte. Se cutremură realizând că, deşi el o atinsese atât de intim în galeria de statui Lartmore, n-o văzuse niciodată goală.

Până în seara aceasta n-o mai văzuse goală nici un bărbat. Se simţea atât de stânjenită. Dar admiraţia din glasul lui Marcus avu un efect contrar. O făcu să se simtă irezistibilă. Dorinţa de a-i atinge trupul o făcu să depăşească orice ezitări. Ea se ridică pe vârfuri şi începu să-i desfacă nodul cravatei.

— Aşa, şopti Marcus.

Peste un minut, capetele cravatei atârnau liber.

Iphiginia îl privi. Faţa lui luminată de razele lunii părea tăiată în piatră. Ochii lui străluceau. Buzele i se curbară, exprimând acea foame de ea, pe care o exprimau şi ochii.

— Marcus? Nu ştia cum să-i spună. Nu ştia decât că-şi doreşte mai mult decât o sărutare.

— De ce nu? spuse el, de parcă îi citise gândurile. Marcus îi trecu un deget peste faţă. M-am gândit să mai aştept până ajungem în dormitorul tău, dar unele lucruri nu se mai pot amâna, Marcus îşi aplecă încet capul şi sărută curba umerilor ei. Ea tremură uşor şi-şi introduse mâna sub cămaşa lui. Îşi aşeză palmele pe pieptul lui.

— Ce bine mă simt când te ating, dragul meu, şopti ea. Extraordinar. Îmi aminteşti de statuia lui Hercules pe care am văzut-o la Veneţia.

Marcus începu să ofteze.

— Te previn, doamnă, că eu nu sunt statuie, deşi, în acest moment, o parte a trupului meu este mai tare ca piatra.

— Sunt conştientă de asta, şopti ea. Iphiginia îi simţea bărbăţia care o presa. Era intrigată şi alarmată.

El o eliberă o secundă pentru a-şi scoate haina. O întinse apoi pe jos. Iphiginia îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a lui Marcus. Ştia că o va întinde pe haină şi că va face dragoste cu ea. Toate misterele cosmosului păreau că încep să se explice acum pentru ea. Era conştientă şi de faptul că dacă voia să oprească ceea ce urma să se desfăşoare între ei, trebuia s-o facă imediat. Iphiginia îi zâmbi lui Marcus, dar nu spuse nimic. Marcus părea vrăjit de zâmbetul ei. Pentru moment, nu mai făcu nici o mişcare. Apoi, cu o exclamaţie, o prinse în braţe şi o întinse pe haină. Iphiginia îl cuprinse cu braţele când el ajunse deasupra. Îl trase spre ea de parcă ar fi vrut să-l păstreze aşa mereu.

— Iphiginia…

Atingerile lui Marcus nu mai erau reţinute. Continua să-i sărute fără oprire sânii. Mâinile lui puternice tremurau când îi atingeau trupul. Îi prinse sfârcurile între dinţi şi le muşcă uşor, apoi îi ridică încet fustele. Ea tremură de aşteptare, când simţi mâinile lui Marcus între coapsele ei. Se gândea că el o va atinge în acelaşi fel în care o atinsese în galeria lui Lartmore. De-abia aştepta repetarea acelor senzaţii fascinante.

— Eşti pregătită pentru mine? Vocea lui Marcus suna ca şi cum el ar fi alergat într-o cursă cu obstacole. Te topeşti ca lumina unei stele, când te ating.

— Oh! Iphiginia îşi ţinea ochii închişi. Picioarele îi erau strânse în jurul mâinii lui. Marcus începu s-o atingă încet, penetrând-o îndeajuns pentru a o face să tremure.

— Marcus! O, Dumnezeule, Marcus! Voia mai mult de la el. Ea trebuia să primească mai mult de astă dată. Dar nu ştia cum să-i descrie ceea ce-i trebuia. Îşi ridică încet bazinul, arcuindu-se.

— Eşti mai fierbinte decât soarele, spuse Marcus.

Iphiginia scăpă un strigăt. Degetele ei se afundară în cămaşa lui Marcus, apoi în muşchii umerilor. Mâna lui Marcus nu se mai afla între picioarele ei. Îşi dădu seama că Marcus îşi descheia pantalonii. Acum ea intuia ce va urma. După ce văzuse statuile din galeria Lartmore, încerca să se pregătească singură. Numai că nu ştia la ce să se aştepte.

— Sărută-mă, îi spuse Marcus.

— Oh, da. Ea îl cuprinse. Această parte era destul de uşoară. Ştia cum să-l sărute şi să-l ţină strâns.

— Dumnezeule, şopti Marcus. Îmi tai respiraţia.

Iphiginia îl simţi mişcându-se între picioarele ei, apoi simţi ceva mai mare decât degetul, care încerca s-o pătrundă. Ştiu de la început că nu va putea fi pătrunsă aşa de uşor.

— Marcus, cred că este ceva în neregulă.

— Eşti foarte strâmtă, spuse el. Părea că încearcă să-şi recapete glasul.

— Dragul meu, eşti mult mai mare decât statuile din galeria Lartmore, spuse Iphiginia disperată.

— Nu este cazul să mă faci să râd acum, zise Marcus retrăgându-se uşor. Iphiginia respiră uşurată. Dar, fără s-o prevină, el se forţă din nou în locul acela dureros.

— Marcus! Ochii Iphiginiei rămăseseră larg deschişi, ca într-o stare de şoc. Rămase nemişcată. Nici nu mai putea respira. Dar reacţia ei nu fu nimic în comparaţie cu cea a lui Marcus. Îngropat în trupul ei, acesta rămase neclintit.

— Pe dracu'! Pe dracu'! repeta el întruna.

O tăcere teribilă cuprinse Templul Vestalei.

— Întotdeauna este aşa? întrebă ea într-un târziu. Am crezut c-o să fie la fel ca în prima noapte când m-ai atins numai.

Marcus îşi ridică încet capul şi o privi acuzator:

— Eşti virgină.

Prea târziu, era prea târziu, îşi spuse Iphiginia, ca să-i repete povestea cu văduvia.

— O, nu este adevărat, spuse Iphiginia. Dar a trecut prea mult timp de când domnul Bright a murit. Şi chiar când trăia, nu prea excela în privilegiile sale de soţ. Şi nici măcar nu era atât de bine dezvoltat ca tine, dragul meu.

— Eşti virgină, zise Marcus. M-ai minţit.

Iphiginia îşi dădu seama că el era foarte furios. Fu cuprinsă de disperare. Nici nu ştia ce să mai facă. Era clar că el ghicise adevărul. Se gândi cum să-i potolească mânia.

— Chiar dacă este aşa, nimeni nu ştie acest lucru, în afară de dumneata, domnule. În ochii lumii sunt văduvă.

— Câte roluri joci, Iphiginia?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— În prezent nu joc nici un rol.

— Pentru Dumnezeu, te rog să nu plângi. El îi cuprinse faţa cu mâinile. Nu suport lacrimile. Şi mai ales în această situaţie.

Iphiginia fu cuprinsă de mânie şi neputinţă.

— Nu plângeam, îl dezamăgi ea. Şi dacă tot vrei să continui pe acest ton cu mine, ar fi de preferat să te dai la o parte şi să mă laşi să mă ridic. Nu mă poţi forţa să stau întinsă aici şi să-ţi ascult comentariile.

— Iphiginia!

— Am spus să te dai la o parte. Îl împinse cu braţele. Era ca şi cum ar fi încercat să împingă un munte.

— Oricum, răul s-a produs, prostuţo.

— Nu mă consider schimbată în vreun fel, domnule. Îl privi fix. Am vrut să fac dragoste cu tine. Cel puţin, aşa am gândit.

— De ce? Spune-mi, la naiba, de ce? Crezi că te afli într-o altă aventură de a ta? Vreun alt turneu la Pompei, poate?

— Da, poate, zise ea furioasă. Mai încercă o dată să-l dea la o parte. Dar ai stricat totul.

— Dar de ce m-ai ales pe mine pentru asta? o întrebă Marcus, cu o voce dură. De ce n-ai recurs la Hoyt sau Lartmore sau oricare altul cu care să faci dragoste prima oară?

— Pentru că te-am ales pe tine, un idiot cu pretenţii. Şi acum, dă-te la o parte.

Marcus rămase buimac.

— Iphiginia!

— Dă-te jos, am spus.

El tresări de parcă Iphiginia l-ar fi lovit. În lumina lunii, Iphiginia văzu sudoarea curgându-i pe frunte, chiar şi părul lui negru era plin de sudoare. Faţa îi era crispată. Toţi muşchii trupului îi erau încordaţi de parcă ar fi fost sculptaţi în marmură. Marcus îşi încleştă dinţii şi începu să se retragă încet din trupul ei. Iphiginia se răsuci nerăbdătoare.

— Stai liniştită, zise Marcus. La naiba! Se smulse, eliberându-se de ea pe neaşteptate.

— Au, strigă Iphiginia, m-a durut!

Marcus nu-i acordă nici o atenţie. Trăsăturile lui erau contorsionate, în ceea ce părea a fi un proces dureros. Îşi reţinu respiraţia, tremură, gemu puternic, apoi căzu lângă ea. Nu-şi putu reţine un alt geamăt, mai profund, după care rămase nemişcat.

— O, Dumnezeule, Marcus, ai păţit ceva?

Iphiginia uitase de durerea ei. Se ridică într-un cot, îngrozită de prăbuşirea neaşteptată a lui Marcus. Fu cuprinsă de o teamă cumplită. Poate că Marcus murise şi era numai vina ei. Se ridică în genunchi. Apoi îl scutură de umăr. El nu se mişcă. Se aplecă deasupra lui să-i vadă faţa, care era întoarsă de la ea. Ochii îi erau închişi. Ea îşi aminti expresia feţei lui, dar cea de acum era total modificată.

— Dumnezeule, ce am făcut? Dragul meu, mai trăieşti? Vorbeşte-mi, te rog, vorbeşte-mi. Se strădui să-i aşeze capul în poală. Nu îi fu prea uşor. Era atât de mare şi de greoi. Îi îndepărtă apoi părul de pe frunte. Îmi pare atât de rău, Marcus. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. N-am avut intenţia să te rănesc. Este ultimul lucru pe care l-aş face. Te rog, Marcus, nu muri. Nu muri acum, când te-am găsit. N-aş suporta asta. Te iubesc, Marcus!

La naiba! La naiba cu tot ce se întâmplase.

Marcus îşi pierduse din nou controlul de sine şi era disperat pentru că nu mai păţise asta din noaptea nunţii sale. Îşi risipise sămânţa ca un tânăr neexperimentat, care se afla la prima femeie, tot aşa cum făcuse şi cu Nora. I se păru că aude, după atâţia ani, vorbele ei încărcate de dispreţ şi mânie: „Ai nişte mâini de ţărănoi, nerodule”.

— Marcus, Marcus, te rog, iartă-mă! Deschide ochii! Nu vreau să mori!

Marcus deschise un singur ochi.

— O, deci trăieşti, spuse Iphiginia plină de speranţă. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Ea încercă să-i ridice capul din poala ei. Aşteaptă aici, dragul meu. Nu te mişca. Mă duc până la conac să aduc ajutoare.

Marcus deschise şi celălalt ochi şi o apucă de mână.
— Nu este nevoie.
— Dar este evident că ai nevoie de un medic. Ai suferit un atac, probabil.
— Oricum, nu sunt probleme, o să supravieţuiesc, indiferent cum, domnişoară Bright. Marcus făcu o grimasă de dezgust. Ai reuşit să faci un bărbat de treizeci şi şase de ani să se simtă ca un începător de douăzeci.
Ea îl privi îngrijorată. Continua să-l mângâie pe obraji.
— Eşti sigur că nu ai nevoie de un doctor?
— Sunt absolut sigur. Cred că o să am nevoie de o haină nouă, asta este sigur, glumi el, destinzându-se. Îi trecu prin minte că nu se purtase prea bine cu haina lui din material fin, una dintre creaţiile cele mai reuşite ale unui croitor de prestigiu. Nu ştiu dacă valetul meu va mai reuşi să salveze ceva din ea.
— Îţi voi plăti eu o haină nouă, spuse Iphiginia, din tot sufletul. Este numai vina mea.
Marcus de-abia reuşi să-şi reţină o înjurătură.
— Ar fi trebuit să ghicesc că vei fi la fel de originală în rolul inocentei, ca şi în cel al văduvei.
— Bine, spune-mi ce vrei, Marcus. Dar să ştii că nu mă consider vreo puştoaică de pe băncile şcolii. Sunt destul de matură ca să pot lua propriile-mi decizii.
— Ai fost virgină, îşi exprimă Marcus cu ciudă tardivă consternarea, pe când se ridica. Eu nu am legături cu virginele, este una dintre regulile mele de bază. N-am încălcat-o niciodată până în seara asta.
— Trebuie să iei partea bună a lucrurilor, domnule, spuse Iphiginia, zâmbindu-i. Nu mai sunt virgină, deci nu-ţi vei mai încălca principiile când vei fi cu mine.
Marcus se simţi cuprins de mânie.
— La naiba, femeie, asta nu este o glumă! îţi spun acum că această gură atât de frumoasă pe care o ai poate înnebuni orice bărbat. Dacă nu ţi-aş fi luat virginitatea chiar acum, aş fi fost foarte tentat să te aşez pe genunchi şi să te altoiesc pentru această remarcă stupidă.
Iphiginiei îi cam pieri zâmbetul.
— Domnule, înţeleg că sunteţi supărat pentru că aţi încălcat una din normele dumneavoastră de viaţă. Dar nu trebuie să va învinuiţi chiar aşa de tare.
Marcus începuse să se înceheie la pantaloni.
— O virgină care pozează în văduvă! Se simţea îngrozitor, parcă nici mintea nu-l mai ajuta. Trebuia să bănuiesc!
— Eşti ridicol, domnule. De unde puteai să bănuieşti?
Marcus se ridică şi rămase uitându-se la ea. Era ca paralizat de imaginea ei, în mijlocul ruinelor, în lumina lunii. Fustele ei albe stăteau adunate, iar ea îşi ridica încet corsajul peste minunaţii sâni care, cu o clipă înainte, îi aparţineau complet goi. Părul îi era răvăşit, iar pantofii ei mici, albi

zburaseră care încotro. Şi totuşi, emana aceeaşi inocenţă ca şi prima dată când el o văzuse.

— Am crezut că ştiu totul, spuse el încet. Dar am refuzat în mod conştient adevărul pentru că n-am vrut să-l văd.

Iphiginia pufni dispreţuitor:

— Întotdeauna îţi faci atât de multe probleme de conştiinţă, atunci când îţi încalci principiile, domnule?

— Nu ştiu. Marcus o ajută să se ridice în picioare. Este prima oară când încalc o regulă. Vino.

— Unde?

— Mergem înapoi la conac. Marcus o ajută să-şi aranjeze rochia. Trebuie să avem grijă să nu ne vadă nimeni.

— Dar de ce trebuie să fim atât de grijulii, domnule? întrebă Iphiginia exasperată. În ochii lumii, nu s-a schimbat nimic. Toată lumea ştie că sunt văduvă şi amanta dumitale. Nimeni nu ştie adevărul.

— Eu îl ştiu. Adevărul era că el îşi încălcase normele şi că trebuia să plătească pentru asta. Oricum, căsătoria cu Iphiginia era o posibilitate, se gândi el. Prima lui soţie fusese o femeie cu multă experienţă, care însă pozase în naivă. De astă dată se va căsători cu o inocentă care pozase în femeie cu experienţă.

Era mai bine să urmeze sfatul Iphiginiei şi să vadă partea bună a lucrurilor. Cel puţin, de astă dată se va însura cu propria-i amantă. Marcus îşi recuperă haina şi o privi cu tristeţe. În ultimele săptămâni îşi stricase multe haine scumpe datorită experimentelor cu noul său stilou cu rezervor hidraulic. Aceasta era singura pe care o murdărise cu pământ. De data asta îşi cam pierduse controlul. Nici măcar nu-şi mai amintise de prezervativul din piele de oaie pe care îl avea în buzunar.

Marcus ignoră privirea insistentă a Iphiginiei. O luă de mână şi o conduse spre ieşirea din Templul Vestalei. Noaptea pusese stăpânire peste ţinut, iar Marcus o conducea pe Iphiginia înapoi spre conac. Stelele străluceau în toată splendoarea lor pe cer. Marcus se gândi cum i se va schimba viaţa. Se întrebă cum va reacţiona Bennet la vestea căsătoriei lui iminente. Cel puţin Iphiginia nu va avea nimic de obiectat la timpul pe care îl va petrece el în laborator sau în bibliotecă. Ea îl va înţelege. Poate vor apărea şi copiii. Poate va avea un fiu care să-i moştenească titlul. Era ciudat pentru că până în acest moment nu-i prea păsase de asta. Dar acum, posibilitatea ca Iphiginia să poarte propriul lui fiu îi dădu o senzaţie ciudată de posesiune, de apartenenţă la viitor, pe care n-o mai simţise: Era un concept ciudat pentru el.

— Marcus? se auzi vocea Iphiginiei.

El realiză dintr-o dată că mergea prea repede, încât ea trebuia să alerge ca să ţină pasul.

— Poftim?

— Îmi dau seama că eşti foarte supărat. Aş vrea să ştii că regret din tot sufletul.

— Te rog taci, Iphiginia.

— N-ar fi trebuit să te mint în privinţa trecutului meu.

— O să vorbim mâine despre asta. O să mă gândesc la tot ce s-a petrecut.

— Da, domnule, înţeleg. Eşti foarte supărat şi, după cum văd, nu vrei să mai apari ca iubitul meu.

— Nu văd altă soluţie.

Marcus se gândea cum să înlocuiască rolul amantului cu cel al soţului.

— Ba, din contră, spuse Iphiginia repede. Avem toate motivele pentru a continua jocul început.

— Nu mai este posibil, Iphiginia.

— Cum asta, domnule? Sunteţi un om inteligent.

— Crezi? Eu mă cam îndoiesc.

— Nu te subestima, domnule. Eşti un bărbat foarte inteligent. Nu încape nici o îndoială în privinţa asta.

— Mda, poate.

— Şi, deşi eşti furios acum, ştiu că n-o să laşi emoţiile să-ţi domine raţiunea.

— Apreciez încrederea pe care o ai în judecata mea, spuse el cu gravitate.

— De fapt, aş vrea să-ţi argumentez de ce am preferat să pretind că sunt văduvă şi amanta dumitale.

— Nu este momentul să-mi aminteşti talentele dumitale actoriceşti. Ajunseseră aproape de terasă. Marcus observă că majoritatea luminilor de la etajele superioare erau stinse. Musafirii se culcaseră, probabil. Nu-i va fi greu să o conducă pe Iphiginia în dormitorul ei, fără să-i vadă cineva.

— Domnule, trebuie să-ţi reamintesc că motivul pentru care m-am hotărât să fiu „amanta dumitale cu numele” există încă: trebuie să continuăm acest joc, până la prinderea şantajistului. Sper că nu veţi întreprinde nimic nechibzuit.

— Nechibzuit, spui?

Ochii Iphiginiei erau atât de mari, în lumina lunii.

— Aş vrea ca legătura noastră să continue în ochii lumii. Veţi fi de acord, nu?

Era evident că Iphiginia nu realiza dimensiunile a ceea ce tocmai se petrecuse, ceea ce îl făcu pe Marcus să-şi piardă răbdarea.

— Domnişoară Bright, aş vrea să-ţi reamintesc că, de acum, ai o altă problemă, mai gravă decât cea pe care ai avut-o până acum.

Ea clipi de câteva ori, fără să înţeleagă nimic.

— Poftim?

— Nu mai eşti „amanta mea numai cu numele”.

Iphiginia rămase fără replică. Apoi înţelese ce voia el să spună:

— A, da, acum înţeleg.

— Chiar înţelegi, domnişoară Bright?

— Desigur. Ea îşi plecă privirile, aparent preocupată de felul în care arătau poalele rochiei. Dar nu cred că ceea ce s-a petrecut între noi a modificat natura relaţiei noastre.

— La naiba, Iphiginia!

— Marcus, te rog! Ea ridică o mână de parcă ar fi vrut să-l mângâie pe obraz, apoi se răzgândi. Domnule, ştiu că nu ţi-a plăcut deloc ceea ce s-a întâmplat acolo, la ruine.

— Eventuala mea plăcere sau lipsa totală de satisfacţie contează cel mai puţin în această situaţie, spuse el cu duritate. Cu toate acestea, este mai trist că nu înţelegi deloc gravitatea situaţiei.

— O înţeleg, domnule. Îmi dau seama cât de jenant şi de enervant trebuie să fi fost acel colaps pentru dumneata. Eu am crezut că ai murit, sau că ai suferit un atac de apoplexie.

— Apoplexie, Dumnezeule, simt că-mi pierd minţile! Nu mai am nicimun fel de dubii.

— Te rog să mă crezi când îţi spun că nu mi-am închipuit că vei fi atât de afectat de faptul că am fost virgină. Îmi pare rău, domnule.

Marcus ajunsese la balustrada care înconjura terasa. Se opri să o privească pe Iphiginia. Simţea că trebuie să lămurească această problemă. Naivitatea ei totală îl fascina.

— De unde puteai să ştii cum va afecta virginitatea ta sensibilităţile mele?

— Exact. Ea îi aruncă unul dintre zâmbetele ei minunate. Dar m-ai asigurat că nu mai ai probleme acum. Ai fost cinstit cu mine?

— Da, mi-am revenit foarte repede, dacă avem în vedere împrejurările în care s-a petrecut totul.

— Bine. Cred că ai fost şocat.

— Şocat? Da, cred că ăsta este termenul cel mai bun.

— Poate şi puţin speriat de descoperire. Dar trebuie să te relaxezi acum. Nu ai de ce să-ţi faci probleme.

Marcus apucă balustrada cu mâna şi o strânse cât putu de tare.

— Cum nu?

— Pentru că îţi dau cuvântul meu de onoare că nu voi mai permite – adică… Iphiginia făcu o pauză pentru a-şi drege glasul, nu voi mai permite asemenea întâlniri amoroase între noi.

El o privi câteva secunde. Nu-şi amintea ca vreo altă femeie să-l fi lăsat fără replică.

— Cred că ar fi o idee foarte bună, domnişoară Bright.

— Deci să nu ne mai gândim la asta, spuse ea cu amabilitate. Apoi, veni mai aproape de el şi îi spuse pe un ton confidenţial: Ca să fiu foarte cinstită, n-am simţit nici cea mai mică plăcere în tot ce s-a întâmplat şi te asigur, domnule, că nu am de gând să mai reeditez evenimentul.

Marcus simţi că îngheaţă. Ceea ce numea ea „eveniment” fusese, de fapt, o mare dezamăgire. Şi nu putea fi împăcat cu gândul că prin comportamentul lui îi stricase şi ei această primă experienţă. În pofida mâniei care îl cuprinsese la început şi a înţelegerii faptului că viaţa lui fusese iremediabil modificată, Marcus se simţea vinovat şi din alt motiv: dorise să-i ofere acestei femei toată plăcerea de care era capabil, dar eşuase.

— Iphiginia, regret felul în care a început relaţia noastră. Dacă aş fi ştiut…

— Nu, te rog. Iphiginia îi acoperi gura cu palma pentru a-l face să tacă. Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Dacă aş fi fost ceea ce voiam să par, adică o văduvă obişnuită cu intimitatea conjugală, aş fi ştiut cum trebuie să procedez şi ce calcule să-mi fac.

— Calcule, Iphiginia?!

— Calculele pe care le fac atunci când încep să analizez perspectiva şi profilul unei ruine, îi explică ea. Ar fi trebuit să înţeleg că la tine totul are proporţii mari, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Proporţii?

— Cred că am fost derutată de experienţa anterioară cu statuile clasice. Ea se încruntă. Şi chiar de ceea ce am văzut în galeria Lartmore.

— Iphiginia!

— Totuşi, trebuie să-ţi spun, domnule, că în toate studiile pe care le-am făcut asupra statuilor antice, n-am întâlnit nici un exemplar realizat cu proporţiile pe care le ai dumneata.

Marcus o întrerupse deliberat.

— Asta este, desigur, una dintre cele mai interesante discuţii pe care le-am purtat vreodată. Oricum, este destul de târziu şi am hotărât că vom relua discuţia altă dată.

— După ce vă veţi fi revenit, domnule?

— Este un fel de a spune. Să mergem sus, în camera dumitale, doamnă. Mai am nişte gânduri de pus în ordine. O luă de braţ şi o conduse spre uşă.

— Marcus, îl imploră ea. Promite-mi că nu vei spune nimănui că, în realitate, nu sunt amanta dumitale.

— Calmează-te, Iphiginia. Marcus deschise uşa şi intrară în holul întunecat. Acum povestea ta este adevărată şi nu mai avem nici un secret. În seara asta chiar ai devenit amanta mea.

Ea îi aruncă o privire vie:

— Şi nu vei spune nimănui că nu sunt văduvă, de fapt?

— Crede-mă, nu mă interesează ca societatea să afle adevărul.

— Te cred. Ea se relaxă. Nici dumneata n-ai vrea ca societatea să afle că ai început să-ţi încalci regulile?

— Nu, spuse Marcus. Lucrurile sunt şi aşa destul de complicate.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai contează, domnişoară Bright. O să-ţi explic altă dată.

— Doamnă Bright, îl corectă ea. Trebuie să continuăm jocul în public, şi să nu ne mai facem probleme.

— Nu te pot înţelege, doamnă Bright.

Marcus privea stelele cu coatele rezemate de pervazul ferestrei sale. Nu se gândise să se recăsătorească. Prin asta îşi mai încălca o regulă. Dar, în seara aceasta, purtând în nări mirosul proaspăt al Iphiginiei şi având încă vie în minte imaginea trupului ei, nu putea gândi raţional asupra căsătoriei. Îi rămăsese vie în memorie imaginea Iphiginiei aplecată asupra lui, îngrozită că

îl ucisese cu virginitatea ei. Vorbele ei încă îi mai răsunau în urechi: „Te iubesc, Marcus”.

Desigur, ea exagerase, făcuse o mică scenă de isterie la gândul că îl ucisese din greşeală. Poate că numai din acest motiv spusese aceste vorbe.

Dimineaţa următoare, după micul dejun, lady Pettigrew îşi urmărea cu sincere regrete musafirii care se pregăteau de plecare.

— Aş fi vrut ca măcar voi doi să mai staţi o zi sau două. Ne-a făcut mare plăcere vizita voastră, nu-i aşa, George?

— Vizita a fost interesantă, îngăimă Pettigrew. Îi era foarte greu să-şi ascundă uşurarea pe care o simţea pentru faptul că îi plecau unii oaspeţi.

Lady Pettigrew se întoarse spre Iphiginia care aştepta pe treptele conacului să fie pregătit faetonul lui Marcus.

— Doamnă Bright, nici nu pot să-ţi spun cât de încântată sunt să aflu că Templul Vestalei este ceva autentic. Îţi mulţumesc pentru timpul pe care l-ai acordat studiului şi măsurătorilor.

— Nu aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi, spuse Iphiginia, care era conştientă de prezenţa lui Marcus lângă ea. Nerăbdarea lui era sesizabilă.

— Chiar credeţi că monumentul este autentic? insistă lady Pettigrew.

— Desigur, murmură Iphiginia. Simţea privirea lui Marcus aţintită asupra ei.

— Este autentic, chiar şi detaliile structurii sunt autentice, spuse Marcus. Am fost şi eu acolo, azi-noapte, şi vă jur că, prin forţa imaginaţiei, puteam simţi prezenţa unei virgine autentice.

Lady Pettigrew strălucea de mândrie.

— Adevărat?

— Nu prea, murmură Pettigrew. Şi să nu-mi spui că ţi-ai fi dorit să apară una în realitate, Masters. Toată lumea ştie că nu-ţi plac virginele.

Iphiginia fu vădit deranjată de remarcă.

— Sunt şi reguli făcute tocmai pentru a fi încălcate, domnule.

CAPITOLUL 11

Dimineaţa următoare, Barclay intra în biblioteca lui Marcus, din casa de la Londra. Se aşeză cu un oftat, îşi potrivi ochelarii pe nas şi scoase câteva foi de hârtie dintr-o servietă de piele.

Marcus se lăsă pe spate şi încercă să-şi reţină curiozitatea, în timp ce Barclay îşi răsfoia hârtiile cu notiţe.

— Ei, zise Marcus, după vreo două minute care lui i se păruseră foarte lungi.

Barclay îşi drese glasul şi îl privi pe Marcus pe deasupra ochelarilor cu ramă de aur.

— Pentru început, domnule, trebuie să vă spun că domnul Bright n-a existat în realitate. Cel puţin n-a existat nici un domn Bright care să fi fost căsătorit cu doamna Bright pe care o cunoaştem amândoi.

— Am aflat şi eu. Lui Marcus îi reveni în memorie noaptea în care se afla împreună cu Iphiginia la Templul Vestalei.

Pentru a mia oară, el resimţi acea senzaţie unică pe care o avusese atunci când pătrunsese în trupul Iphiginiei. Şi tot pentru a mia oară, îşi simţi

trupul reacţionând. Mai simţea şi acum moliciunea coapselor ei. Amintirea sânilor ei minunaţi îi dăinuia şi acum în minte. Sânii ei cu sfârcurile atât de bine conturate şi de pârguite aveau un gust pe care Marcus nu-l putea compara cu nimic altceva. Fundul ei rotund îi amintea de un fruct exotic pe care îl cultivase odată în laborator. Iar mirosul făpturii ei îi mai persista şi acum în nări.

Sprâncenele lui Barclay, care arătau ca nişte omizi, se adunară într-o linie continuă deasupra nasului.

— Îmi cer scuze, domnule, dar dacă ştiaţi că doamna Bright, adică domnişoara Bright nu este văduvă, de ce m-aţi mai trimis până la Devon?

— Am aflat asta după ce ai plecat dumneata din oraş.

— Dar cum aţi descoperit? Vă jur, nu ştie nimeni din oraş.

Marcus căută să-i dea un răspuns cât mai vag:

— Am dedus că acest domn Bright nu există, folosind aceleaşi metode ştiinţifice pe care le folosesc la descoperiri de amplasare.

Barclay nu mai ştia ce să creadă.

— Aţi folosit telescopul sau microscopul?

— Am folosit metoda observaţiei şi cea a deducţiei. Marcus se aplecă şi-şi odihni coatele pe birou. Îşi încleştă palmele şi îl privi pe Barclay cu un amestec de anticipare şi neastâmpăr. Ce aţi mai aflat?

Barclay îşi consultă notele.

— Domnişoara Bright s-a născut şi a crescut la Deepford. O localitate foarte mică. Dar problemele mele nu s-au sfârşit o dată ce am ajuns acolo.

— Sunt sigur de asta, dar aţi găsit localitatea.

— Desigur, domnule.

Dar dacă Barclay fusese capabil să găsească acea văgăună numită Deepford şi să afle că nu existase un domn Bright, de ce n-ar putea-o face şi alţii, se gândi Marcus. Dacă altcineva, vreun şantajist, de pildă, devenea dintr-o dată foarte curios să afle trecutul ei, putea să afle imediat că Iphiginia nu era văduvă şi deci nu beneficia de regulile sociale impuse văduvelor sau inocentelor.

Marcus nu ştia ce îl irită mai tare, faptul că Iphiginia era atât de vulnerabilă, sau refuzul ei de a-şi accepta vulnerabilitatea.

— Continuă, Barclay.

— Părinţii ei, care se pare că au fost nişte temperamente neconvenţionale, au murit într-o călătorie pe mare, când ea avea optsprezece ani şi atunci ea a avut şi responsabilitatea creşterii Corinei, sora mai mică.

La fel mi s-a întâmplat şi mie, am fost nevoit să am grijă de Bennet, se gândi Marcus.

— Şi din ce au trăit cele două fete? Au avut vreun venit decent sau vreo moştenire?

— Nu. Au avut ceva bani din vânzarea tablourilor mamei şi a unor cataloage pe care le-a realizat tatăl lor.

Marcus luă sigiliul de ceară şi începu să se joace cu el.

— Nu au avut prea mulţi bani, cred.

— Nu, domnule, dar se pare că domnişoara Bright are o fire întreprinzătoare.

Marcus simţi o strângere de inimă.

— Ce vrei să spui?

— Primul lucru pe care l-a făcut domnişoara Bright după ce a trecut peste şocul morţii părinţilor, după ce s-a consolat cu gândul că va trebui s-o crească şi pe sora ei şi după ce a vândut toate tablourile, a fost să deschidă o Academie pentru Domnişoare.

Lui Marcus îi scăpă sigiliul din mână. Îl privea pe Barclay şi nu-i venea să creadă că este adevărat ceea ce spune el.

— Domnişoara Bright s-a ocupat de instruirea altor domnişoare?

— Da, domnule.

— Comportament, maniere? Ce fel de instruire?

— Asta printre altele. Se pare că academia domnişoarei Bright a avut o reputaţie foarte bună. Un număr destul de mare de familii respectabile din regiune şi-au trimis fetele acolo.

— Aşa, deci.

Marcus simţi nevoia de a râde din tot sufletul. Gândul că Iphiginia, Iphiginia lui cea care sfida toate regulile societăţii, dădea educaţie domnişoarelor din lumea bună, spunându-le că trebuie să respecte normele sociale, îl amuza teribil.

— Verişoara ei, domnişoara Farley, a venit să locuiască cu ea, la un an după ce domnişoara Bright şi-a pierdut ambii părinţi. Mi s-a spus că domnişoara Farley preda matematica şi istoria.

— Şi spui că şcoala avea o reputaţie bună?

— Da, domnule, excelentă. Ca şi reputaţia domnişoarei Bright, de altfel. Să fiţi sigur, domnule, că într-o localitate mică, aşa ca Deepford, orice greşeală este îndelung discutată şi penalizată.

— Cea mai mică neatenţie putea să ducă la distrugerea a tot ceea ce făcuse.

— Aşa era, O profesoară ca ea, care se ocupa de educaţia tinerelor, trebuia să se menţină la cele mai înalte standarde de moralitate. Nu-şi putea permite nici cea mai mică greşeală, pentru că lumea era cu ochii aţintiţi în permanenţă asupra ei.

— Biata Iphiginia.

— Ce aţi spus, domnule?

— Nu contează, continuă. Ce ai mai aflat?

— O clipă, să-mi revăd notiţele. Barclay răsfoi câteva foi pe care le avea în faţă. Cu trei ani în urmă, domnişoara Bright a avut o altă iniţiativă tot pe plan financiar, care i-a adus un venit frumos.

— Ce fel de mişcare?

— Se pare că ea şi verişoara ei au format un cerc de investitori. Acesta era alcătuit din văduve şi femei singure, care se aflau în aceeaşi situaţie cu ele. Fiecare a contribuit cu sume mici la acest fond. Banii au fost apoi împrumutaţi unui constructor.

— A, deci a fost un proiect imobiliar în toată regula.

— Da, domnule.
— Despre ce proiect este vorba?
— Morning Rose Square.
— Pe dracu'! zise Marcus dând din cap în semn de apreciere. A făcut ceva bani cu proiectul ăsta.
— Aşa este, spuse Barclay. A folosit o sumă din profituri pentru a-i face zestre surorii ei.
— Despre sora ei ce ai aflat? Unde se află?
— A rămas la Deepford. Anul trecut s-a măritat cu Richard Hampton, unicul fiu al unei familii de nobili din regiune.
— Înţeleg. Cred că aceştia nu ştiu nimic despre ceea ce face Iphiginia aici, în Londra, ca presupusă amantă a mea?
— Nu cred că ştiu ceva despre acest lucru. De altfel, dacă s-ar afla cumva adevărul, toată localitatea ar fi îngrozită. Toată lumea de acolo, chiar şi sora ei, mai crede că domnişoara Bright îşi continuă turneul prin Italia, însoţită de verişoara ei.
— Mă gândesc cum văd oamenii cumsecade din Deepford turneul ăsta pe continent al domnişoarei Bright?
— Puteţi fi sigur că toată lumea îl dezaprobă.
— Dar n-a fost considerat scandalos?
— Nu, deşi când a închis Academia şi a plecat în călătorie au fost voci care au susţinut că domnişoara Bright o s-o sfârşească rău.
— Sunt sigur că au fost multe vorbe pe seama ei. Marcus se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Ai făcut treabă bună, Barclay.
— Mulţumesc, domnule, m-am străduit cât am putut.
— Ştiu că mă pot baza în continuare pe discreţia dumitale.
— Desigur, domnule. Barclay păru o secundă deranjat de faptul că Marcus îi mai amintea un asemenea lucru care era de la sine înţeles. Nu voi sufla o vorbă.
— Mulţumesc, Barclay.
Contabilul ezită o secundă, apoi se hotărî:
— Ar mai fi ceva, dar s-ar putea să nu vă intereseze, domnule.
— Despre ce este vorba?
— V-am spus că sora domnişoarei Bright, Corina, este căsătorită cu Richard Hampton.
— Da, şi?
— Se pare că, la început, acest domn Hampton voia să se căsătorească cu domnişoara Bright, nu cu sora acesteia.
Marcus deveni imediat interesat.
— Adevărat? Şi?
— S-ar putea, totuşi, să fi fost o neînţelegere. Barclay făcu o pauză. Se pare că domnişoara Bright a fost şi ea surprinsă când Hampton a cerut-o pe Corina.
— Chiar aşa?
— Localnicii au fost convinşi că domnişoara Bright a fost distrusă când Hampton a preferat-o pe Corina.

La vestea că Iphiginia iubise cândva un alt bărbat şi că era posibil să-l mai iubească încă, Marcus simţi un cuţit în inimă.

Chiar te-a făcut atât de nefericită, Iphiginia, de asta ai lăsat totul în urmă şi ai preferat să ignori toate regulile? Îl mai iubeşti încă? La Richard Hampton te gândeai noaptea trecută când mi-ai spus că mă iubeşti?

Marcus privi pe fereastră câteva clipe. Ploua liniştit, stropii cădeau egal asupra straturilor de flori. Ziua devenise dintr-o dată mohorâtă. Se întoarse spre Barclay.

— Mai este ceva de ştiut?

— Nu, domnule. Cred că am epuizat noutăţile.

— Mulţumesc pentru munca grea pe care ai depus-o.

— Asta îmi este meseria, domnule. Barclay se ridică. A fost o călătorie destul de grea. De-abia am aşteptat să mă întorc acasă, să stau liniştit în faţa căminului.

— Ar mai fi ceva de făcut.

— Spuneţi, domnule.

— Mâine aş vrea să începi alte cercetări pentru mine.

— Privind ce, domnule?

— Aş vrea să aflu cine a construit de curând un monument funerar pentru o anume Elizabeth Eaton, în cimitirul Reeding.

Barclay îl privi năucit.

— Un monument funerar?

— Da, Barclay. Ceva care seamănă cu o grotă.

Barclay nu comentă în nici un fel noua lui misiune.

— Prea bine, domnule. Mai aveţi altceva de spus?

— Nu, Barclay, poţi pleca.

Marcus aşteptă până rămase singur în bibliotecă. Apoi se îndreptă spre birou şi scoase de acolo mesajul pe care îl primise de la Hannah, cu o oră în urmă.

M.

Trebuie să te văd. Urgent. Intrarea de la Grădina Dollanger.

La două.

A ta H.

Marcus mototoli hârtia în mână. Ştia de ce risca Hannah să-l vadă din nou.

La ora două, în acea după-amiază, Marcus urca într-o trăsură care să-l ducă direct la Grădina Dollanger. Hannah, acoperită cu un văl şi îmbrăcată într-o rochie maro, care se asorta cu trăsura, îl aştepta. Trăsese şi perdelele trăsurii. Chiar şi interiorul acesteia era cufundat în întuneric. Ea îi confirmă imediat bănuielile.

— Am primit o altă scrisoare de şantaj, Marcus, în timpul cât tu ai fost plecat din oraş. Mi se mai cer alte cinci mii de lire.

Vocea femeii era plină de îngrijorare.

— Am mai amanetat o brăţară superbă pe care mi-a dat-o Sands, la ultima mea aniversare. Mă tem că n-o s-o mai pot răscumpăra. Trăiesc zilnic cu teama că mă va întreba de ce n-o mai port.

— Unde ţi s-a spus că trebuie să laşi banii? o întrebă Marcus.
— În acelaşi loc. Data trecută, i-am lăsat într-o trăsură închiriată, pe Pall Mall. Marcus, nu mai pot trăi aşa. Nu mai pot amaneta din bijuteriile pe care le am. Mai curând sau mai târziu, Sands va descoperi.
— Cred că este inutil să te mai sfătuiesc să-i spui totul lui Sands.
— Ştii că nu pot face asta, zise Hannah, ridicându-şi vălul, care lăsă să se vadă o figură disperată. Mă va repudia, ştii asta la fel ca şi mine.
— Este un om rezonabil, Hannah. De ce nu vrei să-i dai o şansă?
— Îl iubesc prea mult ca să risc. Nu cred că poţi să-mi înţelegi teama, Marcus. Ţie nu ţi-a fost teamă nicodată de nimeni şi de nimic. Şi n-ai iubit niciodată pe nimeni, aşa cum îl iubesc cu pe soţul meu. Dacă ai fi avut vreodată sentimente la fel de profunde, ai fi înţeles.
Marcus se întrebă dacă Iphiginia îl iubise pe Richard cu tot atâta intensitate cum îl iubea Hannah pe Sands. Dar preferă să nu se mai gândească la asta.
— O să-ţi dau eu cele cinci mii de lire, Hannah. Răscumpără-ţi brăţara, până nu o cumpără altcineva.
Hannah se rezemă uşurată de spătarul scaunului.
— Mulţumesc, Marcus. Eşti un adevărat prieten. Îţi voi înapoia banii, îţi jur.
— Nu este nevoie. Amândoi ştim că nu duc lipsă de bani.
Ea îi zâmbi.
— Ştiu că nu ai probleme cu banii. Dar nu asta este important. Sunt mulţi cei care au bani, dar n-ar împrumuta un peny unui prieten.
Marcus nu dădu importanţă spuselor ei.
— Acest şantajist afurisit devine tot mai îndrăzneţ. Trebuie oprit.
— Ai mai aflat ceva?
— Nu prea mult, spuse Marcus, privind-o cu ochii lui mari. Aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare.
— Care, Marcus?
— Îmi amintesc că la vremea când a murit Spalding, tu aveai o oarecare tânără în serviciile tale. Am văzut-o o dată sau de două ori, nu-mi mai amintesc, dar parcă avea părul roşu.
— A, Caroline Baylor. Hannah făcu un gest de dispreţ.
— Ce ştii despre ea?
— Foarte puţin. Spalding nu-mi dădea voie să mă duc singură nicăieri, nici măcar la familia mea, la Hampshire. Pretindea că astfel mă protejează, dar de fapt îi era teamă că o să fug de la el. Îi era teamă de scandal.
— Nemernicul!
— Când m-am plâns că stau prea mult singură în casă, el mi-a angajat-o pe Caroline Baylor. Nu mi-a plăcut femeia asta niciodată. Era atât de şireată. A fost angajată printr-o agenţie respectabilă şi avea referinţe foarte bune, dar eu mai cred şi acum că era amanta lui Spalding.
Era ceva normal pentru Spalding să-şi aducă amanta în casă, reflectă Marcus.
— Mai ştii ceva despre ea?

— A dispărut imediat după ce eu… Hannah strânse poşeta mai tare. A doua zi după ce l-am omorât pe Spalding. Dar nu era în casă în noaptea aceea, Marcus. Fugise. Ştii asta. Tu ai intrat imediat după ce am tras în Spalding. Eram numai eu cu el.

— Spuneai că era trimisă de o agenţie onorabilă? Îţi aminteşti numele?

— Agenţia Wycherley. Se pare că este cea mai bună din Londra.

— Poate că patroana agenţiei mai ştie ceva despre ea.

Hannah făcu ochii mari.

— Crezi că această Caroline Baylor este cea care mă şantajează?

— Unde crezi că a plecat în noaptea aceea?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Hannah. Caroline Baylor era ciudată. Venea şi pleca, după bunul ei plac. De ce te interesează dintr-o dată persoana ei?

Nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a intra în amănunte. Marcus încercă să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

— Am ajuns la propria mea concluzie, conform căreia şantajistul este o fostă doamnă de companie. Cineva care a avut acces la secretele casei tale şi la ale altor victime.

— Şi care îşi şantajează acum foştii stăpâni. Dumnezeule, nu m-am gândit la asta. Hannah se încruntă. Cred că această Caroline era genul care să se preteze la aşa ceva. Dar de ce a aşteptat atât de mulţi ani?

— Nu ştiu dacă ea este vinovata. Dar o putem considera un început pentru cercetările noastre. Marcus îşi scoase ceasul din buzunar. Era două şi jumătate. Trebuie să plec, Hannah. O să-ţi trimit cât de curând cele cinci mii de lire. Contabilul meu o să se ocupe de asta.

— Marcus, eşti un om deosebit. Faptul că mă ajuţi după atâţia ani mă impresionează. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

— Suntem prieteni. Nu este nevoie să-mi mulţumeşti. Marcus vru să deschidă portiera trăsurii.

— Marcus, aşteaptă o secundă. Te întâlneşti cu doamna Bright?

Marcus se opri:

— De ce mă întrebi?

— Vorbind ca o prietenă veche, trebuie să-ţi spun că am auzit nişte zvonuri cam ciudate. Sunt adevărate?

— Toate zvonurile care mă au ca subiect pe mine sunt ciudate, Hannah, şi tu ştii asta.

— Da, dar acestea sunt puţin diferite. Se spune că ai o amantă extraordinară.

Marcus renunţă greu la dorinţa de a-i spune că Iphiginia nu-i este doar amantă, ci ocupă un rol mult mai important în viaţa lui. Dar în acest moment nu era bine să se destăinuie cuiva, nici măcar lui Hannah.

Reveni la una dintre regulile lui de bază: „Nu da explicaţii pentru faptele tale”.

— Hannah, ştii că nu-mi place să intru în amănunte, spuse el zâmbindu-i. Şi, întrucât ai fost cea care m-a învăţat cum să mă comport în societate, tu

ai fi prima care m-ar condamna pentru un comportament necorespunzător, dacă aş face comentarii la adresa doamnei Bright.

Hannah îşi trase repede mâna pe care o aşezase pe braţul lui.

— Te-am învăţat cum să mănânci cu furculiţa, cum să dansezi vals, dar nu te-am învăţat şi cum să devii un personaj atât de contestat. Ai reuşit asta prin regulile tale atât de rigide şi cunoscute de toţi şi prin ciudăţenia ta.

— Nu te mai gândi la problemele mele sentimentale, Hannah. Acum ştiu să-mi port de grijă singur.

— Da, ştiu asta. Îmi pare rău, n-am vrut să mă amestec unde nu este cazul. Dar eşti cel mai bun prieten pe care îl am, Marcus. Nu pot să nu-mi fac probleme pentru tine.

— Soţul tău ar trebui să-ţi fie cel mai bun prieten, nu eu. Marcus deschise portiera şi coborî din trăsură.

Adam Manwaring îşi puse actele pe biroul din biblioteca Iphiginiei şi apoi se aşeză. Nu putea să-şi ia ochii de la Amelia.

— Înainte de a vă spune rezultatele cercetărilor mele asupra doamnei de companie a lui lady Guthrie, ar trebui să vă spun ce am vorbit cu domnul Dodgson.

Amelia se crispă.

— Bănuiesc că l-aţi informat asupra refuzului nostru de a-l primi în cercul de investitori.

— Desigur, aşa mi-aţi spus să fac. Adam părea destul de afectat. Şi i-am spus şi pentru care motiv a fost respins.

— Foarte bine, spuse Iphiginia. O privi pe Amelia şi văzu oarecare satisfacţie în ochii ei.

— L-am informat pe Dodgson că acest grup de investitori este alcătuit din văduve şi femei necăsătorite care au lucrat ca doamne de companie, spuse Adam. De aceea am accentuat că aceste doamne nu vor să aibă nici un fel de legături cu o persoană a cărei reputaţie este îndoielnică.

— Şi el ce-a spus? întrebă Iphiginia.

Adam ridică din umeri.

— Bineînţeles, nu i-a convenit argumentul meu. Pretindea că a fost insultat şi a insistat să aibă o întâlnire cu patronii, să le explice toată neînţelegerea.

Amelia îşi lăsă privirea în jos – părea preocupată de felul în care arătau mâinile ei.

— Şi ce i-aţi spus?

— I-am răspuns că patronii nu vor să-l cunoască. Apoi, el a mai adăugat că nu-şi aminteşte să fi avut vreodată probleme cu vreo guvernantă sau cu altă persoană din vreo casă respectabilă.

— A spus el asta? întrebă Amelia încet.

Adam ridică din sprâncene.

— A început atunci să treacă de la propria-i apărare la o criză de mânie. A spus că toată lumea ştie prea bine ce fel de femei lucrează ca guvernante şi ca toate nu au altceva în gând decât să-i seducă pe domnii care le angajează. De aceea spunea că nu are încredere în ele.

Amelia schimbă o privire semnificativă cu Iphiginia.
— S-a referit în mod special la guvernante?
— Da, zise Adam.
— Atunci, îşi aminteşte, cu siguranţă, şopti Amelia.
— Desigur, aprobă Iphiginia şi se grăbi să schimbe subiectul. Ajunge, nu mai avem ce discuta despre acest subiect. Să ne concentrăm asupra problemei mătuşii Zoe.
Adam se reîntoarse la hârtiile lui.
— Mi-e teamă că nu am descoperit nimic important. Domnişoara Todd a murit acum cinci ani.
— A murit? Iphiginiei nu-i venea să creadă. O uimise atât de tare ceea ce îi spusese Adam, încât de-abia sesiză că se oprise o trăsură pe stradă.
Adam ridică ochii din hârtii şi o privi întrebător.
— Avea aproape şaptezeci de ani. Aţi cunoscut-o?
— Nu, n-am cunoscut-o, spuse Iphiginia recăpătându-şi slăpânirea de sine. Dar o cunoştinţă de-a mea trăieşte cu impresia că această doamnă este încă în viaţă. Aţi mai aflat şi altceva?
Adam se uită pe notiţele lui.
— Domnişoara Todd n-a fost căsătorită. S-a născut într-un sat din Sussex şi a lucrat ca guvernantă sau doamnă de companie toată viaţa.
— Deci firul acesta nu duce nicăieri, murmură Iphiginia. I-am spus eu.
Adam o privi încurcat:
— Ce aţi spus?
— Nu era nimic important, zise Iphiginia. Asta este tot?
— Ar mai fi de spus că tot timpul şi l-a petrecut cu…
Se auzi o bătaie uşoară, în uşă, care îl întrerupse pe Adam, înainte de a-şi fi terminat fraza.
Iphiginia privi ceasul. Mai era un minut până la ora trei. Se uită pe fereastră şi văzu faetonul negru care se oprise în faţa uşii ei. Pulsul i se acceleră. Fremăta de nerăbdare să-l vadă. Se gândi că era o nebunie – nu-l putea lăsa pe Marcus să-i schimbe într-atât viaţa. Când se deschise uşa bibliotecii, încercă să pară indiferentă. Apăru doamna Shaw.
— Da, doamnă Shaw?
— Contele de Masters doreşte să vă vadă. Sunteţi acasă?
— Sigur că este acasă. Orice idiot ar vedea asta. Marcus intrase în bibliotecă fără să mai aştepte ca intendenta să-l anunţe. Bună ziua doamnă Bright, domnişoară Farley.
— Domnul meu, spuse Iphiginia cu răceală. Aţi venit mai devreme.
— Da, cu un minut. Sper că mă veţi ierta. Marcus se îndreptă spre birou, îi luă mâna şi i-o sărută. Era conştient şi uşor amuzat de haosul pe care îl provocase în simţurile Iphiginiei.
— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe contabilul nostru, domnul Manwaring, spuse Iphiginia.
Marcus îl privi ciudat pe Adam.
— Manwaring.
— Domnule, Adam se ridică politicos. Tocmai plecam.

— Adevărat? Atunci nu-mi mai permit să te reţin.

Adam se îmbujoră.

Iphiginia încercă să facă faţă lipsei de politeţe a lui Marcus.

— Domnul Manwaring nu şi-a terminat treaba aici, nu este aşa, domnule Manwaring?

Adam îşi adună notele.

— După cum am mai spus, nu mai este nimic altceva, cu excepţia faptului că doamna Todd a fost angajată la Agenţia Wycherley, foarte mulţi ani.

— La dracu'! exclamă Marcus.

Iphiginia îl privi, surprinsă de reacţia lui.

— Este ceva incorect, domnule?

— Nu, zise Marcus, îndreptându-se spre fereastră. Tocmai mi-a venit o idee, atâta tot.

Iphiginia se întoarse spre Manwaring.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Manwaring. Mi-aţi fost de mare ajutor. Continuăm altă dată.

Marcus i se adresă lui Adam fără să se întoarcă:

— Un moment, Manwaring.

— Da, domnule?

— Ai făcut investigaţii despre doamna Todd la Agenţia Wycherley?

— Da, spuse Adam. Am vorbit ieri cu doamna Wycherley. Este patroana agenţiei de peste douăzeci de ani. Ea mi-a spus că doamna Todd a murit acum cinci ani.

— Înţeleg.

Iphiginia îl privi pe Marcus admirându-i spatele lat pe care ar fi vrut să-l mângâie, dar în acelaşi timp gândi că Adam era contabilul ei, nu al lui.

— Vrei să-l conduci tu pe domnul Manwaring, Amelia?

Amelia se ridică imediat:

— Desigur.

Adam se îmbujoră.

— Nu este necesar să mă conduceţi, domnişoară Farley.

— Dar îmi face plăcere să vă conduc, domnule Manwaring, spuse Amelia.

— Dacă insistaţi.

Iphiginia aşteptă până când uşa bibliotecii se închise în urma celor doi. Apoi începu să chicotească satisfăcută.

— Aceştia doi sunt parcă făcuţi unul pentru celălalt.

— Care sunt cei doi?

— Verişoara mea şi domnul Manwaring. Sper că vor înţelege în curând că sunt un cuplu ideal. Au multe în comun, ca personalitate şi mod de a gândi.

— Te pierzi în amănunte, spuse Marcus impacientat. De când te ocupi cu alcătuirea perechilor?

— Vei vedea, domnule, spuse Iphiginia, pe un ton superior. Am un fler deosebit în privinţa acestor lucruri.

— Prostii. Ai un simţ deosebit de a crea probleme oamenilor.
Ea se îmbujoră:
— Ce este cu dumneavoastră astăzi, domnule? Aveţi iar probleme de genul celor de la Pettigrew? Eu v-am mai spus, în ceea ce mă priveşte nu s-a schimbat nimic. Totul este bine.
— Nu, la naiba, nu poate fi bine. Şi nu mă lamentez pe tema aceea. Nu am pentru ce; ceea ce era de făcut s-a făcut.
— Atunci, ce vă indispune?
El se aşeză pe un fotoliu ale cărui picioare se terminau cu un fel de gheare şi o privi gânditor pe Iphiginia.
— Crezi în coincidenţe?
Iphiginia ridică din umeri:
— Uneori se întâmplă lucruri foarte ciudate. De ce întrebi?
— Pentru că a apărut o ciudată coincidenţă legată de acest blestemat şantaj.
— Ce coincidenţă?
— Prietena mea, deci cealaltă victimă, a avut o doamnă de companie, pe perioada în care s-au întâmplat evenimentele cu care este şantajată.
— Opreşte-te! Iphiginia ridică o mână. Dacă vrei să-mi spui că numele acesteia era Todd şi o consideri o şantajistă, renunţă. Domnişoara Todd a murit acum cinci ani.
— Numele doamnei de companie era Caroline Baylor, spuse Marcus. Coincidenţa este faptul că a fost trimisă tot de Agenţia Wycherley.
Iphiginia îl asculta cu atenţie.
— Nu este tocmai o coincidenţă. De fapt, Agenţia Wycherley a funcţionat mai mulţi ani şi a furnizat majoritatea guvernantelor, pentru cele mai bune familii.
— Eu o consider coincidenţă, spuse Marcus privindu-şi ceasul. Este trecut de ora trei. Aş vrea să discut personal cu această doamnă Wycherley, chiar acum.
— Dar doamna Todd a murit, iar doamna de companie a prietenei dumitale a dispărut. Ce speri să afli de la proprietara agenţiei?
— Nu sunt încă sigur, dar aş vrea să-i pun întrebări despre doamna Todd şi domnişoara Baylor.
Iphiginia era intrigată.
— Vin şi eu cu dumneata la doamna Wycherley.
— Nu este nevoie, spuse Marcus încet. O să-ţi spun ce am discutat cu ea.
— Nici vorbă, domnule, spuse Iphiginia fixându-l. Ai uitat că suntem parteneri?
Marcus o privi un moment.
— Foarte bine. Bănuiesc că te-ai duce oricum la ea, dacă nu te-aş lua acum cu mine.
— Este o presupunere corectă, domnule. Iphiginia era foarte mulţumită de mica ei victorie. Îşi luă ceaşca şi sorbi din ea. Înţelesese că trebuia să fie mai fermă cu Marcus. El era genul de om căruia îi plăcea să comande. Orice

femeie cu un caracter mai slab ar fi devenit un simplu instrument în mâinile lui.

— Bine, ne vom întâlni împreună cu doamna Wycherley, spuse Marcus. Dar aş vrea să discut cu tine mai întâi alte probleme.

— Ce fel de probleme, domnule? Iphiginia puse ceaşca pe farfurioară.

— Prima este legată de domnul Bright.

Iphiginiei îi scăpă ceaşca din mână, iar ceaiul se vărsă pe biroul de mahon.

— Dumnezeule, spuse Iphiginia sărind în picioare. Scoase o batistă din buzunar şi începu să şteargă ceaiul vărsat. Am crezut că am epuizat deja problema, domnule.

— Am început o discuţie în acest sens, dar n-am epuizat problema răposatului domn Bright.

Iphiginia încercă disperată să se controleze, pentru că simţea că se îmbujorase prea tare.

— Adevărat, domnule?

— Da, Iphiginia. Marcus scoase o batistă din buzunar, se ridică în picioare şi şterse resturile de ceai dintr-o singură mişcare. Trebuie să-ţi spun că m-am interesat în legătură cu tine şi am descoperit că mai sunt şi alte aspecte care mă nedumeresc.

— De exemplu?

Marcus o privi fix.

— Am aflat despre o Academie pentru Domnişoare, despre o localitate numită Deepford şi despre o soră care s-a măritat cu fiul unei familii importante. Pe scurt, Iphiginia, ştiu totul.

Şocul fu prea puternic şi Iphiginia căzu înapoi în scaun.

— Cum ai aflat toate acestea despre mine?

— Nu asta este important. Important este faptul că, dacă eu am putut afla atâtea, le mai pot afla şi alţii.

Iphiginia era uimită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile în ultimele minute. Marcus aflase dintr-o dată toată viaţa ei.

Era enervant.

— Domnule, cred că-mi spuneţi toate acestea pentru că vreţi să-mi prezentaţi două opţiuni.

El ridică din sprâncene:

— Două?

— Da, zise Iphiginia. Ori vreţi să-mi spuneţi că trebuie să părăsesc imediat oraşul, înainte ca şi altcineva să afle adevărul, ori vreţi să mă cereţi în căsătorie. Am dreptate sau nu?

— Te înşeli, Iphiginia.

Ea îl privi cu speranţă renăscută.

— Adevărat?

— Nu ai decât o posibilitate. Aceea este căsătoria.

— Niciodată! spuse ea apăsat, cu hotărâre, încât Marcus nu putea să ghicească cât de tare îi bătea inima. Este imposibil. Nu voi lua propunerea în discuţie. Să considerăm că nici n-aţi spus aceste cuvinte.

Marcus zâmbi:
— Unul dintre cele mai interesante lucruri pe care le-am aflat în decursul cercetărilor mele ştiinţifice este că foarte puţine lucruri pe lumea asta sunt imposibil de realizat.

CAPITOLUL 12

— Dumneata şi regulile dumitale nesuferite, spuse Iphiginia care îşi cam pierduse cumpătul. Se aplecă spre el şi-şi puse ambele mâini pe birou. Ochii îi scânteiau de mânie. Asta este, nu? Ai impresia că ţi-ai încălcat regulile şi de aceea te autoflagelezi.
— Calmează-te, Iphiginia. Ai cam întrecut măsura.
— Nu am de gând să mă calmez şi nici să mă mărit numai ca să nu se încalce Regulile lui Masters. M-ai auzit, domnule?
— Desigur. Marcus, la fel de impasibil ca întotdeauna când voia să se ajungă la ceea ce considera el just, îşi împături batista cu care ştersese ceaiul de pe birou. Îşi spuse că pierduse cam mult timp tot ştergând ceaiul vărsat pe biroul Iphiginiei. Cred că nu gândeşti corect.
— Nu-mi ţine prelegeri, domnule, nu sunt eleva dumitale. Sunt o femeie raţională, educată, inteligentă şi am lăsat de mult în urmă vârsta copilăriei. Desigur, am gândit corect când te-am refuzat.
Iphiginia era hotărâtă să nu cedeze nici un pic. La un moment dat citi însă mânie în ochii lui Marcus, care realiza, în sfârşit, cât de dificilă va fi sarcina lui.
— De asta ai declanşat toată mascarada cu văduva şi amanta mea, pentru că eşti educată, raţională şi inteligentă?
— Parcă nu te-a deranjat atât „mascarada” înainte de a descoperi că nu sunt văduvă. De fapt, dacă îmi aduc bine aminte, erai chiar dispus să continuăm acest joc. Ba îţi făcea plăcere să se ştie că ai o amantă nouă şi neobişnuită.
— Asta a fost înainte de cele petrecute la Pettigrew, la Templul Vestalei, când am descoperit că acesta era atât deja autentic, încât una dintre virgine se mai afla încă acolo.
Ea nu mai ştiu ce să răspundă. Părea pierdută.
— Marcus, asta este o problemă minoră. Nu trebuie să te influenţeze în nici un fel.
— Numai eu pot să apreciez ce trebuie să-mi influenţeze acţiunile.
— La naiba, domnule, nu s-a schimbat nimic.
— Nu este adevărat. Cel puţin un element al acestei farse s-a modificat.
— Nu este vorba despre o farsă. Ea îl privi insistent. A fost un plan care avea toate şansele să ducă la rezultate bune. Societatea încă mă mai consideră văduvă şi amanta dumitale. Fiecare element al planului a rămas intact.
— Şi cât timp va rămâne aşa?
— Atâta timp cât vom dori, îi spuse ea. Nimeni altcineva, în afară de dumneata, nu s-a îndoit de veridicitatea celor declarate de mine.
— Nu va mai dura mult până când altcineva se va duce la Devon şi va afla adevărul.

— Prostii. De ce s-ar deranja cineva până acolo? Dragul meu, hai să fim cinstiţi cu noi înşine. Eşti atât de nervos şi iritat numai pentru faptul că ţi-ai încălcat una dintre blestematele dumitale norme.

— Sunt convins că nu dai mare importanţă regulilor mele, dar eu am trăit până acum conform lor şi nu am de gând să le încalc.

— Marcus, ascultă-mă. Îţi respect regulile şi onoarea pe care se bazează ele. Dar, în acest caz, nu ţi-ai încălcat nici o normă.

— Nu? Ar mai trebui să-ţi amintesc cumva că eu eram acela care se afla între picioarele tale, acum două nopţi? Mă înşel cumva?

Iphiginia deschise ochii mari. Bujorii din obraji se transformară în pete stacojii.

— Nimic nu-ţi dă dreptul să fii vulgar, domnule! spuse ea jignită.

— Vorbeşti ca blestematele alea de profesoare.

— Dar sunt chiar o blestemată de profesoară, Marcus. Sau, mai bine zis, am fost. Îţi repet, domnule, nu ţi-ai încălcat nici o regulă. Eu am făcut-o. Asta te ajută să vezi lucrurile altfel?

— Nu, zise Marcus.

— Dumneata nu eşti vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat, eu sunt cea vinovată.

— Nu încerca să răstălmăceşti faptele, sunt foarte simple.

— Dar, Marcus, nu te poţi căsători cu mine, şi ştii prea bine asta.

— De ce nu?

Iphiginia părea disperată.

— Pentru că, în ochii lumii, sunt amanta celui mai controversat bărbat din Londra, adică a dumitale, domnule.

— Amândoi ştim că un bărbat cu poziţia dumitale nu se căsătoreşte cu amanta lui.

Marcus se sprijini cu ambele mâini de biroul Iphiginiei şi o privi.

— Regulile le fac eu. Să nu uiţi asta.

Ea clipi repede şi făcu un pas înapoi.

— Dar într-o situaţie ca asta…

— În orice situaţie, Iphiginia.

— Pe mine nu mă preocupă regulile dumitale, domnule.

— Am văzut asta.

Ea mai făcu un pas înapoi şi se lovi de scaun.

— Am fost obligată să trăiesc prea mulţi ani după regulile altora. Pe mine regulile mă deprimă. Am crezut că dumneata mai mult decât oricine altcineva, o să-mi înţelegi dorinţa de a fi liberă.

— Liberă? Dumnezeule, Iphiginia, dar nimeni nu este liber cu adevărat. Trăim cu toţii după un cod de norme, ale noastre sau ale altora. Dacă n-ai înţeles asta până acum, eşti mult naivă decât credeam.

Iphiginia îşi ridică mândră capul.

— Foarte bine. Dacă trebuie să am un cod de norme, o să-ţi urmez exemplul, domnule. O să-mi fac propriile mele reguli.

— Şi ce vor stipula regulile tale, Iphiginia referitor la situaţia în care te afli?

— Ele spun că nu sunt obligată să mă mărit cu nici un bărbat. Ca să fiu foarte sinceră, nu văd ce mari beneficii aduce unei femei căsătoria. Nici măcar plăcerea relaţiilor maritale nu mă atrage. După ceea ce am simţit acum două nopţi, este departe de tot ce spun poeţii.

Marcus resimţi puternic lovitura dată de Iphiginia. Se înroşi brusc.

— Ţi-am spus că a fost numai vina mea. Am fost stânjenit şi m-am pripit.

— Oh! Marcus. Iphiginia renunţă la aerul bătăios pe care-l avusese până atunci. Veni repede spre el. Nu trebuie să te simţi stânjenit pentru ce s-a întâmplat. Nu a fost vina ta, ci a mea.

— A ta? Marcus nu mai înţelegea nimic. Nu reţinu decât că Iphiginia se aruncase în braţele lui.

— Da, desigur. Ceea ce s-a întâmplat a fost numai rezultatul demersurilor mele. Eu te-am indus în eroare. Cunoşteam regulile după care îţi conduci viaţa şi că ele nu-ţi permiteau să ai relaţii cu femei lipsite de experienţă, dar am făcut tot ce am putut pentru a te determina să faci dragoste cu mine. Eu te-am încurajat, domnule. De fapt, te-am împins s-o faci.

— Iphiginia!.

Iphiginia era deja în braţele lui. El o ţinu strâns la piept, pentru ca ea să nu mai aibă nici un fel de comentariu de făcut.

— Eu te-am sedus, domnule, şopti ea.

— Nu este adevărat. Eu te-am sedus. Eu am vrut să fac dragoste cu tine. Vocea începu să-i tremure: pe Dumnezeu, chiar dacă aş fi ştiut adevărul, tot nu m-aş fi oprit. Nu regret decât că nu te-ai bucurat de acele momente.

— N-aş putea spune că nu mi-a plăcut deloc, zise ea, dar vorbele ei se auzeau mai greu deoarece îşi îngropase faţa în haina lui. De fapt, mi-a plăcut, cu excepţia ultimelor momente. După cum ţi-am spus, n-am calculat corect unii factori. Dar a fost numai vina mea, nu a dumitale.

Marcus gemu încet. Era incredibil, dar Iphiginia nu-l învinuia pe el pentru tot ce se petrecuse. Ea insistase să-şi asume orice răspundere pentru cele petrecute în Templul Vestalei.

Poate că un alt bărbat ar fi fost amuzat de naivitatea ei.

Marcus era numai îngrozit şi mişcat.

— Ascultă-mă, Iphiginia. Tu eşti o femeie educată şi, desigur, ai studiat multe nuduri de bărbaţi, dar nu ştii tot ce trebuie.

— Dar am studiat statuile originale, domnule, nu cňpii.

El îi luă faţa ei dragă şi expresivă între mâinile lui mari şi o forţă să-l privească în ochi.

— Va fi mult mai plăcut data viitoare, Iphiginia. Îţi promit.

Ea îl fixă cu privirea ei sobră.

— Chiar crezi asta, domnule?

— Trebuie să ai încredere în mine. O sărută.

— Dar am încredere în tine Marcus. Iphiginia se ridică pe vârfuri, îl luă în braţe şi îl sărută cu aceeaşi bucurie pe care o dovedise încă de la începurul relaţiei lor.

Buzele ei erau moi. Sânii ei se striviseră de pieptul lui Marcus. El simţea şi curbele delicate ale coapselor ei care îl presau. Nu mai avusese atâta plăcere de a ţine în braţe vreo altă femeie.

Dar ceea ce era important era constatarea că pasiunea ei era aceeaşi şi strălucea ca o prismă de cristal care emana căldură şi lumină. Nimic din ce se întâmplase în acea noapte n-o afectase.

Marcus se simţi eliberat şi liniştit. Ea încă îl mai dorea. Faptul că el nu se pricepuse să facă dragoste cu ea nu afectase în nici un fel dragostea şi pasiunea pe care le avea Iphiginia pentru el. După un moment, Marcus îşi ridică ochii şi o privi.

— Atunci, considerăm divergenţele încheiate?

Ea îi zâmbi.

— Nu mă opun la o altă încercare de a face dragoste, dacă eşti sigur că va fi bine.

— Va fi. Marcus îi jură că totul va fi bine.

— Asta înseamnă că relaţia noastră va continua? întrebă ea, plină de speranţă.

— Asta înseamnă, spuse el, că ne vom căsători cât de curând.

Ea refuză categoric.

— Ţi-am mai spus, nu este posibil.

— Iar eu ţi-am răspuns că orice este posibil.

Iphiginia deveni dintr-o dată foarte rigidă.

— Marcus, vrei să-mi răspunzi foarte cinstit la o întrebare?

— Nu te-am minţit niciodată, Iphiginia.

Ea schiţă un zâmbet.

— Asta este o altă regulă a ta?

— Da.

— Foarte bine. Atunci, o să-ţi pun întrebarea. Dacă acum câteva nopţi ai fi descoperit că într-adevăr sunt văduvă şi că am oarecare experienţă, ai mai insista să te căsătoreşti cu mine?

Marcus îşi spuse că era prea târziu, trebuia să fi prevăzut cursa pe care i-o întindea ea cu această întrebare. Fusese luat prin surprindere.

— Dracu s-o ia de întrebare, Iphiginia, este total irelevanţă.

— Nu, Marcus, este foarte relevantă.

Marcus sesiză groapa care i se căsca sub picioare. Făcu o încercare disperată să recâştige terenul pierdut.

— Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost ceea pretindeai că eşti? N-am mai întâlnit vreo femeie ca tine. Nu ştiu cum aş fi reacţionat.

— Dacă ai fi descoperit că sunt ceea ce pretindeam, ai fi fost destul de mulţumit şi relaţia ar fi continuat aşa, nu?

— La naiba, Iphiginia, cum pot să-ţi răspund la o asemenea întrebare? Eu am preocupări ştiinţifice. Mă ocup de fapte reale, nu de cele ipotetice.

— Te rog, răspunde-mi, Marcus. Este foarte important.

— Răspunsul la întrebările tale pur conjuncturale este că nu ştiu ce să spun.

— Nu-i nimic, ştiu eu. Răspunsul este negativ. De aceea şi răspunsul meu este tot negativ.

— La naiba femeie, de ce nu înţelegi situaţia? Nu am de ales.

— Dacă aveam optsprezece ani şi n-aş fi putut să mă întreţin şi dacă m-ar fi interesat părerile altora, ai putea avea dreptate. Dar am douăzeci şi şapte de ani, sunt independentă financiar şi nu-mi pasă de normele sociale.

— Iphiginia!

Ea îşi încrucişă braţele.

— Prea mulţi ani a trebuit să mă conformez regulilor societăţii. Nu vreau acum să mă conformez şi celor impuse de lumea bună de aici. Iphiginia fu scuturată de groază. Câteodată mă trezesc noaptea şi îmi amintesc cum trebuia să-mi muşc limba ca să nu comentez în vreun fel faptul că vicarul se oprea din lectură ca să-mi ţină mie personal prelegeri.

Marcus o înţelegea atât de bine.

— Şi eu am crescut într-o localitate mică. Cred că nu ţi-a fost uşor să trăieşti la Deepford.

— Era o situaţie disperată, şopti Iphiginia. De pretutindeni pândeau tot felul de ochi curioşi. Mama şi tata erau priviţi ca nişte personaje curioase. Pasămite, aveau temperamente artistice.

— Ştiu.

— Părinţii mei îmi spuneau că trebuie să ignor grosolănia cu care se amestecau ceilalţi în viaţa noastră, dar după moartea lor n-am mai putut rezista. Trebuia să ne câştigăm existenţa eu şi sora mea, apoi a mai apărut şi Amelia, fără nici un ban şi singură.

— Deci aveai trei persoane pe care să le întreţii.

— Da. Şi pentru asta a trebuit să mă conformez tuturor regulilor stupide ale unei existenţe rurale. Iphiginia privi pe fereastră. Moşierul Hampton şi soţia lui îmi dădeau sfaturi în permanenţă. Îmi spuneau cum trebuie să mă comport. Doamna Calder, care avea o căsuţă lângă Academia mea, îmi ţinea la nesfârşit predici despre felul în care trebuie să se comporte un profesor al unei Academii. Vicarul şi soţia lui mă pândeau la fiecare colţ şi parcă tot aşteptau să cad victimă unui comportament necorespunzător.

Marcus ocoli biroul, întinse braţele spre ea şi o cuprinse strâns.

— Înţeleg tot ce spui, am trecut şi eu prin asta.

— De pretutindeni pândeau ochi, trebuia să fiu foarte atentă. Toate trei depindeam de veniturile de la Academie. Iar existenţa Academiei depindea de bunăvoinţa vicarului şi a familiei Hampton şi a celorlalţi din Deepford, care făceau regulile pe care noi, ceilalţi, trebuia să le respectăm.

Marcus o strânse în braţe şi respiră parfumul de flori părului ei. El realiză în acel moment că se simţea mai aproape de ea decât fusese vreodată de vreo altă persoană în viaţa lui.

— Ştiu ce înseamnă să fii prizonierul propriilor tale responsabilităţi, spuse el. Şi ştiu şi cum te simţi când trebuie să te supui regulilor făcute de alţii.

— Acum un an am plecat din Deepford, pentru totdeauna. Nu am intenţia să mă mai întorc acolo, decât pentru a-mi vizita sora. Sunt hotărâtă

să-ţi urmez exemplul, Marcus. Dacă trebuie să trăiesc după reguli, cel puţin să mi le fac eu.

Marcus o mângâie.

— Îţi înţeleg sentimentele mai bine decât oricine altcineva dar nu te pot lăsa să continui să pozezi în amanta mea.

— De ce nu?

El încercă să găsească un argument mai solid, fără implicaţii emoţionale.

— Este periculos.

— Nu mi se pare. Iphiginia îşi ridică fruntea de pe umărul lui. Ne preocupă pe amândoi aflarea şantajistului şi am căzut de acord că trebuie să ne unim forţele. Ce alt argument mai doreşti?

El o privi lung. Ştia că are de luptat cu ea, dar nu bănuia câtă rezistenţă îi va opune.

— Una dintre principalele probleme pe care le ignori Iphiginia, este că pretextul nu mai există.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marcus, dacă gândul să faci dragoste cu mine te sperie, ar trebui să renunţăm la asta.

Marcus dorea să facă dragoste cu Iphiginia, tot aşa cum şi-ar fi dorit să poată construi o navă care să-l ducă la stele. Dar când se implica în asemenea situaţii, se obişnuise să-şi calculeze toate mişcările, nu să se arunce cu capul înainte. Aşa făcu şi de astă dată. Până acum, îşi spuse el, Iphiginia nu a fost demascată. Mai avem ceva timp la dispoziţie, dar cât anume, nu ştiu. Nu avea nici un motiv să considere că cineva va descoperi adevărul atât de curând. Totuşi, situaţia nu se putea perpetua la nesfârşit. Oricum, deocamdată nu exista nici o ameninţare.

Pe de altă parte, ea mă doreşte încă. Acest aspect trebuia analizat pe îndelete. Prin intermediul acestei slăbiciuni, pe care Iphiginia o avea pentru el, putea să-i înfrângă cerbicia.

Se deschise uşa bibliotecii. Amelia intră în încăpere.

— Iphiginia? Domnul Manwaring mi-a amintit că trebuie să… se opri şi se îmbujoră când o văzu în braţele lui Marcus. Îmi cer scuze.

— Nu este nici o problemă, spuse Marcus. Apoi o privi pe Iphiginia. O să terminăm această discuţie altă dată. De fapt, ne pregăteam de plecare, nu-i aşa, Iphiginia?

— Da, aşa era. Iphiginia se îndepărtă de el şi îi zâmbi Ameliei. Plecăm la Agenţia Wycherley să vedem ce putem afla acolo.

— Nu vă obosiţi să transmiteţi salutările mele lui Constance Wycherley, şopti Amelia. Nu mi-a plăcut niciodată femeia aceea.

Fuseseră atât de aproape de adevăr. Mult prea aproape ca să se mulţumească cu atât.

Peste douăzeci de minute, după un drum cu trăsura făcut în tăcere pe strada Oxford, Iphiginia se afla încă sub impresia discuţiei pe care o avusese cu Marcus. Fuseseră atât de aproape! De adevăr… mult prea aproape ca să se mulţumească cu atât. Toată situaţia asta disperată se datora numai blestematelor de reguli după care trăia Marcus, îşi spunea, coborând din

trăsură. Ea ar fi trebuit să ştie că Marcus se va simţi obligat să se însoare cu ea, dacă descoperea că ea nu era văduvă. Dar îşi permisese să creadă că va afla mijlocul să-l tempereze. Se convinsese că-l putea păcăli pe Marcus, tot aşa cum îi păcălise pe toţi aceia ce alcătuiau aşa-zisa societate. Ar fi trebuit să-şi pregătească un plan mai bun. Acum trebuia să găsească o cale să-l convingă pe Marcus că nu avea nici o obligaţie să se însoare cu ea. Nu va fi uşor, îşi spuse Iphiginia. Marcus semăna cu ea în multe privinţe; era prea încăpăţânat şi foarte hotărât.

— Aici este numărul 11, zise Marcus încruntându-se când văzu ferestrele întunecate ale Agenţiei Wycherley. Agenţia pare închisă.

— Ciudat, zise Iphiginia după ce văzu draperiile trase la ferestre şi la uşi.

— Nu este încă ora patru.

— Poate că doamna Wycherley a avut vreun motiv personal ca să închidă mai devreme.

— Dar unde este personalul agenţiei, care ar trebui să fie încă aici?

— Aşa este, zise Marcus, care încercă clanţa uşii. Este închis.

Iphiginia privi în sus. Cele două etaje superioare erau tot întunecate.

— Mă întreb dacă doamna Wycherley locuieşte deasupra.

— Aşa se pare. Marcus se dădu un pas înapoi pentru a privi toată clădirea. Chiar dacă este acasă, nu cred că are chef de musafiri.

— Poate este bolnavă.

— Manwaring ţi-a spus că a vorbit ieri cu ca. Ţi-a spus ceva că ar fi suferindă?

— Nu. Dar asta nu înseamnă că nu se putea îmbolnăvi peste noapte, spuse Iphiginia. Sau poate că a plecat la ţară.

— În acest caz, spuse Marcus cu o privire ciudată, aici nu este nimeni.

Iphiginia se uită la el cu înţeles:

— Sugerezi ceea ce cred eu că vrei să sugerezi?

— Mă cunoşti destul de bine, Iphiginia, zise Marcus şi o luă de mână. Se uitară de-a lungul străzii pentru a se asigura că nu-i urmărea nimeni. Vino, îi spuse el. N-o să se supere nimeni dacă o să ne uităm puţin pe aici.

Iphiginia nu se împotrivi şi el o conduse spre capătul străzii, apoi dădură colţul şi ajunseră într-o alee.

— Ce te aştepţi să găseşti?

— Cine ştie? Una dintre regulile de bază ale cercetării ştiinţifice este să formulezi un set de întrebări.

— Şi ce întrebări îţi pui acum, domnule?

— De ce este închisă la ora asta o asemenea agenţie, care este unică şi desfăşoară o activitate atât de profitabilă?

Iphiginia avu o senzaţie ciudată.

— Şi asta exact a doua zi, după ce persoana care se ocupă de afacerile mele i-a pus întrebări patroanei despre unii dintre foştii ei clienţi?

— Da, este un element pe care trebuie să-l avem în vedere.

Marcus o luă pe alee, prin spatele unui şir de magazine. Se opri la uşa din spate a casei cu numărul 11 şi bătu încet. Nu primi nici un răspuns. Încercă mânerul, dar uşa nu se deschise.

— Şi uşa asta este închisă, remarcă.

Iphiginia privi cu atenţie ferestrele, aşezate pe ambele laturi ale uşii, şi observă că una dintre ele era deschisă.

— Priveşte, Marcus.

El îşi îndreptă privirea spre locul indicat de ea.

— Se pare că proprietara a plecat în grabă şi a uitat o fereastă deschisă.

— Da, cam aşa arată.

Marcus împinse cu uşurinţă fereastra întredeschisă, dădu draperia la o parte şi privi în interiorul casei.

Iphiginia abia îşi stăpânea curiozitatea.

— Poţi să vezi ceva?

— Nu prea mult. Este prea întuneric. Din cauza draperiilor nu disting nimic. Deschise larg fereastra şi încercă să pătrundă în casă.

— La naiba. Nu cred că pot să încap prin fereastra asta. Iphiginia studie situaţia.

— Dar eu pot să încap.

Marcus o privi îngrijorat.

— Dacă-ţi închipui că o să te las să intri pe fereastra asta…

— Marcus, fii rezonabil. Mă strecor şi imediat îţi deschid uşa.

— Hm. Marcus ezita. Bine. Dar nu pierde nici o clipă după ce ai intrat, vii şi-mi deschizi uşa.

— Aşa am să fac. Dar, ajunsă în dreptul ferestrei, Iphiginia constată că aceasta era prea înaltă. Va trebui să mă ajuţi.

— Desigur.

Marcus o ridică fără nici un efort.

Iphiginia retrăi senzaţia pe care i-o produceau mâinile lui şi ceea ce se întâmplase cu două nopţi în urmă. Era atât de puternic şi se simţea atât de bine în îmbrăţişarea lui.

— Grăbeşte-te, Iphiginia.

— Imediat. Ea alungă amintirile acelea atât de fierbinţi şi se concentră asupra escaladării ferestrei, lucru ce se dovedi destul de greu de realizat din cauza fustelor sale lungi şi largi de muselină.

— Dumnezeule, şopti Marcus. Câte jupoane ai pe dedesubt, Iphiginia! Cred că o să mă pierd în ele.

— Era destul de rece dimineaţă. Ea deveni dintr-o dată conştientă de mâna lui care îi sprijinea piciorul. După câteva secunde, Iphiginia aterizä în siguranţă în încăperea întunecoasă. Stătu puţin să-şi revină. Mâna ei atinse din întâmplare câteva foi de hârtie care se aflau pe o măsuţă. Unele căzură la picioarele ei.

— O, Doamne, murmură ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marcus.

— Nimic. Am risipit nişte hârtii jos, pe podea. Iphiginia se aplecă să le strângă, dar rămase uimită când văzu ce era peste, tot, în jurul ei. Dumnezeule, Marcus, peste tot sunt risipite hârtii şi dosare. Locul acesta arată de parcă ar fi trecut un uragan pe aici.

— Deschide uşa. Repede!

Iphiginia se ridică şi se duse la uşa din spate. O deschise. Marcus intră şi închise uşa în urma lui. Rămase câteva secunde fără să facă nimic, pentru ca ochii să i se obişnuiască cu semiîntunericul.

— La naiba, zise el. Acest loc a fost percheziţionat.

Iphiginia se uita nedumerită în jur.

— Ce crezi că s-a petrecut aici?

— Nu ştiu, zise Marcus, înaintând spre o scară îngustă ce ducea la camerele de la etaj. Aşteaptă-mă aici. Vreau să arunc o privire prin încăperile de sus.

Ca de obicei, Iphiginia nu-l ascultă. Îl urmă pe scări până se opriră în faţa unei uşi ce dădea într-un salon. Aici totul era în ordine. Lucrurile de pe masa din mijloc, mobilele şi nici nu erau hârtii pe covor.

— În camera asta nu s-a întâmplat nimic, zise Iphiginia.

— Nu.

Marcus se întoarse şi porni pe hol. Iphiginia venea după el. Intrară într-o altă încăpere frumos şi îngrijit mobilată, apoi urcară încă un etaj. Când Marcus puse mâna pe clanţa uşii de la dormitor, Iphiginia simţi ceva ciudat, o teamă inexplicabilă.

— Marcus?

— Lasă-mă pe mine să intru primul. El deschise uşa şi rămase în prag. Iphiginia încercă să vadă câte ceva, dar umerii lui laţi nu-i permiteau. Văzu doar nişte fuste gri şi o pereche de pantofi cu şireturi care zăceau pe podea. O, Dumnezeule! Este cumva?.

— Fără îndoială. Stai aici.

De astă dată, Iphiginia îl ascultă. Văzu cum Marcus se îndreptă spre trupul inert. Se opri lângă corpul femeii moarte şi îngenunche s-o examineze.

— A fost împuşcată, spuse Marcus. Atinse un deget de la mâna care nu mai reacţiona.

— Este…?

— Da, este moartă. Marcus se ridică. Cred că a fost împuşcată cu câteva ore în urmă.

Iphiginia simţi că stomacul îi va face probleme. Se duse repede spre uşă, unde putea respira.

Marcus ieşi din încăpere. O privi îngrijorat.

— Te simţi bine?

Iphiginia dădu din cap.

— Cred că da.

— Să ieşim de aici. Nu ar fi bine să ne descopere cineva învârtindu-ne pe aici. Marcus o luă de braţ şi o conduse spre scară.

— Crezi că a fost jefuită?

— Nu, zise Marcus. Se opri la primul etaj şi mai privi o dată în jur. Dacă ar fi fost jefuită, hoţul ar fi luat şi sfeşnicele de argint.

— Atunci, ce s-a întâmplat aici?

— Nu ştiu sigur, dar aş putea lansa o ipoteză.

— Şi care ar fi aceasta?

— Cred că doamna Wycherley era şantajista, iar mătuşa ta şi prietena mea nu erau singurele victime. Şi nici noi n-am fost singurii care am reuşit să facem legătura cu agenţia ei.

— Crezi că ieri, după domnul Manwaring a mai venit cineva?

— Cu siguranţă. Cred că doamna Wycherley a fost ucisă de una dintre victimele pe care le şantaja.

— Şi, probabil că, după ce a ucis-o, individul a început să caute prin dosarele agenţiei pentru a distruge dovezile care existau împotriva lui?

— Da, spuse Marcus.

— Am făcut o descoperire nemaipomenită, Marcus. Asta explică totul, spuse Iphiginia. În acelaşi timp, înseamnă şi sfârşitul crizei prin care am trecut, mai gândi.

— Aşa se pare.

Ea se simţi dintr-o dată uşurată. Secretul mătuşii Zoe era acum în siguranţă. Dar problema şantajului nu era singura care se rezolvase, îşi spuse ea. O dată înlăturat şantajistul nu mai era obligată să pozeze în amanta lui Marcus.

CAPITOLUL 13

Pe la orele şapte, în aceeaşi seară, Marcus, aşezat la masa de lucru din laboratorul său, se gândea cum şi-ar putea transforma amanta în soţie.

Era o problemă cu care n-ar fi crezut vreodată că se va confrunta. Prin comparaţie, ceea ce construise el, adică telescoapele, mecanismele de ceas şi stilourile cu rezervoare hidraulice păreau nişte fleacuri.

Dădu la o parte caietul legat în piele, cu însemnările zilnice pe care abia îl deschisese, se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi propti de masă picioarele încălţate cu cizme.

Se amuză amintindu-şi de majordomul mecanic pe care îl construise anul trecut. Era silenţios şi ţinea în mâna o tavă de argint. Cu ajutorul unui scripete, Marcus îi făcuse o haină neagră şi cămaşă albă. Încercase chiar să surprindă ceva din aerul aristocratic al lui Lovelace, desenându-i ochii reci şi o gură lipsită de expresie, exact ca ale lui. Viaţa fusese atât de simplă până la apariţia Iphiginiei, se gândi Marcus.

Deşi apăruse şi trecuse brusc prin viaţa lui ca o stea căzătoare, ea reuşise să incendieze tot cerul existenţei sale. Dar, dacă nu va reuşi să găsească o cale prin care s-o reţină, ea se va dezintegra şi va cădea la pământ. Se auzi o bătaie în uşa laboratorului, care îl trezi pe Marcus din reveria sa.

— Intră.

— Marcus? Capul lui Bennet se ivi pe neaşteptate în cadrul uşii. Mi-am dat seama că eşti aici. Lucrezi?

— Nu. Intră, te rog.

Bennet intră în încăpere cu paşii lui mari, nepăsători, de om plictisit de lume, închise uşa, apoi se apropie de masa de lucru. Marcus îl privi şi îi făcu cu ochiul. Fratele lui avea din nou acel aer de poet neînţeles şi plictisit. Părul negru al lui Bennet era nepieptănat şi neîngrijit. Cămaşa îi era descheiată la gât, nu purta nici cravată, nici vestă.

— Ţi-am sugerat de mai multe ori să-ţi pui o cravată, înainte de a pleca de-acasă, îi reaminti Marcus. Nu vei fi bine primit la nici un bal sau serată, dacă vei arăta de parcă de-abia te-ai dat jos din pat.

— Nu m-am gătit de mers la bal, zise Bennet şi se duse la fereastră, lipindu-se cu fruntea de ea. Rămase gânditor, cu privirea aţintită la grădina din faţa laboratorului.

— Doreşti ceva anume? îl întrebă Marcus într-un târziu.

Bennet îl privi cu ochii întredeschişi.

— Am venit să-ţi spun că am luat o hotărâre.

— Pleci pe continent? îl întrebă Marcus, plin de speranţă.

— Nu, vreau s-o cer în căsătorie pe Juliana Dorchester.

— Pe dracu'!

— Marcus, trebuie s-o fac. Pentru Dumnezeu, nu înţelegi? Dacă aştept până mă întorc de pe continent, Dorchester o mărită cu altcineva.

— Ar fi spre binele tău.

— La naiba! Bennet se întoarse, şi-l privi cu ochi arzători. Ştiu că nu-ţi place Dorchester, dar de ce îţi transferi antipatia asupra fiicei lui? Ea nu-i seamănă.

— Aşa crezi?

— Este o adevărată doamnă frumoasă şi inocentă, cu un spirit pur, ca…

— Ca un fulg de nea de-abia căzut, nu?

— Te previn. Nu-ţi permit să spui nici un cuvânt urât despre ea, Marcus, zise Bennet, încleştându-şi pumnii. Vreau să mă căsătoresc cu ea, înţelegi?

— Slavă Domnului!

— Ştii care este problema ta?

— Cu siguranţă, dar mai spune-mi-o tu o dată, Bennet. Hai, dă-i drumul.

— Eşti al naibii de cinic, asta eşti. Şi pentru că tu îţi permiţi să le afişezi cu aventuriere de genul doamnei Bright, nu poţi să înţelegi ce este în sufletul unei inocente.

Marcus se şi ridicase din scaun, înainte ca Bennet să realizeze că declanşase un uragan. Fratele lui sări peste masă şi traversă încăperea din câţiva paşi. Îl apucă pe Bennet de umeri şi îl împinse la perete.

— Să nu îndrăzneşti s-o faci aventurieră, spuse el.

— De ce naiba? Bennet îl privea cu ochii aproape ieşiţi din orbite. De ce te aprinzi aşa, doar nu este prima amantă pe care o ai? Toată lumea ştie.

— Ea este o bună prietenă a mea, spuse Marcus. Dacă o insulţi pe ea, este ca şi cum m-ai insulta pe mine. Înţelegi asta, frate?

— Da, la naiba, înţeleg, zise Bennet cu privirea lui obosită. Desigur, pot să înţeleg asta. N-am ştiut că te afectează atât de mult spusele mele.

Marcus îl mai ţintui o secundă pe Bennet de perete, apoi îi dădu drumul brusc.

— Poate că ar fi mai bine să pleci. Am de lucru, iar tu, după cum se vede, ai planurile tale.

Bennet îşi îndreptă reverele mototolite:

— Îmi cer scuze, dacă te-am supărat.

— Am primit scuzele tale. Acum, te rog să pleci.

— Dar nu mă poţi învinui deloc. De astă dată ai sentimente mai puternice pentru doamna Bright decât ai avut faţă de oricare dintre amantele tale, remarcă Bennet.

— Ar fi mai bine să părăseşti încăperea înainte ca eu să-mi pierd orice urmă de răbdare.

Bennet lăsă capul în jos:

— Să ştii că am de gând s-o fac: o cer în căsătorie pe Juliana Dorchester.

Marcus ridică din umeri.

— Mi-ai mai spus-o, iar eu n-am fost de acord.

— Vrei să-mi urezi noroc? îl întrebă Bennet, încă mai sperând că va primi binccuvântarea lui Marcus.

— Îmi pare rău, dar nu-ţi pot ura noroc. Marcus privea la majordomul acţionat mecanic. Nu cred că o astfel de căsătorie ar fi de durată sau că ai fi fericit.

— Ce ştii tu despre fericirea alături de o femeie? pufni Bennet arţăgos. Ţi-ai impus atâtea reguli blestemate, încât singur ţi-ai furat dreptul la fericire.

— Te rog să ieşi mai repede de aici, Bennet.

— Asta şi fac. Deci, n-o să mai aştept urări de bine de la tine. Apoi, se opri cu mâna pe mânerul uşii. Ştii ceva, frate? Cred că de fapt îmi pare rău pentru tine.

— Nu-ţi irosi părerile de rău pe mine. O să ai nevoie de ele, dacă te căsătoreşti cu Juliana Dorchester.

Bennet ieşi din încăpere, fără un cuvânt. Trânti uşa atât de tare, încât motorul electric începu să vibreze pe banc.

Marcus atinse întrerupătorul care declanşa resorturile omului mecanic. Roţile şi angrenajele se porniră, iar majordomul mecanic intră în funcţiune. Automatul întindea tava de argint cu o mişcare sacadată. Marcus urmări creatura mecanizată care înainta prin încăpere. Ce uşor era să fii un automat, ghidat numai de mecansime. Omul mecanic nu privea decât în faţă, nu-şi putea întoarce capul spre dreapta sau spre stânga, indiferent de ceea ce se afla în faţa sau în spatele lui. Nu avea trecut, nu avea viitor. Prezentul îi era guvernat de regulile inflexibile ale universului mecanic.

El nu cunoştea durerea.

Dar nu cunoştea nici bucuria.

— A apărut o notă în ziarele de dimineaţă despre moartea doamnei Wycherley, spuse Zoe. Desigur, nu se spune despre ca că era o şantajistă. Dumnezeule, cine ar fi crezut? Se rezemă mai comod de speteaza canapelei sale de catifea roşie, stil roman. Este surprinzător.

— Asta este concluzia la care am ajuns şi eu cu Masters, spuse Iphiginia ridicându-şi ceaşca de ceai.

— Abia de pot să cred, spuse Zoe. Este cumplit.

Sprâncenele stufoase ale lordului Otis se împreunară.

— Există ceva logic, dacă stai să te gândeşti.

— Da, desigur, zise Amelia. Astfel se explică de ce Iphiginia n-a putut să descopere legătura dintre prietenii lui Guthrie şi cei ai lordului Masters. Nu era nici o legătură.

— De acum s-au terminat şi cercetările mele clandestine privind sigiliul şi ceara, spuse Iphiginia oftând cu regret. Eram atât de sigură că voi descoperi ceva.

— Ce idee formidabilă a avut acest Masters să cerceteze fostele noastre doamne de companie! zise Zoe cu admiraţie.

Iphiginia radia:

— Ipoteza lui n-a fost corectă în totalitate, deoarece niciuna dintre doamnele de companie n-a fost şantajista.

— Da, dar teoria lui a dus direct la cea care şantaja, interveni şi Otis. Acest Masters este inteligent, într-adevăr.

Iphiginia se posomorî:

— Da, şi este foarte conştient de asta.

Amelia zâmbi:

— N-aş vrea să cred că eşti geloasă, Iphiginia.

— Şi eu am avut într-un fel dreptate, conform teoriei mele, admise ea. Oricum, logica lui Masters este bună şi Otis are dreptate; el este un tip foarte logic. Gândiţi-vă că atâţia ani doamna Wycherley şi-a folosit guvernantele şi doamnele de companie pentru a aduna informaţii despre cele mai bune familii.

— Nu mi-a păsat niciodată de doamna Todd, spuse Zoe. Ochii ei îmi aminteau pe cei ai unui şobolan. N-a lucrat prea mult la mine.

— Ar fi trebuit s-o concediezi mult mai devreme decât ai făcut-o, spuse Amelia. Cred că a lucrat destul de mult la tine, mătuşă, întrucât aflase că Maryanne nu era fiica lui Guthrie.

— Desigur, spuse Zoe. Mă întreb câte alte victime o mai fi avut? Chiar toate casele din Londra au început să fie spionate?

— Mă îndoiesc, zise Iphiginia. Din câte ştiu, doamna Wycherley era selectivă şi destul de atentă. Cred că-şi alegea victimele cu grijă.

— Da, sări şi Otis, iar favoriţii lui se zbârliră ca nişte cozi de pisică. Dar a făcut o gafă când a trecut-o pe Zoe a mea pe listă, ca şi pe prietena contelui de Masters.

— Da, zise Iphiginia, asta i-a grăbit sfârşitul.

— Bine că s-a terminat, spuse Zoe şi mai luă o prăjitură de pe tava de ceai. Acum ne putem ocupa de petrecerile din „sezon”. Mărturisesc că am avut îndoieli şi n-am planificat căsătoria lui Maryanne, cu tot şantajul ăsta care a fost pe capul meu.

Otis îi aruncă Iphiginiei o privire plină de înţelesuri:

— Masters este sigur că s-a terminat cu şantajul?

Iphiginia ezită:
— El părea foarte mulţumit cu ceea ce am descoperit.
— Atunci, înseamnă că asta a fost tot, declară Otis.
— Da. Iphiginia se ridică în picioare şi îşi luă boneta. Eu şi Amelia vom pleca. Avem o întâlnire cu contabilul nostru. Poate ne vedem la teatru diseară.
— Cred că da, spuse Zoe veselă. Cât de fericită voi fi să stau în loja mea, fără să mă gândesc că ochii şantajistului sunt aţintiţi asupra mea.
— Ar mai fi un singur lucru, zise Iphiginia adresându-se fiecăruia dintre cei prezenţi. Aş vrea să vă reamintesc tuturor că, deşi povestea cu şantajul s-a încheiat, au mai rămas câteva reguli care trebuie încă respectate.
— La ce te referi, Iphiginia? întrebă Zoe.
— Aş vrea să ţineţi minte că eu rămân în ochii lumii doamna Bright.
— La naiba, are dreptate, sări Otis. Nu-şi poate schimba identitatea dintr-o dată. Ar fi riscant.
— Ne-am înţeles încă de la început că în momentul în care se termină această problemă, eu o să dispar discret de pe scena socială, spuse Iphiginia. Dar mi-am schimbat planurile.
Zoe o privi cu gravitate.
— Vrei să închei sezonul ca amanta lui Masters?
— Da.
Zoe schimbă priviri cu Otis şi cu Amelia. Apoi îşi întoarse privirile asupra Iphiginiei.
— Masters este de acord?
— Mai mult sau mai puţin, zise Iphiginia.
Nu avea sens să le spună că Marcus o ceruse în căsătorie. Se temea că toţi vor fi de partea lui. Iar Iphiginia ştia că nu se poate căsători cu Marcus decât dacă îl face să se îndrăgostească de ea. Descoperirea şantajistului fusese o treabă foarte simplă, în comparaţie cu noua problemă. Să-l facă pe Marcus să-şi schimbe regulile. Iphiginia observă că Amelia rămase tăcută pe când coborau scările casei mătuşii Zoe. Verişoara ei nu spuse nimic până nu ajunseră în trăsura albă a Iphiginiei.
— Spune, Amelia, ce te nemulţumeşte? întrebă Iphiginia şi se rezemă de pernele trăsurii, aranjându-şi fustele. Ce te deranjează?
Amelia o privi cu atenţie:
— Am simţit că ai ezitat când le-ai spus mătuşii şi lui Otis că şantajul s-a încheiat. Pe tine te mai preocupă ceva, Iphiginia.
Trăsura porni. Iphiginia continua să privească pe geam. Era ora cinci după-amiaza. Strada era plină de tot felul de trăsuri moderne, care se îndreptau spre parc.
— Ceea ce mă deranjează pe mine este faptul că eu şi Masters am cercetat amănunţit biroul doamnei Wycherley.
— Şi?
— Şi n-am descoperit nici sigiliul, nici ceara neagră. Nici măcar vreo urmă de ceară în vasul pentru topit.

— Ştiu că această Constance Wycherley avea multe păcate. Dar nu era proastă. Cred că trăia permanent cu frica de a fi descoperită. Şi n-ar fi lăsat nici o dovadă a vinovăţiei ei, la vedere.

— Asta spunea şi Marcus. Dar, dacă era aşa de deşteaptă, încât să fie capabilă să şantajeze, de ce a făcut greşeala de a şantaja tocmai o prietenă a lui Masters? Ştia că în acest fel îl va face să se implice.

— Poate că se ocupa de aceste şantaje de atâta vreme, încât prinsese prea mult curaj, sugeră Amelia.

— Sau poate devenise foarte lacomă. Avea de plătit sume mari la jocurile de noroc. Cine ştie?

— Cred că nu vom primi niciodată răspuns la aceste întrebări.

— Dar ai recunoscut, Iphiginia, că pe tine te deranjează faptul că ipoteza lui Masters a fost cea corectă.

— Şi a mea a fost destul de bună.

— Da, a fost. Dar n-a fost la fel de aproape de adevăr ca cea a lui Masters. Acum, când totul s-a terminat, ce ai de gând să faci în ceea ce te priveşte?

— În ce sens, Amelia?

— Te-am auzit spunându-i mătuşii Zoe că nu poţi continua la infinit să pozezi în amanta lui Masters.

— Pot continua până la sfârşitul sezonului, spuse Iphiginia dregându-şi glasul. Şi aş vrea să ştii că nu este numai o înscenare.

Amelia o privi lung, cu ochii ei trişti:

— De asta mi-a fost teamă.

Iphiginia îşi strânse mai tare poşeta în braţe.

— Nu-ţi face probleme din cauza mea, Amelia.

— Dar nu-mi eşti numai verişoară, eşti şi cea mai dragă prietenă. Cum aş putea să nu-mi fac probleme?

— Ocupă-te de aranjamentele financiare pentru Bright Place. Se va dovedi foarte profitabil, vei vedea.

— Va renunţa la tine imediat ce se va plictisi. Eşti conştientă de asta?

— Poate eu voi fi cea care se va plictisi prima, zise Iphiginia.

— Aş vrea să fie aşa. Cred că orice ţi-aş spune eu, tu vei continua relaţia cu el, nu-i aşa?

— Nu. Aş vrea să-ţi spun că la sfârşitul sezonului se va sfârşi şi relaţia mea cu Masters.

— Şi ce vei face atunci?

— Mă voi ocupa de Bright Place. Voi dedica ore întregi unui catalog de design, spuse Iphiginia zâmbind melancolică. Mă aşteaptă multe proiecte interesante, Amelia. Te asigur că nu voi decădea când se va termina relaţia cu Masters.

— Ştiu că eşti foarte puternică, Iphiginia. Dar n-aş vrea să te văd suferind.

— Este prea târziu, nu mă mai poţi salva. Sunt hotărâtă să continuu această aventură, Amelia. Nu voi mai avea alta de acest gen, mă ştii prea bine. Marcus este unic în felul lui.

Marcus se înclină cu respect când o văzu pe Hannah cu soţul ei la teatru în acea seară. Sands îi privi, înclină şi el din cap, apoi se întoarse să salute pe altcineva. Afrontul nu era direct, dar atitudinea lui nu prevestea ceva bun. Hannah îi aruncă un zâmbet nervos lui Marcus. I se citea disperarea în ochi. Dar mulţimea de spectatori din acea seară le-a fost favorabilă, oferindu-i lui Marcus ocazia să ajungă pentru câteva secunde în preajma ei, fără să trezească suspiciunile lui Sands.

— S-a terminat, îi şopti el, în trecere. Şantajista era doamna Wycherley. A fost ucisă.

Hannah îl privi temătoare.

— Am citit ieri în ziar şi m-am întrebat ce s-a întâmplat. Hannah îl privi cu ochii ei mari: Marcus, sper că nu tu ai…

— Nu. Cred că o altă victimă a făcut-o.

— Slavă Domnului.

— Haide, draga mea, spuse Sands şi o luă de braţ. Desigur, îl observase pe Marcus care trecuse ca din întâmplare pe lângă ea. Ţi-am adus un pahar de limonadă.

Marcus ignoră faptul că Hannah era îndepărtată sistematic de el. Regreta faptul că Sands îl simţea ca pe un potenţial duşman, dar nu-l putea învinui pentru atitudinea lui. Marcus îşi dădu seama că şi el simţise la fel pentru Iphiginia, în ultimele zile. Trecu de holul teatrului şi se îndreptă spre scara cu covor roşu. Era pauză. Coridorul din spatele primului rând de loje era plin de lume. Bărbaţii forfoteau încoace şi încolo pentru a aduce răcoritoare doamnelor, se îndreptau spre hol, unde, adunaţi în grupuri, îşi împărtăşeau cancanuri ori mergeau în lojile cunoscuţilor. Un grup de tineri trecu pe lângă Marcus. Erau în drum spre curtezanele care-şi expuneau toaletele în cele mai elegante loji. Marcus salută câteva cunoştinţe pe care le întâlni pe coridorul îngust şi aglomerat. Când ajunse în loja de la capăt, dădu la o parte draperiile grele şi intră. Dorchester, soţia lui cu ochii ca ai unei păsări de pradă şi fiica lor, Juliana, se întoarseră surprinşi.

— Bună seara, le spuse Marcus. Vă place spectacolul?

Dorchester, care la început fu uimit, îşi dădu seama că trebuia să fie precaut.

— A, Masters. N-am crezut că o să vii la spectacolul acesta.

— Domnule, mă bucur să vă văd. Beatrice Dorchester fu atât de surprinsă de apariţia lui Marcus ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei stafii. Juliana, te rog, fă o reverenţă domnului conte.

Juliana sări în picioare de parcă ar fi fost acţionată de o scânteie electrică.

— Domnule.

— Doamnă Dorchester. Domnişoară Juliana. Marcus le trecu scurt în revistă. Arătaţi foarte bine în seara asta.

— Mulţumim, domnule. Domnişoara Dorchester se simţi parcă mai relaxată de politeţea lui. Nu vreţi să luaţi loc puţin? Vă rog, aşezaţi-vă lângă Juliana.

— Mulţumesc. Voi sta câteva minute. Se aşeză cu grijă pe unul dintre scaunele acelea micuţe. Scaunul scârţâi cumplit, dar nu cedă sub greutatea lui. Văd că acest Kean este în mare formă în seara asta.

— Da, într-adevăr. Omul acesta joacă mai bine când este beat, zise Dorchester amuzat.

— Da, am înţeles că nu mai apucă să se trezească, spuse şi Marcus.

— Ei, ştiţi cum sunt actorii ăştia. Sunt o categorie aparte.

— Nu sunt singurii cărora le lipseşte tăria de caracter. Marcus trecu în revistă întreaga sală care se afla sub privirile lui. Nu zăbovi cu privirea asupra mulţimii care se afla în stal şi la galerie, ci se concentră asupra lojilor. O identifică imediat pe Iphiginia. Ea strălucea, ca de obicei, într-o rochie albă, clasică; penele albe, fixate în părul ei pieptănat cu cărare pe mijloc ce îi acoperea urechile, se unduiau graţios. Gâtul îi era împodobit de un colier minunat de cristal. Nu era singură în lojă, ci împreună cu Amelia. La un moment dat, draperiile se dădură la o parte şi apăru Herbert Hoyt, îmbrăcat în jachetă albastră, vestă şi pantaloni cu pense. Avea câte un pahar cu limonada în fiecare mână.

Doamna Dorchester încerca să facă o conversaţie stereotipă:

— Ce vreme frumoasă, domnule, ce ziceţi?

— Da, spuse Marcus.

— Eu am făcut o plimbare cu Juliana prin parc astăzi, nu-i aşa, Juliana, continuă doamna Dorchester.

— Da, mamă, zise Juliana şi-şi luă evantaiul de parcă i-ar fi fost teamă că Marcus i l-ar smulge din mână. A fost destul de plăcut. Apoi se însenină şi spuse: Ne-am întâlnit cu fratele dumneavoastră, domnule.

— Da?

Juliana tresări la tonul lui Marcus. Doamna Dorchester îşi privi îngrijorată soţul.

Dorchester încercă, la rându-i, să-şi facă datoria, conversând cu musafirul.

— Bănuiesc că vă simţiţi bine, domnule.

— Foarte bine, zise Marcus.

— Excelent, excelent, adăugă Dorchester cu un entuziasm fals. Mă bucur să aud asta.

Marcus o urmări pe Iphiginia care bău o înghiţitură din paharul pe care tocmai i-l adusese Hoyt.

— Mă simt atât de bine, încât m-am hotărât să mă însor.

Se lăsă deodată o linişte mormântală. Dorchester deschise gura de parcă n-ar fi avut aer. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi închidă maxilarele.

— Am crezut că nu vă mai recăsătoriţi, domnule. Ştiam că v-aţi fixat această regulă.

— M-am răzgândit, spuse Marcus. O prietenă m-a convins că nu trebuie să respect cu stricteţe orice regulă.

— Înţeleg, zise Dorchester. Ei, bine, atunci… Vă felicit din toată inima. Oricum, această noutate va face agitaţie.

Juliana îşi privi tatăl şi mama, apoi îi zâmbi lui cam lipsită de entuziasm.

— Vă doresc multă fericire, domnule, Marcus ridică din sprâncene.

— Vă mulţumesc, domnişoară Dorchester.

Doamna Dorchester îl privi pieziş:

— Vă veţi anunţa curând căsătoria, domnule?

— Da, destul de repede, o asigură Marcus.

Dorchester făcu o grimasă.

— Şi cine este norocoasa doamnă, dacă îmi iertaţi indiscreţia?

— Nu pot dezvălui încă numele. Mai sunt multe detalii care trebuie puse la punct. Cred că mă înţelegeţi.

— Desigur, îngăimă Dorchester. Probleme de dotă, de avere.

— Da, desigur. Marcus se ridică. Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să plec. Sunt foarte ocupat zilele acestea. Planurile de căsătorie necesită mult timp.

— Adevărat? îl privi doamna Dorchester cu ochii ei iscoditori.

— Da, aşa este. Trebuie, printre altele, să-ţi redactezi şi testamentul ca să-ţi asiguri soţia şi viitorii moştenitori.

— Moştenitori? repetă doamna Dorchester dezamăgită.

Atunci când este vorba de un titlu care trebuie lăsat moştenire, lucrurile sunt mai complicate, spuse Marcus. Şi se mai pune problema reajustării veniturilor celorlalţi membri ai familiei.

— Reajustare? În ce fel? se repezi doamna Dorchester să întrebe.

— Prin reducere, desigur, spuse Marcus. Averea familiei trebuie concentrată asupra moştenitorului meu, pentru a o păstra şi proteja.

— Am crezut că fratele dumneavoastră vă va moşteni domnule, zise Dorchester.

— Da, aşa hotărâsem, dar acum, dacă m-am decis să mă căsătoresc, situaţia se va schimba, nu? Sper să am un fiu care să-mi moştenească titlul şi averea.

Doamna Dorchester era vizibil afectată.

— Înţeleg, spuse ea.

— Fratele meu va continua să primească un venit substanţial, desigur. La fel ca şi până acum. Marcus dădu la o parte draperiile şi ieşi din lojă. Se întoarse înainte de a ieşi pentru a le zâmbi celor trei Dorchester. Doar dacă nu cumva se căsătoreşte fără voia mea.

— Pardon? Dorchester îl privi de parcă ar fi fost lovit de trăsnet.

— De aceea, pentru a-şi asigura propriul viitor, Bennet trebuie să-şi găsească o moştenitoare bogată. Va trebui să se gândească la situaţia urmaşilor lui.

— Urmaşilor? întrebă din nou Dorchester care nu mai ştia ce să creadă.

— La asta se rezumă totul, nu? Marcus plecă lăsând draperiile grele sa cadă în urma lui. O luă pe coridorul care ducea la celalalt capăt al teatrului, unde era loja Iphiginiei.

Herbert Hoyt ieşea pe hol chiar când Marcus, intrând, ridica draperiile lojei.

— Scuze. Hoyt păru grăbit. Bună seara, Masters. N-am avut intenţia sa dau peste dumneata. E cam aglomerat acest coridor, nu?

— Da, zise Marcus, apoi intră în lojă şi lăsă draperiile să cadă.

— Buna seara, Iphiginia, domnişoară Farley. Marcus se aşeză pe unul dintre scaunele mici ale lojii.

— Domnule, murmură Amelia cu politeţe, după care se întoarse să urmărească spectacolul.

Lui Marcus i se păru că Amelia îl arata cam în acelaşi fel ca şi Sands; nu se simţea prea iubit.

Iphiginia îl întâmpină cu un zâmbet, iar ochii ei luciră de curiozitate.

— Buna seara, domnule. Mi s-a părut că vă văd în loja lui Dorchester cu câteva minute în urmă.

— Am schimbat câteva vorbe cu el, spuse Marcus şi-şi întinse picioarele. De ce dracului dau mereu peste Hoyt acolo unde eşti şi tu? Cred că-şi petrece prea mult timp lângă tine.

Iphiginia ridică din umeri. Cristalele pe care le avea la gât sclipiră provocator.

— Domnul Hoyt este un amic al meu. Şi este inofensiv. Ştiţi asta, domnule.

— A început să mă cam deranjeze.

Iphiginia ridică din sprâncene.

— Nu sunteţi într-o dispoziţie prea bună, domnule.

— Aşa este. Poate spectacolul lui Kean mi-o va schimba.

— Să sperăm. Iphiginia îl examină cu curiozitate înainte de a-şi întoarce iar privirile spre scenă.

Kean era într-o formă excelentă în rolul lui Macbeth, dar nici măiestria lui nu putu să-i schimbe lui Marcus starea de spirit. Nu voia decât să vorbească cu Iphiginia. Voia să-i spună despre încăpăţânarea lui Bennet de a se căsători cu Juliana Dorchester. Simţea nevoia să-i încredinţeze gândurile, să-i spună ce crede faţă de hotărârea lui Bennet, să afle opinia ei şi s-o întrebe dacă făcuse bine că-l descurajase pe Dorchester. Dar pierduse obişnuinţa de a-şi împărtăşi problemele cu alţii. Trecuse atâta vreme de când nu mai ceruse sfatul nimănui, de când nu aşteptase măcar vreo părere de la cunoştinţele lui. Oricum, normele lui nu-i permiteau să se arate slab în faţa cuiva. La mijlocul ultimei scene din Macbeth, draperia se trase brusc la o parte şi Bennet dădu buzna în lojă. Avea pumnii încleştaţi, iar faţa îi era descompusă de furie.

— La dracu' cu tine, Marcus! N-o să ţi-o iert niciodată! Niciodată! Ştiu ce urmăreşti, dar n-o să-ţi meargă. Mă auzi? Nu mă poţi opri, o să mă căsătoresc cu Juliana.

Marcus se întoarse încet, conştient de faptul că Iphiginia şi Amelia priveau scena cu oarecare groază.

— Vezi că ţi-ai cam uitat bunele maniere, spuse Marcus încet. Dă-mi voie să ţi le prezint pe doamna Bright şi domnişoara Farley.

Bennet nu se obosi s-o privească pe Iphiginia.

— De ce m-aş deranja să afişez bunele maniere în prezenţa amantei dumitale, când tu nu eşti capabil să te porţi civilizat cu viitoarea mea soţie şi cu familia acesteia?

— Ajunge. Marcus se ridică în picioare. Te-am avertizat Bennet. Vom discuta mai târziu.

— Nu mai avem ce discuta. N-aş fi crezut că o să faci totul ca să-mi strici mie fericirea. Şi n-aş fi crezut c-o să te pretezi la asemenea măgării. Am mai înţeles că vrei să mă dezmoşteneşti.

— O să vorbim între patru ochi despre asta, spuse Marcus.

— Crezi că-mi pasă dacă mă dezmoşteneşti? Pot să-mi croiesc şi singur drumul în viaţă. Şi Juliana ştie asta. Are încredere în mine, chiar dacă tu şi tatăl ei nu aveţi.

— Dacă te-ai hotărât să-mi faci scene, haide să ieşim pe stradă.

— Nu mai este nevoie. Plec acum. Gura lui Bennet se curbă într-un zâmbet batjocoritor. Apropo, frate, permite-mi să te felicit. Am înţeles că o să-ţi anunţi în curând căsătoria.

Marcus o auzi pe Iphiginia tuşind. Din cauza şocului nu mai avea aer. Nu se uită la ea. Atenţia îi era concentrată asupra lui Bennet.

— Aşa este.

— Tot teatrul nu vorbeşte decât despre asta. Cred că ai fost prea disperat în încercarea de a-mi stăvili planurile încât ţi-ai nesocotit şi regulile tale.

— Bennet, ajunge.

— Dar planul tău nu merge. Eu o să mă însor cu Juliana, chiar dacă nu-ţi moştenesc blestematul ăla de titlu. O să vezi. Ea mă iubeşte pe mine, n-o interesează titlul de conte. Dar tu nu poţi spune asta şi despre viitoarea ta nevastă, indiferent cine este ea.

Bennet se întoarse şi plecă.

CAPITOLUL 14

Iphiginia se aşezase comod pe canapeaua trăsurii lui Marcus. Lămpile din interior erau stinse. Marcus stătea pe locul din faţa ei, pe care îl acoperea în întregime cu statura lui masivă.

Era posomorât. Nu vorbise aproape deloc de când părăsiseră teatrul. Nu i se adresase decât lui Dinks cu diferite ordine. Iphiginia nu putuse să vadă sfârşitul spectacolului susţinut de Kean. Marcus spusese ceva despre înghesuiala care va fi la ieşire, dar ea ştia că nu acesta era motivul pentru care el voia să plece mai devreme. Când Marcus îi spusese scurt să-l însoţească, Iphiginia o privise pe Amelia şi înţelese că aceasta nu era de acord cu plecarea. Dar Iphiginia îşi dorea să plece cu Marcus. Amelia rămăsese în loja lui Zoe şi a lui Otis care urmau să o conducă acasă.

Când Marcus şi Iphiginia o însoţiseră pe Amelia până la loja ei, în ochii lui Zoe se puteau citi mii de întrebări. Iphiginia se făcuse că nu observă. Ştia că mătuşa ei auzise deja zvonurile despre căsătoria lui Marcus, dar nu era dispusă să dea răspunsuri şi explicaţii. Când trăsura se puse în mişcare, Marcus întrerupse tăcerea.

— Îmi cer scuze că ai asistat la scena aceea penibilă care s-a desfăşurat în loja ta. Apoi Marcus privi pe fereastră. Se pare că fratele meu este mai mult decât implicat sentimental în acest moment.

— Marcus, cred că îmi datorezi o explicaţie.

— Mda.
Iphiginia aşteptă o secundă. Marcus nu zise nimic.
— Ei? interveni ea.
— Ei, ce? spuse Marcus fără a-şi lua privirile de la geam.
Iphiginia făcu un efort să rămână calmă.
— Ei, care este explicaţia pentru scena din loja mea?
Marcus ezită, de parcă i-ar fi fost teamă că se află pe un teren nesigur.
— Ştiu că a nu-ţi explica acţiunile este o altă regulă de care ţii seama, dar eu cred că în acest moment…
— Bennet are impresia că o iubeşte la nebunie pe această Juliana Dorchester.
— Şi nu eşti de acord cu căsătoria lor?
În sfârşit, Marcus îşi îndreptă privirile spre ea.
— Cum ai ghicit?
— N-a fost prea greu.
— Dorchester este foarte preocupat să-şi mărite fata cu un bărbat care are bani, pentru a-şi salva propria-i situaţie materială, cam precară în ultimul timp. Doamna Dorchester, la rândul ei, urmăreşte şi ea să aibă pe cineva cu titlu nobiliar în familie. Cei doi au încercat în ultimele două „sezoane” s-o arunce pe Juliana în braţele tuturor bărbaţilor bogaţi.
— Chiar şi în ale tale?
— Sezonul trecut am fost şi eu în vederile lor, dar pentru scurt timp. Lampa unei trăsuri care trecea în acel moment pe lângă ei lumină pentru o secundă trăsăturile dure ale lui Marcus. Dorchester a încercat chiar să mă surprindă într-o situaţie compromiţătoare cu fiica lui.
— Dumnezeule? Şi ce s-a întâmplat?
— Nu are sens să intrăm în amănunte. A fost un mic complot pus la cale fără pic de inteligenţă şi după cum era de aşteptat, a dat greş.
— Înţeleg. Se instală o oarecare răceală între ei. Iphiginia îşi trase şalul de mătase, ca să-şi acopere umerii mai bine. Sper că ai scăpat fără probleme.
— Desigur.
— Spre deosebire de ceea ce s-a întâmplat la Templul Vestalei, când ai descoperit prea târziu adevărul.
Din nou se lăsă tăcerea între ei. La un moment dat, Marcus îşi căută o poziţie mai comodă. Se lăsă pe spătarul canapelei şi-şi încrucişă braţele pe piept.
— I-am spus lui Dorchester că nu mă însor cu Juliana, chiar dacă aranjează să fim descoperiţi împreună în pat, spuse Marcus.
— Oh, zise Iphiginia care nu mai ştia ce să spună.
— I-am amintit că una dintre regulile mele chiar se referă la a nu mă căsători. Aparent, Dorchester a încetat să mă mai vâneze; oricum, nu mi-a mai aruncat-o pe Juliana pe cap. Dar în sezonul ăsta a ajuns la concluzia că ar fi bun şi fratele meu.
— Deci, în seara asta, ai încercat să-l faci să renunţe la ideea de a-l vâna pe Bennet, zise Iphiginia. Numai că de astă dată ai o problemă în plus: fratele tău o iubeşte pe Juliana.

— Fratele meu nu o iubeşte, este doar atras fizic de ea, tot aşa cum este atras şi de lordul Byron. Nu asta este dragostea.

Iphiginia îl privi dispreţuitor.

— De unde ştii că nu este vorba despre o dragoste adevărată?

— Doamne, dar are numai douăzeci de ani. Este sub influenţa pasiunii, nu a dragostei. În manieră tipic masculină, el identifică dorinţa cu dragostea.

— Poate că sentimentele lui pentru Juliana sunt mai profunde decât îţi închipui.

— Nu se poate, şopti Marcus.

— Şi ce ai sperat să realizezi anunţându-ţi o căsătorie fictivă?

— Căsătoria mea nu este fictivă, Iphiginia. Noi doi vom avea o căsătorie cât se poate de reală.

— O să mai discutăm despre această problemă cu altă ocazie, spuse ea. Acum discutăm despre fratele tău. Ai vrut să-l faci pe Dorchester să înţeleagă că nu mai are rost să insiste cu căsătoria, pentru că te recăsătoreşti şi tu?

— Da, mi-am modificat planurile.

Ea îi ignoră spusele.

— Poate că ai reuşit să-l convingi pe Dorchester că Bennet nu este o partidă pentru fiica lui, dar cum rămâne cu cei doi?

— Cu cei doi? Părinţii Julianei nu-i vor permite să se căsătorească dacă fratele meu nu va mai primi titlul şi banii corespunzători. Scopul lor este să pună mâna pe banii mei. Dar eu deţin controlul asupra lor, nu Bennet.

— Marcus, nu-ţi va fi uşor. Am văzut cât de pornit era fratele tău. Cred că este îndrăgostit de Juliana.

— Curând va ajunge la concluzia că nu-i serveşte la nimic. Dorchester îşi va schimba planurile şi se va orienta asupra altui candidat cu bani.

— Prostii. Şi tu şi Dorchester sunteţi doi idioţi dacă vă închipuiţi că puteţi controla vieţile oamenilor. Poate că Bennet şi Juliana greşesc acum, dar, totuşi, sunt adulţi. Nu se ştie ce ar putea face dacă tu şi Dorchester încercaţi să le croiţi vieţile după voia voastră.

Marcus o urmărea atent.

— Ce vrei să spui? Crezi că ar fugi la Gretna Green?

— Ar fi o soluţie, nu?

— Nu. Sunt sigur că Bennet, în starea în care este, ar fi capabil de aşa ceva, dar Juliana este o tânără foarte raţională. În nici un caz nu s-ar mărita cu un bărbat ale cărui venituri nu sunt sigure.

— Vrei să spui că o interesează banii, nu dragostea lui?

— În mod sigur. Eu am văzut-o de ce-i în stare în sezonul trecut.

— Cred că i-ai văzut în acţiune pe părinţii ei. Era normal ca biata Juliana să se supună voinţei lor.

— Nu văd diferenţa.

— Marcus, n-aş fi vrut să-ţi spun asta, dar tu ai tendinţa să te erijezi într-un mare cunoscător al naturii umane. Dar cel puţin în problemele de suflet nu te mai amesteca.

— Problemele de suflet vor fi tratate la fel ca şi cele materiale. Cu atenţie şi grijă.

— Adică, de fapt, cu cinism. Eu înţeleg ce vrei să faci tu, spuse Iphiginia încet. Vrei să-ţi protejezi fratele împotriva unei căsătorii nefericite. Dar cred că nu procedezi corect.

— Asta nu este problema ta, Iphiginia.

— Prostii. Tu m-ai atras în această discuţie. Dacă voiai să mă ţii deoparte, nu trebuia să-i spui lui Dorchester că îţi vei anunţa căsătoria. Acum vom face faţă multor speculaţii şi întrebări supărătoare. Totul va fi mai dificil pentru noi.

— Eu nu văd nici o diferenţă. Cu toţii ştiu că sunt un om căruia nu-i place să vorbească despre problemele sale.

— Dar, Marcus, lumea se aşteaptă să-ţi anunţi căsătoria cu una din tinerele care au debutat în acest sezon, nu cu amanta ta, pentru numele lui Dumnezeu. Chiar şi fratele tău se aşteaptă să te însori cu o tânăra din înalta societate.

— Eu am de gând să mă însor cu o tânără care este la primul ei sezon, spuse Marcus. Cu tine.

— Eşti cel mai încăpăţânat bărbat pe care l-am întâlnit până acum.

— Ar trebui să te obişnuieşti cu felul meu de a fi, pentru că nu am de gând să mă schimb.

Iphiginia era exasperată.

— Să revenim la subiectul de la care am pornit, zise ea. Te sfătuiesc să nu fii atât de inflexibil cu Bennet şi cu Juliana. Dacă vei continua aşa, nu vei face altceva decât să-i arunci unul în braţele celuilalt.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut sfatul în privinţa asta.

— Atunci de ce mai purtăm discuţia asta?

— Naiba să ştie ce mai vreau şi eu, izbucni el. Dar nu este problema ta. Bennet este fratele meu şi o să acţionez aşa cum cred de cuviinţă.

— Marcus, înţeleg ce vrei să faci. Vrei doar să-l protejezi.

— Şi ce este rău în asta?

— Nimic. Eu îţi înţeleg problemele. Tu l-ai crescut pe Bennet. Cred că în multe privinţe i-ai fost mai mult tată, decât frate. Eu am fost într-o situaţie asemănătoare cu sora mea. Şi eu i-am fost ca o mamă.

— Da, ştiu asta, spuse el încet.

— Tu şi cu mine am devenit ca nişte părinţi înainte de a avea şansa să ne maturizăm noi înşine. Şi simţim şi acum că trebuie să ne protejăm fraţii, aşa cum ar face-o părinţii lor, dacă ar mai trăi. Dar oricât am vrea să avem grijă de ei, în continuare, nu se mai poate.

— Ba eu pot şi îl voi proteja pe Bennet de Juliana Dorchester.

— O s-o faci într-un mod greşit.

— Poţi să-mi dai un sfat bun? i se adresă Marcus. Să le dau binecuvântarea mea?

— Da.

— Niciodată!

— Ascultă-mă, spuse Iphiginia aplecându-se spre el. Spune-i fratelui tău că-ţi vei da consimţământul pentru căsătorie, dacă el este de acord ca logodna să dureze o perioadă rezonabilă.

— Ce înţelegi prin rezonabil?

— Multe cupluri din înalta societate se logodesc timp de un an. În mod sigur îl vei putea convinge pe Bennet să păstreze o asemenea perioadă. Sau, cel puţin, şase luni.

— Şi ce se va întâmpla după epuizarea perioadei de logodnă?

— Un an trece destul de greu, Marcus, când eşti îndrăgostit. Nici cele şase luni nu se scurg atât de repede. Dacă Juliana nu este fata potrivită pentru Bennet, el va avea timp destul să vadă asta.

— Dar nu este uşor să rupi o logodnă.

— Este adevărat, dar se poate face. Şi mai ales, se poate face în linişte.

Marcus se întunecă la faţă:

— Şi dacă Juliana reuşeşte să-şi distrugă reputaţia, înainte de expirarea anului?

— Trebuie să ai în vedere şi acest risc. De fapt, în acest moment, ameninţarea este mai mare, pentru că ei doi vor fi disperaţi. Dacă Julianei îi pasă de Bennet tot atât cât îi pasă şi lui de ea, va fi bine. Se vor hotărî să-şi lase familiile şi să sfideze orice convenţie pentru a fi împreună.

— La naiba! Ceea ce spui poate fi adevărat, numai dacă eu mă înşel în privinţa sentimentelor Julianei. Dar dacă am dreptate, totul este terminat. Familia Dorchester, inclusiv Juliana, vor hotărî că Bennet nu mai este o partidă.

Iphiginia oftă:

— Domnul meu, nu cred că ai dreptate. Eşti un om căruia îi place raţiunea, poate că eşti cel mai inteligent bărbat pe care îl cunosc, dar eşti orb când ajungi la probleme sentimentale. Dragostea îi face pe oameni să recurgă la lucruri disperate.

El o privi galeş.

— De când te consideri atât de expertă în probleme de suflet?

Ea încercă să nu-i spună că era un exemplu viu a ceea ce putea face dragostea din om.

— Îmi amintesc de momentul în care s-a îndrăgostit sora mea, încercă Iphiginia o portiţă de scăpare.

Marcus o privi cu multă atenţie:

— De bărbatul care credeai că te iubeşte pe tine?

Iphiginia rămase fără aer.

— Ştii povestea lui Richard Hampton?

— Da. Marcus începu din nou să privească pe stradă.

— Chiar ai impresia că ştii totul, nu?

— Din experienţă ştiu că trebuie să-mi adun toate informaţiile înainte de a lua o hotărâre.

— Ei, dacă eşti atotştiutor, nu mai ai nevoie de nici un fel de informaţii despre Richard, nu?

Marcus îi întâlni privirile. Apoi el privi din nou strada.

— L-ai iubit?
— Răspunsul ar fi neînsemnat pentru un om care nu crede în dragoste.
— Eviţi să spui adevărul.
— De fapt, mă folosesc de una dintre regulile tale ca să nu-ţi răspund la întrebare. Dar hai să facem o înţelegere, domnule.
— Ce fel de înţelegere?
— O să-ţi răspund la întrebare, dacă şi dumneata te învoieşti să-mi răspunzi la alta.
— Foarte bine, zise el. Dar tu vei răspunde mai întâi. Chiar crezi că ai fost îndrăgostită de tânărul Hampton?
Iphiginia ridică din umeri, pentru că nu prea ştia ce să-i răspundă. Încercă să-şi amintească zilele acelea când era convinsă că Richard o s-o ceară de nevastă. Dar sentimentele ei faţă de Richard fuseseră neînsemnate, în comparaţie cu cele pe care le avea pentru Marcus.
— Cred că aş fi învăţat să-l iubesc, spuse ea încet.
— Ai fi învăţat să-l iubeşti? o zeflemisi Marcus. Ce prostie!
— Nu gândi aşa. Mie îmi place să gândesc mult. Am fost profesoară. Cred în puterea intelectului. Sunt convinsă că acolo unde există toţi factorii necesari, unde există hotărâre, voinţă şi un dram de inteligenţă, oricine poate învăţa să iubească.
— Poeţii ar muri de râs dacă te-ar auzi vorbind despre aplicarea inteligenţei şi raţiunii în dragoste.
— Dumneata nu eşti poet, domnule, de ce râzi?
— Se poate râde cu lacrimi pe această temă, îi zise Marcus. Spuneai că sunt necesari nişte factori pentru a învăţa să iubeşti pe cineva. Acei factori erau prezenţi în cazul lui Richard Hampton?
— Cred că da. Richard era un om bun, puternic, blând şi constant. Da, cred că aş fi învăţat să-l iubesc.
— Prea sună a model de virtute. Chiar crezi că ai fi fost fericită cu el?
— Da.
— Şi i-ai fi fost credincioasă?
Ea se încruntă:
— Desigur.
— Chiar dacă, după căsătorie, ai fi cunoscut pe altcineva? Un bărbat care te-ar fi pus pe jar? Un bărbat care te-ar fi făcut să înţelegi operele poeţilor? Un bărbat alături de care te-ai fi simţit capabilă să atingi stelele?
— Adică, dacă te-aş fi întâlnit pe tine, Marcus?
El rămase tăcut, privind-o.
Iphiginia îi zâmbi.
— Nu cred că aş fi avut cum să te întâlnesc pe tine, dacă m-aş fi măritat cu Richard Hampton. Dar răspunsul la întrebarea ta este „da”. Dar dacă totuşi te-aş fi întâlnit, aş fi fost sinceră cu el. Nu trăiesc după reguli, dar am simţul onoarei.
— Pasiunea nu prea ţine cont de onoare, doamnă.

— Nu sunt de acord. Şi cred că pe undeva, în adâncul sufletului, şi dumneata gândeşti la fel. Suntem fiinţe inteligente. Tentaţia şi pasiunea se pot controla, dacă vrem s-o facem cu tot dinadinsul.

Spre uimirea ei, Marcus se mulţumi să-i zâmbească doar.

— Poate că ai dreptate. Atunci, ce se poate spune despre noi doi, Iphiginia? Că nu avem voinţă?

— Nicidecum. Ea îşi desfăcu evantaiul, apoi îl închise la loc. Se poate spune că amândoi am hotărât să ne lăsăm purtaţi de pasiune. Este prerogativul nostru, de adulţi. Dacă n-am fi liberi, onoarea ne-ar împiedica să cedăm tentaţiei.

— A, înţeleg. Noi, din întâmplare, am fost liberi să dăm frâu liber tentaţiei, aşa că am făcut-o. Ce logică interesantă ai, Iphiginia.

— Cred că ar fi mai bine să revenim la pasiunea fratelui tău, decât să mai discutăm despre noi. Nu-i poţi controla viaţa lui Bennet. Nici n-ar trebui s-o faci.

— Nu crezi că ştiu şi eu atâta lucru? Nu vreau să-i controlez viaţa. Nu vreau decât să-l protejez.

— El va iubi pe cine va voi. Tot ce poţi să faci este să-i asiguri ceva timp pentru a reflecta şi a-şi planifica acţiunile. În acest timp, el va încerca să vadă dacă ceea ce simte pentru Juliana este autentic sau ceva trecător.

— Eu tot mai cred că modul meu de a acţiona va da rezultatele dorite, spuse Marcus. Nu m-ar mira să fi tăiat răul din rădăcină chiar în seara asta.

— Cred că te vei confrunta cu un dezastru.

— La naiba! Detest aceste fleacuri emoţionale.

— Dumneata, domnule, nu ai răbdare decât pentru ceea ce este investigaţie ştiinţifică.

— Lucrurile ar fi mai simple dacă Bennet ar fi mai mic, spuse Marcus pe un ton blând. Pe atunci, îmi respecta sfaturile, îmi cerea ajutorul ori de câte ori avea nevoie de el. Îmi cerea voie dacă intenţiona să facă ceva.

— Te înţeleg, spuse Iphiginia zâmbind visătoare. La fel era şi sora mea în copilărie. Dar toţi cresc, Marcus.

— Şi trebuie lăsaţi să-şi distrugă propria fericire?

— Uneori.

— Câteodată, costul unei greşeli este prea mare. Nu-l pot lăsa să-l plătească, Iphiginia.

Ea îşi făcu vânt cu evantaiul.

— Domnule, eu am predat studenţilor câţiva ani. Am aflat cu ocazia asta că, de cele mai multe ori, ei nu învaţă ceea ce le predai. Învaţă cu totul altceva.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să mă crezi când îţi spun că ceea ce vrei să faci presupune multe riscuri. Bennet va învăţa din ceea ce face acum.

— Sper ca el s-o facă, spuse Marcus, care se implicase cu tot sufletul în discuţie.

— Dar mă îndoiesc că el va învăţa, după cum îţi mai spuneam, exact lecţia pe care i-o predai tu. Pe scurt, domnule, dacă această afacere se termină prost, el va ajunge să-ţi semene prea mult. Asta îţi doreşti pentru el?

Marcus o privi amuzat.

— Nu am înţeles prea bine mesajul tău.

— Îl înveţi nişte lucruri care, în timp, îl vor transforma într-o copie a ta.

— Şi ce fel de om va fi el? întrebă Marcus cu o voce scăzută.

— Un bărbat care va trăi după propriile lui reguli, atât de rigid alcătuite, încât nu va putea să mai şi iubească.

Se lăsă o tăcere penibilă, Marcus nu se mişcase nici un centimetru, dar Iphiginia simţea cum clocoteşte de furie.

— Domnule, nu am de unde să ştiu nimic despre prima dumitale căsătorie, dar nu cred că a fost una fericită.

— De fapt, a fost un fel de iad.

— Aş vrea să ne respectăm fiecare înţelegerea, după cum am stabilit. Aş vrea să primesc răspuns la următoarea întrebare: Putea cineva, care te cunoştea, să te oprească înainte de căsătorie, să te convingă să nu te mai însori?

Pentru moment, ea avu impresia că Marcus va refuza să-i răspundă.

— Nu. Acest singur cuvânt pe care îl spuse Marcus avu greutatea unei pietre. Cred că nu. Credeam că ştiu ce fac. Credeam că sunt îndrăgostit. Pe figura lui apăru un zâmbet trist. Credeam că Nora mă iubea.

— Poate că te iubea, domnule, îi veni Iphiginia în ajutor.

— Nu. Marcus fu categoric, iar mâinile lui se strânseră involuntar în pumni. Nu avea nevoie decât de un tată pentru copilul pe care îl purta în pântece.

Iphiginia îngheţă.

— N-am ştiut…

Marcus îi întâlni privirea. Ochii lui erau atât de reci şi de tăioşi.

— Nimeni n-a ştiut. N-am spus nimănui, vreodată, că Nora a venit în această căsătorie deja însărcinată.

— O, Marcus, îmi pare rău pentru tine.

Marcus rămase în tăcere câteva clipe. Iphiginia nu mai ştia ce să spună. Era uimită că acest bărbat ţinuse un secret atâta timp.

— Familia Norei trăia la o fermă învecinată, începu Marcus să se confeseze dintr-o dată. Vocea lui avea un timbru ciudat, de parcă ar fi săpat după cuvinte într-un mormânt unde acestea ar fi stat îngropate mult timp. O ştiam de mică. Eram cu un an mai mare decât ea şi am început s-o iubesc de pe la şaisprezece ani.

— Marcus, te rog, nu trebuie să-mi povesteşti toate astea.

El n-o auzi.

— Ea mă găsea amuzant, probabil. Şi folositor. Am învăţat să dansăm împreună la o sală special amenajată în localitate. Am învăţat-o să pescuiască. A fost prima fată pe care am sărutat-o.

Iphiginia nu mai voia să asculte:

— Te rog!

— Dar eu eram doar un simplu fermier. La vremea aceea titlul aparţinea unui unchi. Nu m-am aşteptat niciodată să-l moştenesc. Nora îşi dorea de la viaţă mai mult decât puteam să-i ofer eu. Era atât de frumoasă, încât ea şi părinţii ei erau convinşi că va putea să se căsătorească cu cineva care avea o poziţie socială, nu cu un moşier fără nici o perspectivă, ca mine. În anul în care Nora a împlinit optsprezece ani, familia ei a dus-o la Londra pentru sezon.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Iphiginia, temându-se de răspuns.

— A venit înapoi în luna iunie a acelui an şi totul s-a schimbat. Nu mai era tânăra aceea fericită, încântătoare, căreia îi plăcea să flirteze. S-a aruncat efectiv în braţele mele şi mi-a declarat că numai pe mine mă iubeşte.

— Înţeleg, zise Iphiginia concentrându-se asupra evantaiului ei. Mânia lui Marcus şi neputinţa lui i se transmiseseră şi ei.

— Iar eu eram atât de naiv şi lipsit de experienţă, încât am crezut-o. Marcus privea afară, la noaptea care se lăsase. Mi-a spus că nu-i place viaţa de la oraş. Dorea să ne căsătorim foarte repede. Părinţii ei erau de acord. Tatăl ei m-a luat deoparte şi mi-a sugerat să mergem la Gretna Green.

— N-aţi fost logodiţi?

— Ei au ajuns la concluzia că n-avea rost să mai pierdem timpul şi banii. Iar eu o iubeam atât de mult, încât n-am obiectat. Am plecat cu Nora la Gretna Green. Ne-am petrecut noaptea nunţii la un han. De-abia aşteptam s-o ţin în braţe.

— Cred că nu mai vreau să ascult.

— O doream atât de mult. Eram hotărât să fiu foarte blând cu ea. Dar, în noaptea aceea, ea a început să plângă. Foarte mult, chiar. Îmi spunea că am rănit-o prea tare. Mi-a mai spus că am mâini de ţăran. Marcus îşi privi încă o dată pumnii strânşi. Era adevărat. Aveam mâini de ţăran. Chiar eram un fel de ţăran.

Iphiginia simţi fiori când îşi aminti cum simţise mâinile lui pe trupul ei. Erau mâini puternice. Mâini bune. Mâini care o făceau pe femeie să se simtă dorită. Şi în siguranţă. O podidiră lacrimile.

— Dimineaţa următoare am văzut sânge pe cearşafuri. Mai târziu, am aflat că mama ei i-l dăduse într-o sticluţă, înainte de plecarea la Gretna Green. Dar nu ar fi trebuit să facă lucrul acesta.

— Nu înţeleg, şopti Iphiginia.

— Dacă n-ar fi fost atâta sânge, n-aş fi suspectat-o că mai fusese cu alt bărbat. Eu fusesem virgin şi eram mai ignorant decât ea în aceste probleme.

— Şi de unde ai aflat că avusese alt iubit? îl întrebă Iphiginia încet.

— A pierdut sarcina la o lună după ce ne-am căsătorit. Eu am crezut că înnebunesc. Nu ştiam ce se întâmplă. Am crezut că moare.

— Dumnezeule!

— Am chemat doctorul. Când s-a terminat, acesta mi-a spus ce se întâmplase. Voia să mă liniştească. Presupunea, desigur, că eu sunt tatăl şi că acest copil fusese motivul pentru care plecasem atât de precipitat la Gretna Green. M-a încurajat şi mi-a spus că în curând voi avea un alt copil.

— Nu i-ai spus adevărul?

Marcus făcu o grimasă.
— Sigur că nu. Care bărbat ar fi recunoscut singur că fusese păcălit? Şi apoi, mai era şi problema Norei. Ea era soţia mea.
— Şi tu simţeai nevoia s-o protejezi, nu? îl întrebă Iphiginia.
Marcus ridică din umeri, dar nu spuse nimic.
— Ai avut grijă de fratele tău atâţia ani. Deja ai o a doua natură, care te face să-i protejezi pe cei mai tineri. Şi Nora ce-a spus?
— Când i-am spus adevărul, a început din nou să plângă. Apoi, n-a mai rezistat şi mi-a mărturisit. Fusese sedusă de către unul dintre admiratorii ei din Londra, un ticălos care voia o moştenitoare bogată, care nici nu avusese intenţia s-o ia pe Nora şi care n-a pierdut nici o ocazie să se laude cu fapta lui.
— Biata Nora!
— Bârfa a făcut-o foarte nefericită şi i-a luat orice speranţă de a se mai căsători. Familia ei nu avea statutul social necesar ca să-l forţeze pe ticălos s-o ia de nevastă.
— Aşa că au adus-o acasă şi au măritat-o cu tine?
— S-au gândit că prostul de moşier din vecini n-o să descopere adevărul. Marcus îşi privi din nou mâinile. Aveau dreptate. Până în ziua de azi mă întreb dacă aş fi descoperit adevărul, în cazul în care ea nu pierdea sarcina.
— Dar l-ai fi aflat când ai fi văzut că naşte copilul cu câteva săptămâni mai devreme.
— Mă îndoiesc. Ţi-am spus, nu prea ştiam nimic în acest domeniu. Aş fi crezut că fiul meu s-a născut prematur şi gata.
— Din bârfe, am auzit că Nora a murit de friguri.
— Da. La şase luni după ce a pierdut copilul.
— Duelul, şopti Iphiginia. De aceea te-ai duelat, nu? La puţin timp după ce Nora a murit, te-ai dus la Londra şi l-ai provocat pe ticălosul care a sedus-o.
— El mi-a spus că eram un prost, ceea ce fără îndoială era adevărat. Voia să ştie de ce îl mai provocam la duel, dacă ea murise. Eu nu i-am răspuns nimic pentru că nu aveam ce să-i răspund.
— Ai apărat onoarea soţiei tale, chiar dacă ea n-a fost corectă cu tine. Şi nici nu mai era în viaţă. Iphiginia simţi cum lacrimile începuseră să i se scurgă pe obraji. Marcus, te recunosc în tot ceea ce-mi povesteşti.
Marcus pufni dispreţuitor:
— Pe naiba. Ce faci, plângi?
— Nu. Ea respiră adânc.
— Aş vrea să cred că nu. Nu este nevoie de lacrimi acum.
— Poate că eu gândesc altfel, Marcus. Îmi pare rău atât pentru tine, cât şi pentru ea. Cred că nu i-a fost uşor când a descoperit că este însărcinată şi nu are perspectiva unei căsătorii.
— Da.
— Era tânără şi disperată. Era o tânără inocentă, care căzuse în mrejele unui seducător. Ea încălcase una dintre regulile stricte ale societăţii. Ştia că

va trebui să plătească pentru asta. Aşa că a venit la tine, prietenul ei din copilărie.

— Adevărul este că o doream atât de mult, încât aş fi luat-o oricum. I-aş fi dat numele meu şi aş fi declarat copilul pe numele meu. Dar ea a preferat să mă mintă. Asta nu i-am putut-o ierta.

— Din cauză că, ori de câte ori îţi aminteşti de ceea ce a făcut ea, simţi că ai fost folosit.

— Da, am fost luat drept prost.

Iphiginia se înfioră. Şi ea îi înşelase aşteptările. Fără îndoială că el se considera păcălit şi în relaţia lor. Iphiginia îl atinse uşor pe picior.

— Nora nu te-a considerat prost, Marcus. Nimeni nu te-ar considera astfel. Te-ai comportat ca un cavaler. I-ai răzbunat onoarea şi i-ai păstrat secretul.

— Nu aveam de ales. Dacă o demascam, eram eu însumi privit ca un naiv idiot.

— Nu cred că asta te deranjează în legătură cu trecutul tău, spuse Iphiginia. Te deranjează faptul că tu i-ai dat inima ta, iar ea nu te-a iubit deloc. Consideri că s-a folosit de tine, pentru a se salva.

— Aşa a şi fost.

— Nu am chef acum să mă cert cu tine pe tema asta, spuse Iphiginia. Nora era o fată înnebunită de teamă, la acea dată. Şi părinţii ei cred că erau la fel de înnebuniţi s-o salveze.

— Da.

— Căsătoria ta a debutat sub nişte auspicii cam dificile. Tu mi-ai spus că ai fost virgin în acea căsătorie, dar cred că erai mult mai matur decât Nora în toate privinţele. De fapt, ai fost obligat să te maturizezi foarte repede. Nora, pe de altă parte, de-abia ieşise din copilărie.

Marcus numai spuse nimic.

— Ştii ce cred? spuse Iphiginia. Cred că dacă ar fi trăit, Nora ar fi ajuns să se îndrăgostească de tine. Ar fi învăţat să te iubească atunci când ar fi crescut destul şi ar fi ştiut să-ţi recunoască anumite calităţi pe care le ai în mod sigur.

Marcus rămăsese cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Iphiginia, eşti o femeie inteligentă, dar spui câteodată nişte prostii foarte mari. Ce te face să crezi asta?

Ea zâmbi.

— Pentru că ştiu cât este atât de uşor să se îndrăgostească cineva de tine, domnule. Mă am pe mine drept exemplu.

CAPITOLUL 15

Marcus, auzindu-i vorbele, simţi că tot universul se schimbă dintr-o dată pentru el, plasându-l într-o lume cu totul diferită. Până şi lumina stelelor părea că vine dintr-un alt unghi. Şi luna îşi schimbase poziţia pe cer. Iphiginia îi spusese că îl iubeşte. A doua oară. Şi asta, în mod foarte clar. Marcus o privi atent. Nu părea la fel de afectată ca atunci, la Templul Vestalei, când crezuse că l-a omorât.

— Marcus? Iphiginia îl privi îngrijorată. Te simţi bine?

— Nu. Dar el nu-şi putea explica în ce consta răul sau schimbarea. Nu putea nici măcar să articuleze o frază coerentă. Întinse mâna şi o prinse de talie. O luă apoi în braţe. Ea fu surprinsă într-un mod foarte plăcut şi se lăsă cu totul în voia lui când o sărută; scăpă şi evantaiul, iar şalul ajunse pe podeaua trăsurii.

— Marcus! Iphiginia îl înlănţui cu braţele ei calde şi primitoare. Oftă încet şi se cuibări la pieptul lui.

Fără a-i da drumul, Marcus trase draperiile. Se făcu întuneric. El o săruta cu pasiune, cu toată dorinţa ce se acumulase de când fuseseră împreună la Templul Vestalei.

Ea nu părea deloc deranjată de acest tumult de sentimente. Se agăţase de pieptul lui. Mâinile ei îi răvăşeau părul în neştire. Iphiginia îşi puse capul pe umărul lui Marcus, care îşi lăsă mâna sa coboare spre piciorul ei. Jupoanele ei delicate se revărsară şi-i acoperiră picioarele. Palma lui fierbinte trecu dincolo de genunchi, de marginea ciorapului şi ajunse în locul acela intim, găsind calea spre centrul fierbinte dintre picioare şi gemu puternic atunci când descoperi că ea era deja umedă. Iphiginia mirosea a trandafiri şi a dorinţă feminină. Era cel mai plăcut miros pe care îl întâlnise Marcus vreodată. Întregul lui trup reacţionă. Dintr-o dată, Marcus realiză că îi tremură mâinile. Încercă să se controleze şi să-şi regleze respiraţia. Nu avea să se mai arunce dintr-o dată asupra ei, aşa cum făcuse ultima oară. Nu va mai reacţiona ca un ţăran necioplit. Va face totul ca Iphiginiei să-i fie foarte bine. Voia ca ea să simtă plăcerea. Dorea cu disperare ca ea să cunoască bucuria iubirii împlinite.

Trebuia să se simtă satisfăcută.

O aşeză într-o poziţie comodă pentru a-i depărta puţin picioarele. Fustele ei albe se domoliră şi ele pe canapeaua trăsurii. Începu să-şi descheie pantalonii. Iphiginia îi împinse umerii cu mâinile.

— Marcus, ce faci?

— Fac dragoste cu tine. Virilitatea lui reacţionă brusc.

— Aici, în trăsură? O dâră de lumină care răzbătea printre draperiile trăsurii îi lumină ochii larg deschişi.

— Nu contează dacă va fi aici, sau pe pragul casei tale. Nu mai pot aştepta până ajungem într-un pat confortabil. Atinge-mă, Iphiginia, îi spuse el.

— Da, o, da. Îşi luă mâna de pe umerii lui. Apucă cu dinţii vârful unui deget înmănuşat şi începu să tragă. Apoi, trecu la următorul. Încet, ea reuşi să-şi scoată mănuşa de satin. Marcus urmări toată scena şi ajunse la concluzia că asistase la cea mai convingătoare scenă de erotism. Ea termină de scos mănuşile. Mănuşa albă pe care o mai ţinea între dinţi părea fosforescentă în dunga de lumină care răzbătea în trăsură, începu să-l atingă uşor, apoi îşi încolăci degetele în jurul lui.

— Marcus! şi scăpă mănuşa dintre dinţi.

Pentru un moment, el avu impresia că se va face de ruşine, ca şi ultima oară. Îşi ţinu respiraţia şi se întrebă dacă va reuşi.

— Marcus? vocea Iphigniei răsuna uşor răguşit. Te simţi bine? Sper că nu ai de gând să mai faci vreun atac, nu?

Marcus pufni în râs. Apoi, zâmbi.

— Nu. Sau cel puţin, nu acum. Vreau să mă contopesc cu tine, Iphiginia. Dar nu vreau să te grăbesc. De astă dată, tu trebuie să mă orientezi.

— Foarte bine. Dar te previn că toate cunoştinţele mele se reduc la ultima noastră experienţă şi la ceea ce am observat în galeria lui Lartmore.

— E de ajuns, îţi promit.

— Eşti sigur?

Marcus îi răspunse imediat:

— Sunt sigur. El îşi trecu degetele peste locul acela fierbinte dintre picioarele ei, până descoperi mugurul pe care începu să-l mângâie încet.

— Dumnezeule, Marcus!

Marcus simţi cum trupul Iphiginiei era cuprins de fiori. Era un semnal puternic care îl făcea să exulte de bucurie. Mâinile ei începură să-l strângă aproape convulsiv. Marcus îşi ţinu respiraţia.

— Te-am rănit, dragul meu?

— Nu, dar în mod sigur de la tine mi se va trage moartea, Iphiginia.

— O, nu, îmi pare atât de rău. Te simţi bine? N-am vrut să te rănesc. Teama mai diminua din intensitatea pasiunii care răzbătea din glasul ei. Te-am avertizat că nu prea ştiu ce trebuie să fac.

— E foarte bine, o asigură el. Marcus mai trase o dată aer în piept. Mă aflu pe undeva, aproape de moarte. Continuă s-o atingă încet, împrăştiindu-i umezeala până când mâna lui ajunse s-o atingă într-un punct anume, care o făcea să se scuture convulsiv. De fapt, nu-mi amintesc să fi fost vreodată mai viu ca acum. Tentativele Iphiginiei de a-l atinge, cu pricepere instinctivă, ameninţau să-i zăpăcească total simţurile. Marcus începuse să transpire, iar muşchii îi erau tot mai tensionaţi. Ea se mişcă uşor, aşezându-se mai bine, pregătindu-se pentru el. Îşi desfăcu şi mai mult picioarele. Coapsele ei se atingeau de bărbăţia lui. Trupul lui Marcus era tensionat la maximum. Şoaptele ei şi respiraţia ei sacadată îi spuneau că era tot mai excitată. Apoi, când Marcus începuse să se întrebe dacă ea va ajunge să facă dragoste cu adevărat, îl orienta spre acel loc moale şi fierbinte dintre picioarele ei. Încet, cu grijă, Iphiginia încercă să i se potrivească. Este atât de strâmtă, se gândi Marcus. El îşi propuse să evite ceea ce păţise ultima oară, când terminase fără de a se afla înăuntru. Iphiginia îşi împinse uşor bazinul, ţinându-şi respiraţia Apoi se închise dintr-o dată, de parcă ar fi vrut să-l facă prizonier, Marcus de-abia se mai putea abţine şi de aceea rămase câteva clipe nemişcat. Îşi aminti că trebuie să se retragă înainte de a-şi risipi sămânţa. Nu purta acel prezervativ franţuzesc, din piele de oaie. Apoi, Iphiginia începu să se mişte şi orice urmă de raţionalitate dispăru din mintea lui. Îl chema, se agăţa cu disperare de el, îi şoptea numele, îl implora, îl admonesta şi îl solicita. Marcus o tatona uşor, transformând totul într-un adevărat chin pentru el. Apoi, deodată, ea începu să tremure şi după un tremur convulsiv, rămase nemişcată în braţele lui.

— Marcus!

Se lăsă cu toată greutatea asupra lui, cu un strigăt de surpriză şi de plăcere. Marcus îşi aminti din nou că trebuia să fie precaut. Îi cuprinse coapsele şi o trase înspre el. Reuşi doar în ultimul moment să-şi înăbuşe un strigăt care venea din adâncurile fiinţei lui. Se prăbuşi într-un colţ al trăsurii cu Iphiginia care rămăsese deasupra lui. Era, în sfârşit, linişte. Marcus încercă să se bucure de ea şi să inhaleze acel miros unic, de satisfacţie sexuală, care umplu atmosfera trăsurii.

Trăsura se opri. Marcus aprinse o lampă din interior. Îşi mai permise câteva secunde pentru a se bucura de timpul Iphiginiei, apoi se trezi la realitate.

— Iphiginia? Am ajuns la tine acasă.

Ea mormăi ceva nedesluşit şi se cuibări la pieptul lui, fustele ei foşniră încet. Marcus realiză că Iphiginia aţipise pentru câteva secunde. Îi zâmbi.

— Trezeşte-te. Mai repede, draga mea. O mişcă încet, ridicând-o în şezut. Auzi, în acel moment, cum vizitiul coboară de la locul lui ca să deschidă portiera trăsurii. Marcus reuşi să blocheze uşa în ultimul moment.

— Iphiginia.

— Ce este?

Ea căscă elegant şi clipi languroasă. Fustele îi erau cam şifonate. O şuviţă se desprinsese şi atârna liber, peste o ureche. O pană albă se mai ţinea doar într-un colţ.

— E dimineaţă deja?

— Nu. Marcus îşi reluase postura lui dintotdeauna. Este miezul nopţii şi tu arăţi de parcă te-ai fi tăvălit în fân.

Iphiginia începu să chicotească.

— Închipuie-ţi scena, domnule.

Marcus se concentră asupra poalelor cămăşii care nu îi mai încăpeau în pantaloni. O privi, uimit de fericirea ei. Se simţi răspunzător pentru starea în care era ea. El o făcuse fericită. Se simţi mult mai fericit decât dacă ar fi realizat un alt majordom acţionat mecanic, sau dacă s-ar fi uitat la stele cu telescopul. Vizitiul bătu încet în portieră.

— Domnule, doriţi să coborâţi?

— Imediat, Jenkins. Marcus se scutură pentru a-şi reveni din starea în care se mai afla încă. Întoarce-te, îi spuse el Iphiginiei. Corsajul îţi este strâmb şi pana aia de-abia se mai ţine..

— Da, domnule. Nu ştiu cum am ajuns în starea asta. Iphiginia se întoarse cuminte, cu spatele către el, şi aşteptă ca el să-i aranjeze rochia.

— Stai să mă mai uit o dată la tine, spuse Marcus şi o întoarse pentru a o inspecta pentru ultima oară, cu un ochi critic. Descoperi ca meşa pe care i-o aranjase căzuse din nou şi îi atârna peste ureche. Dă-mi o agrafa, spuse el.

Ea se ridică şi scoase un ac de păr din poşetă.

— Uite, sper să nu te înţepi în el.

— Nu mai chicoti aşa. Vizitiul o să creadă că te gâdil eu.

— Prea bine, domnule. Veselia ei devenise deja molipsitoare.

Marcus prinse şuviţa rebelă.

— Dacă ai noroc, o să stea aşa până intri în casă.

— Da, domnule, cu siguranţă că va sta. Eşti atât de talentat.

El deschise portiera trăsurii. Jenkins, care aştepta cuminte afară, se întoarse cu un aer impasibil şi puse scara. Marcus îşi ascunse un zâmbet când văzu cum coboară Iphiginia cu demnitate, de parcă n-ar fi făcut altceva tot drumul decât să discute despre antichităţi şi clasicism. Când ajunse pe caldarâm, îi zâmbi lui Jenkins care păru buimăcit şi nu mai ştiu unde se afla.

— Mulţumesc, îi spuse ea.

Ar fi o contesă perfectă, îşi spuse Marcus.

O conduse până la uşă şi aşteptă s-o vadă intrând. Îi trebui multă voinţă ca să rămână afară. Abia rezista tentaţiei de a o lua în braţe şi de a o purta până în dormitor.

— Ai avut dreptate dintr-un punct de vedere, dragul meu, îi şopti Iphiginia, cu o voce de abia auzită.

El se opri pe una din trepte.

— În ce privinţă?

— A fost mult mai bine acum.

El râse satisfăcut.

— Da, a fost, nu-i aşa? De fapt, eu de-abia am supravieţuit. Cred că ar fi trebuit să aduci un medic care să mă resusciteze.

Iphiginia îi zâmbi satisfăcută.

— Este clar că aveţi o constituţie foarte puternică, domnule.

— Într-adevăr. Marcus închise uşa şi se îndreptă spre trăsură. Începu să fluiere şi să tragă adânc în piept aerul nopţii.

— Ce noapte frumoasă, domnule, spuse Jenkins când deschise portiera trăsurii.

— Da. Spune-i lui Dinks că mergem acasă.

— Prea bine, domnule.

Marcus se urcă în trăsură şi se aşeză pe locul unde făcuse dragoste cu Iphiginia. Văzu atunci o bucată albă, de satin, care lucea pe catifeaua canapelei. Era mănuşa Iphiginiei. Era atât de moale, de plăcută la atingere. O strânse în palmă.

Marcus se duse direct în bibliotecă. Avea nevoie de timp pentru a lua deciziile necesare în legătură cu căsătoria fratelui său.

Bennet ajunse acasă înainte de ora trei, iar trăsura lui se opri cu zgomot în faţa casei. Marcus îşi luă paharul de brandy în mână şi aşteptă să se deschidă uşa bibliotecii. Nu avu mult de aşteptat. Bennet năvăli în încăpere.

— Lovelace mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti.

— Da.

Bennet se rezemă sfidător de marmura şemineului:

— Ei, ce ai de spus? Nu-mi imaginez că am mai avea ceva de discutat, frate.

Marcus îşi concentrase privirile asupra focului.

— Regret că m-am amestecat în problemele tale cu domnişoara Dorchester.

Bennet continua să-l privească de parcă n-ar fi înţeles ce i se spunea.

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine. Marcus luă o înghiţitură de brandy N-ar fi trebuit să-i sperii pe soţii Dorchester. Nu aveam nici un drept să ameninţ că te dezmoştenesc, mai ales că nu aveam intenţia să şi aplic ameninţarea.

— Marcus, ce tot spui? Este o altă păcăleală?

— Dacă insişti să te însori cu Juliana Dorchester, trebuie să ai şi cu ce s-o întreţii. Îţi voi lăsa acces nestingherit la fondurile tale, ca şi până acum. Mâine îmi voi pune contabilul să redacteze nişte acte care să-ţi protejeze moştenirea.

Bennet era năucit.

— Nu mai înţeleg nimic. Vrei să spui că eşti de acord cu căsătoria mea?

— Da, zise Marcus. Mâine voi declara familiei Dorchester că nu am nimic împotriva acestei căsătorii.

— Dar mai devreme ai spus că nu vei fi niciodată de acord.

— Am spus multe lucruri aseară. Primeşte, te rog, scuzele mele.

— Scuzele tale? Bennet nu mai ştia ce să creadă.

Marcus îl privi.

— Am scuza că încercam să te protejez să nu ai o soartă ca acea pe care am avut-o eu.

— Juliana nu este Nora, ce naiba.

— Ai dreptate, zise Marcus. Nu este Nora, Bennet dădu din cap.

— Nu ştiu ce să mai cred şi nici ce să spun.

— Eşti fratele meu, singurul membru al familiei mele, n-aş putea să-ţi fac rău, mai degrabă mi-aş face mie. Oricum, aş prefera să-mi pierd un braţ decât să pierd afecţiunea şi încrederea ta.

— Aş vrea să cred că eşti sincer.

Marcus răsucea paharul de brandy în mâini şi urmărea cum se oglindeau flăcările pe faţetele acestuia.

— Poţi să le spui, Dorchester să-şi trimită contabilul ca să începem rezolvarea problemelor legate de căsătorie. Aceste operaţii iau cam mult timp. Nu sunt de ajuns câteva luni, când e vorba de bani.

— Dar, Marcus, eu n-am cerut-o încă pe Juliana.

— Nu? Marcus ridică din umeri. Atunci fă-o în tihnă acum când ştii că nu mă mai opun.

— O să vorbesc cu ea chiar mâine, spuse Bennet fericit. Fără îndoială că ea o să vrea să vadă anunţul de căsătorie publicat înainte de încheierea sezonului.

— Desigur. Marcus mai luă o înghiţitură de brandy. Sfârşitul sezonului era peste o lună şi jumătate.

— Marcus, nu ştiu ce să spun. Bennet îşi trecu mâinile prin buclele negre. Nu m-am aşteptat la o asemenea schimbare din partea ta.

— Nici eu, recunoscu Marcus cu jumătate de gură.

Bennet se încruntă.

— Atunci, cum ai ajuns la concluzia asta?

— M-am pripit, dar de atunci am avut timp să reevaluez lucrurile. Te rog să mă scuzi.

— Da, desigur, ezită Bennet. Mulţumesc. Nici nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine. Vei vedea că Juliana este o fată atât de plăcută şi graţioasă. Va fi o soţie minunată.

— Sper că te vei gândi să fixezi data căsătoriei în primăvara viitoare.

— Anul viitor? Bennet îşi reluă aerul de disperare. Este prea mult până atunci.

— Atunci, poate o să încheiaţi o logodnă de şase luni, cel puţin?

— Nu m-am gândit că logodna ar trebui să dureze aşa de mult. Sincer să fiu, aveam de gând să închiriez o trăsură şi s-o duc pe Juliana la Gretna Green.

Marcus fu cât pe ce să se înece cu brandy.

— Ai păţit ceva?

— Da. Marcus îşi reveni, trase aer în piept şi mai luă o gură de brandy. Gretna iese din discuţie. Sunt sigur că doamna Dorchester va dori o nuntă ca în poveşti pentru singura ei fiică.

— Fără îndoială. Şi Juliana va voi să-şi mulţumească mama. Este una dintre calităţile ei.

— Adevărat.

— Bine, atunci, zise Bennet. Băiatul arăta de parcă i se luase o piatră de pe umeri. O să discut cu Juliana şi o să-ţi spun în ce interval de timp vom fixa nunta.

— Desigur. Este hotărârea voastră. Dar contabilul familiei Dorchester va trebui să aibă timp suficient ca să perfecteze actele, cu Barclay.

— Sigur că da. Marcus, nu pot să nu-ţi spun cât mă miră schimbarea ta.

— Chiar aşa?

— Spun asta pentru că te cunosc şi ştiu că nu-ţi schimbi hotărârile aşa uşor. Ai propria regulă împotriva modificării unei decizii deja luate.

— Poate că am început să îmbătrânesc.

— Şi nu te-am auzit vreodată cerându-ţi scuze.

O altă regulă pe care am încălcat-o, mulţumită Iphiginiei: sunt conştient de asta, gândi Marcus.

— Ai putea să-mi spui ce te-a făcut să te schimbi?

— Am avut timp să reflectez şi am ajuns la concluzia că am greşit.

Bennet îl ţintuia cu privirea:

— Şi în rest?

— Ce vrei să spui?

— Juliana mi-a spus că ai ameninţat că mă dezmoşteneşti dacă mă însor fără aprobarea ta, dar că ţi-ai anunţat şi intenţia de a te recăsători. Şi asta a fost o păcăleală?

— Nu.

Bennet zâmbi.

— Mă bucur să aud asta.

— Oare?

— Desigur, de ce nu m-aş bucura? De câte ori ţi-am spus că venit momentul să te recăsătoreşti? Te-am prevenit că dacă continui tot aşa, rişti să te transformi într-unul din automatele create de tine.

— Sper să evit un asemenea sfârşit.

— Deci eşti hotărât? întrebă Bennet. Cine este fericita?

— Nu sunt pregătit să fac un anunţ oficial. Mai sunt câteva detalii care trebuie puse la punct.

— Da, ştiu. Bennet tăcu o mişcare liberă cu mâna: dacă sunt atâtea probleme de rezolvat cu căsătoria mea, îmi închipui câte sunt pentru tine. De altfel, trebuie să ai în vedere şi transmiterea titlului.

— Da.

— Dar în mine poţi avea încredere, Marcus. Sunt fratele tău, chicoti Bennet. Te însori cu fata lui Chumley?

— Nu.

— Cu Elizabeth Anderson?

— Nu.

— Stai să vedem atunci. Bennet bătu cu degetele în şemineu. Ştiu acum, cu fiica lui Henderson. Cum o cheamă? Charlotte?

— Mă însor cu Iphiginia Bright.

Bennet rămase cu gura deschisă.

— Pe naiba!

Marcus se încruntă.

— Te previn să nu spui nici o vorbă despre asta, până nu ai acceptul meu s-o faci. Ai înţeles? Este secret deocamdată.

Bennet închise şi deschise gura de două ori, înainte de a reuşi să articuleze vreun cuvânt.

— La naiba, Marcus! Nu cred că vorbeşti serios despre căsătoria asta cu doamna Bright.

— Te asigur că sunt cât se poate de serios.

— Dar ea îţi este amantă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Este femeia cu care vreau să mă căsătoresc. Ţi-am mai spus şi îţi repet că nu voi tolera lipsa ta de respect.

— Dar tu eşti contele de Masters, strigă Bennet lovind cu pumnul în şemineu. Una este să ai o legătură cu o femeie ca doamna Bright şi alta este să te şi însori cu ea.

— Spune-mi, Bennet, de ce n-ar trebui să mă însor cu ea? întrebă Marcus.

— De ce? Pot să-ţi spun o mie de motive. Un bărbat în situaţia ta ar trebui să se însoare cu o tânără, nu cu o femeie matură. Cu o fată de familie bună. Una care de-abia a părăsit băncile şcolii. O fată neprihănită. Mireasa ta trebuie să fie o virgină inocentă – nu o văduvă căreia i-a mers vestea că este amanta ta.

— Iphiginia Bright are exact vârsta care trebuie, spuse Marcus şi-şi propti coatele pe braţele scaunului. Vine dintr-o familie respectabilă. Cine nu este de acord cu mine trebuie să mă întâlnească în duel.

— La naiba, Marcus, nu cred că vorbeşti serios.

— Mi se pare că obiecţiile pe care le aduci căsătoriei mele sunt la fel de supărătoare ca şi cele pe care le-am făcut cu în cazul tău.

— Dar situaţiile sunt total diferite.

— Nu, deloc.

— Dumnezeule, femeia asta te-a vrăjit.

— Aşa crezi? îl întrebă Marcus. Ca om de ştiinţă, eu n-am crezut niciodată în vrăji.

Bennet fu cuprins de mânie.

— N-aş fi crezut nici eu, dacă n-aş fi văzut cu proprii ochi.

— Da, trebuie să crezi în ceea ce vezi, frate dragă. Şi aceasta este esenţa cercetării ştiinţifice. Acum că ştii ce intenţii am, poţi să şi crezi că se va înfăptui totul. Dar va trebui să păstrezi secretul o vreme.

— Ai înnebunit, Marcus. Tu eşti conte. Ai nişte responsabilităţi faţă de acest titlu. Nu poţi lăsa pasiunea să te domine.

Marcus începu să zâmbească.

— Ce tot spui acolo? N-ai vrea să repeţi? Am impresia că n-am auzit bine. Fratele meu, poetul romantic, mă sfătuieşte să las pasiunea pe planul doi?

Bennet făcu o grimasă:

— Ştii bine la ce mă refer.

— Da, ştiu. Vrei să-mi ignor emoţiile şi să mă las condus numai de gândire şi de raţiune. Vorbele tale sună exact ca ale mele, când ţi-am recomandat să nu te laşi cucerit de Juliana.

— Legătura mea cu Juliana este cu totul altceva.

— Nu, nu este, îi spuse Marcus şi îl privi cu duritate. Dar reţine că va trebui să ţii seama de ce ţi-am spus acum; nu vreau ca vestea să se răspândească încă.

— Nu-ţi face probleme, nu voi sufla o vorbă, nu vreau să umilesc tot neamul nostru suflând măcar un cuvinţel despre doamna Bright.

— Mulţumesc. Voi aprecia asta.

— Este umilitor să discut aşa ceva în public. Bennet porni spre uşă. O să mă rog lui Dumnezeu să-ţi recapeţi raţiunea, înainte de a face ceva iremediabil.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş păstra ideile critice numai pentru mine.

— La dracu', este ceva de neconceput, izbucni Bennet, deschizând uşa. Se întoarse să-l mai privească o dată. Ţi-a făcut ceva femeia asta. Nu pot decât să sper c-o să-ţi revii înainte de a face o prostie.

— Tu mi-ai spus c-o să mă transform într-un automat, dacă n-o să mă însor imediat.

— În mod sigur nu te vedeam însurat cu doamna Bright.

Bennet ieşi trântind uşa.

Marcus rămase pe gânduri. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă spre măsuţa pe care se afla brandy-ul. Îşi mai turnă un pahar şi rămase privind pe fereastră. Am reuşit s-o fac, îşi spuse el. Ascultase de Iphiginia şi-şi încălcase câteva dintre regulile de bază. „Nu-ţi explica niciodată faptele, nu discuta despre trecutul tău, nu-ţi schimba o hotărâre deja luată.” Atâtea reguli

încălcate dintr-o dată. Poate că Bennet avea dreptate. Iphiginia produsese prea multe schimbări în viaţa lui. Pe de altă parte, se gândi Marcus, nu mai simţea că s-ar putea să se transforme într-un automat insipid.

CAPITOLUL 16

În seara următoare, Zoe o căută pe Iphiginia la balul Platts.

— Toată ziua am încercat să te găsesc, draga mea. N-ai primit mesajul pe care ţi l-am trimis?

— Îmi pare rău, mătuşă Zoe. Se pare că mesajul tău n-a ajuns la mine, zise Iphiginia care nu mai ştia cum s-o împace. De fapt, ea primise un mesaj, dar nu-i dăduse importanţă.

— Ai auzit noutatea? o întrebă Zoe. Se spune că Masters îşi va anunţa căsătoria la sfârşitul sezonului.

— În Londra se bârfeşte cam mult, mătuşă. Iar dumneata le ştii pe toate, spuse Iphiginia zâmbindu-i lui Herbert care îşi croia drum spre ea prin toată acea lume adunată. De fapt, sunt mai multe ştiri importante, în prezent. De exemplu, am auzit că Masters şi-a dat consimţământul ca fratele lui să-şi aleagă mireasa fără teama de a fi dezmoştenit.

— Da, dar asta are mai puţină importanţă pe lângă problemele legate de căsătoria lui, spuse Zoe fixând-o. Dacă este adevărat, înseamnă că Masters a renunţat la cele mai stricte norme ale lui.

— Nu este în spiritul lui s-o facă, zise Iphiginia urmărindu-l pe Herbert care se apropia.

El o văzuse şi îi zâmbea. Avea un pahar în mână.

— Eu n-aş fi chiar aşa sigură, insistă Zoe. Este vorba despre titlul lui. Şi despre o mare avere. E normal ca un bărbat în situaţia lui să-şi revină, totuşi, şi să-şi dea seama că greşeşte. De fapt, el are doar treizeci şi şase de ani. Nu pare deloc terminat.

— Dar titlul poate fi moştenit de fratele lui.

— Dar nu este acelaşi lucru cu a avea propriul lui moştenitor. El aşa susţinea până acum. Dar îmi pare atât de rău pentru tine, draga mea. Cred că nu-ţi este prea uşor. Am observat că-ţi cam place Masters. Ce vei face?

— Nimic, deocamdată. Iphiginia se întoarse spre Herbert, care reuşise să ajungă până la ea. O, mi-ai adus limonadă. Aveam nevoie de aşa ceva. Îţi mulţumesc, Herbert. Eşti atent ca întotdeauna.

— A fost plăcerea mea. Uh, ce aglomeraţie! Herbert îi întinse paharul de limonadă, apoi îşi scoase o batistă din buzunar cu care îşi şterse fruntea. Ce căldură, draga mea!

— Da, şi eu mă sufoc, zise Iphiginia sorbind din limonadă.

Herbert îşi împături batista.

— Bună seara, lady Guthrie. Îmi pare rău că nu v-am văzut mai devreme, v-aş fi adus limonadă.

— Nici o problemă. Abia mi-am terminat şampania. Comentam cu Iphiginia despre căsătoria lui Masters.

— Te rog, mătuşă Zoe, murmură Iphiginia. Cred că am epuizat subiectul.

— Am auzit şi eu la club, spuse Herbert. Se fac tot felul de pariuri în oraş. Toţi fac supoziţii.

Zoe se încruntă:

— Vrei să spui că lumea încearcă să ghicească cine va fi mireasa?

— Da. Herbert o privi cam încurcat pe Iphiginia. Nu ştie nimeni nimic. Se vorbeşte despre fiica lui Chumley sau Elizabeth Anderson. Amândouă sunt la primul sezon, amândouă sunt frumuşele, de familie bună şi au un bun renume.

Iphiginia era conştientă de faptul că Herbert era cam neliniştit, iar mătuşa Zoe o privea îngrijorată. Le zâmbi cu seninătate.

— Toată lumea ar fi trebuit să ştie până acum că Masters este imprevizibil.

— Este un bărbat plin de mister, fu Herbert de acord. Toţi ştim asta, e plin de enigme. Nimeni nu ştie ce gândeşte.

— Nu poate păstra secretul total asupra acestei căsătorii, spuse Zoe. Mai este cineva care ştie totul despre această căsătorie. Probabil mireasa.

— Mireasa? zise Herbert care îşi ridică şi coborî sprâncenele de câteva ori. Dacă Masters le-a impus, ei şi familiei ei, tăcerea absolută până la anunţul oficial, puteţi fi sigure că nu vor sufla o vorbă. Nu vor îndrăzni să-i nesocotească voinţa. Bineînţeles, nu vor să scape partida acestui sezon.

— Da, cred că nu vor să-l piardă, admise Zoe. Astea sunt regulile lui Masters.

— Precis. Herbert îi zâmbi Iphiginiei. Doamnă Bright, vrei să dansezi?

— Da, mulţumesc, Herbert. Ar fi făcut orice numai să termine discuţia despre planurile de căsătorie ale lui Masters. În trecere puse paharul gol pe o tavă.

Herbert o luă de braţ şi o conduse pe ringul de dans tocmai când muzicienii începură un vals. El o privi îngrijorat pe Iphiginia şi o luă foarte atent în braţe.

— Căsătoria lui Masters te afectează cumva, draga mea?

— Nicidecum, spuse Iphiginia cu multă hotărâre. Eu şi Masters suntem prieteni apropiaţi, după cum ştii. Bârfa despre căsătoria lui nu mă afectează, este doar o bârfă ca oricare alta.

— Scuză-mă, Iphiginia, dar şi cu îţi sunt prieten, spuse Herbert cu blândeţe. Şi cred că noi ne asemănăm în multe privinţe. Şi atâta vreme cât nu-mi place relaţia ta cu Masters, nu pot să nu fiu îngrijorat pentru tine.

— Eşti foarte atent, Herbert, dar nu este cazul să te îngrijorezi.

— Adevărul este că acest om nu prea are scrupule, draga mea. Este capabil să se căsătorească cu vreo tinerică şi să dorească să continue şi relaţia cu tine.

— Nu-ţi face probleme.

— Şi tu ce vei face? o întrebă Herbert destul de îngrijorat. Nu vei tolera, pentru că eşti o femeie mândră şi inteligentă, să-l împărţi cu nevasta, nu?

Iphiginia îl privi dojenitoare:

— De multe ori îţi împărţi prietenii cu alţii.

— La naiba, Iphiginia, el este amantul tău, nu doar prieten. Este o mare diferenţă.

— Herbert, nu crezi că ai depăşit măsura?

Herbert se înroşi.

— N-am avut intenţia să mă amestec prea mult, dar toată lumea cunoaşte relaţia voastră.

— Chiar aşa?

— Desigur, nu mai este un secret pentru nimeni. Iphiginia, simt că este cazul să fiu foarte sincer cu tine. Ca prieten adevărat şi devotat ce-ţi sunt, aş vrea să te sfătuiesc să te gândeşti bine la situaţia ta. Eşti cea mai elegantă, cea mai graţioasă, cea mai inteligentă femeie pe care am avut privilegiul s-o cunosc vreodată.

— Mulţumesc, Herbert, spuse Iphiginia impresionată de declaraţia lui.

— Din cauza asta, simt nevoia să-ţi atrag atenţia asupra viitorului tău. Una este să ai o legătură cu un tip puternic cum este Masters şi alta este să fii tratată ca o oarecare.

— Ca o oarecare, zici? Iphiginia se opri în mijlocul ringului.

Herbert o privi disperat.

— Masters nu se va căsători cu tine niciodată, doamnă. Toată lumea ştie că dacă s-a hotărât să-şi încalce regulile şi să se recăsătorească, va alege o tânără inocentă care să-i dăruiască un moştenitor. Este de aşteptat.

— Ai mers cam departe, Herbert. Ştii că nu-mi place să discut cu nimeni relaţiile mele cu Masters. Iphiginia era conştientă de privirile aţintite asupra ei şi a lui Herbert.

— N-am vrut să te supăr cu nimic, doamnă, zise Herbert dezamăgit. Aruncă o privire încurcată asupra celorlalte cupluri şi apoi luă braţul Iphiginiei. O conduse în afara ringului de dans. Te rog să mă ierţi.

— Desigur.

— Am vorbit din obişnuinţă. Dar am insistat pentru că sunt îngrijorat din cauza ta.

— Ştiu, Herbert. Ea îl bătu uşor pe umăr. Nu mai sunt o tânără inocentă. Sunt o femeie în toată firea şi ştiu ce vreau. Pot să-mi port singură de grijă.

— Dacă aşa crezi tu… Herbert îşi scoase batista şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Eşti o femeie curajoasă, draga mea. Nu pot să nu te admir. Dar aş vrea să ştii că dacă vreodată vei avea nevoie de ajutor, îţi stau la dispoziţie.

— Mulţumesc, Herbert. Iphiginia îi zâmbi. Acum, te rog să mă scuzi. Trebuie să discut cu cineva care tocmai a intrat.

— Da, desigur.

Herbert îşi puse la loc batista în buzunar. Iphiginia îi simţi privirile aţintite asupra ei, până când ieşi din sala de bal. Ştia că Herbert avusese intenţii bune şi că mătuşa ei nu voise decât s-o protejeze, dar niciunul dintre ei nu ştia adevărul. Iphiginia nici măcar nu voia să le explice situaţia bizară în care se afla. Priviri curioase, făţişe sau ascunse în spatele evantaielor o însoţiră până la uşile franţuzeşti.

Iphiginia ştia că bârfa despre căsătoria lui Masters ajunsese ca un val uriaş care inundase societatea. Toată lumea nu vorbea decât despre ea, ca şi

atunci când, cu câteva săptămâni în urmă, îşi făcuse intrarea în „lumea bună”. Dar de astă dată se făceau speculaţii asupra viitorului ei. Iphiginia ştia că nimeni nu se aştepta ca Marcus să renunţe la amanta sa. Era cunoscut şi acceptat de toată lumea că el ar putea păstra atât soţia, cât şi amanta. Problema care se punea de astă dată în faţa societăţii era dacă amanta lui cea imprevizibilă şi independentă îl va abandona sau va continua să-l împartă cu soţia. Societatea era stârnită de ultimele noutăţi, dar nu era încă şocată. Singura ştire care ar fi putut s-o lase fără grai ar fi fost aceea a căsătoriei lui Masters cu propria lui amantă. Dar lumea ar fi fost şi mai şocată dacă ar fi aflat că ea nu avea intenţia să-l ia de bărbat. Deocamdată, nimeni nu avansa vreo idee de genul acesta şi, ca de obicei, societatea era cu doi paşi în urma contelui de Masters.

Iphiginia se strecură prin uşile deschise şi reuşi să scape înspre terasa cu aer atât de proaspăt. O dată cu ea, mai ieşiră şi alţii ale căror priviri curioasc nu o slăbeau, dar ea le ignoră. Se retrase în cel mai îndepărtat colţ al terasei. Simţea nevoia să fie singură. Avusese o zi şi o seară grea. Zgomotul unor paşi care se apropiau şi un glas masculin îi tulburară însă singurătatea.

— Doamna Bright? întrebă Bennet încet.

Iphiginia se întoarse spre el. Reuşi să-i zâmbească:

— Bună seara, domnule Cloud.

— V-am văzut venind aici, spuse Bennet, privind către sala de bal puternic luminată. Apoi, privirile lui reveniră către ea.

Îşi îndreptă umerii şi trase aer în piept. Figura lui exprima multă hotărâre.

— Îmi aminteşti de fratele dumitale cu gesturile astea, îi spuse ea distantă.

Bennet o privi dispreţuitor.

— Cu ce, doamnă?

— Nu contează. Spune ce doreşti, de fapt.

— Doamnă Bright, aş vrea să intru direct în subiect. Toată lumea vorbeşte că fratele meu se va căsători cu o tânără respectabilă. Dar eu ştiu adevărul.

— Îl ştii?

— El mi-a spus că are de gând să te ia pe dumneata, continuă Bennet. Asta este nebunia lui, şi eu care îl cunosc ştiu că nu este imposibil pentru el să facă vreo…

— Vreo ce, domnule?

— O nebunie atât de mare încât să se însoare cu o femeie nepotrivită, numai pentru că aşa vrea el. Pe el nu-l interesează societatea şi regulile acesteia.

Iphiginia studie atent trăsăturile lui Bennet care păreau ale unui om sincer.

— Am auzit că fratele dumitale nu se mai împotriveşte căsătoriei cu Juliana Dorchester. A ajuns la concluzia că nu mai ai nevoie de sfaturile lui. Simte că te-ai maturizat şi poţi lua singur decizii asupra vieţii.

— Aşa ar trebui să facă. Sunt matur de-acum. Bennet îşi strângea mereu pumnii. Dar planurile mele de căsătorie nu au nimic comun cu discuţia noastră.

— Am înţeles că, din respect pentru convingerile tale, fratele tău nu se mai amestecă în planurile pe care ţi le-ai făcut. Nu crezi că-i datorezi acelaşi lucru?

— La naiba, situaţia este total diferită. Juliana Dorchester este o domnişoară respectabilă, cu o reputaţie foarte bună. O inocentă. Nu i se poate reproşa nimic. Marcus nu avea dreptul să obiecteze când am vrut să-i cer fetei mâna.

— De ce nu?

— Fără a vă ofensa, doamnă, dar cred că nu puteţi fi pusă în aceeaşi categorie cu Juliana. Sunteţi o femeie trecută prin viaţă, dacă nu vă supăraţi.

— Şi fratele dumitale este un om trecut prin viaţă.

— Da, aşa este, dar nu se comportă ca atare. Aparent, s-a lăsat dus de nas de dumneata, doamnă Bright. Cred că dumneata l-ai vrăjit.

— Ce te face să crezi asta?

— Altfel de ce şi-ar nesocoti cele mai stricte norme de conduită? Cândva, a jurat să nu se mai recăsătorească. Eu vă mărturisesc că am sperat să-şi schimbe hotărârea, dar n-am crezut niciodată că va face o asemenea nebunie, să se însoare cu amanta lui.

Asta era prea mult. Iphiginia era la capătul răbdării. Fusese prea mult timp încordată şi simţea că nu mai suportă.

— M-am săturat să tot aud de Masters şi de regulile lui, îi spuse ea apăsat. Nu este singurul care se conduce după nişte reguli proprii. Am şi eu câteva.

— Îmi imaginez ce fel de reguli are o femeie ca dumneata. Ai cumva una care îţi spune că nu trebuie să ai decât amanţi bogaţi?

— Nu am nevoie de un amant bogat care să aibă grijă de mine. Dacă nu ştii, Bennet, îţi spun acum că am o avere destul de mare.

— Atunci, poate te interesează titlul.

— Te asigur că nu mă preocupă câtuşi de puţin. Eu îmi iubesc libertatea şi drepturile de văduvă prea mult ca să mă plec în faţa unui simplu titlu.

— Atunci căror reguli te supui dumneata, doamnă Bright?

— La una singură dintre cele care, eventual, te-ar interesa pe tine. Aceasta stipulează clar că nu mă voi căsători niciodată cu un bărbat care nu mă iubeşte. Şi, întrucât fratele dumitale n-a spus măcar o dată că mă iubeşte, nu trebuie să fii prea inteligent ca să înţelegi că Masters nu intră în vederile mele.

Bennet o privea uimit.

— Doamnă Bright!

— Te rog să pleci, domnule. Nu-mi place să discut despre reguli. Aş vrea să rămân singură. Iphiginia se răsuci pe călcâie şi o luă spre grădină. Dădu exact peste Marcus care apăru din spatele unui gard.

— O!.

Iphiginia fu luată prin surprindere, se clătină şi-şi pierdu echilibrul, rezemându-se de pieptul lui lat. Marcus o ajută să-şi revină şi-l văzu pe Bennet.

— Ce naiba se petrece aici?

Iphiginia îşi reveni imediat când auzi tonul pe care li se adresase Marcus.

— Nimic important, domnule. Fratele dumitale este preocupat de viitorul tău, tot aşa cum şi tu eşti preocupat de al lui.

— Fratele meu trebuie să-şi păstreze părerile doar pentru el, spuse Marcus. Ai înţeles, Bennet?

— Femeia asta îşi va bate joc de tine dacă îi vei permite asta, spuse Bennet cu hotărâre. Este mult mai deşteaptă decât Nora. Nu vezi asta?

— Orice idiot poate să vadă. Ăsta este unul dintre motivele pentru care vreau s-o iau de nevastă. Nu suport femeile tâmpite.

— Nu o poţi transforma într-o contesă autentică, Marcus. Ar fi o ruşine pentru titlu.

În pofida dorinţei ei de a termina această discuţie, Iphiginia simţi nevoia să intervină.

— Stai puţin, domnule Cloud. Fratele dumitale a fost fermier şi a lucrat pământul cu mâinile înainte de a ajunge conte. S-a descurcat foarte bine şi după ce a primit titlul. Te asigur că nici eu n-aş avea probleme cu rolul de contesă.

— Aşa este, murmură Marcus.

— Bine, dar este ridicol, sări Bennet.

— Tu eşti cel care se comportă ridicol, Bennet, spuse Marcus. Acum, te rog să pleci până nu-mi pierd răbdarea.

— Asta întrece orice limită. Nu pot decât să-mi doresc ca dumneata, doamnă Bright, să fi spus adevărul în privinţa regulilor dumitale şi să ai bunul-simţ de a ieşi definitiv din viaţa fratelui meu. Bennet se întoarse şi plecă spre sala de bal.

— Ai mers mers prea departe, frate, zise Marcus încercând s-o dea pe Iphiginia la o parte din drum.

Ea se sperie şi îl apucă de poalele hainei.

— Marcus, nu vreau să vă certaţi din cauza mea.

— Nu-ţi face probleme, draga mea. Mă ocup eu de Bennet.

— La naiba, Marcus, îţi promit că dacă te duci acuma după el, părăsesc oraşul chiar în seara asta.

El se opri îngândurat.

— Asta am de gând să fac, domnule. Nu-ţi voi îngădui să ajungi la conflicte cu Bennet din cauza mea. El nu făcea altceva decât să-ţi atragă atenţia, aşa cum ai făcut şi dumneata când ţi-a spus că se însoară cu Juliana Dorchester. Avea doar intenţia să te protejeze.

— Se comportă ca un puşti nesăbuit. Cine naiba se crede?

— Este fratele dumitale şi se teme că vei face o mare greşeală. Nu ţi se pare normal? Şi tu te-ai comportat la fel.

— Dar nu este acelaşi lucru.

— Este exact acelaşi lucru. Dându-şi seama că a câştigat mica bătălie, Iphiginia făcu un pas înapoi. Vino, domnul meu. Am nevoie de puţin aer.

Marcus ezită, fiind afectat de scena care tocmai se încheiase. Se mai uită o dată la sala de bal, ale cărei uşi de sticlă erau larg deschise, apoi ridică din numeri şi o luă pe Iphiginia de braţ.

— Foarte bine. Să mergem.

Iphiginia răsuflă uşurată. Dezastrul fusese evitat pe moment, se gândi ea, dar mai curând sau mai târziu el va lovi din nou. Iphiginia simţea că pericolul plutea încă deasupra capului. Ea sperase că până la sfârşitul sezonului va putea să se bucure din plin de dragostea vieţii ei, dar se părea că nu va fi aşa. Nu putea lăsa să se strice relaţia dintre fraţi din cauza ei. Venise vremea să părăsească oraşul.

— Ce-ai zice dacă am pleca pentru o perioadă în America? o întrebă ea pe Amelia, a doua zi, la micul dejun.

Amelia răsfoia ziarele de dimineaţă.

— Vorbeşti serios?

— Foarte.

— Dar nu vei găsi antichităţi acolo. Totul este nou în acea parte de lume. Am auzit că lumea trăieşte în case de lemn destul de rudimentare.

— Stilul rustic, ruinele primitive pot fi şi ele o sursă de inspiraţie, nu crezi?

— Prostii. Amelia împături ziarul şi-l puse deoparte, apoi o privi pe Iphiginia. Vrei să fugi de dragostea pe care o trăieşti?

— Nu, mi-a venit aşa, un gând.

— Mai este nevoie să-ţi amintesc că nu este chiar atât de simplu precum pare? Suntem ocupate cu finanţarea pentru Bright Place. Nu ne vom mai putea ocupa de proiect dacă vom fi în America. Orice un mesaj de peste Atlantic întârzie pe drum câteva săptămâni.

Iphiginia oftă.

— Presupun că ai dreptate.

— Dacă vrei să scapi de situaţia asta, ne putem retrage la Deepford.

— Niciodată. Iphiginia se cutremură numai la gândul că s-ar putea întoarce acolo. Sălbăticia Americii ar fi de preferat regulilor sufocante ale Deepfordului.

— Atunci trebuie să te gândeşti la un alt loc. Amelia întinse mâna după ibricul cu cafea. De ce te grăbeşti aşa? Am crezut că ai situaţia sub control.

— Lucrurile mi-au scăpat de sub control, în ultima vreme, zise Iphiginia.

— În ce fel? întrebă Amelia îngrijorată. Dumnezeule, sper că nu eşti gravidă?

Iphiginia o linişti.

— Nu, bineînţeles că nu. Cel puţin nu cred că sunt, îşi zise ea, apoi. Îşi încrucişă degetele.

Amelia se încruntă.

— Sper că acest Masters te protejează.

— Da, zise Iphiginia care luă o linguriţă şi începu să mestece rapid în cafea. Da, sigur că da.

— Spune-mi, el foloseşte ustensilele acelea franţuzeşti din piele de oaie despre care ne-a vorbit contesa din Italia?

— Amelia!

— Am fost mereu curioasă să văd unul, spuse Amelia privind-o cu interes. Contesa mai spunea că femeia poate folosi un burete mic îmbibat cu un lichid astringent.

— Nu vreau să discut asemenea probleme la masa de dimineaţă, Amelia.

— Oh, zise ea ridicând din umeri. Poate altă dată.

— Poate.

Va trebui să discute şi ea această problemă cu Marcus, se gândi Iphiginia. El nu-i spusese nimic niciodată despre posibilitatea de a rămâne gravidă. Iar ea nu se prea gândise la acest aspect.

Deodată se văzu cu copilul lui Marcus în braţe. Era o imagine atât de reală, încât simţi nevoia să-şi ţină respiraţia. Copilul trebuia să fie o copie miniaturală a tatălui lui: aceleaşi mâini puternice şi mari, aceiaşi ochi strălucitori, inteligenţi şi aceeaşi frunte lată. Trebuia să fie un băiat frumos, iar ea îl va iubi ca şi pe tatăl lui.

— Iphiginia, ai auzit ce ţi-am spus?

Iphiginia clipi repede şi reveni la realitate.

— Te rog să mă scuzi. Ce spuneai?

— Ţi-am sugerat că dacă ai probleme cu Masters, ar fi bine să plecăm la Bath. De când aştept eu să văd staţiunea.

— O să mă gândesc la ce mi-ai spus. Iphiginia aşeză linguriţa la loc pe farfurioară. N-o să-i simţi lipsa lui Manwaring?

— Ce vrea să însemne ăsta?

— Mi se pare că afacerile au mers atât de bine şi pentru faptul că domnul Manwaring este foarte aproape de noi. Dacă ne ducem la Bath, nu ştiu cum am putea ţine legătura. Va trebui să depindem de poştă şi de nişte vizite ocazionale.

— Am colaborat destul de bine cu el, în anii aceia în care eram la Deepford. Amelia ridică din nou ziarul şi începu să frunzărească articolele. Este adevărat că prezenţa domnului Manwaring a făcut ca lucrurile să se desfăşoare cu mai multă uşurinţă. Dar cred că şi de la Bath ne vom descurca.

Iphiginia oftă. Poate că nu avusese dreptate când ajunsese la concluzia că Amelia şi Manwaring erau făcuţi unul pentru celălalt. Numai Dumnezeu ştia acum dacă ea era într-adevăr atât de pricepută la aceste lucruri aşa cum crezuse altă dată. Situaţia în care se afla ea era un exemplu de felul în care se pot încurca afacerile ei sentimentale. Până în acest moment, se gândise că problema ei era că iubea un bărbat care pentru a nu-şi încălca regulile nu-i spunea că o iubeşte. Dar poate că situaţia era mai gravă decât crezuse ea. Poate că Marcus era într-atât prizonierul acelor reguli, încât nu va mai putea iubi vreo altă femeie.

— S-o ia naiba pe Nora aia, şopti Iphiginia.

Amelia îşi ridică privirile.

— Ce ai spus?

— Nimic. Iphiginia începu să bată cu degetele în masă. Un singur lucru era sigur. Trebuia să aibă grijă să nu rămână gravidă. Asta ar fi fost culmea, pentru că atunci Marcus ar fi avut un motiv temeinic şi ar fi insistat cu căsătoria. Şi ea n-ar avea de ales, decât să se căsătorească cu el pentru copil.

— Ştii ceva, Amelia? Nu este prea uşor să fii amantă.

— Mi s-a spus că este şi mai dificil să fii soţie, zise Amelia.

— Da, presupun că este adevărat.

Dar dacă Marcus m-ar iubi, se gândi Iphiginia, mi-aş asuma riscul.

În acea după-amiază, când se întoarse de la cumpărături, Iphiginia găsi un bilet pe perna de catifea albă a trăsurii. Îl luă şi avu o presimţire sumbră înainte de a-l citi. Aşteptă până când vizitiul închise portiera. Observă uşurată că nu era nici o urmă de ceară neagră sau de sigiliul cu phoenix. Desfăcu biletul şi îl citi.

Dragă Pandora, Dacă vrei să deschizi cutia şi să descoperi adevărul despre trecut, prezent şi viitor, trebuie să vii pe Lamb Lane, din Pall Mall, la miezul nopţii. Vino singură. Nu mai spune nimănui. Dacă nu vii, sau dacă vii însoţită, cineva din preajma ta va suferi consecinţele. Poate sora ta? Sau lady Guthrie, mătuşa ta?

Al tău prieten.

Iphiginia simţi că încep să-i tremure mâinile când împături biletul.

Sora ta…

Mătuşa ta…

Cuvintele păreau că o ard direct din hârtie. Ameninţarea era foarte clară. Acela care ştia că Iphiginia are o soră şi că lady Guthrie îi este mătuşă, ştia totul.

Draga mea Pandora… Iphiginia redeschise biletul şi examină formula de introducere. Pandora era o referinţă clară la femeia din mitologia greacă cea care, mânată de curiozitate, deschisese cutia magică şi dăduse drumul în lume tuturor relelor şi păcatelor. În acel moment Iphiginia se simţi ca o Pandoră. Cel care expediase biletul cunoştea asemănarea. Iphiginia cedase tentaţiei unei legături sentimentale cu Marcus şi avea acum numai necazuri.

CAPITOLUL 17

Pe Lamb Lane nu se montaseră încă lumini. Străduţa îngustă, plină de multe magazine mici, era întunecată. Lumina lunii care se filtra printre clădiri era de ajuns pentru a lumina trăsura cu care venise Iphiginia, singurul vehicul din toată zona. Aceasta se opri cu un scrâşnet. Iphiginia tresări când vizitiul îi bătu în peretele trăsurii, ca să-i anunţe că au sosit la destinaţie.

— Lamb Lane, numărul 19, strigă omul.

Iphiginia îşi strânse pelerina în jurul trupului şi-şi trase gluga pe cap. Deschise portiera, apoi coborî cu atenţie pe caldarâm.

— Nu uita, îi spuse ea vizitiului. Te-am plătit ca să mă aştepţi aici.

— O să aştept, spuse vizitiul. Dar o să mai plăteşti ceva dacă îţi aduci clienţii aici.

— Poftim?

— M-ai auzit. Dacă ai de gând să-mi foloseşti trăsura drept dormitor în noaptea asta, va trebui să mai plăteşti ceva. O să te taxez cu ora, cum fac şi cu celelalte fete.

Iphiginia se înroşi brusc de ciudă şi de mânie:

— Ce naiba crezi că sunt eu, omule?

— La fel ca toate celelalte care vin aici, la ora asta. Hai, du-te acum. Numai să nu uiţi că vreau partea mea din bani.

Ea nu mai avu timpul necesar să-i spună vizitiului beat ce ar fi vrut să-i spună. Se întoarse dezgustată şi căută numărul 19. Lumina lunii era de ajuns pentru a lumina semnul de deasupra uşii.

MUZEUL DOCTOR HARDSTAFF MUZEU AL ZEIŢEI VIGORII MASCULINE DESCOPERIŢI SECRETELE ŞI PUTERILE ACESTEI ZEIŢE A ANTICHITĂŢII CARE VĂ REVIGOREAZĂ.

Iphiginia se gândi că avusese cândva o anumită curiozitate faţă de Muzeul doctorului Hardstaff, acum însă îşi pierduse din interes. Mai privi o dată peste umăr pentru a se asigura că vizitiul aştepta în stradă. Văzu luminile trăsurii şi se linişti.

Iphiginia se îndreptă spre numărul 19. Ar fi vrut să nu fie singură. Şi-ar fi dorit ca Marcus să fie cu ea. Sau măcar Amelia ori Zoe, de fapt, oricare dintre ei. În această seară se simţea mai neliniştită decât atunci când fusese la cimitirul Reeding. Ameninţările din biletul găsit în trăsură o afectaseră puternic.

Când ajunse la indicatorul pentru Muzeul Doctor Hardstaff, observă desenată o mână întinsă. Degetul indicator arăta vizitatorilor calea printre două clădiri. Iphiginia privi temătoare spre aleea întunecată care se deschidea în faţa ei. Apoi văzu nişte trepte care duceau la etajul unei clădiri. Aruncă o ultimă privire vizitiului şi porni pe aleea întunecată. Urcă treptele cât putu de repede, în timp ce pulsul i se accelera cu fiecare dintre ele. Fiecare scârţâit, fiecare foşnet, o făceau să tremure de spaimă. Întunericul părea că se strânge tot mai mult în jurul ei, făcând-o prizonieră. N-ar fi trebuit să vină singură. Dar nu avusese de ales. Când ajunse la capătul scărilor, se opri în faţa unei uşi pe care: Doctor Hardstaff, Şi tocmai atunci, auzi zgomotul făcut de roţile trăsurii, care pleca.

— Nu, şopti ca şi hotărî să se întoarcă.

Se opri însă pe ultima treaptă, când se iviră luminile unei alte trăsuri. Aceasta se apropie de trăsura cu care venise ea şi se auzi un schimb de cuvinte din care Iphiginia desluşi:

— Aşteaptă-mă aici, spuse o voce de bărbat.

— Da, domnule. Fiţi liniştit. Am adus un domn aici săptămâna trecută, care a stat toată noaptea. Vizitiul începu să chicotească. Doctorul Hardstaff are aici nişte zeiţe care cunosc un tratament deosebit, domnule. Nu ştiu însă dacă dă rezultate.

— Nu stau mult, spuse noul venit.

Se auziră paşi pe caldarâm. Se opriră puţin, apoi, spre groaza Iphiginiei, se îndreptară spre locul în care se afla ea. Fu cuprinsă de teamă. În câteva secunde individul urma să intre pe alee, era clar că venea la Muzeul Doctor

Hardstaff. În mod sigur o va vedea când va urca treptele, iar ea nu putea coborî fără să dea peste străinul acela; făcu singurul lucru pe care îl putea face, să apese pe clanţă. Uşa se deschise cu un scârţâit uşor. Iphiginia se trezi într-un hol întunecat. Închise uşa cu atenţie. Din întuneric se întinse un braţ de bărbat şi Iphiginia se simţi prinsă de gât. Se simţi trasă spre un piept foarte lat, iar o mână aspră i se aşeză pe gură. Strigătul ei fu înăbuşit, încă înainte de a se auzi.

— La dracu'! Tu eşti, Iphiginia?

Ea dădu din cap disperată. Apoi se linişti şi încet se relaxa.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, Marcus îi luă mâna de pe gură.

— Vine cineva pe scări, Marcus, şopti ea. O să ajungă aici imediat.

— La naiba! Marcus o prinse de mână şi o trase după el. Pe aici. Grăbeşte-te şi nu face zgomot.

Ea nu mai avu nevoie de nici un îndemn. Paşii se auzeau tot mai aproape. Marcus o duse spre holul întunecat, deschise o uşă, apoi intrară într-o încăpere luminată discret de o lampă de perete.

— Ce se întâmplă? Iphiginia privi uimită împrejur. Ce fel de loc este acesta?

Lumina lămpii lăsa să se vadă o încăpere ciudat mobilată. Draperii exotice atârnau din tavan, amintind un cort turcesc. În mijlocul încăperii se afla un pat lat, împodobit cu o cuvertură bogată şi cu multe perne. Era înconjurat de statui erotice asemănătoare celor de la galeria lordului Lartmore. Pereţii erau decoraţi cu picturi murale reprezentând zeiţe şi personaje ale povestirilor mitologice. Toate personajele erau nuduri.

— Bine aţi venit la Muzeul Doctorului Hardstaff – îi spuse Marcus trăgând-o în încăpere. Se pare că o noapte petrecută în acest pat „terapeutic” tratează impotenţa.

— Marcus, ce faci aici?

— O întrebare foarte bună. Tocmai voiam să ţi-o pun eu, dar n-am apucat s-o fac. Între timp, va trebui să dispari de aici.

— Dumnezeule! Iphiginia rămase cu ochii aţintiţi asupra unei picturi expuse pe unul dintre pereţi, care ilustra un grup de nimfe delectându-se cu trei satiri supradotaţi. Astea sunt cele mai oribile copii ale unor antichităţi.

— Regret că ţi-au fost violate sensibilităţile tale scolastice, spuse Marcus, care apucă de o draperie roşie ce se întindea pe toată lungimea camerei. Poţi lua legătura puţin mai târziu cu Doctorul Hardstaff.

— Ce vom face acum?

— Tu vei încerca să dispari de aici, spuse Marcus lăsând să cadă draperia şi împingând-o pe Iphiginia spre un fel de platformă mai ridicată care se afla acolo. Văzură câteva urne greceşti şi nişte piedestaluri care ocupau mare parte din această platformă. În spatele draperiei se afla o uşă îngustă.

— Dar, Marcus…

— Ieşi pe uşa aceea şi ascunde-te în holul din spate. Marcus îi ridică încet bărbia cu mâna. Şi să nu apari până nu-ţi spun eu… Şi cu nici un chip să nu faci vreun zgomot. M-ai înţeles?

— Da, dar – se întrerupse pentru că auzi uşa de la intrare deschizându-se. Simţi că i se usucă gura.

— Oh, Dumnezeule!

— Taci, te rog, zise Marcus dând drumul draperiei care o ascunse pe Iphiginia de privirea oricui ar fi intrat în încăpere.

Draperia cea grea masca un perete. Iphiginia se trezi în beznă totală. Încercă să-şi găsească drumul spre uşa cea mică.

Se lovi de platformă, dar reuşi să nu ţipe de durere. Uşa de la exterior se trânti de perete. Iphiginia rămase nemişcată, fiindu-i teamă să nu se mai lovească de vreun alt obiect.

— La dracu', Masters. Vocea noului venit era plină de furie. Deci tu eşti. N-am putut să cred când am primit biletul. Mi-am zis că trebuie să fie o glumă proastă. Dar se pare că am fost atras în cursă ca un idiot.

— Bună seara, Sands, spuse Marcus pe un ton indiferent. N-am ştiut că a mai avut şi altcineva programare la doctorul Hardstaff tocmai în seara asta când aveam nevoie de un tratament special.

Iphiginia îşi dădu seama că acela care intrase era soţul misterioasei lady Sands.

— Unde este soţia mea, nemernicule?

— N-am nici cea mai vagă bănuială, spuse Marcus liniştit. După cum vezi, eu sunt singur. Şi trebuie să recunosc că sunt dezamăgit. Am crezut că acest doctor Hardstaff oferă mai mult decât aceste picturi de calitate discutabilă şi aceste statui la fel de inexpresive.

— Urma să te întâlneşti aici cu Hannah, nu? îl întrebă Sands. Aşa scria în bilet.

— Ce bilet?

— Cineva te urmăreşte pas cu pas, Masters. Am găsit un bilet în trăsura mea, după-amiază, în care scria că dacă vreau să descopăr locul unde te întâlneşti cu nevasta mea, să vin pe Lamb Lane, nr. 19.

— Cred că cineva ţi-a jucat o farsă, Sands. Oricum, cel care ţi-a trimis biletul ştia că voi fi aici astă-seară.

— Te întâlneai cu soţia mea, lua-te-ar naiba.

— Nu.

Iphiginia auzi deschizându-se o uşă laterală. Privi îngrijorată şi văzu, în acel semiîntuneric, o figură care ieşea din holul întunecat. Femeia ducea o lumânare a cărei flacără îi lumina trăsăturile frumoase, părul blond şi îmbrăcămintea decoltată, diafană. Ea se opri brusc, când o văzu pe Iphiginia. Apoi îşi puse mâinile în şolduri:

— Dar ce naiba crezi că e aici? zise ea cu o voce puternică. Asta este noaptea mea de Zeiţă a Vigorii Masculine.

De partea cealaltă a draperiei se lăsă tăcere. Iphiginia se uita încremenită la femeia-zeiţă şi se întreba cu disperare ce ar trebui să facă.

— Îmi pare rău, zise ea, în cele din urmă. A fost o greşeală.

— Ce se aude acolo? întrebă Sands. Paşii lui se apropiau de draperia cea roşie.

— Cred că o să înceapă spectacolul, spuse Marcus încet..

Blonda lăsă să-i scape un strigăt, apoi se întoarse spre draperie.
— Ce este aici? Or să fie doi?
— Da, aşa se pare, murmură ca pentru sine Iphiginia.
— Să nu îndrăzneşti să te atingi de draperia aia, strigă blonda. Apoi se întoarse spre Iphiginia. Hardstaff nu mi-a spus c-or să fie doi la tratamentul clasic. Ce crede el că sunt? Chiar zeiţă?
Marcus spuse:
— Dacă aş fi în locul tău, Sands, nu m-aş amesteca.
— Ce dracu' se întâmplă aici, întrebă Sands, care nu mai înţelegea nimic.
— V-am spus să nu atingeţi draperia, strigă blonda. Apoi se uită la Iphiginia. Stai puţin. Tu de ce eşti aici? Îl iei tu pe al doilea?
— Da, şopti Iphiginia. Cred că da.
— Ei, atunci e bine. Scoate-ţi pelerina şi tratează-i pe domnii ăştia după câţi bani îţi dau. Eu sunt Polly. Tu?
— Ginny.
Iphiginia îşi scoase încet pelerina. O puse pe piedestal.
— Eşti nouă aici? Polly o urmări pe Iphiginia care îşi scotea încet pelerina. Te-ai îmbrăcat prea elegant.
— Sunt sigură c-o să învăţ repede ce trebuie să fac, spuse Iphiginia. Sunt o elevă bună.
— Haideţi să terminăm cu prostiile astea, zise Sands şi se îndreptă spre draperie. Veniţi aici, voi cele de acolo. Vreau să aflu ceva.
— Opriţi-vă, strigă Polly. Nu aveţi voie să intraţi aici înainte de spectacol.
— Uite ce este, zise Sands, nu primesc ordine de la o târfă ieftină.
— Ăsta e teatru, ce dracu', nu vezi? urlă Polly de după draperie. Şi noi suntem actriţe, nu târfe. Şi nici ieftine nu suntem. Ar fi bine să ne faci favoarea şi să ne tratezi cu ceva respect, altfel uităm pentru ce-ai venit aici şi nu mai vezi nici un spectacol.
— N-am venit aici ca să văd mascarada asta, sări Sands. Am venit să caut pe cineva.
— Nu e nimeni altcineva aici, în afară de noi, actriţele. Acum ori te aşezi aici şi taci din gură, ori pleci.
— Doamna are dreptate, Sands, interveni şi Marcus. Ar fi mai bine să pleci. Eu am plătit bani grei pentru spectacolul ăsta.
— Spectacol? Sands era dezgustat. Asta numeşti spectacol?
— Mi s-a spus că e ceva amuzant, răspunse Marcus. Oricum, ceva care te inspiră.
— Spectacolul e gata să înceapă, anunţă Polly prin draperie. Dacă voi, domnii de acolo, vreţi să fiţi trataţi deodată, n-am nimic împotrivă, dar, vă spun dinainte că dublez preţu'!
— Dacă nu eşti dispus să-ţi plăteşti partea, Sands, spuse Marcus, este mai bine să pleci.
— Nu plec, spuse acesta furios, până când nu-mi dau seama ce se petrece aici.

— Dacă rămâi, fă bine şi stinge lampa aia de lângă uşă, zise Polly.

— Cred că asta pot s-o fac, spuse Sands tăios. Să vedem ce se petrece dincolo de cortină. I se auziră paşii care se îndreptau spre uşă.

— Gata, începem. Ăştia nu mai au respect pentru munca profesionistelor. Polly aprinse un rând de lămpi care luminară scena, însufleţind-o. Apoi trase de un cordon greoi. Draperiile roşii se mişcară într-o parte, lăsând în loc o altă draperie uşoară de muselină.

— La naiba, murmură Marcus..

Iphiginia îşi dădu seama că lămpile de pe scenă aveau scopul de a reda siluetele lor pe fundalul draperiei de muselină. Rămase nemişcată.

— Interesant, zise Sands laconic. Cât ai plătit pentru asta, Masters?

— Prea mult, zise acesta. Am fost păcălit.

— Toţi au câte ceva de zis la început, interveni Polly. Absolut toţi par imediat îşi schimbă părerea. Ea se întoarse şi se uită la Iphiginia. Adu urna. Hai, grăbeşte-te.

Iphiginia trase aer în piept şi încercă să se mişte. Luă una dintre cele două urne care se aflau pe scenă. Era surprinzător de uşoară.

— Acum, ce trebuie să fac?

— Aşază-te într-o poziţie. N-ai mai făcut asta niciodată? Doctorul Hardstaff se supără dacă primeşte reclamaţii de la clienţi. Polly îşi luă urna şi adoptă o poziţie clasică. Iphiginia înţelese că ea şi Polly erau actorii unui fel de teatru de umbre. Draperia aceea transparentă acţiona ca un văl care le ascundea trăsăturile, dar le expunea siluetele. Lămpile, care erau aşezate pe scenă, între cele două femei, produceau imagini stranii.

Iphiginia mai văzuse asemenea spectacole, dar acelea aveau rol cultural. Ultimul, la care asistase cu Amelia, ilustra un tablou edificator al ruinelor de la Herculaneum. Ceea ce făceau ele în această seară era un spectacol mai puţin elevat. Iphiginia se temea că fustele ei albe, transparente lăsau să se vadă totul. Lămpile erau astfel aşezate încât să reliefeze trupurile femeilor, dând senzaţia că ar fi goale. Iphiginia apucă urna şi căută să-şi ascundă trupul. Se gândi că era destul de voluminoasă încât să-i acopere într-o oarecare măsură pieptul. Mai rămâneau picioarele. – capul şi umerii, care erau expuşi din plin privirilor.

— Cea din stânga nu arată rău deloc, spuse Sands cu sarcasm. Cea din dreapta este prea slabă pentru gusturile mele.

Iphiginia roşi brusc, dându-şi seama că „cea din dreapta” era chiar ea.

— Niciodată n-am agreat acest gen de spectacol, spuse Marcus. Dacă aş fi ştiut că doctorul Hardstaff ne va oferi aşa ceva, aş fi găsit o altă posibilitate de a mă distra în seara asta.

Iphiginia se uită disperată la Polly. Aceasta îi făcu cu ochiul:

— Nu-ţi face probleme, vor fi impresionaţi până la urmă. Ea îşi schimbă poziţia şi îşi expuse mai bine sânii mari. Mie îmi place să fac asta. E mult mai uşor pentru o fată, decât să muncească toată noaptea pe spate.

— Pot să-mi imaginez asta, zise Iphiginia.

— Aşază-te şi tu în poziţii d-astea şi să-i vezi ce veseli devin, ca ciocârliile, zise Polly care îşi ridică din nou uma şi, arcuindu-şi spatele, îşi scoase pieptul în faţă. Aşa fac întotdeauna.

Iphiginia nu îndrăznea să se mişte. Ţinea urna în faţă şi atât.

— Ai văzut destul, Sands? întrebă Marcus. Eu m-am săturat. Nu mai am nici un fel de curiozităţi. Tratamentul doctorului Hardstaff nu este ceea ce am crezut.

— Şi mie mi-a ajuns, zise Sands. Acum trebuie să-mi răspundă la câteva întrebări. Se auziră paşi de cealaltă parte a scenei. Sands se îndrepta spre scenă.

— La dracu'! zise Marcus şi se năpusti după el. Nu atinge cortina. Le deranjezi pe actriţe.

— Chiar crezi că-mi pasă de târfele astea? Eu vreau să ştiu cine m-a trimis aici, în noaptea asta. M-am săturat de prostii.

Iphiginia văzu cu groază cum, de după draperie, apare mâna lui Sands. El apucă materialul şi trase puternic. Draperia transparentă căzu expunându-le pe cele două femei.

— Ce dracu' faci? strigă Polly. Va trebui să plăteşti draperia. Noi nu avem nici o vină.

Sands o ignoră. El rămase cu ochi aţintiţi asupra Iphiginiei.

— Doamnă Bright! Ce naiba faceţi aici?

Ea îi zâmbi.

— Bună seara, lord Sands. Nu cred că mi-aţi fost prezentat.

— Staţi liniştită, doamnă, eu ştiu cine sunteţi, spuse Sands batjocoritor.

Iphiginia roşi.

— După cum v-aţi putut da seama, fac parte din tratamentul doctorului Hardstaff care, în seara asta, a avut loc special pentru Masters.

— Tratament?

Sands îl privi uimit pe Marcus care ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Apoi, Sands se întoarse spre Iphiginia.

— Scuză-mă, doamnă Bright, dar nu prea pot să cred asta.

— Dar este adevărat, zise Iphiginia. Îi aruncă o privire temătoare lui Marcus, care nu îi venea în ajutor. Doctorul Hardstaff a spus că tratamentul va avea rezultate mai bune şi mai rapide, dacă voi participa şi eu.

— Hardstaff ăsta este un şarlatan, zise Sands. Toată lumea ştie asta.

— Eu n-am ştiut, zise Iphiginia.

— Îl mai privi o dată cu disperare pe Marcus, dar acesta părea plictisit de tot ce se întâmpla. Iphiginia fu îngrijorată.

— Să lăsăm pretextele astea ieftine, doamnă Bright, zise Sands. Fiecare bărbat din acest oraş ştie că aceste tratamente ale doctorului Hardstaff împotriva impotenţei nu sunt decât nişte spectacole ieftine de transparenţă. Sunt realizate de nişte târfuliţe ieftine, care apoi sunt la dispoziţia clienţilor.

— Nu e adevărat, sări Polly. Minte. Eu sunt actriţă.

— Da, se poate spune şi asta, fu Sands de acord.

Iphiginia înţelese că, atâta vreme cât Marcus nu-i venea în ajutor, nu-i rămânea decât să devină mai agresivă.

— Dar dumneavoastră de unde ştiţi dacă tratamentele sunt sau nu bune, dacă nu le-aţi urmat?

— Ha, ce întrebare bună! zise Polly. Nu v-am mai văzut pe-aici, pe la Zeiţa Bărbăţiei Masculine, aşa că nu puteţi spune nimic.

— Aşa este, interveni şi Iphiginia. Nu ştiţi decât din auzite.

— Dar ştie toată lumea că tratamentele astea nu sunt decât o şarlatanie, continuă Sands furios.

— Nu este adevărat, insistă Iphigiina. Noi avem multe speranţe de vindecare, nu-i aşa, Masters?

Marcus o privi ameninţător.

Polly îşi puse mâinile în şolduri şi se răsti la Sands.

— Ştiu o mulţime de domni care „a fost trataţi aici şi s-a vindecat”.

Sands o privi ciudat.

— Adevărat?

— Da, domnule, aşa e. Polly îşi ridică bărbia cu mândrie. A venit domni aicea care nu mai ridicase steagul de câţiva ani şi când a plecat, să fi văzut…

— Vezi? interveni Iphiginia. Este mărturia unei persoane direct responsabilă. Ea trebuie să ştie cel mai bine.

— Gata cu prostiile astea. Marcus se hotărî, în fine, să intervină. Scoase câteva hârtii din buzunar şi i le dădu lui Polly: Spectacolul dumitale a fost grozav, madame. Poţi pleca acum. Nu mai avem nevoie de serviciile dumitale.

Polly îi luă banii din mână.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Bine, atunci plec. Polly se întoarse şi îi zâmbi Iphiginiei: Mi-a plăcut să lucrez cu dumneata, doamnă Bright. Ai ceva artă, după umila mea părere. Dacă mai lucrezi puţin, o să ne mai întâlnim amândouă p'aici.

— Mulţumesc, zise Iphiginia politicoasă. O să mă mai perfecţionez.

— Ei, atunci, eu plec, zise Polly şi se îndreptă spre uşă.

Iphiginia, Marcus şi Sands o urmăriră cum iese din încăperea dedicată Zeiţei Vigorii Masculine. Se lăsă tăcerea.

Marcus fu cel care întrerupse atmosfera stranie care părea că se instalase. El păşi pe scenă şi se îndreptă spre lămpile din podea, pe care le stinse una câte una.

— Întrucât seara a degenerat într-o adevărată farsă, propun să plecăm, doamnă Bright.

— Da, desigur, zise Iphiginia şi lăsă jos urna.

Sands i se adresă lui Marcus:

— Nu înţeleg nimic din ceea ce se întâmplă aici.

— Cred că trebuie să admitem cu toţii că am fost victimele unei glume neplăcute, Sands. Marcus lăsă ultima lampă aprinsă.

— Dar nu are sens! exclamă Sands, care, cu mâinile în buzunare, străbătea încăperea cu paşi mari. Cine avea interesul să ne aducă aici?

— Cineva care ştie că eşti gelos pe mine pentru prietenia cu nevasta ta, desigur, zise Marcus şi se rezemă cu umărul de perete, încrucişându-şi

braţele şi contemplându-l pe Sands. Sunt mulţi cărora le place să agite apele şi aşa agitate. Ştii asta, la fel de bine ca şi mine.

Sands îl privi şi continuă să străbată încăperea.

— Şi ce trebuia să se întâmple aici, în noaptea asta, dacă te descopeream cu Hannah şi nu cu doamna Bright, chiar în mijlocul acestor jocuri?

Iphiginia roşi.

— Nu erau jocuri, domnule.

Sands o privi cu dispreţ.

— Poţi să le numeşti cum vrei, doamnă. Este problema dumitale.

Marcus continua să-l privească pe Sands:

— Mă gândesc că acela care te-a trimis aici, în noaptea asta, s-a gândit că vei răspândi povestea acestei nopţi mai departe.

— Ce vrei să spui? insistă Sands.

— Cred că ţinta acestei înscenări a fost, de fapt, doamna Bright, spuse Marcus, cu calm. O să am grijă ca acel care-i vinovat să plătească pentru asta.

Iphiginia îl privi uimită. Era clar că Marcus nu glumea.

Sands se opri dintr-o dată. Se întoarse şi o privi pe Iphiginia cu insistenţă.

— Crezi că are cineva interesul s-o umilească pe doamna Bright?'

— Da.

— De ce? întrebă Sands.

— Ca să nu mă căsătoresc cu ea, zise Marcus cu simplitate.

— Să te căsătoreşti cu ea? se miră Sands care rămăsese cu gura căscată. Vrei să te însori cu doamna Bright? Cu... prietena dumitale apropiată?

— Da, zise Marcus privind-o pe Iphiginia. N-am făcut anunţul formal deocamdată, aşa că te rog să păstrezi secretul.

Iphiginia vru să spună ceva, dar renunţă când îşi dădu seama că orice protest din partea ei l-ar face pe Sands să pună şi mai multe întrebări.

Sands se încruntă.

— Am auzit vorbindu-se că vrei să-ţi anunţi căsătoria. Dar era firesc să mă gândesc la vreo domnişoară... ei, lasă, nu contează. Tuşi discret şi se înclină în faţa Iphiginiei: Vă rog să acceptaţi urările mele de bine, doamnă Bright.

— Mulţumesc, domnule. Ea îl privi furioasă pe Marcus, care o pusese într-o postură dificilă. Sa sperăm că tratamentul doctorului Hardstaff o să aibă efect înainte de a ne sărbători noaptea nunţii.

Sands izbucni în râs. Dintr-o dată deveni mai plăcut şi parcă arăta mai tânăr.

— În acest caz, sper să aveţi noroc. Bineînţeles, fiţi siguri că voi păstra secretul asupra celor ce s-au petrecut aici.

— Voi aprecia acest lucru, spuse Iphiginia.

— Cred că nici nu m-ar crede cineva. Este revoltător, zise Sands pornind către uşă. Ştiţi ceva? Păreţi destinaţi unul altuia. Şi acum, vă rog să

mă scuzaţi, aş vrea să plec. Aruncă o ultimă privire asupra desenelor murale şi deschise uşa. Spre deosebire de tine, Masters, eu nu am nevoie de tratamentele doctorului Hardstaff.

— Ce fericit eşti! zise Marcus.

— După ce se închise uşa în urma lui Sands se aşternu tăcerea, Iphiginia şi Marcus ascultară zgomotul paşilor lui, pe hol, apoi se auzi uşa de afară deschizându-se şi închizându-se. Iphiginia oftă uşurată şi îşi varsă ciuda asupra lui Marcus.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, domnule. Lordul Sands va nştepta să vadă în ziare anunţul despre căsătoria noastră. Cum ai putut face asta?

— I-am dat singura informaţie care îl putea distrage de la problema reală.

— Şi ce va crede când nu va găsi anunţul? Va înţelege că a fost păcălit şi îţi va reproşa că l-ai minţit.

— O să-mi fac probleme mai târziu în privinţa asta. Până atunci, am o problemă mai presantă de rezolvat.

— Adevărat? Iphiginia îşi puse mâinile în şolduri. Şi ce problemă ai? Poate o să-mi şi explici ce căutai în ciudăţenia asta de loc, domnule?

O uşă se deschise, întrerupând tirada Iphiginiei. Ea o privi şocată pe noua venită. Nu-i fusese prezentată niciodată lui lady Sands, dar Zoe i-o arătase o dată, la un bal. Hannah, acoperită din cap până în picioare într-o pelerină întunecată, păşi pe scenă, îi zâmbi Iphiginiei, cerându-i scuze din priviri.

— Cred că Marcus se referă la mine, doamnă Bright. L-am cam deranjat în ultima vreme.

Înainte ca Iphiginia să poată răspunde ceva, cealaltă uşă se dădu de perete. Lordul Sands intră în încăpere desculţ, ducându-şi pantofii într-o mână.

— Atâta vreme cât Masters este pornit pe confesiuni, va trebui să le facă tuturor celor prezenţi aici, spuse Sands pe un ton ameninţător. Şi când va fi terminat, mi le va explica mie, în zori, cu pistolul în mână.

Hannah îl privi de parcă avea în faţă o stafie.

— Dumnezeule, nu! apoi îşi puse mâna la gură. Căzu în genunchi, printre sughiţuri de plâns.

— Lady Sands! Iphiginia se grăbi spre ea.

— Hannah! Sands îşi lăsă pantofii deoparte şi porni spre soţia lui.

— Cine ar crede, zise Marcus către toţi cei prezenţi, nu poţi face un tratament în linişte?

CAPITOLUL 18

— Lady Sands, vă rog, nu puteţi continua aşa, zise Iphiginia scoţând o batistă din poşeta ei mică de satin alb. Se aplecă şi o puse în mâinile tremurânde ale lui lady Sands. Liniştiţi-vă, totul va fi bine.

— Mulţumesc. Hannah îşi şterse nasul şi îşi privi soţul care rămăsese împietrit. Îmi pare atât de rău, doamnă Bright. N-am vrut să se ajungă la situaţia asta. Marcus a avut tot timpul dreptate: nu puteam ascunde adevărul de soţul meu.

— Ce adevăr? Ce dracului se petrece aici? Sands se întoarse spre Marcus, cu faţa contorsionată de durere şi mânie. Şi nu-mi mai spune basme cu tratamentul doctorului Hardstaff!

— Hannah este singura care poate să-ţi spună adevărul, zise Marcus. Eu mi-am dat cuvântul că-i voi păstra secretul.

— Ce secrete ai tu cu soţia mea? explodă Sands. Ai ademenit-o până aici, ca s-o seduci în patul de bordel de acolo?

— Nu, zise Marcus calm.

— În mod sigur n-a făcut asemenea lucruri, interveni Iphiginia, privindu-l pe Sands. Domnule, aţi întrecut măsura. Ştiţi doar că Masters nu s-ar încurca cu soţia altuia.

Sands se întoarse spre ea cu faţa descompusă de furie.

— De unde ştiţi dumneavoastră?

— Pentru că îl cunosc foarte bine, spuse Iphiginia. Este incapabil de o astfel de comportare neprincipială.

Marcus o privi şi el, mai surprins decât ceilalţi.

Sands o fixă pe Iphiginia:

— Cum aţi ajuns aici, în seara asta, doamnă Bright?

— Ca şi dumneavoastră, am primit un bilet, domnule, spuse Iphiginia. Am venit cu câteva minute înaintea dumneavoastră şi m-am ascuns după draperie. Desigur, cineva a plănuit ca eu să-l descopăr pe Masters într-o situaţie compromiţătoare, cu lady Sands. Cred că şi dumneavoastră aţi fost adus în acelaşi scop.

— Credeţi că a fost înscenarea cuiva? zise Sands strângând din dinţi. Aşa gândiţi?

— Este singura concluzie logică, nu, Masters?

— Da. Marcus privea micul grup din faţa lui, cu îngrijorare. Eu şi Hannah am primit bilete de ameninţare.

— Dar nu puteau fi scrise de şantajist, spuse Iphiginia. Doamna Wycherley a murit. Şi, de fapt, prin notele acestea nu ni se cereau bani. Se ascunde altceva în spatele acestei acţiuni.

Sands se uita de la unul la altul, mai confuz ca oricând:

— Despre ce şantaj este vorba?

Hannah ridică încet capul, nu fără oarecare demnitate:

— Am fost şantajată, dragul meu. La început am crezut că autoarea era doamna Wycherley; această doamnă a şantajat-o şi pe ruda doamnei Bright, dar doamna Wycherley a fost ucisă de o altă victimă.

— Aşa am crezut noi, zise Marcus.

— Dumnezeule, şopti Sands. Îl privi pe Marcus, apoi se îndreptă spre soţia lui. O luă în braţe. Spune-mi totul, Hannah. Pentru Dumnezeu, adevărul nu poate fi mai rău decât ceea ce mi-am închipuit în ultimele două săptămâni.

Hannah avea lacrimi în ochii.

— Mă vei repudia dezgustat, dacă vei afla!

— Niciodată, îi jură Sands. Niciodată, dragostea mea. Tu nu puteai face ceva care să mă dezguste. Singurul lucru care m-ar face să te dispreţuiesc, ar fi să ai pe altcineva.

— O, Edward, eu l-am omorât. Hannah îşi lăsă capul pe umărul lui. L-am împuşcat. Şi nu regret ce am făcut. Mă tem numai că aş putea fi demascată.

— Pe cine ai omorât? o întrebă Sands, mângâind-o încet pe spatele care era zguduit de convulsii.

— Pe Spalding, izbucni Hannah.

Sands o privi nedumerit.

— Pe primul tău soţ?

— L-am omorât când a venit beat într-o seară şi a început să mă bată. Nu mai puteam să îndur brutalitatea lui, îi spuse Hannah printre sughiţuri. Nu mai puteam suporta teama, cruzimea lui. Mă temeam şi pentru viaţa copilului pe care l-aş fi putut purta. O, Edward, îmi era aşa de teamă. Doar Marcus a ştiut adevărul.

Sands îl privi pe Masters peste capul lui Hannah.

— Masters? Ai ştiut? Se spunea că tu l-ai ucis.

— Eu am intrat în cameră la cinci minute după ce ea îl omorâse, spuse Marcus indiferent. Am ajutat-o să scape de cadavru. L-am aruncat în râu. Am făcut să se creadă că l-ar fi ucis o patrulă.

— Da, aşa este, zise Hannah printre lacrimi. După aceea, asupra lui au planat toate bănuielile şi suspiciunile, ca şi toate bârfele. Toţi au crezut că Marcus a profitat de moartea lui Spalding. Dar adevărul este că Spalding i-a tras pe mulţi pe sfoară, chiar şi pe Marcus. Investiţia lor era în pragul falimentului.

— Am venit la Londra în ziua aceea ca să am o explicaţie cu Spalding, continuă Marcus. Am ajuns seara târziu şi m-am dus direct acasă la el, pe strada Fulton. Am găsit-o acolo pe Hannah cu pistolul în mână.

— Eram pe punctul să leşin, spuse Hannah privindu-l pe Sands. Eram atât de speriată. Mă simţeam uşurată că Spalding nu mai exista, dar mi-era teamă de urmări. Masters a avut grijă de tot.

— Înţeleg. Sands îl cercetă din priviri pe Marcus. Şi dumneata ai păstrat tăcerea asupra implicării lui Hannah în moartea lui Spalding ca şi asupra problemelor financiare ale firmei?

— Nu aveam de ales, zise Marcus. Erau prea mulţi bani la mijloc.

Hannah, care se simţea mai uşurată după ce îi mărturisise soţului ei, dădu la o parte o şuviţă de păr ce-i cădea în ochi.

— Dacă s-ar fi aflat ceva despre situaţia financiară precară a grupului de investiţii, lumea ar fi intrat în panică şi investitorii şi-ar fi vândut acţiunile în pierdere. Mulţi oameni ar fi fost ruinaţi.

Ea îi zâmbi cu o privire plină de regret.

— Marcus a preluat investiţia şi a salvat totul.

— Şi s-a îmbogăţit destul de mult, cu ocazia asta, observă Sands, aşa, în trecere.

Marcus ridică din umeri, dar nu dădu nici o explicaţie.

— O, Edward, îmi pare atât de rău că a trebuit să afli astfel adevărul, şopti Hannah. Marcus a tot insistat să ţi-l spun. El mi-a zis că era singura cale de a-l lăsa pe şantajist fără obiectul acţiunii, dar mi-a fost teamă s-o fac. Te iubeam prea mult ca să risc să te pierd.

— Întotdeauna m-am gândit că acest Spalding n-a fost un om bun, zise Sands, luând-o în braţe. Am auzit şi eu zvonurile despre moartea lui. Dar ştii că astfel de lucruri sunt ignorate de aristocraţi.

— Ştiu, şopti Hannah.

— Ascultă-mă, Hannah. Înţeleg că ai fost îndreptăţită să-l împuşti. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. Aş fi vrut să am privilegiul s-o fac eu însumi. Dacă te-aş fi cunoscut pe atunci, aş fi făcut-o.

— Edward. Hannah îl strânse la pieptul ei.

— Ţi-am spus, Hannah, nimic de pe faţa pământului ăsta nu m-ar face să renunţ la tine, decât dacă ai avea pe altcineva.

— Niciodată nu voi face asta. Tu eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Singurul pe care îl iubesc.

Sands o mângâie tandru.

— Asta înseamnă că de acum încolo o să ai şi încredere în inine?

— Da. În vocea lui Hannah se îngemănau bucuria şi speranţa. Îmi pare rău că nu ţi-am mărturisit totul de la început.

Sands se întoarse spre Marcus.

— Se pare că îţi sunt dator, domnule. Nu numai pentru că ai ajutat-o pe Hannah în noaptea aceea, ci şi pentru că ai fost ca un scut în care s-au oprit toate întrebările şi suspiciunile.

Marcus ridică din umeri:

— N-a fost mare lucru.

Iphiginia zâmbi mândră:

— Aşa este Masters, lord Sands, un domn din cap până în picioare.

— Hannah m-a învăţat să mă port ca un domn, zise Marcus, întinzându-şi picioarele şi aşezându-se comod, sprijinii de canapeaua trăsurii. Privea pe geam, gândindu-se la trecutul lui. Ea m-a învăţat totul, şi să mă comport bine în societate, şi să am încredere în mine.

— Nu poţi face ceva bun dacă nu ai de la ce să porneşti, spuse Iphiginia. Poate că lady Sands te-a rafinat puţin, dar cred că ai o nobleţe de caracter cu care te-ai născut.

Marcus o privi amuzat:

— M-am născut la ţară, Iphiginia.

Ea făcu un gest cu mâna:

— Şi ce dacă? Poţi fi un adevărat domn, chiar dacă eşti un simplu pescar sau zarzavagiu.

El fu mişcat de totala încredere pe care i-o acorda Iphiginia. Încercă să-şi mascheze emoţiile printr-o expresie uşor batjocoritoare.

— Ce concepţii democratice ai! Parcă ai fi americancă.

— În ceea ce mă priveşte, titlul de „gentleman” aparţine celor care îl câştigă prin merit, nu celor care se nasc cu el şi nu fac nimic pentru a-l merita.

— Dar nu toată lumea gândeşte aşa.
Ea nu se putu abţine să nu zâmbească:
— Eu nu împărtăşesc totdeauna opiniile celorlalţi.
Marcus o ţintui cu privirea:
— Sunt conştient de asta. Este una dintre calităţile pe care le apreciez la tine.
— Numai un bărbat deosebit apreciază astfel de calităţi la o femeie.
— Fără îndoială.
Simţindu-se dintr-o dată destins, Marcus se bucură de contemplarea nopţii. Era o mare uşurare pentru el să ştie că nu mai trebuie să poarte povara secretului lui Hannah. În mod normal, pe el nu-l afectau asemenea lucruri, dar nu-i plăcea să se ascundă de Iphiginia. Era prima femeie din viaţa lui cu care voia să fie sincer. Faptul că avea acum o confidentă era o experienţă nouă pentru el, era o plăcere simplă, dar profundă.
— Marcus?
— Da?
— Ce vom face acum? Doamna Wycherley a murit, deci nu este autoarea ultimelor bilete trimise. Cine o fi în spatele acestei noi probleme?
Marcus reveni imediat la frământările lor.
— Nu ştiu deocamdată, dar mă gândesc că acela care a ucis-o pe doamna Wycherley i-a găsit lista de persoane şantajate.
— Şi s-a hotărât să continue ceea ce începuse ea? îl întrebă Iphiginia.
— Este posibil.
Iphiginia se încruntă.
— Dar nu are sens. Supunându-ne pe toţi confruntării directe din seara asta, el a riscat să distrugă tot planul pentru că Hannah, dezvăluindu-i soţului ei adevărul, nu mai poate fi şantajată.
— Atât tu, cât şi Sands aţi văzut-o pe Hannah într-o situaţie umilitoare, în seara asta, Iphiginia.
— În ceea ce mă priveşte eu am ştiut imediat că nu eşti implicat, că nu aveai intenţia s-o seduci pe Hannah. Şi nici Sands nu era prea convins de asta.
— Aşa au stat lucrurile în realitate, dar nimeni nu ar fi mizat pe asta, cu atât mai puţin cel ce a pus totul la cale.
Iphiginia îl privi surprinsă.
— Ce vrei să spui? Crezi că acest ticălos a presupus că eu şi lordul Sands vom lua în serios această înscenare?
— Da.
— Şi a dat greş, nu?
— Dar era foarte posibil ca voi să puteţi cădea în cursă, zise Marcus cu blândeţe.
— Astea sunt prostii. Numai cei care nu înţeleg relaţiile bazate pe respect reciproc, pe afinitate spirituală şi pe dragoste adevărată ar putea gândi aşa.

— Chiar dacă nu am să te surprind, draga mea, îţi declar că nouăzeci şi cinci la sută din oameni în general şi sută la sută cei din înalta societate nu consideră că pot exista astfel de relaţii între bărbaţi şi femei.

— Chiar aşa? Iphiginia îl fixa cu privirea ei pătrunzătoare. Cum ai fi reacţionat dacă în seara asta ai fi intrat în încăpere şi m-ai fi surprins încercând să-ţi ascund faptul că după draperie se ascundea un bărbat?

— Aş fi fost furios.

— Dar m-ai fi crezut când ţi-aş fi spus că sunt nevinovată?

Marcus căzu pe gânduri. Era şi el surprins să constate că ar fi fost tentat să accepte orice explicaţie, decât să fie confruntat cu trădarea ei.

— Da, zise el.

Iphiginia zâmbi satisfăcută.

— Am ştiut eu! Ai încredere în mine, nu-i aşa, domnule?

— Da, dar oricum aş fi fost furios. Te rog să nu mă pui la încercare.

— Tot nu înţeleg ce spera şantajistul să realizeze aducându-ne pe toţi aici, în seara asta. Oricum, risca destul de mult.

Marcus nu răspunse imediat, preocupat să urmărească firul unui gând.

— Poate că ne confruntăm cu vreun individ care pur şi simplu se distrează când pune oamenii în situaţii dificile. Poate că nici nu are nevoie de banii victimelor doamnei Wycherley.

— Dar se bucură dându-le la iveală secretele!

— Este posibil. Societatea cuprinde prea mulţi oameni plictisiţi, dintre care unii consideră şantajul un mod de a le mai trece vremea.

— Dumnezeule, ce lucruri teribile îmi spui!

— Nu este foarte plăcut ceea ce gândesc despre ei. Marcus renunţă să-i prezinte celelalte ipoteze care-i trecuseră prin minte. Ceea ce îl îngrijora, de fapt, era elementul personal pe care îl sesizase în această seară: era ca şi când cineva ar fi dorit să se răzbune.

Iphiginia interveni brusc:

— Înseamnă că secretul mătuşii Zoe este din nou în pericol. Acest ticălos îi poate demasca trecutul pentru a face vâlvă în jurul vieţii ei.

— Posibil, fu Marcus de acord.

— Trebuie s-o avertizez.

— Şi nu putem face nimic să-l împiedicăm, dacă ticălosul asta doreşte s-o facă.

— Da, ştiu, dar mă gândesc la biata mătuşă Zoe. Ar fi cumplit de afectată, dacă secretul îi va fi dezvăluit.

— O să vedem unde o putem găsi şi o s-o punem în gardă. Dar este posibil ca acest ticălos să nu mai aibă, pentru moment, nici o iniţiativă, zise Marcus. S-ar putea să aştepte să vadă dacă a obţinut efectul scontat din ceea ce a pus la cale în seara asta, înainte de a mai aranja altă mişelie.

— Transpunerea în fapt a înscenării din seara asta i-a luat ceva timp, nu?

— Cred că da. Iphiginia, încep să am îndoieli. Cred că ne-am pripit când am considerat că doamna Wycherley era cea care şantaja.

— Dar, Marcus, nu putea fi altcineva.

— Mâine dimineaţă voi încerca să studiez o pistă nouă.
— Ce anume?
— Să caut dovezi asupra adevăratului vinovat.
— Ce fel de dovezi?
Marcus îi evită privirea, concentrându-se asupra unei trăsuri care trecea pe lângă ei.
— Îl voi ruga pe cel care se ocupă de afacerile mele să cerceteze.
— Ca de exemplu?
— Aş vrea să ştiu cine administrează acest Muzeu al doctorului Hardstaff.
Iphiginia clipi surprinsă.
— Probabil că însuşi doctorul Hardstaff sau poate că l-a închiriat de la altcineva.
— Cred că este mai bine să considerăm că acest doctor Hardstaff este un personaj cu mai multe atribuţii, zise Marcus sec. Este un nume destul de neobişnuit.
Iphiginia se încruntă:
— Da, nu l-am mai întâlnit până acum.
— Este foarte sugestiv pentru domeniul în care acţionează. Iphiginia fu surprinsă că ea nu tăcuse această legătură până atunci.
— Hardstaff – „Viguros şi neobosit”. Înţelegi la ce mă refer.
— Oricum, cred că este momentul să facem nişte investigaţii mai profunde.
— Ce speri să afli? îl întrebă ea.
— Încă nu ştiu la ce să mă aştept.
Iphiginia tăcu. Presupunând că ea revedea, în minte, evenimentele serii, Marcus plănui ce anume urma să-i ceară lui Barclay. Iphiginia îi întrerupse gândurile.
— Marcus?
— Da?
— Chiar crezi că Zeiţa Vigorii Masculine, cea din dreapta scenei, era prea slabă?
Marcus izbucni în hohote de râs. Întinse mâinile spre ea şi o luă în braţe.
— Nicidecum. Consider că este taman tonicul care îmi trebuie mie pentru a-mi menţine vigoarea.
O găsiră pe Zoe la balul Crandal. Ea şi lordul Otis tocmai părăseau ringul de dans. Erau amândoi îmbujoraţi după un vals.
— Bună seara, Iphiginia. Masters.
Sprâncenele lui Otis săltară, ca de obicei.
— N-am ştiut că intenţionaţi să veniţi în aglomeraţia asta.
Iphiginia se uită la Zoe.
— Trebuie să-ţi vorbesc imediat.
Zâmbetul de bun venit al lui Zoe se transformă imediat într-o privire anxioasă.
— Ce este? Ce s-a mai întâmplat?

— Probabil ucigaşul doamnei Wycherley deţine informaţii despre victimele acesteia şi se amuză dezvăluindu-le secretele, îi spuse Iphiginia încet.

— Oh, Dumnezeule. Zoe îşi duse mâna la gât.

Otis o sprijini imediat.

— Calmează-te, draga mea. De astă dată, ne vom descurca.

Marcus simţi nevoia să intervină.

— Ar fi mai bine să ieşim cu toţii în grădină, ca să putem discuta în linişte. Există o singură rezolvare şi ştiţi care este aceea.

— Trebuie să-i spunem adevărul lui Maryanne. Otis simţi că încep să i se zbârlească favoriţii. De fapt, am mai discutat asta cu Zoe, de când a început tot circul cu şantajul. Găinile vin seara acasă la culcare, întotdeauna. Aşa i-am spus.

— Dar draga noastră Maryanne… şopti Zoe, ce va spune? Ce va spune Sheffield? Ce se va alege de planurile lor de căsătorie?

— O să trecem şi peste asta, draga mea, murmură Otis, conducând-o spre uşă. De la început am ştiut că va veni ziua când va trebui să privim adevărul în faţă.

Peste vreo oră şi jumătate, în plină noapte, Marcus intră în laboratorul său, îşi turnă un pahar cu brandy şi se aşeză la masa de lucru. Trecu în revistă încăperea, plimbându-şi privirea prin interiorul familiar, luminat de o singură lampă. Avea nevoie de linişte pentru a se gândi la ultimele întâmplări şi alt loc mai bun decât laboratorul nu exista. Îşi aşeză picioarele pe masă, se lăsă pe spătar şi luă o gură de brandy; obişnuia să-şi lase gândurile libere câteva minute, înainte de a începe să şi le ordoneze. Această metodă îl ajuta să-şi concentreze atenţia. Se gândi la discuţia care avusese loc în grădina Crandal cu o oră în urmă. El ştia că Iphiginia era îngrijorată din cauza mătuşii ei, dar Otis părea destul de liniştit. Marcus avu impresia că l-a înţeles. După optsprezece ani în care fusese forţat să joace rolul prietenului de familie, putea, în sfârşit, să-şi recunoască fiica. Spre sfârşitul discuţiei, Zoe părea resemnată şi împăcată cu inevitabilul. Rămânea de văzut cum avea să reacţioneze Maryanne, la aflarea veştii că Otis era tatăl ei adevărat. Planurile ei de căsătorie erau desigur afectate, dar nu se ştia ce întorsătură puteau lua lucrurile, se gândi Marcus. Sheffield era un tânăr cu o gândire sănătoasă şi voinţă puternică. Dacă o iubea cu adevărat, nu trebuia să-i pese de bârfe. Dacă o iubea cu adevărat?

La naiba. Marcus se simţi dezgustat de propria-i gândire. Începuse să înţeleagă iubirea exact ca un poet romantic şi idiot. Probabil asta se datora faptului că petrecuse prea mult timp în compania fratelui său şi a Iphiginiei. Punctele lor de vedere, atât de absolute în privinţa relaţiei de cuplu, avuseseră efect asupra lui; trebuia să fie atent să nu-i afecteze prea mult gândirea. El era un om raţional, nu un poet. Se confruntase la modul dur cu viaţa şi-şi formulase propriile-i reguli pentru a se autoproteja împotriva capcanelor romantice.

O bătaie în uşa laboratorului îl întrerupse din gânduri.

— Intră.

— Marcus? Bennet păşi în încăpere.
Marcus îl privi.
— Ce doreşti?
— Nimic, zise Bennet, ezitând. Lovelace mi-a spus că eşti aici. Eu mă duceam la culcare. M-am gândit să-ţi spun noapte bună.
— Am venit aici ca să pot gândi în linişte, zise Marcus privind paharul pe care îl avea în mână. Vrei un pahar?
— Mulţumesc, zise Bennet care păru că se simte mai bine după ce a primit invitaţia. Se duse spre măsuţă şi îşi turnă un pahar.
Marcus aştepta. Bennet privea paharul de parcă ar fi vrut să vadă ceva în adâncurile lui.
— Te-am văzut cu doamna Bright, acum o oră.
— La Crandals?
— Da.
— Eu nu te-am văzut.
— Era cam multă lume, spuse Bennet. Sala era aglomerată.
— Da, este adevărat.
Bennet îşi drese glasul:
— Ţi-ai făcut deja planurile de căsătorie?
— Doamna Bright nu mi-a acceptat cererea, încă.
Bennet ridică imediat capul, cu o privire vădit amuzată:
— Ce ţi-a spus?
— Nu prea pare entuziasmată de cererea mea, zâmbi Marcus. Pretinde că, deşi este foarte îndrăgostită de mine, nu se grăbeşte să se mărite.
Bennet fu cât pe ce să se înece cu băutura.
— Cred că e nebună. Cu toate resentimentele pe care le avea faţă de Iphiginia, Bennet primi vestea ca pe un afront.
— O să iau gestul tău ca pe un compliment, spuse Marcus. Dar, de fapt, nu este nebună deloc. Are o gândire bună, este mândră, independentă şi foarte originală, dar nebună nu este.
— Atunci, cum de te-a refuzat? Eşti conte, doar. Şi foarte bogat. Orice femeie în locul ei n-ar şti cum să pună mâna mai repede pe tine.
— Doamna Bright nu este nici ea vreo sărmană, datorită minţii ei şi unor plasamente eficiente. Şi nici nu este prea impresionată de titlul meu, zâmbi Marcus, cam fără chef. Are nişte concepţii foarte evoluate despre ceea ce înseamnă un gentleman adevărat. Cred că a citit prea mult din Locke, Rousseau şi Jefferson.
Bennet se înfierbântă:
— Nu cumva are obiecţii şi asupra dreptului tău de a fi moştenit titlul?
— Nu.
— Am sperat să nu aibă, zise Bennet dispreţuitor. Şi vrei să-mi spui că, de fapt, ţi-a refuzat oferta?
— Încerc să-ţi spun că trebuie să fac eforturi considerabile pentru a o convinge că aş fi un soţ potrivit.
— La naiba, sări Bennet. Asta mă surprinde. Nici nu ştiu dacă să mă bucur de ştirile astea, sau să mă simt insultat.

Marcus răsucea paharul pe care îl avea în mâini şi urmări luminile aruncate de cristalul acestuia.

— Tot doamna Bright m-a convins că nu trebuie să obiectez la căsătoria ta cu Juliana Dorchester.

Bennet nu mai ştia ce să creadă.

— Nu-mi vine să cred. De ce să se implice doamna Bright în problemele mele? De ce o interesează cu cine mă însor eu?

— Pe ea o interesează multe lucruri. Şi mulţi oameni.

— Marcus, tu, de fapt, vrei să spui că ţi-ai schimbat hotărârea numai pentru că te-a influenţat doamna Bright?

Marcus zâmbi:

— Te surprinde?

— Mă lasă fără replică.

— Mărturisesc că şi pe mine m-a surprins.

— Nu mi te pot imagina permiţând nimănui, cu atât mai puţin amantei tale… Bennet se întrerupse deodată, când văzu cum încep să-i scânteieze ochii lui Marcus. Voiam să spun cu atât mai puţin o cunoştinţă feminină. La naiba, ştiam că nu-ţi mai schimbi hotărârile o dată ce le-ai luat.

— Este parţial adevărat. Îmi schimb hotărârile, când intervin factori noi ce conduc la o altă concluzie.

— Fleacuri. Asta nu se prea întâmplă, pentru că tu nu iei o decizie până nu analizezi în profunzime toţi factorii.

— Ajunge să-ţi spun că doamna Bright m-a făcut să-mi schimb deciziile legate de căsătoria ta, insistă Marcus, luând o înghiţitură de brandy.

— La naiba!

— Te deranjează că m-am lăsat influenţat?

— Da. Bennet făcu iar o grimasă. Mă deranjează, deşi, de astă dată, a acţionat în favoarea mea. Nu te recunosc, Marcus.

— Este adevărat, dar consider că este o schimbare în bine. Marcus privea valetul acţionat mecanic, care se afla într-un colţ al camerei. Am considerat că este mai bine să-mi duc viaţa după nişte principii simple.

— Aşa ai făcut de când eram eu copil, fu Bennet de acord.

— Doamna Bright m-a făcut să mă îndoiesc de utilitatea regulilor şi chiar să le încalc. Dacă excludem posibilitatea că mi-am pierdut minţile, ce ar mai putea însemna asta?

— Nu te supăra, frate, dar cred că te laşi purtat de pasiune.

— Şi eu te-am acuzat cândva de acelaşi lucru.

— Da, îmi amintesc. Bennet îl privea îngrozit. Chiar o să te însori cu ea, nu?

— Da.

Bennet oftă.

— Ai putea să-mi spui de ce, dintre toate femeile, tocmai pe ea vrei s-o iei de nevastă?

Marcus privea încă majordomul mecanic.

— Când sunt cu ea, mă simt ca un bărbat adevărat.

Barclay examină însemnările pe care le avea în faţă. Îşi aşeză ochelarii mai bine pe nas şi îl privi apoi pe Marcus cu atenţie.

— Ce anume vă aşteptaţi să descopăr, domnule?

— Caut legătura dintre Muzeul doctorului Hardstaff şi o persoană care a ridicat un monument funerar.

— Nu înţeleg. Ce legătură ar putea fi?

Marcus zâmbi ca pentru el.

— Pentru asta te plătesc, Barclay, să afli.

— Da, domnule. Barclay oftă şi se ridică de pe scaun. Mă şi apuc de treabă.

CAPITOLUL 19

— I-am spuslui Maryanne imediat după micul dejun. Ne-am temut că ne va urî din acel moment, dar ea a fost foarte tăcută o vreme, apoi a început să plângă, spuse Zoe vorbind mai mult în batista cu care îşi tot ştergea lacrimile.

Iphiginia, care era aşezată la birou, schimbă priviri cu Amelia. Amelia ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Niciuna nu întrerupse povestirea.

— Şi apoi – Otis îşi suflă şi el nasul într-o batistă mare cât un cearşaf – şi-a ridicat ochii spre mine şi mi-a spus „Tată!”. După toţi aceşti ani, mi-a spus tată. Şi s-a aruncat în braţele mele, continuă contele relatarea.

— Îţi jur că a fost cel mai fericit moment al vieţii mele; Zoe izbucni în lacrimi.

— Şi a mea, dragă, zise Otis şi veni spre ea, îmbrăţişând-o. Nu-ţi poţi închipui ce mare bucurie am avut să-mi pot recunoaşte fiica.

— Ar fi trebuit să-i spunem imediat după moartea lui Guthrie, îi spuse Zoe Iphiginiei. Ne-ar fi salvat de la atâtea necazuri.

Iphiginia îşi sprijini coatele pe birou şi se încruntă:

— Dar cu căsătoria ei cu Sheffield cum rămâne?

— Maryanne insistă să-i spună adevărul, răspunse Otis, nu fără oarecare mândrie. Şi va fi mai bine, pentru că, oricum ar putea să o facă şantajistul.

— Mă aştept ca el să renunţe la căsătorie, oftă Zoe. Nu avem ce face. Conţii de Sheffield au avut întotdeauna pretenţii exagerate. Păcat. Erau o pereche potrivită. Dar Maryanne este o fată încântătoare şi îşi va găsi un alt soţ imediat.

— Mă gândesc să fac public faptul că va fi moştenitoarea mea, spuse Otis. Întotdeauna am avut acest gând, dar n-am putut să-l fac public. Acum nu mai am de cine să mă ascund. Asta va duce, desigur, la mărirea numărului de candidaţi.

— Adevărat. Iphiginia îşi luă stiloul şi începu să deseneze, încercând să se gândească ce era de făcut. Ştiţi, cred că ar fi o cale mai simplă de rezolvare.

— Care? întrebă Zoe.

— Ar fi mai bine ca tu şi Otis să vă căsătoriţi, spuse ea. Maryanne ar deveni fiica vitregă a lui Otis, conform legii.

— Să ne căsătorim? Zoe o privi intrigată. Dar nu avem nevoie de căsătorie, suntem atât de fericiţi aşa cum suntem acum, nu-i aşa, Otis?

— Tu ai fost întotdeauna încântarea vieţii mele, draga mea, spuse Otis. Ştii bine asta. Vei continua să ocupi acest loc, indiferent dacă ne vom căsători sau nu.

Zoe îi zâmbi încântată:

— O, Otis, cât te iubesc.

— Problema este, continuă Iphiginia scurt, că dacă v-aţi căsători n-aţi mai face publică problema lui Maryanne.

— Iphiginia are dreptate, spuse Amelia.

Zoe se încruntă:

— Nu înţeleg.

Otis se concentră şi el asupra problemei şi, ca de obicei, sprâncenele i se adunară ca două omizi deasupra nasului.

— Cred că ştie ce spune.

Iphiginia văzu lumina din ochii lui. Ea îi zâmbi.

— Dacă v-aţi căsători, Otis ar deveni tatăl vitreg al lui Maryanne. I-ar spune tată şi nimeni n-ar mai întreba nimic. El ar numi-o „fiica mea” şi lumea ar presupune că are o afecţiune deosebită pentru ea.

— Ceea ce nu este mai puţin adevărat, accentuă Amelia. Şi, în plus, s-ar rezolva mai uşor toate problemele legate de moştenirea de la Guthrie şi cea de la Otis.

— Cu siguranţă, zise Iphiginia. Maryanne nu va mai fi o tânără cu o avere respectabilă, ci o moştenitoare.

— Nimeni n-ar mai sta pe gânduri, murmură Otis. Ar fi şi firesc să-i ofer moştenirea.

— Dumnezeule, zise Zoe, care în sfârşit înţelese avantajele acestei căsătorii. Ar avea de unde alege un soţ pe măsura ei.

Otis îi sărută mâna.

— Iar eu aş avea deosebita plăcere, draga mea, nu numai de a pretinde că ea este fiica mea, fără să-i creez probleme, ci şi de a te avea pe tine, iubita mea, ca soţie.

— O, Otis! spuse Zoe cu consideraţie, ai fost mereu bun cu mine. Ai fost cel care mi-a făcut viaţa suportabilă, pe vremea lui Guthrie.

— A fost fericirea mea, spuse Otis. Şi dacă vrei să ne continuăm legătura aşa cum este, eu voi fi onorat s-o fac. Dar aş vrea să ştii că nimic nu m-ar face mai fericit decât gândul că te-aş putea numi soţia mea.

Ochii Zoei începură să strălucească, dintr-o dată.

— Cum aş putea să refuz? M-am gândit să nu mă mai recăsătoresc după moartea lui Guthrie. Dar eu numai pe tine te-am iubit toată viaţa. Eşti tatăl fetei mele. Cel mai bun prieten al meu.

— Voi obţine o dispensă specială pentru căsătorie după amiază, spuse Otis. Ne vom căsători diseară.

— Ceva anume îmi spune că Maryanne va fi încântată, zise Amelia.

Iphiginia începu să bată cu stiloul într-un teanc de hârtie.

— Şi, cu ocazia asta, mai anihilăm din veninul şantajistului. Încep să cred că Masters a avut dreptate. El spunea că s-ar putea depăşi cel mai uşor

această situaţie prin dezvăluirea tuturor secretelor de care face uz şantajistul.

— Se pare că a avut dreptate, fu şi Amelia de acord.

— El are mereu dreptate, murmură Iphiginia. Dar ceea ce e mai rău este că el ştie acest lucru şi nu ezită să-l repete mereu. Devine cam plictisitor.

— Cred că aşa ţi se pare ţie pentru că eşti obişnuită să fii tu aceea care judecă corect tot timpul, zise Amelia.

Iphiginia îşi aminti că nu de mult luase decizia să rezolve problema şantajului prin descoperirea posesorului sigiliului cu phoenix şi al cerii negre. „N-am întâlnit vreodată un bărbat care să aibă mai multă dreptate decât mine. Este chiar enervant.” Era destul de deprimant pentru ea să ştie că era îndrăgostită de un bărbat convins că este inteligent şi poate învăţa orice, dar nu putea pricepe că se putea îndrăgosti a doua oară.

— Care este ultima ipoteză a lui Masters, Iphiginia? Cine crede el că se află în spatele acestei încercări de a divulga secretele tuturor? întrebă Amelia pe când se îndreptau spre biroul lui Adam Manwaring.

— Se gândeşte încă la cineva anume, zise Iphiginia. Cea mai interesantă teorie a lui este că nu doamna Wycherley – era cea care şantaja.

Amelia o privi uimită.

— Adevărat? Dar cine ar putea fi?

— Cum ţi-am spus, Masters nu are un suspect nou, ci câteva elemente noi despre cel vechi.

Iphiginia porni pe hol spre uşa lui Adam.

— Tu ce crezi, Iphiginia?

— Eu nu mai ştiu ce să cred. Pe mine mă mai preocupă încă ceara neagră, sigiliul cu phoenix şi faptul că acela care a trimis prima scrisoare către mătuşa Zoe ştia că Masters va fi plecat din oraş pentru o perioadă.

— Ştiu cât este de dificil pentru tine să-ţi abandonezi propriile-ţi idei. Sunt sigură că Masters va ajunge curând la o ipoteză.

Iphiginia strâmbă din nas.

— Cum ai ajuns să ai atâta încredere în el şi în talentele lui? Până acum mă atenţionai de câteva ori pe zi că mă va decepţiona.

— Tot mai spun că s-ar putea să te părăsească într-o zi, fără nici o explicaţie, dar, între timp, poate rezolvă acest şantaj.

— Totdeauna eşti foarte practică, Amelia. Este una dintre calităţile tale.

Se opriră în faţa uşii. Iphiginia ridică mâna pentru a bate, dar observă că uşa era întredeschisă. Vocea unui bărbat care îşi ieşise din minţi răzbătea violent.

— Vreau să mă întâlnesc cu acţionarii acestei afaceri, mă auzi, Manwaring?

Iphiginia deschise uşa încet. Văzu un bărbat solid, care se apleca peste biroul lui Adam. Avea faţa desfigurată de mânie. Adam era liniştit, iar pe figura lui nu se putea citi decât dezgustul. Niciunul, nici celălalt nu le văzu pe cele două femei.

— V-am spus, este imposibil, îi spunea Adam.

— Dar eu insist, striga străinul. Lovi cu pumnul atât de tare în birou, încât toate vasele pentru ceară şi stilourile săriră deodată. Insist să fiu primit să vorbesc cu ele. Nu accept un refuz.

Iphiginia o auzi pe Amelia căreia îi scăpă o exclamaţie.

— Amelia? Iphiginia o luă de braţ. Te simţi bine? şopti ea.

Amelia nu răspunse. Rămase cu privirea aţintită asupra bărbatului care bătea cu pumnul în biroul lui Adam.

— V-am spus că principalii acţionari ai acestui proiect nu sunt interesaţi să vă includă pe lista de investitori, Dodgson. Adam se ridică şi-şi încleştă maxilarele. Motivul nu vi-l mai repet.

— Minciuni. Numai minciuni spuse de o târfă de guvernantă. Nu cred că vreun bărbat respectabil ar asculta-o.

Amelia păşi înspre el. Rigiditatea ei o sperie pe Iphiginia.

— Nu sunt minciuni. Eşti un nemernic vicios, Dodgson. Ştii asta la fel cum o ştiu şi eu.

Dodgson se întoarse:

— Tu cine dracului eşti? urlă el.

— Nu-ţi mai aminteşti de mine, Dodgson? Sunt Amelia Farley. Cândva, am fost guvernantă. Dar acum situaţia mea s-a schimbat.

Dodgson o privi uimit, nu putea să n-o recunoască. Rămase cu gura deschisă privind-o.

— Tu eşti? Tu le-ai spus acţionarilor că nu sunt de încredere? Cum ai îndrăznit? Şi cine crezi că te va asculta?

— Domnişoara Farley este unul dintre principalii acţionari ai investiţiei, zise Adam cu satisfacţie.

— Nu înţeleg. Faţa de buldog a lui Dodgson se întorcea cu viteză de la Amelia la Adam. Este imposibil.

— Nu, domnule Dodgson, continuă Adam. Nu este imposibil. Nu eşti acceptat în cercul investitorilor.

— Din cauza ăsteia… a unei fuste? urlă Dodgson. Nu vorbeşti serios.

Hotărât, Adam ocoli biroul şi îi trase un pumn în plină faţă lui Dodgson, care nu se aştepta la aşa ceva.

Dodgson urlă de durere şi de furie. Se atinse cu spatele de perete, ducându-şi mâna la nas. Adam avansă spre el, cu pumnii încleştaţi.

— În biroul meu nu-ţi permit să nu respecţi o doamnă.

— Du-te dracului cu respectul tău cu tot, zise Dodgson, examinându-şi mâinile însângerate. La dracu' cu voi toţi. Ăsta este deja un coşmar. Chiar trebuie să mă ruinez din cauza unei guvernante proaste care ar fi trebuit să-mi fie recunoscătoare că s-a găsit un bărbat care s-o pună cu picioarele în sus?

— Am ceva să-ţi spun, Dodgson, zise Adam cu calm. Nu te aşteaptă numai ruina financiară. Ne vom întâlni mâine dimineaţă în parc. Numeşte-l pe cel care te va seconda.

Amelia trase aer adânc în piept. Apucă mânerul umbrelei cu atâta forţă, încât degetele i se albiră. Iphiginia se apropie de ea.

— Un secund, zici? Dodgson părea uimit. Mă provoci la duel din cauza creaturii ăsteia ridicole?

— Te aştept în zori, spuse Adam. Sau toată Londra va şti că eşti un laş.

— Dacă nu ţi-ai ales secundul, Manwaring, zise Marcus din uşă, aş fi onorat dacă m-ai accepta.

— Marcus.

Iphiginia se întoarse repede. Se simţi atât de sigură pe ea, acum când îl avea alături. Marcus, cu statura lui uriaşă, părea că umple tot cadrul uşii. Umerii lui laţi ajungeau să lovească părţile laterale ale uşii. Era atât de înalt încât fu nevoit să-şi scoată pălăria cenuşie pentru a putea intra. Studie totul în jurul lui cu aerul obişnuit, dar ochii lui aveau străluciri ciudate. Adam se înclină în direcţia lui Marcus.

— Vă mulţumesc, domnule. Vă mulţumesc pentru oferta făcută.

— Masters? Dodgson îl privi întâi pe Masters, apoi pe Adam. Aţi înnebunit?

— Nu, spuse Marcus. Dar ne-ai cam plicitisit. Cred că ar trebui să-ţi iei rămas-bun.

— Excelentă idee, zise Amelia. Eu şi prietenii mei avem ceva de discutat.

Dodgson se întoarse disperat spre ea.

— Amelia, pentru Dumnezeu, nu poţi să-mi faci asta. Sunt prea mulţi bani în joc. Te rog, draga mea, să lăsăm trecutul la o parte.

— Ieşi de aici, zise Adam.

Amelia îl privi pe Dodgson.

— Ai auzit ce-a spus domnul Manwaring? Te rog să pleci. Numai faptul că te văd îmi face rău.

— Amelia. Dodgson se îndreptă spre ea, de parcă ar fi vrut s-o ia în braţe. Nu pot să cred că eşti atât de rea. Cândva erai atât de bună şi de drăguţă.

— Nu mă atinge, zise Amelia, dându-se un pas înapoi. Să nu mă atingi vreodată, Dodgson.

— Ai auzit-o pe domnişoara Farley, zise Adam, venind din spatele lui, după care îl luă de guler şi îl aruncă pe uşă afară.

Marcus se dădu la o parte. Adam trânti uşa după ce scăpă de Dodgson. Apoi se întoarse şi o privi pe Amelia.

— Regret că aţi fost obligată să staţi faţă în faţă cu nemernicul asta, domnişoară Farley. Vă asigur că este pentru ultima dată.

Amelia îl privi cu speranţă:

— Domnule Manwaring, nu trebuie să-l înfruntaţi mâine. Vă interzic.

Adam îi zâmbi.

— Nu vă mai gândiţi la asta. Din întâmplare, sunt un bun ochitor. Este pasiunea mea.

— Aţi putea fi rănit. Chiar ucis. Dodgson este un mincinos şi fără îndoială şi trişor. Nu puteţi avea încredere în el.

Marcus începu să se agite:

— Nu vă îngrijoraţi, domnişoară Farley. Ca secund al lui Manwaring o să-l urmăresc pe Dodgson cu cea mai mare atenţie. Nu va putea trişa.

— Nu, insistă Amelia. Nu trebuie să faceţi asta, domnule Manwaring. Îşi lăsă umbrela să cadă şi alergă spre Adam. Nu vă riscaţi viaţa. Se aruncă în braţele lui Adam.

— Stai liniştită, draga mea, spuse Adam. O ţinu la pieptul lui câteva secunde. Nu-ţi face probleme.

— Dacă asta vă va fi de ajutor, domnişoară Farley, interveni Marcus, nu cred că acest individ va veni la duel. Cred că deja este plecat spre Scoţia.

Amelia îşi ridică încet capul de pe umărul lui Adam.

— Credeţi?

— Sunt convins, spuse Marcus.

— Ar trebui să vină, spuse Adam. De-abia aştept să-l văd cum îi stă cu un glonţ în el.

— Sunteţi foarte viteaz domnule, spuse Amelia, cu ochii plini de lacrimi. Dar voi fi foarte nefericită dacă vi se va întâmpla ceva.

— Vorbiţi serios, domnişoară? zise Adam.

— Da, îi răspunse Amelia.

Cei doi se priviră în ochi, fără a mai ţine cont de prezenţa Iphiginici şi a lui Marcus.

Iphiginia zâmbi unui gând anume. Se uită la Marcus. „Ţi-am spus eu, spuneau ochii ei. Sunt făcuţi unul pentru celălalt.” El aprobă din sprâncene.

Deodată, Iphiginia îşi dădu seama că Marcus nu ar fi avut de ce să fie acolo.

— De fapt, ce cauţi aici, domnule? Il întrebă ea pe un ton foarte potolit.

— Ce crezi că aş putea căuta? Am venit să cer să mi se acorde dreptul de a mă număra printre investitorii care finanţează Bright Place.

Ea îl privi uimită:

— Ştiai despre acest proiect?

Fu rândul lui să o privească plin de superioritate.

— Desigur.

— Ştiai ca eu şi Amelia suntem principalii acţionari?

— Sigur că da.

— Chiar ai impresia că ştii totul, nu?

Marcus era de-a dreptul amuzat.

— Îmi place să fiu informat în orice problemă.

— Se crede atât de deştept, mormăia Iphiginia peste vreo oră, pe când ea şi Amelia coborau din trăsura albă. De fapt, este chiar arogant.

— Cine? zise Amelia şi îi aruncă o privire din care se vedea clar că gândurile îi erau în altă parte. Masters?

— Da.

— Este un bărbat inteligent. Ce ai vrea să facă? Să-şi ascundă inteligenţa?

— Ar putea fi puţin mai discret, totuşi.

Amelia îşi muşcă buzele.

— Eu vreau să cred că are dreptate când spune că acest nemernic, Dodgson, va fugi şi nu se va prezenta la duel.

Iphiginia îşi dădu seama că este vinovată. Ea se plângea despre o problemă minoră, iar biata Amelia era de-a dreptul pierdută de teamă. Se gândea că dacă ar fi fost în locul ei ar fi făcut o criză de isterie.

— Sunt convinsă că Masters are dreptate, zise Iphiginia pe un ton liniştitor, când o văzu pe doamna Shaw deschizându-le uşa. După cum îţi spuneam, el are mereu dreptate.

— Da, ştiu. Amelia păru că prinde curaj din vorbele ei. Chiar şi figura i se înseninase puţin.

Iphiginia îi zâmbi menajerei.

— Bună seara, doamnă Shaw. Toate bune?

— Da, doamnă Bright, A venit domnul acela foarte amabil, domnul Hoyt, cât eraţi plecată. V-a înapoiat o carte pe care i-aţi împrumutat-o.

— A, Ilustraţii ale clasicismului antic. Iphiginia îşi desfăcu boneta şi i-o dădu doamnei Shaw. Altceva important?

— Nu, doamnă. A fost linişte.

— Excelent. Vrei să ne aduci ceaiul în bibliotecă?

— Imediat, doamnă Bright.

— Mulţumesc. Iphiginia rămase în uşa bibliotecii. Apropo, vor veni domnul Manwaring şi contele Masters, înainte de ora cinci. Ne vor lua în parc, la o plimbare.

— Foarte bine, doamnă Bright.

Doamna Shaw zâmbi şi se îndreptă spre bucătărie.

Iphiginia o urmă pe Amelia în bibliotecă. Se uită puţin la exemplarul din Ilustraţii ale clasicismului antic. Apoi se uită la Amelia.

— Încearcă să nu-ţi faci prea multe probleme, Amelia. Eu am încredere în Masters. Dacă el ţi-a spus că nu va fi nici un duel, înseamnă că ştie el ceva.

Amelia rămase cu privirea aţintită asupra străzii.

— Nu pot să cred că domnul Manwaring l-a provocat la duel pe Dodgson, din cauza mea.

— Pe mine nu mă miră. Ştiu că el este îndrăgostit de tine, de mult timp.

Amelia o privi neîncrezătoare:

— După cum am văzut, şi tu poţi fi la fel de infatuată, ca şi Masters, în unele privinţe.

Iphiginia izbucni în râs.

— Eu şi Masters avem cam multe lucruri în comun, nu?

— Da, este adevărat, zise Amelia căreia îi cam pierise zâmbetul. Ce ai de gând să faci cu el, Iphiginia? Nu poţi continua să-i fii amantă.

— Ştiu.

Se auzi zgomotul făcut de roţile unei trăsuri. Vehiculul se opri în faţa casei lor.

— Oare cine a venit? se întrebă Iphiginia. Este ora trei, Masters şi Manwaring nu vin până la ora cinci.

Amelia privi pe fereastră.

— Nu recunosc trăsura. Şi nici pe cel care coboară.

Iphiginia şi Amelia aşteptară ca doamna Shaw să răspundă la uşa din faţă. Se auziră voci în holul de la intrare. După un minut, uşa bibliotecii se deschise.

— Domnul Bennet Cloud doreşte să vă vadă, doamnă Bright, zise doamna Shaw.

— Dumnezeule, murmură Iphiginia. Fratele lui Marcus. Mă întreb ce doreşte. Pofteşte-l înăuntru, doamnă Shaw.

Bennet, cu o figura posomorită, îşi făcu apariţia în bibliotecă:

— Bună ziua, doamnă Bright. Mulţumesc că m-aţi primit.

— Poftiţi, domnule Cloud. Amelia îi zâmbi şi ea. Aceasta este verişoara mea, Amelia Farley.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Farley. Bennet se înclină în faţa Ameliei.

Amelia începu să se agite:

— Poate vreţi să discutaţi între patru ochi.

— Dacă nu vă deranjează, se hotărî Bennet. Nu vreau sa fiu nepoliticos, dar avem probleme personale.

— Desigur, vă las să discutaţi. Amelia ieşi din bibliotecă şi închise uşa.

Iphiginia îşi puse mâinile pe birou.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Cloud.

— Ce aţi spus? O, nu, mulţumesc. Bennet începu să străbată încăperea cu paşi mari. Sunt într-o postură foarte dificilă, doamnă Bright.

Iphiginia oftă.

— Permiteţi-mi să vă ajut să depăşiţi această situaţie. Desigur, doriţi să insistaţi asupra multor motive pentru care n-ar trebui să mă căsătoresc cu fratele dumneavoastră. Fiţi sigur, domnule, că sunt conştientă de ele.

— Nu pentru asta am venit.

Iphiginia clipi surprinsă.

— Nu v-am înţeles.

Bennet se opri şi se întoarse spre ea.

— Am venit aici ca să vă spun că-mi retrag toate obiecţiile faţă de căsătoria dumneavoastră cu fratele meu.

— Adevărat?

Bennet făcu o grimasă.

— Şi asta nu pentru că fratelui meu i-ar păsa prea mult de părerile mele. El întotdeauna face ce vrea.

Iphiginia îl privi surprinsă:

— Vă simţiţi bine, domnule Cloud? Menajera vă va aduce ceaiul imediat. Poate că o ceaşcă de ceai vă va face să vă simţiţi mai bine.

— La naiba, nu de ceai am eu nevoie. Trebuie să vă căsătoriţi cu fratele meu, doamnă Bright.

Iphiginia îl privi surprinsă:

— De ce?

— Pentru că are nevoie de dumneavoastră.

— El are nevoie de mine?

— La naiba, cum să vă explic? Bennet începu din nou să străbată încăperea. Doamnă Bright, îl cunosc foarte bine pe fratele meu.

— Mi se pare firesc.

— Dar niciodată nu l-am înţeles prea bine. Poate că nici n-am încercat s-o fac. El pare să nu aibă nevoie de înţelegere, nu ştiu dacă acceptaţi ceea ce vă spun.

— Nu.

— El a fost mereu acolo. Pentru mine, Marcus a fost o prezenţă oricând şi oriunde. Pare ceva permanent şi sigur ca un munte, ca marca sau ca oricare altă forţă a naturii. Este încăpăţânat şi de neclintit conducându-se după blestematele lui reguli. Dar întotdeauna a fost foarte puternic.

— Chiar dacă a fost foarte puternic, asta nu înseamnă că n-a avut şi el nevoie de înţelegere, zise Iphiginia cu blândeţe.

— De-abia acum am început să-mi dau seama de asta. Bennet ajunse la rafturile cu cărţi, apoi se întoarse şi iarăşi începu să străbată încăperea. Ieri-seară am realizat că Marcus are nişte profunzimi pe care eu nici măcar nu i le-am intuit. Şi desigur are anumite nevoi. Nevoi pe care el consideră că numai dumneata, doamnă Bright, i le-ai putea satisface.

— Masters ţi-a spus asta?

— Este un fel de a spune. Cred că te doreşte foarte mult, doamnă Bright.

— În acelaşi fel în care şi tu o doreşti pe Juliana Dorchester?

— Nu, slavă Domnului, nu. Bennet făcu un gest dispreţuitor. Sentimentele pe care le am pentru Juliana sunt de excepţie. Sunt îndrăgostit de ea, doamnă Bright. Şi ea mă iubeşte.

— Înţeleg.

Bennet se lăsă purtat de subiectul lui preferat.

— Dragostea noastră se bazează pe emoţii sublime şi pe o comuniune metafizică a simţurilor.

— Ce interesant.

— Dragostea noastră are o grandoare care mă lasă fără cuvinte.

— N-am observat asta.

— Ea este cea care îmi umple viaţa cu cele mai alese sentimente.

— Este de înţeles.

— Şi, ca să fiu foarte deschis cu dumneavoastră, conchise Bennet, aş vrea să vă spun că îmi este destul de greu să vorbesc despre sensibilitatea extraordinară a domnişoarei Dorchester, de gândurile ei alese sau despre manierele ei, fără a recurge la poezie.

— Sentimentele tale sunt, într-adevăr, extraordinare. Pe fratele tău nu-l consideri capabil de aceleaşi trăiri?

— Chiar dacă a fost cândva capabil de asemenea emoţii, prima lui căsătorie i-a distrus cu totul aceste înclinaţii. Bennet ridică din umeri: De fapt, nu ştiu dacă a fost capabil de astfel de sentimente. El este o fire raţională.

— Da, zise Iphiginia proptindu-şi bărbia în mâini. Scuză-mă, domnule, dar ai schimbat subiectul discuţiei şi nu m-ai lăsat să înţeleg care este scopul vizitei, de fapt.

— Este foarte important să te măriţi cu el, doamnă Bright. Te rog, crede-mă. N-aş fi acum, aici, dacă n-aş fi convins că este necesar. Cred că ar trebui să aveţi o nuntă foarte simplă. Cu dispensă, probabil. Sper că nu vreţi să aveţi şi perioadă de logodnă, ca noi.

— I-ai cerut mâna domnişoarei Dorchester?

— Am vorbit cu ea despre asta. Am căzut de acord să nu anunţăm căsătoria la sfârşitul sezonului. Apoi, în primăvară, ne vom căsători. Am ajuns la concluzia că este mai bine sa fim logodiţi câteva luni, pentru a ne cunoaşte mai bine. Şi sunt atâtea planuri de făcut.

— Da, desigur. Marcus ar fi bucuros să afle asta.

Cel puţin acum Bennet avea ceva timp la dispoziţie pentru a vedea dacă nu s-a înşelat în privinţa sentimentelor lui.

— Ea a vrut să fugim împreună, se confesă Bennet cu mândrie. În perioada în care Marcus ne-a spus că mă va dezmoşteni, ea mi-a sugerat să mergem la Gretna Green. Mă iubeşte mult.

— Cred că da. Eu o cunosc.

— Da?

— Mi se pare o fată încântătoare, spuse Iphiginia – chiar dacă părinţii ei vor să obţină prea mult prin intermediul ei, completă ideea doar pentru ea.

Bennet strălucea de entuziasm.

— Este minunată. Cea mai frumoasă femeie de pe faţa pământului.

Marcus ar fi găsit ceva de obiectat, desigur, dar ea avea convingerea că lucrurile vor merge bine între Bennet şi domnişoara Dorchester.

— Situaţia noastră este diferită de a voastră, continuă Bennet. Voi doi nu aveţi nevoie de logodnă. Nu te supăra doamnă Bright, dar dumneata nu eşti o fetişcană. Şi nici fratele meu nu întinereşte.

— Adevărat.

Bennet se încruntă.

— Nici nu pot să mi-l amintesc pe fratele meu tânăr. Şi când eram copil mi se părea bătrân. Dar asta nu are importanţă. Importantă este căsătoria voastră.

— Îţi apreciez preocuparea, domnule Cloud. Oricum… Iphiginia se încruntă la auzul unei alte trăsuri care oprea în faţa casei ei. Au mai venit şi alţi musafiri?

Se auzi o bătaie în uşă, urmată de voci cunoscute, în holul de la intrare.

— Dumnezeule, şopti Iphiginia. Corina şi Richard. Zoe şi Otis. Ce se întâmplă aici? Te rog să mă scuzi, domnule Cloud. Iphiginia sări în picioare şi deschise uşa bibliotecii, înainte ca doamna Shaw să-i anunţe pe noii veniţi.

— Iphiginia, exclamă Zoe. Nici nu-ţi închipui cine a venit în oraş.

Corina, îmbrăcată într-o frumoasă rochie albastră, care îi punea în evidenţă părul blond şi ochii minunaţi, se întoarse spre Iphiginia cu o figură îngrijorată.

— Iphiginia? Eşti bine? Ce se întâmplă?

— Bine aţi venit, Corina, Richard.

Richard Hampton, cu trăsăturile lui frumoase, se înclină în faţa ei.

— Bună ziua, Iphiginia. Am pornit spre Londra imediat ce am primit mesajul.

— Care mesaj?

Corina păru foarte afectată:

— Cel care spunea că ai devenit… bine, să lăsăm asta. Nu pot repeta cuvântul. Ştiu că nu este adevărat, dar ne-am gândit că trebuie să aflăm ce se petrece. Am sosit acum o oră.

— Şi au venit direct la mine acasă. Zoe o privi de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze. Eu şi cu Otis ne-am gândit că trebuie să discute cu tine, nu cu noi.

Privirea, de obicei caldă, a lui Richard, era acum tulburată.

— Voi fi scurt, Iphiginia. Am primit un mesaj care ne informa că eşti amanta contelui de Masters.

Zoe dădu ochii peste cap.

— Richard, chiar trebuie să pronunţi aceste cuvinte cu glas tare? zise Corina care roşise până în vârful urechilor. Sunt şi doamne aici, de faţă.

— Îmi cer scuze, draga mea, dar trebuie să lămurim problema, zise Richard cu hotărâre. Nu avem timp pentru politeţuri.

Bennet veni lângă Iphiginia.

— Ceea ce vi s-a spus este o minciună.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă Richard.

— Bennet Cloud, fratele lui Masters. Şi sunt fericit să vă anunţ că doamna Bright nu este amanta fratelui meu. Este logodnica lui.

Începu un adevărat vacarm în holul casei Iphiginiei. Toţi vorbeau deodată.

— Logodnică? zise Corina. Iphiginia, vrei să spui că eşti logodită?

Richard era de-a dreptul uimit:

— Cu un conte?

— Se poate, zise Otis, deşi n-am auzit încă vestea. Felicitări, draga mea.

Zoe se uită la Iphiginia.

— Dumnezeule! Deci Masters s-a hotărât să facă ceea ce trebuie?

— Da, s-a hotărât, zise Bennet. Problema este că Iphiginia nu vrea să se mărite cu el.

Apăru şi Amelia.

— Dar este ceva ridicol. Ea va trebui să-l ia de soţ.

— Desigur, îl va lua, decretă Corina. Dacă numele surorii mele este legat de al lui Masters într-o manieră care i-a afectat reputaţia, bineînţeles că îl va lua.

Richard dădu din cap cu sobrietate.

— Dacă nu se comportă aşa cum trebuie, o să-l provoc.

— Să-l provoci pe Masters? Otis îl privi îngrijorat.

— Tăcere, zise Iphiginia ridicând mâna. Am spus că vreau tăcere.

În cele din urmă se făcu linişte. Toţi se uitau la ea.

— Şi acum, zise Iphiginia, să lămurim problema. Legătura mea cu contele Masters este numai problema mea. Şi a lui.

Zoe oftă:

— Ar trebui să fii cu picioarele pe pământ, Iphiginia. Dacă ţi-a făcut o ofertă, va trebui s-o accepţi.

— Şi să fii mulţumită de ea, zise şi Corina. Mai ales dacă reputaţia ta a avut de suferit.

— Aşa este, zise Richard.

— Destul! strigă Iphiginia punându-şi mâinile în şolduri. Vă spun o dată şi gata. Nu am intenţia să mă mărit cu un bărbat care, după cum a spus şi domnul Cloud, este incapabil să iubească.

— Cum spui asta? întrebă Amelia.

— Ce tot spui acolo? interveni şi Zoe.

— Bărbatul acesta are avere şi un titlu, zise Otis. Cred că asta compensează lipsa trăirilor elevate.

— Fratele meu va fi un soţ excelent, doamnă Bright, zise Bennet cu sinceritate. Nu cred că nişte emoţii rafinate sunt atât de importante pentru căsătoria dumneavoastră. De fapt, amândoi sunteţi nişte cerebrali.

— La naiba, ce înseamnă asta? Iphiginia simţi nevoia să dea drumul lacrimilor, atât era de supărată şi nervoasă. Ascultaţi-mă, încă o dată, cu toţii. Nu mă voi căsători cu un bărbat care nu acceptă dragostea.

Se lăsă tăcerea.

Apoi, o figură mare, cu trăsături dure, bine cunoscută ei, apăru în cadrul uşii.

— Tu m-ai învăţat de acum să-mi încalc regulile, Iphiginia, zise Marcus încet. Învaţă-mă s-o încalc şi pe asta.

Toţi se întoarseră spre Marcus. Apoi începură să vorbească toţi deodată, ca înainte să fi intrat el pe neauzite. Iphiginia îl privi şi simţi că îl doreşte. Îl iubea, se gândi ea. De la început ştiuse că sunt meniţi unul celuilalt. Ar trebui să ştie că Marcus va trece peste reţinerea lui şi o va iubi.

— Oh, Marcus!

Se îndreptă spre uşă şi, fără să mai gândească ceva, se trezi în braţele lui.

Marcus o prinse şi o ţinu strâns.

CAPITOLUL 20

Vestea că Dodgson fugise din oraş trecu neobservată de toată lumea, în afară de Amelia care nu-şi putuse potoli încordarea decât prin lacrimi.

Noutăţile cele mai incitante din societate erau legate de logodna contelui de Masters cu amanta sa, doamna Bright. Ştirile despre logodna şi căsătoria lor prin dispensă specială făceau înconjurul saloanelor.

Aşezată pe locul de sus în bancheta înaltă a faetonului lui Marcus, Iphiginia le susţinea privirile cu un zâmbet rece şi cu o uşoară înclinare a capului. Ea şi Marcus treceau peste comentarii cu aparentă nonşalanţă. În acea seară comentariile reîncepură la fiecare serată şi bal. Herbert apăru la balul Bingham.

Herbert era prezent la balul Bingham unde, ca peste tot, subiectul predilect era surprinzătorul mariaj abia anunţat.

— Nici nu le pot învinui, zise el privind lung spre două matroane împodobite cu turbane, care se delectau bârfind-o pe Iphiginia. Vestea căsătoriei tale a luat societatea prin surprindere. Îţi mărturisesc că şi eu am fost uimit.

— Şi eu, zise Iphiginia zâmbindu-i lui Herbert.

Zoe şi Otis dispăruseră cu câteva minute înainte, iar Marcus se dusese să aducă şampanie. Herbert îi zâmbi, încercând s-o încurajeze, dar privirea lui trăda îngrijorare:

— Te rog să nu te superi, draga mea, dar ştii ce faci? Ştiu că Masters este bogat şi are şi titlu de nobleţe, dar căsătoria este ceva foarte serios.

— Te asigur ca sunt conştientă de asta.

— Vorbindu-ţi ca prieten, ca unul care te cunoaşte mai bine decât Masters, te rog să acorzi mai multă importanţă hotărârilor tale, înainte de a face ceva reparabil. Am auzit zvonuri că te măriţi cu dispensă specială. Chiar nu mai poţi aştepta?

Iphiginia îl privi surprinsă

— Ce te face să spui că mă cunoşti mai bine decât Masters?

Herbert privi încăperea plină de lume.

— Am avutt încă de la început sentimentul acesta, Iphiginia. Noi doi avem multe în comun, mai mult decât îţi dai tu seama. Cred că semănăm foarte mult.

— Ştiu că vrei să-mi fii prieten bun şi apreciez asta, zise Iphiginia atingându-l uşor. Dar nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza mea. Ştiu bine ce fac.

— Eşti sigură? Herbert o privi. Da, cred că ştii ce faci. O să-ţi duc lipsa, draga mea.

— O să-mi simţi lipsa?

— Mă tem că dacă te măriţi cu Masters o să te văd din ce în ce mai puţin.

— Domnule Hoyt, te porţi ca şi când m-aş duce la mănăstire.

— Un harem ar fi o descriere mai adecvată, zise Marcus peste umărul ei.

Ea se întoarse repede şi îi zâmbi.

— Iată-te, dragule. N-am observat când te-ai întors de la bufet.

— Am băgat de seamă, zise Marcus şi îi oferi un pahar cu şampanie, în timp ce continua să-l fixeze pe Herbert, erai prea atentă la conversaţia cu amicul Hoyt.

Herbert îl salută.

— Bună seara, Masters! O felicitam pe doamna Bright pentru căsătoria cu dumneata.

— Mulţumesc, Herbert, zise Iphiginia cu blândeţe.

— Mi-a făcut plăcere, spuse Herbert, sărutându-i mâna. Orice s-ar întâmpla, doamnă Bright, trebuie să ştii că am preţuit totdeauna prietenia dumitale.

Marcus luă braţul Iphiginiei.

— Cred că trebuie să mergem spre familia Wilkerson. Este aproape miezul nopţii şi trebuia să ne facem apariţia.

— Desigur. Iphiginia îi aruncă lui Herbert un zâmbet de despărţire şi se lăsă condusă prin mulţime.

— Începe să mă deranjeze că dau mereu peste Hoyt în preajma ta, zise Marcus.

— Regret că te deranjează, dar este prietenul meu, Marcus. Ţin la el. Iphiginia îi aruncă o privire dojenitoare în timp ce se lăsă condusă de Marcus pe trepte, spre trăsura care aştepta. Aş vrea să fii politicos cu prietenii mei după ce ne căsătorim.

— Desigur, draga mea, spuse Marcus, cu o supunere suspectă.

Iphiginia pufni înţepată.

— Ce-a fost prostia cu haremul?

— Era un harem alcătuit dintr-o singură femeie, draga mea.

— Aşa sună interesant, spuse Iphiginia.

— Sunt de acord cu tine.

Când Marcus o conduse acasă, dimineaţa, la ora trei, Iphiginia se simţea epuizată. Casa era cufundată într-o linişte totală, întrucât Amelia şi personalul de serviciu se culcaseră de mult. Marcus şi Iphiginia intrară în bibliotecă. Marcus închise uşa, îşi slăbi cravata şi aprinse lumânarea de pe biroul Iphiginiei.

— Dumnezeule, ce seară obositoare, zise Iphiginia scoţându-şi mănuşile pe care le lăsă apoi pe un scaun din spatele biroului. Rochia cu jupoanele ei albe de satin flutură pentru câteva secunde.

— Cred că dacă îţi anunţai intenţia de a te căsători cu o femeie cu două capete, nu s-ar fi iscat atâtea comentarii şi n-ar fi fost atâţia ochi aţintiţi asupra mea.

— Oricum, răul a trecut, de-acum.

— Aşa sper. Iphiginia se încruntă când îşi văzu fustele şifonate. Primul lucru pe care îl voi face după căsătorie va fi să-mi cumpăr rochii noi. M-am plictisit de alb.

— Albul şi-a jucat rolul, trebuie înlocuit, se-arătă de acord Marcus turnându-şi un pahar de brandy.

— Da, cu prisosinţă.

— A fost o culoare îndrăzneaţă şi subtilă.

— Mulţumesc, domnule. De aceea am şi ales-o.

De fapt, Iphiginia nu putea spune că se simţise prea tulburată în acea seară, era chiar foarte calmă. Pasul pe care se hotărâse să-l facă avea darul de a o linişti. „Învaţă-mă să încalc şi această regulă”, îi spusese el. Oare avusese intenţia să spună că vrea să iubească din nou? se întrebă Iphiginia. Sau o provocase, ştiind că ea nu va rezista? Era pervers de inteligent.

— Apropo de căsătorie, spuse el.

— Da? Iphiginia îl urmări cum străbătea încăperea cu paşi mari, având paharul de brandy într-o mână. Marcus se opri în faţa statuii Afroditei.

— Cred că voi scoate o dispensă mâine dimineaţă. Ne-am putea căsători mâine după-amiază.

Iphiginiei i se tăie respiraţia.

— Atât de repede?

Marcus o privi peste umăr cu ochii lui pătrunzători.

— Crezi că trebuie amânat evenimentul?

Iphiginia îşi dădu seama că nici el nu prea se simţea în largul lui în seara aceasta. Ce ciudat era totul, pentru că, deşi petreceau mult timp împreună, acum, se simţeau dintr-o dată stingheriţi.

— Nu, zise ea.

Marcus o aproba, satisfăcut.

— Voi face toate aranjamentele.

— Foarte bine.

Marcus mai luă o înghiţitură de brandy şi se îndreptă spre centurionul roman.

— Ne-am descurcat destul de bine în seara asta.

— Totuşi lumea este încă uimită ca te căsătoreşti cu propria-ţi amantă.

— Dar nu eşti amanta mea. Marcus puse paharul pe o măsuţă apropiată. Eşti logodnica mea. Toată bârfa va înceta după ce ne vom căsători.

Iphiginia privea exemplarul din Ilustraţiile clasicismului antic, de pe biroul ei.

— Eşti sigur?

— Sunt convins, spuse Marcus amuzându-se. Căsătoria nu face ca totul să devină normal, vei vedea.

Iphiginia îşi reaminti circumstanţele primei căsătorii a lui Marcus şi confirmă.

— Va linişti scandalul înainte ca el să înceapă şi orice bârfă, cât de interesantă, va deveni o conversaţie lipsită de culoare şi interes. Pe scurt, după ce ne vom căsători, vom deveni un subiect plictisitor pentru ceilalţi.

Iphiginia îl privi insistent când întrebă serioasă:

— Pentru asta vrei să te însori cu mine, domnule? Aş prefera, în acest caz, să mă întorc la Deepford decât să ştiu că mă mărit doar pentru a calma spiritele.

— Nu, îi răspunse la fel de serios Marcus. Nu pentru asta vreau să mă însor cu tine ci pentru că eşti singura femeie care mă poate împiedica să mă transform într-un automat lipsit de viaţă.

— Marcus! Iphiginia fu şocată de analogie. Sper că nu vorbeşti serios.

— Ba te-aş ruga să iei lucrurile ca atare. Apoi ezită de parcă s-ar fi pregătit să sară de pe o stâncă. Am nevoie de tine ca să nu devin victima propriilor mele reguli, Iphiginia.

Ea simţi cât de greu îi fusese să recunoască toate acestea. Ştia cât îl costa o asemenea declaraţie. Un alt tabu care dispărea, îşi zise ea. Se ridică şi se îndreptă spre el. Îi luă faţa în palmele ei mici.

— Marcus, fii foarte atent. Nu eşti în pericol să devii un automat. Eşti un bărbat plin de pasiune, cu căldură sufletească şi extrem de sensibil.

— Crezi tu asta? Vocea lui Marcus devenise mângâietoare. El îi zâmbi. În acest caz, ar fi mai bine să nu mai pierdem vremea şi să ne căsătorim. Nu sunt sigur că sensibilitatea mea mai îngăduie vreo aşteptare.

— Nu. Iphiginia se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Desigur, nu dorim să înfrânăm natura ta pasională pentru prea multă vreme.

— Nici pe a ta, zise Marcus, care o prinse în braţe şi o sărută până când Iphiginia începu să ofteze încet şi să se simtă moale în braţele lui.

— Te iubesc, Marcus, murmură ea.

Nu era sigură că Marcus a auzit-o, dar când el îşi ridică după un moment capul, ochii lui aveau culoarea chihlimbarului vechi, şi acele luciri pe care ea le cunoştea atât de bine.

— Vin să te iau mâine la ora trei. Cred că vei fi pregătită.

Iphiginia zâmbi:

— Să mă îmbrac în alb?

— Poţi să te îmbraci în ce vrei. Marcus îi dădu drumul din braţe pentru a-şi recupera pălăria de pe birou. Ştii ceva, nu te îmbrăca deloc. Noapte bună, Iphiginia! De-abia aştept să fim împreună mâine seară. Îţi dai seama că va fi prima dată când vom face dragoste într-un pat?

— Va fi foarte bine, în cazul în care vei avea un alt colaps, domnule.

— Adam va trece pe aici, la ora cinci, să mă ia la o plimbare în parc, îi spuse Amelia a doua zi, la micul dejun. Ce crezi că ar trebui să îmbrac?

Iphiginia tocmai citea ziarul de dimineaţă şi văzuse la rubrica de scandal un articol scris cu caractere mari ce sărea în ochi:

Doamna B. Şi Lordul M. Anunţă apropiata lor căsătorie…

. Societatea a primit cu multă surprindere vestea că Lordul M., încălcându-şi una din celebrele sale reguli…

— Ce spuneai, Amelia?

— Te rugam să mă ajuţi, aş vrea să aleg ceva adecvat de îmbrăcat pentru o plimbare în parc, în după-amiaza asta.

Iphiginia o privi şi înţelese din ochii ei cât de nerăbdătoare era. Îi zâmbi.

— Noi avem cam aceleaşi măsuri, zise Iphiginia. Ia rochia mea de culoarea şofranului şi pelerina care se asortează cu ea. Culoarea ţi se potriveşte perfect.

Ochii Ameliei străluciră:

— Dar tu n-ai avut încă ocazia s-o porţi.

— Ţi-o dăruiesc, cu toate urările mele de a-ţi găsi cât mai repede fericirea, zise Iphiginia, apoi împături ziarul şi-l lăsă deoparte.

— Eşti atât de bună!

— Nu te mai gândi la asta. Trebuie să mergem la cumpărături, cât de curând. Tu ai nevoie de câteva rochii mai viu colorate, iar eu m-am plictisit de alb.

— Dar ţi se potriveşte.

— Ştiu, însă orice rochie albă îşi pierde din farmec după ce o porţi de câteva ori. Nu ştiu de ce anticii preferau albul, zise Iphiginia. Dar tu pari foarte fericită, Amelia.

— Sunt fericită, spuse ea timid, parcă mirată de propriile-i cuvinte. Trăiesc o senzaţie de uşurare. Atâţia ani m-am temut de confruntarea cu Dodgson şi, când s-a întâmplat, n-am simţit decât dispreţ şi dezgust.

— Aveai tot dreptul să simţi asta. Şi eu am fost satisfăcută ieri, văzându-i uimirea, când a realizat că ţie îţi stătea în puteri să-i refuzi participarea la investiţie.

— Crezi că am greşit simţind asemenea satisfacţie?

— Nu fi ridicolă. Ai acţionat în virtutea rolului pe care-l deţii; aveai dreptul să ţi se dea satisfacţie.

— Adam spune că Dodgson nu-şi va mai reveni din punct de vedere financiar. Se pare că nu mai are cum să recupereze pierderile şi va da faliment curând.

— Nu pot spune că-mi pare rău pentru el. Nici nu ştii cât sunt de bucuroasă că îţi place domnul Manwaring; el te-a plăcut de la prima noastră întâlnire.

— Da, ştiu. Şi eu am simţit ceva deosebit pentru el, încă de atunci, dar nu mi-am putut permite să-mi manifest simpatia. Însă ieri, după acea confruntare cu Dodgson, când am văzut că el îmi ia apărarea, m-am simţit dintr-o dată liberă şi l-am văzut într-o altă lumină, spuse Amelia zâmbind. O, Iphiginia, nici nu ştii ce bine mă simt astăzi!

— Excelent. În acest caz, mă poţi ajuta să rezolv problemele legate de apropiata mea căsătorie, care îmi creează atâtea emoţii?

— Ţie? Emoţii? Iphiginia, vrei să-mi spui că ai emoţii în privinţa căsătoriei cu Masters?

— Da, cred că am. Aminteşte-mi să iau sărurile cu mine, ca să nu mă fac de râs, dacă o să leşin şi o să cad la picioarele lui Masters.

— Sunt surprinsă. Nici nu ştiu ce să mai zic. Întotdeauna ai fost atât de stăpână pe tine, n-am ştiut că poţi avea slăbiciuni.

— N-am fost niciodată căsătorită, îi aminti Iphiginia, dar Marcus, deşi a mai fost, cred că este şi mai neliniştit.

După jumătate de oră, văzând că agitaţia nu o părăseşte, Iphiginia intră în bibliotecă, cu gândul să-şi găsească ceva de făcut, ceva care să-i abată gândurile de la apropiata ceremoniei. Se aşeză la birou, trase un sertar şi scoase câteva foi de hârtie, îşi pregăti tocul, dar inspiraţia întârzia să apară.

Luă un cuţit de tăiat hârtia şi începu să-l răsucească absentă în mână. Uită de stilou şi privirea i se fixă pe nişte statui pe care le adusese din Italia.

Nu îi ajută cu nimic. Orice ar fi făcut, gândurile sale stăruiau la ce va deveni viaţa ei datorită unei dispense speciale.

„Învaţă-mă să renunţ şi la această regulă, Iphiginia „ – Marcus îi ceruse ajutorul, ca să o poată iubi. Iar ea fusese atât de sigură că o putea face. Dar dacă se înşelase?

Iphiginia se ridica şi începu să se plimbe prin încăpere. Simţea nevoia să se mişte.

Privirea îi fu atrasă de acea copie din Ilustraţii ale clasicismului antic. Şi, ca din întâmplare o luă pentru a o pune la locul ei pe raft. O mai răsfoi câteva clipe. O picătură de ceară neagră era lipită la pagina 203. Căzuse, desigur,

din întâmplare pe pagina volumului. Se uscase acolo şi fusese uitată. Iphiginia rămase cu ochii aţintiţi asupra picăturii de ceară „Cineva care ştia totul şi pe toată lumea din societate”.

În cele din urmă, înţelese cine era autorul şantajului.

— Eşti sigur, Barclay? Marcus, aşezat la birou, încerca să nu-şi piardă cumpătul. Trebuia să supună totul unei analize ştiinţifice solide şi profunde. Nu trebuia să lase emoţiile sau entuziasmul să-l copleşească sau să-l ducă la rezultate false. El îi permisese Iphiginiei să-l determine să-şi abandoneze unele dintre regulile după care se condusese până atunci, dar nu însemna că abandona şi regulile cercetării ştiinţifice.

Oricum, Marcus simţi satisfacţia pe care i-o dădu această descoperire. Totul părea că se leagă perfect în acest moment, era logic; prin această mică informaţie care îi lipsea, totul începea să aibă sens. De-abia aştepta să-i spună Iphiginiei.

— Da, este cât se poate de sigur. Barclay îşi aranjă hârtiile şi începu să le consulte, prin ochelarii lui cu ramă de aur. Doctorul Hardstaff pe care îl chema, de fapt, William Burn, şi-a vândut locuinţa aceluiaşi individ care a construit şi mormântul din cimitirul Reeding. Numele acestuia era H. H. Eaton.

— Fiul lui Elizabeth Eaton care este înmormântată acolo?

— Da, zise Barclay, ridicându-şi privirile. Se pare că el a renunţat la numele de familie acum doi ani, când a început să frecventeze societatea. De aceea mi-a luat atât de mult ca să descopăr adevărul. Dacă nu mi-aţi fi spus să caut o legătura cu proprietarul muzeului, niciodată n-aş fi făcut această apropiere între cei doi.

Se auzi o bătaie în uşa bibliotecii, încruntându-se că este deranjat tocmai acum, Marcus spuse:

— Intră.

Lovelace deschise uşa; în spatele lui se ivi Iphiginia, îmbrăcată într-o rochie albă, de zi, purtând o pălărie tot albă, cu fiori mari de câmp.

— Doamna Bright doreşte să vă vadă, domnule, zise Lovelace.

Marcus zâmbi:

— Pofteşte-o, Lovelace.

Acesta se retrase şi Iphiginia intră în bibliotecă. Purta cu ea un volum mare legat în piele.

— Marcus, n-o să crezi ce s-a întâmplat. Cred că tocmai am descoperit identitatea şantajistului. Am găsit o bucată de ceară neagră pe acest volum pe care i l-am împrumutat lui…

— Herbert Hoyt? întrebă Marcus politicos.

— Dumnezeule, zise Iphiginia şi se opri, privindu-l uimită. Cum ai ghicit?

— Eu nu ghicesc niciodată, draga mea. Eu deduc prin elaborarea de ipoteze ştiinţifice.

Cu toate că aleile din jur erau întunecoase, luna lumina îndeajuns ferestrele din spate ale imobilului cu numărul doi de pe strada Thurley.

Marcus, înarmat cu o bucată de fier pe care o introduse între fereastră şi pervaz reuşi să deschidă o fereastră.

— Fii atent! îi şopti Iphiginia.

Ea avea rolul să verifice dacă nu mai apare cineva pe alee.

— Da, sunt atent.

— Marcus eşti cumva supărat?

— Mi se pare ciudat să-mi petrec noaptea nunţii intrând prin efracţie în casă la Hoyt. Mă gândeam că puteam petrece mai plăcut această noapte.

— Grăbeşte-te, zise Iphiginia şi îşi împinse gluga pe spate. Lampa pe care o avea lumina destul de slab. Sunt sigură că vom găsi sigiliul şi ceara neagră, undeva, în aceste încăperi.

— Eu îţi spun că este numai pierdere de timp, spuse Marcus, care deja trecuse un picior peste pervaz. Ştim cine este şantajistul.

— Dar avem nevoie de dovezi. Ceara şi sigiliul ar fi suficiente.

Marcus trecu şi celălalt picior dincolo de pervaz şi acum se afla în camera întunecată.

— N-am venit aici ca să adunăm dovezi, ci ca să-mi dovedeşti tu că ipoteza ta era la fel de fondată ca şi a mea, gândi el cu voce tare.

— Păi, este fondată. Ştiu acum că aş fi descoperit şantajistul şi singură.

Iphiginia îşi strânse fustele şi pelerina cu o mână şi sări pe urmele lui Marcus. El îi urmări glezna graţioasă şi încercă să şi-o imagineze între cearşafurile de pe patul lui masiv. Mai era ceva timp până atunci. Oricum, Iphiginia era a lui, asta era important. Putea fi liniştit; că îi aparţinea din momentul în care schimbaseră jurămintele de căsătorie, în faţa preotului. Era soţia lui. Simţi o satisfacţie profundă când o ridică peste fereastră. Nu-şi putea închipui că există vreo altă femeie care să ceară să-şi petreacă noaptea nunţii umblând prin sertarele şantajiştilor, dar Iphiginia nu făcea parte din categoria femeilor obişnuite.

Marcus ajunse la concluzia că-i putea permite să-şi satisfacă această curiozitate. De fapt, el nu era prea interesat de percheziţionarea locuinţei lui Hoyt, dar, întrucât planul nu părea a fi prea riscant, îl acceptase. Hoyt, ca orice persoană de societate, era normal să lipsească până dimineaţa de acasă. Iar servitorul lui, după cum aflase Marcus, obişnuia să-şi petreacă nopţile într-o tavernă.

— Trage draperiile, îi spuse Iphiginia, după ce aprinse lampa din interior.

Marcus nu avu de ales şi trase draperiile. Se întoarse pentru a trece în revistă încăperea luminată de lampa Iphiginiei. Era o cameră confortabilă, potrivită unui domn cu venituri modeste. Într-un colţ al încăperii se găsea un birou şi câteva vrafuri de cărţi. În faţa şemineului se afla un balansoar. Pe masa din apropierea lui era un pahar şi o sticlă pe jumătate plină.

— Se pare că acest Hoyt nu a investit prea mult în locuinţă, observă Marcus.

— Nu, dar îşi comandă hainele la Weston, iar de curând şi-a cumpărat o trăsură nouă. Ştii că au preţuri destul de mari. Iphiginia exploră rapid biroul.

Ca să nu mai vorbim despre clădirea pe care a cumpărat-o de la doctorul Hardstaff. Cred că l-a costat destul.

— Şi nu uita monumentul din cimitirul Reeding, zise Marcus deschizând un sertar, în care descoperi o mulţime de cravate noi.

— Este greu de crezut că un om care se ocupă de şantaje şi crime este capabil să ridice un monument în amintirea mamei sale.

Iphiginia scoase o exclamaţie:

— Ah-hah!

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că biroul este descuiat. Iphiginia se năpusti asupra lucrurilor care se aflau în sertarul de sus.

Marcus se duse spre celălalt capăt al încăperii.

— Trebuie să-ţi aminesc o regulă experimentată şi de alţii, care spune că dacă o uşă nu este încuiată, înseamnă că nu ascunde nimic important.

— Nu cred în teoria asta; nu poţi fi sigur. Poate că Herbert nu crede că sigiliul şi ceara îl pot compromite.

— Asta înseamnă că nu este prea inteligent, zise Marcus devenind însă atent când Iphiginia deschise vasul pentru ceară. Ei?

— Ceara este roşie, spuse ea, dezamăgită. Dar poate că mai are şi alt vas. Iar sigiliul trebuie să fie şi el pe aici.

Totuşi, după vreo douăzeci de minute de cercetare minuţioasă, nu descoperiră nimic.

— Nu înţeleg, zise Iphiginia care rămăsese în mijlocul încăperii şi bătea furioasă cu tocul în podea. Trebuie să fie undeva, pe aici.

— Nu este necesar să le ţină aici. Marcus de-abia aştepta să plece. Fusese de acord cu cererea Iphiginiei, dar răbdarea lui fusese prea mult încercată. Poate că le poartă asupra lui, sau le ţine în vreun seif. Sunt multe locurile unde poţi ascunde aceste obiecte mici.

— Ah, ştiu unde le ţine! sări Iphiginia. La Muzeul doctorului Hardstaff.

Marcus mormăi ceva dezaprobator.

— Nu cred că are rost să cercetăm şi muzeul. Dacă dăm peste vreunul din „pacienţi”, care este în tratament?

— Merită să încercăm, zise Iphiginia care şi stinsese lanterna şi pornise spre fereastră. Nu mai zăbovi, Marcus. Nu avem toată noaptea la dispoziţie, ştii asta.

— Slavă Domnului. Marcus se mai uită o dată prin încăpere, să nu fi rămas vreo urmă a trecerii lor pe acolo. Mi-aş dori să petrec ceva din noaptea asta şi în pat.

Iphiginia îşi suflecă iarăşi poalele şi puse un picior pe pervaz.

— De ce trebuie să bombăni mereu? Avem tot restul vieţii pe care îl putem petrece în pat.

Marcus se înveseli la acest gând. Restul vieţii cu Iphiginia…

Zona din spatele străzii Lamb Lane, nr. 19 era, de asemenea, cufundată în întuneric. Scările care duceau la uşa din spate scârţâiră sub greutatea lui Marcus. El urca înaintea Iphiginiei. Nu ştia din ce motiv avea o senzaţie ciudată de nelinişte, pe care n-o resimţise pe strada Thurley. Marcus încercă

uşa. Se deschise uşor, ca şi în prima noapte când fuseseră aici. De astă dată, Marcus se zbârli fără să ştie din ce motiv.

— Marcus?

Iphiginia se opri şi îl întrebă de parcă ar fi presimţit şi ea ceva:

— S-a întâmplat ceva?

— Stai aici, o să intru eu primul.

Marcus îşi scoase haina şi o aşeză pe umeri. Aerul rece al nopţii intra prin ţesătura cămăşii, dar el îl ignoră. Deodată, i se adresă Iphiginiei:

— Te rog să-mi dai mie lampa.

— Dar, Marcus…

— Aşteaptă aici, Iphiginia. Asta vreau să faci.

Spre uimirea lui, Iphiginia se conformă. Marcus aprinse lampa şi intră în holul întunecat.

De pe coridor nu se auzea nici un zgomot. Se părea că niciuna dintre „Zeiţele Vigorii Masculine” nu dădea spectacol în acea seară. Marcus porni spre încăperea în care exista patul acela mare şi decorul special. Deschise uşa cu atenţie. Interiorul era într-o linişte totală. Lumina lămpii expuse draperia transparentă din faţa scenei. Nu fusese reparată de când Sands o rupsese trăgând-o din tavan.

— Vezi ceva? întrebă Iphiginia din uşă.

Marcus se întoarse.

— La naiba, Iphiginia, ţi-am spus să aştepţi afară!

Se auzi zgomotul unor cizme, care păşeau pe podeaua de lemn a holului de la intrare.

— Iphiginia, retrage-te. Marcus lăsă jos lampa şi se repezi spre uşă. Era prea târziu. Braţul unui bărbat o prinsese pe Iphiginia de gât, venind de undeva, din spatele ei.

Iphiginia scoase un ţipăt uşor, care fu imediat înăbuşit.

— Nu mai face nici un pas, Masters. Herbert o ţinea pe Iphiginia ca scut în faţa lui, şi înainta spre cameră. Lumina lămpii căzu asupra pistolului pe care îl avea în mână. Dacă nu, trag.

— Dă-i drumul, Hoyt, spuse Marcus şi se opri. Făcu un pas înapoi şi se opri lângă lampă. Ai mers prea departe. Totul se va termina în seara asta.

— De acord, zise Herbert. Aşa cum am scris toate actele acestei piese, voi scrie şi sfârşitul. Mă gândeam la ceva melodramatic, care să agite pe toată lumea. Ce-ai zice ca atât de controversata lady Masters să-şi ucidă soţul în noaptea nunţii, la Muzeul doctor Hardstaff?

CAPITOLUL 21

— Ce rol i-ai atribuit Iphiginiei în finalul piesei tale?

— Regret că buna mea prietenă, doamna Bright – sau mai bine zis domnişoara Bright, din Deepford, Devon – va suferi un nefericit accident pe treptele scării, îşi va rupe gâtul după consumarea crimei pasionale.

— Nu-ţi va merge, ripostă Iphiginia. Deşi era speriată, nu se pierduse cu firea. O să fii spânzurat, domnule Hoyt. Dacă nu pentru asta, atunci pentru uciderea doamnei Wycherley.

— Te-ai gândit şi la asta, nu? Herbert îi aruncă acel zâmbet jovial, dar de astă dată privirea lui era tăioasă. Eşti deşteaptă, doamnă. Trebuie să-ţi admir inteligenţa, dar nu am ce-ţi face. Mereu tot încerc să te ţin departe de toate astea, dar n-ai vrut să mă iei în seamă.

— Tu m-ai încuiat în mormântul din cimitirul Reeding, nu? îl întrebă Iphiginia.

— M-am gândit că dacă te voi speria mai tare, o să renunţi şi o să-ţi vezi de treburile tale, dar m-am înşelat.

Marcus îşi mai ţinea încă haina pe umeri.

— De ce ai ucis-o pe doamna Wycherley?

— A, da, Constance Wycherley, spuse Herbert gânditor. Ea a început, s-a gândit prima la şantaj, a conceput planul şi s-a jucat de-a şantajul vreo câţiva ani. Dădea o sumă de bani fostelor guvernante şi doamne de companie pe care le trimitea în diferite case, iar acestea îi ofereau informaţii.

— Şi ea îi şantaja pe oameni? întrebă Iphiginia.

— Da. A fost o idee minunată, dar doamna Wycherley n-o exploata la întregul potenţial. Cerea sume mici şi nu se adresa persoanelor de vază. Îi era teamă să şantajeze casele mari.

— Ca să nu fie descoperită? întrebă Marcus.

— Sigur. Ea se mulţumea cu puţin. Era o fire conservatoare. Eu am insistat să lărgim sfera afacerilor dar ea s-a opus.

— Şi cum ai convins-o să-i devii complice? îl întrebă Iphiginia.

— Am ameninţat-o c-o dau în vileag. De fapt, am lucrat destul de bine o perioadă, deşi ei îi era teamă. Din nefericire, după ce contabilul Iphiginiei a venit la ea să ceară informaţii despre o oarecare doamnă Todd ea s-a speriat rău şi a vrut să renunţăm. Am fost forţat s-o ucid, ca să nu strice totul.

— Şi apoi ai răvăşit locul ca să pară că una dintre victime a ucis-o? îl întrebă Iphiginia.

— Sau un hoţ. Nu-mi prea păsa de concluzia la care se va ajunge. Nimeni nu putea face legătura între moartea ei şi mine.

— Cum ai cunoscut-o şi de unde ai aflat de planurile ei de şantaj? îl întrebă Iphiginia.

— Mama a fost guvernantă. Ea îi vindea informaţii doamnei Wycherley, iar agenţia o trimitea în cele mai bune case. Figura lui Herbert căpătă deodată un aer trist, dar şi plin de amărăciune: mama a fost sedusă de unul dintre stăpânii ei. Un mare domn, care a lăsat-o însărcinată. Bineînţeles, şi-a pierdut şi slujba cu ocazia asta.

— Iar doamna Wycherley a refuzat să-i mai dea de lucru, şopti Iphiginia.

— De unde ştii? vocea lui Herbert, care fusese, până atunci, oarecum egală, căpătă accente de furie. O strânse de gât. La naiba, de unde ai ştiut?

— A fost numai o ipoteză, şopti Iphiginia.

Marcus era foarte tensionat:

— Să nu îndrăzneşti să-i faci vreun rău, Hoyt.

— Nu te mişca! Herbert îl ţinti pe Marcus cu pistolul. Ai dreptate, Iphiginia. Doamna Wycherley nu mai voia să aibă nici o legătură cu o

guvernantă care fusese atât de proastă, încât să rămână însărcinată cu stăpânul ei. Mama a fost nevoită să se întreţină singură.

— Iar tu eşti copilul acela, nu? îl întrebă Iphiginia cu blândeţe.

— Da, am fost bastardul ei. Fiul unui viconte, dar, oricum tot un bastard. Mama avea ceva bani puşi deoparte din ceea ce îi plătise doamna Wycherley pentru informaţii. Şi era o femeie isteaţă. S-a aşezat ca toate văduvele într-un sătuc din nord. Nimeni n-a ştiut vreodată adevărul.

— Tu cum l-ai aflat? întrebă Marcus.

— Acum doi ani, pe patul de moarte, mama mi-a mărturisit. Am venit la Londra ca s-o caut pe Constance Wycherley.

— Şi tatăl tău? întrebă Iphiginia cu blândeţe.

Din nou Herbert deveni violent.

— Murise, blestematul. Şi-a rupt gâtul într-un accident de faeton, cu cinci ani în urmă. N-am avut ocazia…

Herbert se opri deodată şi respiră adânc de câteva ori.

— M-am dus la Agenţia Wycherley şi m-am prezentat nenorocitei ăleia bătrâne.

— Văd că ţi-ai extins activitatea de la şantaj la fraudă, zise Marcus.

— Da. Herbert menţiona sursa de venituri reprezentată de muzeu, arătându-l cu vârful pistolului. Nu vă închipuiţi câţi bani plătesc unii dintre domnii acestui oraş pentru a-şi recapătă vigoarea, în special cei care nu au moştenitori.

— Presupun că există o oarecare ironie în felul în care ţi-ai ales afacerile, zise Marcus. Fiul nelegitim al unui viconte se ocupă de înşelarea altor domni onorabili.

— Ei sunt mereu preocupaţi de asigurarea moştenitorilor. Bastarzii pot putrezi pe unde or fi. Numai cei legitimi contează.

Iphiginia începu să se agite:

— Domnule Hoyt, te rog ascultă-mă.

— Taci. Herbert o strânse mai tare. Am sperat, la un moment dat, că vom deveni mai mult decât prieteni, draga mea Iphiginia. Avem atâtea în comun. Aş fi vrut să mă înţelegi, dar n-ai făcut-o.

— Ce vrei să spui? întrebă Iphiginia.

— Noi doi ne asemănăm prea mult. O, da! Am înţeles asta de când ne-am întâlnit prima dată. Erai nemaipomenită. Deşteaptă. Am simţit că trebuie să aflu mai multe despre tine. Prietenia cu lady Guthrie mi-a oferit o pistă.

— Tot ce ai avut de făcut a fost să examinezi dosarul de la doamna Wycherley ca să descoperi că avea două nepoate, una se numea Iphiginia Bright, iar cealaltă Amelia Farley, spuse Marcus.

— Doamna Wycherley ţinea dosarele cu multă grijă, spuse Herbert. Imediat ce am înţeles că Iphiginia era nepoata ei, am ştiut că era o impostoare. Din aproape în aproape am aflat mai multe şi am sortat informaţiile.

— Ce te-a tăcut să consideri că avem multe în comun? îl întrebă Iphiginia.

— Dar este evident, nu? Amândoi ne-am câştigat un loc în societate, în cea mai bună, prin propria noastră inteligenţă şi hotărâre. Am înşelat societatea onorabilă, am convins-o să ne accepte ca atare. Am crezut că suntem făcuţi unul pentru celălalt, draga mea. Dar tu îl aveai deja în vizor pe contele de Masters.

— Şi tu crezi că ea a intrat în societate numai ca să mă cunoască pe mine? îl întrebă Marcus.

— N-am ştiut că ea voia să-l găsească pe şantajistul mătuşii până în noaptea petrecută în cimitirul Reeding. Până atunci am crezut că ea pe tine te viza. Nu puteam s-o învinovăţesc pentru că ţintea atât de sus. De fapt, o admiram. Dar mi-era teamă că nu se va termina cu bine.

— Şi tu te pregăteai să fii acolo, s-o prinzi în braţe când dădea greş, nu? întrebă Marcus.

— Da, la naiba cu tine, Masters. Cine ar fi bănuit că ciudatul Masters îşi va abandona faimoasele lui reguli ca să se însoare cu amanta lui?

— Şi atunci, ai încercat să ne desparţi în seara în care ai trimis-o aici ca să mă surprindă cu lady Sands, nu? Marcus o privea insistent pe Iphiginia, aşteptând ca ea să fie gata pentru următoarea întrebare.

— Toată lumea, inclusiv lordul Sands, credea că eu şi lady Sands aveam o legătură stabilă, de câţiva ani. Ar fi trebuit să am argumente solide în faţa Iphiginici ca să dezmint acuzarea.

— Dar de ce l-ai trimis pe lordul Sands în acea seară aici? întrebă Iphiginia.

Marcus ridică din sprâncene:

— Hoyt spera că Sands mă va ucide.

Herbert îl privi aprobator.

— Aşa este. Sands îşi iubeşte mult soţia. Felicitările mele, domnule! Eşti la fel de inteligent precum se spune.

— Mulţumesc.

Brusc, Marcus îşi aruncă haina peste lampă, cufundând camera în întuneric.

— Nemernicule, strigă Hoyt! Nu te mişca.

Apoi, ţipă din nou:

— M-ai muşcat, secătură mică!

Se iscă o adevărată învălmăşeală.

Marcus se aplecă spre dreapta, pentru a evita glonţul. Apoi se întinse spre a-şi prinde inamicul. Nu vedea nimic. Fu nevoit să se orienteze după sunet.

Pistolul lui Herbert se descarcă. Scânteia exploziei îi lumină faţa pentru o fracţiune de secundă. Trăsăturile lui, altădată plăcute, căpătaseră aspecte demonice. Imediat, Marcus se aruncă asupra lui. Căzură la pământ, rostogolindu-se pe podea, în cădere, Herbert scăpă pistolul. Marcus auzi paşii Iphiginiei care se îndreptau spre lampa acoperită şi speră ca ea să ajungă acolo, înainte ca haina lui să ia foc. Herbert scoase un răcnet şi îl lovi cu o putere surprinzătoare pe Marcus, apoi se retrase brusc. Marcus îl simţi cum se clatină pe picioare. Tocmai atunci Iphiginia reuşi să dea la o parte haine de

pe lampă şi încăperea fu inundată de lumină. Marcus se ridică imediat şi reuşi să-i aplice o lovitură destul de serioasă lui Herbert, care se clătină, dar nu căzu. Acesta reuşi să lovească cu piciorul lampa. Sticla se sparse şi gazul se vărsă, în vreme ce flăcările aprindeau încăperea urmând dâra de combustibil.

— Dumnezeule, zise Iphiginia! Patul va lua foc.

Cu coada ochiului, Marcus o văzu cum apucă haina şi începe să lovească flăcările ameninţătoare.

— Ieşi de aici, Iphiginia! strigă Marcus.

— Dacă flăcările ajung la pat sau la draperii, toată clădirea se va transforma în scrum.

Marcus ştia că ea avea dreptate. Iar dacă toată clădirea lua foc, nu se ştia cât de mari puteau să fie pierderile, câte vieţi puteau fi astfel curmate. Erau multe familii care la acea oră dormeau în apartamentele lor situate deasupra prăvăliilor din Lamb Lane. Herbert profită de învălmăşeala creată şi se năpusti spre uşă. Din instinct, Marcus porni după el. Ajunse la uşă şi auzi paşii greoi ai lui Herbert care se îndreptau spre hol. După o secundă, uşa exterioară se deschise. Faţa lui Herbert se lumină.

Marcus alergă spre hol şi ajunse acolo chiar când Herbert voia să coboare treptele.

— N-o să pleci, bastardule! îi strigă Marcus, care se apucase cu o mână de bara scării, iar cu cealaltă reuşise să-l apuce pe Herbert de guler.

— Dracu' să te ia, Masters! Hoyt se smuci puternic, ca să scape din mâna lui Marcus.

Această mişcare disperată îl făcu pe Herbert să-şi piardă echilibrul. El se izbi cu spatele de balustrada scării şi se rostogoli pe scări. Strigătul lui se întrerupse brusc, în momentul în care ajunse la capătul treptelor. Marcus privi trupul care nu se mai mişca. Era acum destul de multă lumină, ca să vadă că Hoyt avea gâtul răsucit într-o poziţie nefirească. Omul murise.

— Marcus! strigă Iphiginia. Ajută-mă!

Marcus se întoarse şi fugi spre hol. Intră în cameră, unde văzu că Iphiginia aproape biruise flăcările. Mai era o dâră de foc, pe mijlocul covorului.

— Dă-te la o parte! strigă Marcus. Apucă marginile covorului şi le rulă, înăbuşind astfel flăcările.

Iphiginia stinse ceea ce mai rămăsese, cu haina lui Marcus. Se lăsase din nou bezna.

— Slavă Domnului, Marcus! Eşti bine?

— Da. Hoyt a murit. A căzut pe trepte.

— Dumnezeule!

Marcus aprinse lampa din perete şi se uită prin încăpere. Focul nu produsese daune prea mari. Apoi o privi pe Iphiginia. Îl privi şi ea, cu haina lui încă fumegând în mâini. Marcus se uită la figura ei dragă, răvăşită şi plină de funingine.

— Te-ai ars cumva?

— Nu.

Marcus se strâmbă din cauza mirosului de lemn ars care îi intra în nări. Deodată, îşi aminti ceva. Luă haina din mâinile Iphiginiei şi căută într-unul din buzunare. Găsi ceea ce căuta: stiloul cu rezervor hidraulic, îmbunătăţit. Făcu o altă grimasă, când dădu peste bucata de metal. Aceasta era încinsă.

— La naiba, zise el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic important. Se pare că trebuie să-mi îmbunătăţesc iar tehnologia.

Înainte de ivirea zorilor, Marcus deschise uşa de la dormitorul alăturat de al lui. Ardea o singură lumânare.

Patul era gol.

Iphiginia îl aştepta lângă fereastră. Se întoarse când îl auzi intrând. Era îmbrăcată într-o cămaşă albă de noapte, dintr-o mătase foarte fină. Pe cap avea o bonetă de noapte, cu dantele. Zâmbetul ei luminos îi tăie respiraţia.

— Iphiginia. Marcus nu găsi de cuviinţă să mai spună altceva.

El îşi desfăcu braţele, iar Iphiginia fugi spre el. O prinse în braţe, o ridică, o duse spre pat. El se simţi ca un bărbat adevărat, nu mai era unul tăcut parcă din angrenaje şi rotiţe.

— Te iubesc, Marcus.

Marcus o trase mai aproape şi o sărută pasionat, O mângâie şi îi sărută tot trupul. Era aproape perfectă, se gândi el. Era ca şi cum ar fi fost special creată pentru el. O aşteptase atâţia ani.

— Ţine-mă strâns, Iphiginia. Să nu-mi dai drumul vreodată.

— Niciodată.

Marcus nu era sigur dacă identificase corect acea emoţie bogată care îi străbătuse tot impui atunci când se lipise de corpul ei cald. El o numi bucurie.

Iphiginia se trezi singură în patul cu cearşafurile mototolite. Soarele dimineţii pătrundea în încăpere, inundând-o în lumină. Ea închise ochii la loc şi se întinse, savurând noua postură a primei ei dimineţi în patul lui Marcus. Amintirile o invadară, încălzindu-i fiecare parte a corpului. Încercă să-şi amintească senzaţia mâinilor puternice ale soţului său, pe sânii ei, pe coapsele ei, între picioare. Se auzi un ticăit puternic, care îi întrerupse reveria. Şi urmă un scârţâit de roţi.

Chimkachunkachunka.

Iphiginia deschise ochii şi văzu că uşa dintre camere era deschisă, iar Marcus, cu un umăr rezemat de pervaz o studia cu ochii lui de culoarea chihlimbarului. Era îmbrăcat într-un halat din mătase neagră şi părul negru îi era încă ciufulit de somn.

— Bună dimineaţa, Iphiginia!

— Bună dimineaţa. Mă întrebam unde ai dispărut. Iphiginia se ridică pe perne. Ce este cu zgomotul ăsta?

Atunci Iphiginia văzu valetul acţionat mecanic care înainta spre ea pe covor! Urmări surprinsă cum picioarele acestuia se mişcau înainte şi înapoi, până ajunseră lângă patul ei şi se proptiră acolo. Unul dintre braţe era întins spre ea. Mâna de lemn ţinea o tavă de argint. Pe această tavă, Iphiginia observă un bilet.

Ea urmări fascinată cum acest valet automat care ajunsese la marginea patului nu mai putea înainta, dar roţile lui continuau să se mişte, antrenând şi picioarele care se mişcau inutil, împingând plapuma, Iphiginia întinse mâna şi luă biletul de pe tavă. Îl desfăcu atentă şi citi:

Te iubesc.

— Oh, Marcus! Iphiginia dădu plapuma la o parte şi coborî din pat.

Îl lăsă acolo pe valetul care continua să pedaleze în gol şi alergă, cu picioarele goale, spre Marcus. Se opri chiar în faţa lui.

El îi zâmbi.

— Este adevărat ce ai scris acolo? îl întrebă ea.

— Da, din toată inima!

Iphiginia se simţi inundată de fericire.

— Am ştiut eu că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

El începu să râdă, o ridică în braţe şi o duse înapoi spre pat.

— Ai avut dreptate.

— Ca de obicei! spuse Iphiginia.

SFÂRŞIT

1 Starlight, în traducere, lumină de stea (nota trad.).